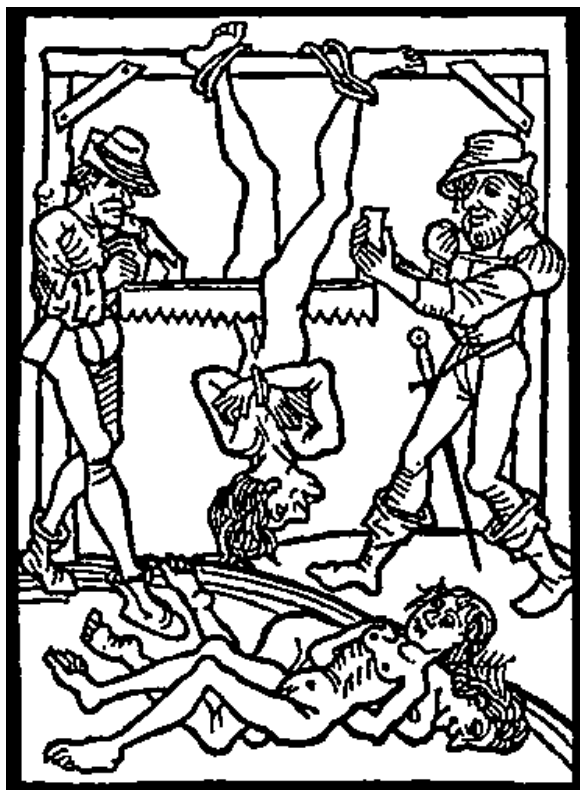

CORNELIU MUNTEANU

Masacrul de la Abator

Mic tratat de infamologie

2012

Cărticica revizionistului

CORNELIU MUNTEANU

Masacrul de la Abator

Mic tratat de infamologie

Ediția întâia

2012

Cărticica revizionistului

Citește!... și dă mai departe!

Cuvânt înainte

Am scris aceste rânduri incitat de o discuție neterminată ce se iscase pe blogul unei persoane ce-și zice și *Vindecătoru*, discuție în legătură cu poezia lui Radu Gyr în general, cu poemul-manifest *Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane* în special. Cu această ocazie am rămas înmărmurit de violența cu care mi s-a băgat literalmente pumnul în gură, re-iterându-se ca de atâtea ori celebrul episod cu *evreii atârnați în cârlige la abator*, presupus să se fi întâmplat în cursul evenimentelor violente din 21-23 ianuarie 1941, evenimente denumite în mod impropriu *rebeliune legionară*. Am gândit inițial ca acest text să se constituie într-o serie de posturi pe blogul propriu, serie menită a face lumină în această afacere tenebroasă, pe cât de susținută violent de către unii, pe atât de contestată vehement de către alții. În timp, dezvoltând subiectul, am ajuns la o carte în toată regula. Mărturisesc că, deși cunoșteam subiectul, punând cap la cap toate informațiile, atât documentele de arhivă, cât și mărturiile, care mai de care mai fanteziste, am fost și eu uimit de rezultat. Departe de mine de a avea pretenția unei lucrări exhaustive și riguros științifice, aș dori ca această carte să se constituie într-un punct de plecare pentru cei ce vor să aprofundeze subiectul, deslușindu-i dinamica și sensurile în hățișul documentelor de arhivă. Cu atât mai mult cu cât, după știința mea, acest subiect, ca eveniment de sine stătător, nu a mai fost abordat până acum, fiind tratat numai adiacent în cadrul mai larg al celor 130 de zile de guvernare legionară în general, al celor trei zile de evenimente violente cu caracter insurecțional, denumite în mod impropriu *rebeliune legionară*, în special. În măsura în care vor apărea date noi despre subiectul în cauză, voi avea grijă să le introduc în edițiile viitoare. Știu că demolarea unui mit este extrem de dificilă și dureroasă, putând dura mai multe generații. Am considerat că cineva trebuie totuși să ia taurul de coarne. Eu, care *am prins* o bună parte din cei 45 de ani de domnie a *fiarei comuniste*, știu ce

efecte nefaste poate avea propaganda mincinoasă și spălarea sistematică a creierelor timp de decenii. Sper ca generațiile ce vin să nu se mai lase induse în eroare. În ajunul Crăciunului lui 2012, dedic această carte tuturor celor ce iubesc adevărul istoric și le adresez vechiul îndemn al ilegaliștilor comuniști, pentru că se pare că *ilegaliști* am devenit în țara noastră,

Citește!... și dă mai departe!

Daca toți ar accepta minciuna impusă de Partid, dacă toate rapoartele ar relata aceleași baliverne, minciuna ar intra în istorie și ar deveni adevăr.

George Orwell, 1984

Voi dezvolta în această lucrare subiectul unei discuții neterminate ce se iscase pe blog-ul unui anume *RăsvanCristian*, individ ce-și zice și *Vindecătoru*. La replica mea relativ acidă, referindu-mă la modul jegos în care acesta, dar și alți indivizi de același calibru moral cu dânsul, atacau prin prisma orientării politice, opera unora precum Nae Ionescu, Cioran, Eliade, dar mai ales poemul-manifest *Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane*, scris în 1956 de Radu Gyr, poem pentru care va fi și condamnat la moarte, care de fapt era și subiectul topicului, m-am ales cu o seamă de ocări care mai de care mai abjecte, însoțite evident, de blocarea oricărui drept la replică. Fără a mai vorbi despre acuzele nefondate și denigratoare la adresa acestui mare poet. Bunăoară, grăiește adânc *Vindecătorul*, cu privire la poezia lui Radu Gyr în general, referindu-se la *Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane* în special, citez: *poezii care au fost scrise în perioada legionară și al căror mesaj e corespunzător aberațiilor vremurilor respective*. Bine-înțeles, i s-a atras imediat atenția că poemul respectiv a fost scris în cu totul alt context, dar individul a ținut-o tot pe-a lui, afirmând: *...referitor la poezia lui Radu Gyr: cred că este o naivitate să credeți că ea e "curată", fără urme de ideologie legionară, indiferent când a fost scrisă*. Clar de tot! Metodică ce caracterizează genul acesta de teroriști ai internet-ului. În special o anume individă, ce-și zice Otniela Batt-zion(sic!)-evreică *mesianică* zice-se, ce pretinde a fi și scriitoare, care scria *se merită* precum cocălariei, în stilul bine-cunoscut deja, a re-iterat cu deosebită virulență povestea cu **evreii atârnați în cârlige la abator**, chestiune despre care se afirmă că s-ar fi întâmplat în cursul evenimentelor violente din București, din 21-23 ianuarie 1941, evenimente care sunt denumite în mod impropriu *rebeliune*

legionară, intervenția individei fiind presărată cu amănunte morbide la care nația dânsai dovedește un talent ieșit din comun. Ca atare, să vedem ce zice dânsa completând afirmațiile altei individe, pe nume Lupașcu Margareta, profesoară, realizator de programe radio, ce vocifera *ca din carte* în stilul propagandiștilor de partid din epoca de tristă amintire, citând la rândul ei un “politician care promite”, despre dl. Mihail Neamțu este vorba, citez: *legionarismul a fost o aberație politică, combinând extremismul naționalist, recursul la crimă și cultul morților...*, iar stimabila așa-zisă scriitoare îi răspundea revoltată: *Stimată Doamnă, sunteți cât se poate de blânda cu legionarii. Dacă ați fi... și ați fi avut rude care v-ar fi murit într-un abator, spânzurate precum mistreții, ca să se scurgă sângele din ei (vezi modul Kosher de tăiere a animalelor) sau dacă ați fi avut rude care ar fi fost omorâte în pădurea Jilava, sau în cea de la Băneasa, cu siguranță ați afirma că mișcarea legionară a fost DEMONICĂ. Și mai departe, zice tot dânsa: iubesc Literatura pentru că o predau, dar nu pot să-i scuz pe scriitorii care au tras plugul acestei mișcări odioase. Sau i-aș scuza dacă ar fi existat DECENȚA invocării IERTĂRII. Însă nici Mircea Eliade, nici Nichifor Crainic... etc., n-au schițat un cât de mic gest consonantic* (sic! - parcă preda literatura stimabila, vai de capul bieților elevi cu așa profesoară, n-ar strica sa pună mâna din când în când pe dicționar să vadă ce înseamnă **consonantic**. NA) *...în acest sens, Mircea Eliade, deși a locuit în Franța și în SUA ani de zile, nu și-a cerut iertare niciodată pentru anii lui fierbinți de legionarism... ...Da, e frumoasă Literatura! Dar ce facem cu viața omului din spatele cortinei? Pentru că nu vom fi judecați după cât de frumos vorbim sau scriem, ci după cât am trăit ÎN IUBIRE*. Sigur că da! În **iubire de evrei**, presupun. Sau cine mai știe? Ca și chestiunea cu locuința în Franța și în SUA. Cumva dacă avem domiciliul în aceste două țări trebuie să cerem iertare evreilor? O fi vreo lege specială și eu nu știam? Cine știe? O fi! Bine că am aflat, că tot voiam să-mi schimb domiciliul într-o țară mai caldă, să evit aceste două țări. Așa care

vasăzică! Cum spuneam și altă dată referitor la *metodele dâșilor*, la orice replică cât de cât echidistantă la adresa legionarilor, acum văd că nici asta nu mai e de ajuns, fiind suficient să-i vorbești și de rău, instant ți se bagă pumnul în gură, punând pe tapet aceeași eternă istorie cu *evreii atârnați în cârlige*, ***precum mistreții***. Asta cu mistreții o aud acum pentru prima oară, până acum auzisem atârnați *precum vitele*, *precum animalele*, acum aud *precum mistreții*, dovadă că imaginația morbidă a dâșilor e inepuizabilă. În fine, această discuție nu se va sfârși niciodată, atâta vreme cât politica pumnului în gură va ține loc de argument istoric, pentru că singurul criteriu al istoriei este adevărul, unic, absolut și nepărtinitor. Pe de altă parte, am constatat că și replica celor ce țin să-i contrazică pe dâșii e de cele mai multe ori lipsită oarecum de consistență. În sensul că se oprește la jumătatea drumului. În fine, consider că era de datoria istoricilor să lămurească aceste evenimente incriminate atât de violent. Ori, se constată de cele mai multe ori că istoricii se feresc să se pronunțe asupra acestui subiect, adoptând fie tactica struțului, din varii motive, în principal pentru a nu incita la discuții violente de genul celor de mai sus, fie adoptă *versiunea oficială*, ca să zicem așa. Soluții păguboase deopotrivă. Prima, pentru că adevărul istoric nu poate fi ținut sub preș, și a doua, pentru că absolut nici o versiune, oficializată sau chiar legiferată, așa cum încearcă în prezent unii, nu este bătută în cuie. Mereu se descoperă documente noi în arhive. Cum spuneam și altă dată, dacă se știe exact cu ce legiuni s-au luptat dacii la Tapae, se știu chiar și numele comandanților de legiuni, când vine vorba de 16-22 - *Cine a tras în noi?* ca să nu mai vorbim de *cine a adus mine-rii în 13-15 iunie?* ca să planteze, evident, panseluțe albăstrele în P-ța Universității, lucrurile nu sunt tocmai la fel de clare. În concluzie, considerând că până acum nimeni nu a purces la o analiză cât de cât completă a tuturor versiunilor orale, scrise, asupra documentelor ce se referă la faptele incriminate, documente de arhivă, relatări, rapoarte, articole de ziar, memorii, fotografii, voi încerca eu

să le inventariez și să analizez atât cât îmi stă în putința aceste evenimente. Departate de mine de a avea pretenția unei cercetări istorice exhaustive și riguroase științifice, pentru că nu am avut acces la toate arhivele. Rămân convins că există încă multe documente de cercetat la acest capitol. Probabil că sunt încă *puse la index*, din motive obscure. Pentru că adevărul istoric este mai presus decât orice interes de moment. Scopul acestei lucrări este doar de a sintetiza informațiile existente, pentru ca cititorul să-și poată face cât de cât o idee pro sau contra. Pentru că trebuie spus că la acest capitol, atât de violent incriminat de unii, dar și negat cu vehemența de alții, nu a apărut până acum nici un document infailibil care să confirme sau să infirme 100% aceste fapte oribile.

Păi atunci, hai să vedem ce se spune! Să luăm la întrebări mai întâi *versiunea oficială*, cum se zice. Mă refer, evident, la celebrul **Raport final al Comisiei Internaționale pentru Studiarea Holocaustului în România**. Deci - la pag. 112, citim:

*Aproape două mii de evrei de ambele sexe și de vârste diferite (cu vârste între 15 și 85 de ani) au fost deținuți abuziv și apoi duși la cele paisprezece (sic!) centre de tortură ale Legiunii (posturi de poliție, Prefectura București, sediul Legiunii, ferma lui Codreanu, primăria comunei Jilava, clădirile evreiești ocupate, abatorul București [28]. Printre arestații (sic!) se aflau și evrei bogați sau angajați ai unor organizații publice evreiești. Abatorul din București a fost locul celor mai atroce torturi. În ultima zi a rebeliunii, **cinci-sprezece evrei** au fost duși la Prefectura București, unde toți au fost torturați și/sau împușcați. Procurorul militar numit de Antonescu să investigheze evenimentele a raportat că a recunoscut trei cunoștințe printre cadavrele "torturate cu profesionalism" (avocatul Millo Beiler și frații Rauch). El a adăugat: "trupurile celor uciși la abator au fost atârinate de ceafă, în cârligele folosite de parlagii". [29] Secretarul lui Antonescu a confirmat descrierea procurorului militar*

și a adăugat că unele dintre victime au fost agățate în timp ce erau încă în viață, pentru a permite tortionarilor "sa ciopârțească" trupurile lor. [30]

[28] Carp, *Cartea Neagră*, vol.1: pag.186.

[29] Ancel, *Documents*, vol.2: doc.72, pag.195-197; *Jurnalul de dimineață*, nr.57, 21 ianuarie 1945.

[30] Gh. Barbul *Memorial Antonescu, Le troisième homme de L'Axe* (Paris, 1950), vol.1: pag.106.

Așa deci! Dincolo de oroarea pe care ne-o stârnește citirea acestor rânduri, să încercăm să analizăm puțin cele scrise. Din start ne atrage atenția punctul de plecare spre Abator, Prefectura București. Deci, **în ultima zi a rebeliunii** (23 ianuarie 1941, după versiunea oficială, NA), un grup de 15 evrei au fost duși, de la unul sau mai multe din centrele de detenție menționate, la Prefectura București (grupul de clădiri adiacente fostului magazin universal *La Fayette*, de pe Calea Victoriei, NA), unde au fost torturați și/sau împușcați. Clar de tot! Atunci, hai să vedem ce s-a întâmplat în acele zile în localul Prefecturii de Poliție. Toți martorii și participanții direcți la acele evenimente subliniază faptul că legionarii s-au baricadat în clădire încă din 21 ianuarie, ripostând cu focuri de armă trase pe deasupra soldaților, la asaltul armatei, care încerca să restabilească ordinea și să instaleze în funcție noile autorități ne-legionare, numite de către gen. Ion Antonescu. Ordinul dat militarilor era să nu riposteze decât în cazul în care erau atacați. Armata dispunea și de câteva mici mașini blindate (4 tanchete Renault R35), dar și de mitraliere ușoare, în principal ZB md.1930. Este clar că în fața acestora, cele circa două sute de legionari baricadați în Prefectură, înarmați cu pistoale Walther și dispunând și de câteva carabine Mannlicher, erau ca și dezarmați. Demn de menționat este și faptul că, în urma acțiunii de mediere întreprinse de către Misiunea Germană în România, în cele din urmă, Ion Antonescu a acceptat să

acorde imunitate tuturor legionarilor *rebeli* chipurile, care depuneau armele până la **ora 05.00** a zilei de 23 ianuarie 1941, oficial ultima zi a așa-zisei rebeliuni. Realitatea este că cei baricadați în sedii de instituții, nu erau câtuși de puțin rebeli, deoarece noile autorități fuseseră numite din ordinul personal al lui Ion Antonescu, și nu prin decret al Consiliului de Miniștri, așa cum prevedea legea. Și hai să vedem atunci ce spune și *versiunea oficială* a faptelor. Citez din culegerea de documente și relatări asupra guvernării legionare, un fel de rechizitoriu al acestei guvernări, lucrare intitulată *Pe marginea prăpastiei*, apărută în iunie 1941. Deci:

*În dimineața zilei de 23 ianuarie a apărut comunicatul lui Horia Sima, care, văzând că nu este urmat de popor, și, deci, totul este pierdut, renunță la luptă și ordonă tuturor legionarilor să renunțe la acțiunea de răzvrătire. Exact, lucrurile s-au petrecut astfel: **În seara zilei de 22, pe la orele 19**, inspectorul de poliție Olteanu s-a prezentat la dl. General Dona, senator legionar, căruia i-a raportat: Domnule General, este inutil să mai rezistăm la Prefectura Poliției, fiindcă vedem că acțiunea noastră nu are nici un succes, iar trupele germane nu sunt de partea noastră.* (vol.2, pag. 168)

Clar de tot! Sigur, aceasta este versiunea oficială, versiune partinitoare, menită să justifice măsurile violente luate de către Ion Antonescu pentru înlăturarea legionarilor de la guvernare. Cele citate anterior sunt însă perfect reale. Exact așa s-au petrecut lucrurile. Ce s-a întâmplat mai apoi, se poate vedea în imaginile de arhivă, din care am inserat și eu la sfârșit câteva. Legionari cu mâinile ridicate, predându-se și părăsind escortați de militari sediul instituțiilor ocupate, majoritatea fiind duși și încarcerați la pușcăria *Malmaison* (fostul sediu IPROCHIM din Calea Plevnei 137A). De menționat că gen. Antonescu nu a respectat așa-zisa promisiune de amnistie, toți cei care s-au predat au fost arestați, încarcerați, și trimiși în judecată ulterior, unii dintre aceștia fiind agresați sau

împuşcaţi pe loc de către militarii furioşi datorită pierderilor din propriile rânduri. (DANIC-Direcţia Arhivelor Naţionale Istorice Centrale, dosar 220-1940) Revenind la subiectul nostru, constatăm că **ceva nu se potriveşte**. Pare puţin plauzibil ca cele 15 victime să fi fost aduse, torturate *cu profesionalism* şi/sau împuşcate în ultima zi a rebeliunii (23 ianuarie 1941). Nimic nu se potriveşte, nici contextul, nici momentul. Pentru că este extrem de greu de crezut că sub asediul armatei, cu Prefectura înconjurată din toate părţile, legionarii să poată să intre cu prizonierii şi să se mai şi *ocupe cu profesionalism* de dânşii. Fără a mai vorbi despre ieşirea cu cadavrele şi/sau prizonierii torturaţi din Prefectură. Pe urmă, dacă pe data de 22 mai exista o şansă să spargă încercuirea şi să treacă prin ploaia de gloanţe, pe 23, care este oficial **ultima zi a rebeliunii**, era deja imposibil, pentru că, aşa cum reiese din rapoartele oficiale, încă de la orele 19, cu o zi înainte, pe 22 ianuarie deci, *rebelii* hotărâseră să se predea. Ca atare, pe 23, erau deja încarceraţi la *Mal-maison*, îmbrăcaţi în zeghe - raşi, tunşi, frezaţi şi puşi în fiare, numai buni de detenţie, ca să zic aşa.

Citind mai departe versiunea oficială a evenimentelor incriminate, **Raportul final al Comisiei Internaţionale pentru Studiarea Holocaustului în România**, pag. 112, alte chestiuni mi-au atras atenţia, citez: *...trupurile celor ucişi la abator au fost atârinate de ceafă, în cârligele folosite de parlagii*. Da, chestiunea aceasta cu atârarea **de ceafă** mi-a atras atenţia în mod deosebit. Rog cititorul să ducă mâna la ceafă şi să pipăie. Surpriză! Nu există niciun punct de agăţare, sau proeminenţă, vreun "orificiu" sau aşa ceva, pe post de "agăţătoare", nici pe ceafă, nici pe baza craniului. Chiar mă mir, că după atâţia ani de la acele evenimente, nimeni nu şi-a pus problema *cum au procedat bestiile legionare*, cum de au reuşit să *atârne evrei de ceafă în cârligele de la abator*. Nu vorbesc despre istorici amatori ca mine, ci de specialişti, procurori şi criminalişti, care să facă apel şi la un specialist în anatomie. Şi mai bizar mi se

pare ca în mai bine de jumătate de secol nimeni nu și-a pus această problemă. Am examinat și eu un model 3D de craniu, l-am învățat pe toate părțile, am făcut secțiuni, e una și la ilustrații, și totuși nu am găsit absolut nici un punct de sprijin, nici un "ceva", care să poată servi la o astfel de acțiune macabră. Și trebuie să fie un punct extrem de solid, capabil să susțină greutatea cadavrului. Un orificiu în baza craniului ar putea servi întrucâtva, dar ar fi fost extrem de greu de realizat, dacă nu imposibil, în împrejurările date: încetarea rezistenței armate la ordinul lui Horia Sima, urmată de o adevărată vânatoare de oameni executată de armată. Pe urmă, un orificiu în baza craniului necesită unelte speciale (trepan+vilbrequin) de care *bestiile legionare* nu dispuneau nici la sediul Prefecturii, nici la Abator. Apoi, această "operație" exclude posibilitatea ca victimele să fie în viață. Rog cititorul să mă scuze pentru aceste considerații oribile, dar în demersul meu, pentru a fi cât mai obiectiv, sunt dator să evaluez toate posibilitățile. În momentul în care este descrisă amănunțit o astfel de crimă colectivă oribilă, prima întrebare care vine oricui în minte este *cum a fost făcută*, de-abia mai apoi vin întrebări existențiale de genul *cum a fost posibil?* în nici un caz invers. În fine, dacă această chestiune m-a surprins, următoarea chestiune, a cârligelor, m-a lăsat cu gura căscată. Invit acum cititorul să dea drumul la o căutare de imagini pe Google, după tag-ul *slaughterhouse hook* (cârlig de abator). Ei bine, în absolut toate imaginile cârligul are aceeași formă și cam aceleași dimensiuni. Inclusiv cele ce reprezintă cârlige de acum două secole, modele de muzeu, prezintă invariabil aceeași formă. Atenție la forma acestor cârlige! Așa cum se vede, chiar dacă ar fi existat posibilitatea de a atârna un cadavru uman, forma cârligului nu permite agățarea de ceafă, chiar și în cazul existenței vreunui orificiu în baza craniului. Total contrară acțiunii menționate cu claritate în raportul final, **atârnare de ceafă**. Și asta în mod categoric. Pentru că, indiferent de unde ar proveni, **aceste cârlige au formă unică**. Formă adaptată în mod special pentru atârnarea animalelor sacrificate. Dar nu de

ceafă, ci de picioarele dinapoi. Tendonul principal al picioarelor dinapoi, echivalent tendonului lui Ahile de la om, este singurul suficient de rezistent pentru a putea susține greutatea animalului. Peste tot în abatoare, dar și în măcelării, oricine poate verifica, animalele sunt atârinate la fel, cu câte un cârlig de fiecare din picioarele dinapoi. Și nu numai animalele, dar și zburătoarele, pui, găini, rațe, curcani, sunt atârinate în același mod. **De picioare și cu capul în jos.** Asta în principal pentru a se putea colecta sângele, incizia mortală în vederea sacrificării animalului făcându-se invariabil la nivelul gâtului prin secționarea jugularei. Deci dacă au fost oameni atârnați în cârligele de la abator, ei nu au fost atârnați de ceafă, din două motive, anatomia omului nu permite acest lucru, iar forma cârligelor exclude categoric orice astfel de operație. Este de mirare cum de comisia de cercetători și istorici care a elaborat raportul, nu a consultat și un specialist în abatorizare. Și atunci ce facem? **Pentru că așa nu mai merge!** În mod cert, după publicarea acestor rânduri, vor fi destui cei care vor cere cât de curând o expertiză de specialitate. Și astfel se va rezolva și problema aceasta, tot așa cum a fost rezolvată problema săpunului din evrei, a abajurilor de lampă din piele de evreu și a capetelor de evrei micșorate. Până atunci, rămâne cum am stabilit deja. Este clar că dacă astfel de orori s-ar fi întâmplat, cadavrele nu puteau fi atârinate decât de picioare, de ceafă este exclus. Și atunci cum rămâne cu cele afirmate de atâtea și atâtea *surse de încredere* pe care le vom analiza critic în continuare? Pentru că și acolo sunt afirmații care se bat cap în cap. Atunci, să investigăm puțin sursa informațiilor. Deci, revenind la cele afirmate mai înainte, pentru prima afirmație privind cele aproape două mii de evrei arestați, deținuți în mod abuziv și transportați apoi la centrele de tortură enumerate, patrusprezece la număr, sursa indicată este *Carp, Cartea Neagră, vol.1: pag.186*. Este vorba despre cartea scrisă de către avocatul *Matatias Carp, Cartea Neagră, Suferințele evreilor din România, 1946-48 (SOCEC)*, o carte plină de minciuni amestecate cu fapte reale, dar mai ales de

aberații cu privire la așa-zisele torturi aplicate de către români evreilor. În ceea ce privește cele afirmate, deși mai departe Mata-tias Carp nu indică nici o sursă, fiind foarte posibil să fi auzit cele afirmate din relatările co-naționalilor săi, fac precizarea că dacă sunt oarecum de acord cu cifra celor reținuți, deși este posibil să fi fost mai puțini, câteva zeci până la câteva sute, (dacă facem totalul arestărilor menționate în carte, nu ajungem nici măcar la două sute, NA) mai puțin sunt însă de acord cu afirmațiile privind tortura. Pentru că este bizar cum de legionarii, baricadați în sedii de instituții publice, slab înarmați, asaltați de armată cu tanchete și mitraliere ușoare, mai aveau timp și disponibilitate să ancheteze, darămite să și tortureze, și încă în mod profesionist. În fine, despre toate aceste aberații vom discuta altă dată, când vom analiza această *Carte Neagră* paragraf cu paragraf. La fel cum sunt de acord ca o parte din cei reținuți să fi suferit și anumite tratamente violente, dar nu tortură. Tortura la care se referă dâșii implică un anume grad de profesionalism, necesită cunoștințe de specialitate și aparatură specială, pentru ca victima să nu-și dea duhul înainte de a furniza *informațiile solicitate*. Nu era cazul cu *bestiile legionare*, majoritatea fiind integrați în cadrul poliției și siguranței fără a avea calificarea necesară. A doua idee vehiculată în documentul de referință, cea mai importantă de fapt, cea emisă de procurorul militar numit chipurile de către gen. Ion Antonescu să investigheze aceste fapte oribile - adică transportarea celor 15 evrei în sediul Prefecturii, torturarea și/sau împușcarea acestora, transportarea acestora la Abator, împușcarea restului de prizonieri rămași în viață, plus atârănarea de ceafă a unora dintre ei, folosind cârligele existente în hala abatorului, are ca sursă *Jurnalul de dimineață*, no.57, 21 ianuarie 1945, ziar apărut exact la 4 ani de la evenimentele incriminate. Nu am avut în mână ziarul, așa că bănuiesc că ar putea fi articolul de fond din ziua respectivă. Am reușit însă să fac rost de facsimilul părții a doua a articolului, cea mai consistentă, întinsă pe o pagină de ziar pe trei coloane, sub semnătura unui anume I.N. Vlădescu,

care, după cum vom vedea mai târziu, este chiar procurorul militar, numit chipurile de către generalul Ion Antonescu să ancheteze cele întâmplare. Am adăugat facsimilul la ilustrațiile de la sfârșit. Atrage atenția și data articolului, dată la care se făcea *instrumentarea* proceselor *criminalilor de război*. În fapt, răfuiala sovieticilor cu învinșii, corpul ofițeresc al Armatei Române, în frunte cu Mareșalul Ion Antonescu, cu membrii fostei clase politice, cu acea parte a intelectualității universitare care salutase războiul sfânt de re-întregire, etc..., în fapt, zeci și zeci de mii de procese, unele pentru vini reale, dar de cele mai multe ori înscenări infame, menite să anihileze tot ce avea țara asta mai bun ca elită politică și intelectuală, și care ar fi putut periclita *noul nostru regim de democrație populară*, cum se zicea pe atunci. Totul mascat de așa-zise procese ale tribunalelor poporului, în care iude autohtone, în mare parte evrei veniți călare pe tancurile sovietice, pronunțau sentințe grele pe bandă rulantă. Așa că nu-mi prea fac mari iluzii asupra veridicității celor relatate în presa de atunci. Nu trebuie decât să luăm *Scân-teia* din epocă, ca să vedem cum erau înfierăți *trădătorii de țară*. Bunăoară, cunoscutul italianist, traducător al lui Dante, Alexandru Marcu, era caracterizat drept *vândut întâi fascismului italian, s-a închiriat pe rând legionarilor și lui Antonescu*, Nechifor Crainic, *otrăvitor public de prim rang*, Mircea Eliade, *ideolog al mișcării legionare, dușman al clasei muncitoare, apologet al dictaturii lui Salazar*,(sic!) D. Murărașcu, *autorul unei istorii a literaturii antisemite, șamd...* Cartea aceasta, ultima, titlul ei sună chiar incitant, trebuie să fac rost de ea neapărat. În fine, este clar că nu putem avea absolut nici o încredere în datele prezentate în presa vremii, presă aservită total noilor autorități instalate sub oblăduirea ocupantului sovietic. Fac observația că în cartea *Pe marginea prăpastiei*, lucrare de referință, chiar dacă este scrisă în scopul condamnării legionarilor, nu se pomenește absolut nimic despre aceste fapte, și nici despre vreo anchetă inițiată de către procuratura militară sau civilă în acest sens. Deși Eugen Cristescu și SSI (Serviciul

Secret de Informații) au căutat cu disperare dovezi cu care să-i incrimineze pe legionari. Știau ei ce știau, dar despre toate acestea, mai târziu.

În fine, ultima sursă la care se face referire, cartea *Memorial Antonescu, Le troisième homme de L'Axe* (Paris, 1950), aparținând d-lui Gh. Barbul, (încă o dovadă a *acurateții informațiilor diseminate de colectivul de istorici de marcă ai Holocaustului din România*, dl. Gh. Barbul nu era *secretarul lui Antonescu*, ci specialist în drept internațional detașat pe lângă Cabinetul de Război al Mareșalului - sigur că da! În mintea acestor adevărate precupețe ale istoriei românești, așa cum vom vedea mai târziu, secretar e totuna cu consilier-de altfel, nici nu e de mirare, NA). Cât despre cele afirmate, mă îndoiesc ca dl. Gh. Barbul să fi trecut pe la Abator în acele zile. Dl. Barbul este o persoană serioasă, care a petrecut toți anii războiului alături de Mareșal, majoritatea considerațiilor dânsului sunt perfect valabile, oferind date de primă mână despre activitatea de zi cu zi a acestuia. Din păcate, de această dată colportează informații false. În primul rând, în lumina celor demonstrate de mine până acum. Deși dânsul enunță chestiuni fantasmagorice, știți cum se zice, *surdul nu aude, dar le potrivește*, într-adevăr, pentru a fi tranșate, *ciopârțite* adică, animalele se agață la abator cu două cârlige prinse de tendoanele de la picioarele dinapoi, pentru că tranșarea, așa-zisa *ciopârțire*, nu se poate face decât de la coadă spre cap. De altfel, nu este singura informație eronată pe care o vehiculează dânsul în cărțile sale. Bunăoară, dânsul doar confirmă cele raportate de către așa-zisul procuror militar, căruia nici nu-i dă numele, adăugând însă și ceva amănunte picante privind *atârănarea de viu*, urmată de *ciopârțire*. Vom vedea mai la vale că numele acestui procuror militar este precizat și într-o notă de subsol din *Cartea Neagră*, notă de subsol în care regăsim toate informațiile din Raportul Final, mai puțin chestiunea cu *atârănarea de viu urmată de ciopârțire*, de asemenea, lipsind informația că procurorul militar ar

fi fost trimis de către gen. Ion Antonescu, amănunte ce par să fi fost adăugate de către dl. Gh. Barbul ulterior. În fine, este important de precizat că nota de subsol care face toate aceste precizări macabre este tot un citat din *Jurnalul de dimineață*, nr.57 din 21 ianuarie 1945. Conținutul aceluși citat se găsește pe prima pagină a articolului, la care nu am avut acces, ca atare numele articolului rămâne pentru mine o enigmă. În fine, articolul din *Jurnalul de dimineață* este scris chiar de către procurorul care chipurile a anchetat faptele. Elocvent, nu? Toate sursele duc spre același și unic articol de ziar. Cu asta punem punct aici **Raportului final al Comisiei Internaționale pentru Studierea Holocaustului în România**, fiecare să înțeleagă ce crede de cuviință de aici, rămânând totuși cu mari îndoieli asupra celor afirmate în legătură cu acest subiect de către comisia de *istorici* ce l-a redactat. De altfel, îndrăznesc să sper că nu este bătut în cuie, deși mă cam îndoiesc că se va reveni prea curând asupra lui, așa cum merg treburile în România în ziua de azi. Cum spuneam și altă dată, **rămâne cum am stabilit!** Fiecare în parte, evident. Dânșii cu adevărul *lor*, noi cu *al nostru*. În fine, eu voi continua tot așa precum am început.

O altă întrebare pe care mi-am pus-o în cursul acestei mici investigații la care am purces, a fost să aflu unde a apărut pentru prima oară această informație, dar și când a fost făcută publică pentru prima dată. Pentru că zvonuri au existat în epocă, după cum vom vedea, zvonuri întreținute periodic de către diverși indivizi, iude autohtone, mulți dintre ei evrei, dar și destui români, persoane iresponsabile animate de interese obscure. Într-o țară în care zvonul ține loc de informație precisă, nici nu e de mirare. Așa cum am văzut anterior, cum deschizi gura nițel despre legionari, pe loc ți se bagă pumnul în gură cu *dacă ai fi avut rude care să fi murit la Abator*, știți Dvs., la fel cum orice pastramagioaică după *loviluție* ți-o trântea pe-aia cu *...noi am muncit sub gloanțe!* sau *voi n-ați mâncat salam cu soia!* Așa că nu mă mai miră nimic. Apoi zvonul trebuie

întreținut, căci altfel se stinge, precum povestea cu Titanicul, ecranizată la fiecare 20 de ani, de fiecare dată mai înduioșătoare. Exact în același stil, taman când te aștepți mai puțin, apare câte unul și zice, citez: *...păi înainte, cu "heil-hitlerismul", cu "Garda și Căpitanul" legionarilor, Dumnezeu!, **am văzut cu ochii mei evrei agățați în cârlige la abator!** La abator, oameni buni! Să nu mai fie niciunul. Nimeni de nimeni(sic!) dintre ei...* Sigur că da! Este vorba despre dl. Mircea Albulescu, actor, care este **ultimul care a pus-o**, parcă așa se zice acum în *limbaj de cartier*. În 5 aprilie 2012, în cadrul unui amplu interviu în *Adevărul*. Așa deci! Pur și simplu! A văzut cu proprii săi ochi *evrei atârnați în cârlige la abator*. Dânsul avea pe atunci vreo 6(șase) anișori, și rătăcind probabil drumul spre grădiniță sau ceva de genul ăsta, a traversat de unul singur orașul, pentru că pe atunci locuia cu părinții pe lângă Mitropolie, și a ajuns, unde oare? exact la Abator. În data de 23 ianuarie, pe când armata lupta pentru lichidarea ultimelor cuiburi de rezistență legionară. Și când se trăgea intens, inclusiv pe Splai, în zona Abatorului. Am spus 23 ianuarie, pentru că, așa cum vom vedea în continuare, în 24 deja, toate sau aproape toate cadavrele victimelor din acele zile, au fost strânse la morgă. Și intrând în interiorul Abatorului ce-a văzut? Căci în Abator se intra și te plimbai ca pe Corso pe atunci. Păi a văzut exact ce spuneam, nu eu, dânsul afirmă, **EVREI ATÂRNAȚI ÎN CÂRLIGE**. Sigur că da! Nu e dânsul prost! Studii de sociologie, ca și cele de psihologia mulțimilor, arată că doar unul din 100 de inși ce citesc astfel de aberații își pune și oarece întrebări asupra veridicității lor, deși, așa cum se știe, **tot românul e cârcotaș**. Restul e tăcere, așa s-ar putea zice. Jalnic sfârșit de carieră pentru un actor cu ceva talent totuși, a cărui activitate artistică era deja umbrită de prea-mărirea odiosului cuplu timp de două decenii. Un om care a îmbătrânit urât. Nu mai vorbesc despre faptul că o ia razna rău de tot, afirmând că ar fi fost și străjer, când Straja Țării fusese desființată imediat după abdicarea lui Carol al II-lea, pe când dânsul avea doar 4(patru) ani, iar înrolarea băieților în organizație se făcea începând de la 7 ani. În

fine, demn de menționat este și titlul articolului: ***Am văzut cu ochii mei evrei agățați în cârlige la abator!***, incitant și incendiar, 11 cuvinte dintr-un articol de câteva mii de cuvinte, dacă nu și mai mult, reprezentând nici măcar 1% din numărul de idei enunțate. Motivul pentru care a fost ales acest titlu este evident. **Pentru a se înșuruba cât mai viguros** în creierul tuturor acelor care au deschis ziarul, sau care au aruncat întâmplător privirea pe prima pagină. Evident că și comentariile cititorilor revoltați pe pagina de discuții a cotidianului au fost pe măsură, de la *sprâncenatule, nu cumva ești și tu puțin jidan?* sau *ăștia sunt în stare să spună că și dinozaurii au dispărut tot din cauza legionarilor* (sic!), și până la violențe extreme, respectiv *moarte jidanilor!* și *Trăiască Garda și Căpitanul!* dar și altele similare. Asta e, violența *dânșilor* generează violență, și nu invers. Voi discuta altă dată despre acest aspect.

Alții vin cu ***detalii picante*** suplimentare, ca să spunem așa. Bunăoară dl. Radu Ioanid, citez dintr-un *studiu* ne-dat al dânsului, ce se găsește pe internet, citat adesea și intitulat *Pogromul de la București 21-23 ianuarie 1944* (sic! – **1941 poate! nu 1944!** nici data nu a fost în stare s-o pună ca lumea, ditamai cercetătorul doctor în istorie la Muzeul Holocaustului din Washington, DC), citez:

*La abatorul orașului București au fost găsiți asasinați 13 evrei; alți doi, grav răniți, au supraviețuit masacrului. Dintre cei asasinați Millo Beiler și frații Rauch au fost găsiți cu pânțelele spintecate și intestinele legate la gât în chip de cravată[28]. Celelalte cadavre de la abator erau agățate în cârligele de măcelărie. **Se pare** că deasupra lor se afla o inscripție pe care se putea citi "carne kașer"[29] (carne tăiată conform prevederilor rituale evreiești).*

28.Matatias Carp, Cartea Neagră, vol.1, P.231-232, DCFRJDH, vol.3, pag.196.

29.DCFRJDH, vol. 3, pag. 175. *Documents Concerning the Fate of*

Romanian Jewry During the Holocaust Jean Ancel. (DCFRJDH, Jerusalem, Beate Klarsfeld Foundation, 1986)

Să recapitulăm deci, pentru că au apărut lucruri noi. Din cei 15 evrei au scăpat doi, nu ni se spune în ce împrejurări și nici numele celor doi fericiți, apoi cei trei despre care procurorul militar trimis chipurile de către Antonescu, spunea că au fost *torturați cu profesionalism*, au fost de fapt măcelăriți, hăcuți s-ar putea zice. Normal! Între a tortura cu profesionalism și a atârna intestinele de gât înnodate în chip de cravată, e o mare deosebire zic eu, pe care *procurorul militar fără nume* se pare că n-a observat-o. În realitate însă, cum spuneam deja, procurorul militar are un nume, I.N. Vlădescu este numele lui, dânsul fiind chiar autorul articolului din *Jurnalul de dimineață*, vom vedea mai la vale și numele celor doi care au scăpat. Ce observ eu însă, este că deși au trecut de atunci șaptezeci și... de ani, mereu apar detalii noi, care mai de care mai "picante", mereu apare câte unul care a văzut *cu ochii lui*, deși era un micuț *puțoi* pe atunci, iar puținele referințe date, apar sub forma de DCFRJDH, mi-a luat câteva ore bune de investigații ca să aflu ce înseamnă această abreviațiune, și apoi, dacă pui totuși mâna pe respectiva carte cu extrem de mari eforturi, afli că informația este culeasă tot dintr-un obscur jurnal din '45, pe care invariabil, nu-l găsești în nici o bibliotecă. Cam așa devine chestiunea.

Spuneam mai înainte că o altă întrebare pe care mi-am pus-o în cursul acestei mici investigații la care am purces, a fost să aflu unde a apărut pentru prima dată această informație și când a fost făcută publică pentru prima oară. Pentru că zvonuri au circulat tot timpul, și se pare că ele se află la originea întregii acestei istorii. Zvonul odată lansat, se auto-întreține prin fiecare celulă intermediară, agent purtător de zvon, sau *răspândac*, care face acest lucru în mod conștient sau nu, adăugând de fiecare dată alte și alte amănunte picante. În momentul în care *răspândacii* se plictisesc, obosesc, sau

epuizează cercul de contact, care pot deveni și ei la rândul lor *răspândaci*, interesul pentru informație se diminuează, și zvonul începe să se stingă. Atunci intervine *agentul de influență*, care nu este un *răspândac* de rând, el este o persoană cunoscută, credibilă și onorabilă, persoană publică cel mai adesea, așa cum este și dl. Mircea Albulescu, care girează prin însușirile de mai sus calitatea informației *diseminate*. Acesta are menirea de a re-actualiza zvonul, de a-l readuce în centrul atenției opiniei publice. În cazul în care se teme de eventualitatea unei demascări, el se ascunde în spatele unei persoane incerte, vezi procurorul militar pus chipurile de Antonescu să investigheze, procuror militar al cărui nume nu ni se comunică, trebuind să-l căutăm noi prin ziare, cărți și documente, totul fiind parcă dinadins lăsat în suspensie. Se pune întrebarea acum cine a lansat un astfel de zvon despre niște fapte oribile puse în cărca legionarilor. Păi nu este clar? Exact cine avea interesul! Antonescu, dacă ar fi avut vreun interes, făcea o anchetă serioasă, trimetea un procuror adevărat sau o comisie serioasă să investigheze faptele incriminate, investigațiile se finalizau cu un raport, arhivat și multiplicat în copie, care ar fi trebuit să apară, cel puțin în rezumat, în cartea pe care am menționat-o deja, *Pe marginea prăpastiei*. Ori, în acea carte nu se pomenește absolut nimic despre *masacrul de la Abator*, așa l-am denumit, voi explica mai târziu de ce. Și atunci cine? Cine ar mai fi avut interesul să pună în cărca legionarilor niște crime oribile? Vă las pe Dvs. să ghiciți, pentru că eu m-am lămurit de mult. Revenind la întrebarea pe care mi-am pus-o, când anume au apărut informații concrete despre acest pretins masacru, vorbesc despre informații palpabile, nu de zvonuri, ei bine, din documentele cercetate de mine, rezultă că prima dată când apare această informație este cam la câteva zile de la evenimentele incriminate, pe la începutul lui martie 1941, în scrisoarea unui anume tov. Zimmer, despre care bănuiesc că nu era neamț, adică era evreu sadea pe atunci care vasăzică, scrisoare către un anume tov. Draganov, un cominternist probabil, la fel de probabil,

superiorul direct al tov. Zimmer (ANR, Dosar 5/1941, din volumul de documente publicat de Arhiva Națională sub titlul *Partidul Comunist din România în anii celui de-al Doilea Război Mondial din 1939-1944*, București 2003), scrisoare interceptată probabil de către SSI. Ce zice omul nostru, citez:

*Garda de fier a pierdut foarte mult din influența sa. Această rebeliune multora le-a deschis ochii. Jaful, incendierile și asasinatele despre care scriau ziarele constituie o jucărie în comparație cu ceea ce a fost. Pe 21-22 ianuarie, înainte ca Garda de Fier să înceapă atacurile serioase asupra Consiliului de Miniștri, Antonescu nu s-a amestecat. Legionarii au jefuit în voie Văcărești, Oțești și alte raioane. Pe strada (bulevd.) Domniței legionarii au organizat o **orgie**. În mijlocul legionarilor care **dansau ca niște turbați** a fost aruncat un grup de evrei și evreice și astfel "dansând" legionarii îi omorau pe acești oameni cu drugii de fier. **La abator evreii au fost atârnați în cârlige** în care se atârnavă și tăiau vitele. Avem unele fotografii pe care vi le trimitem.*

Inutil să spun că acele fotografii n-au mai apărut niciodată. Altceva este însă important, faptul că în această **primă relatare cuprinsă într-un document concret**, la numai câteva zile de la evenimentele incriminate, nu se pomeniște nici că evreii ar fi fost atârnați de ceafă și nici inscripția cu carne koșer. Cât despre intestinele făcute cravată, nici atât. Exact ceea ce spuneam mai înainte, cu fiecare iterație, zvonul se amplifică, alte și alte amănunte *picante* fiind adăugate. Apoi chestia cu drugii de fier n-a mai apărut niciodată ulterior, probabil și datorită faptului că apăruseră deja rapoartele medico-legale ale victimelor rebeliunii. De altfel, nici *holocaustologie de profesie* nu se lasă mai prejos, în celebrul deja Raport putem citi tot la pag.112:

Pogromul de la București a introdus de asemenea capitolul abuzării în masă a femeilor evreice, care erau violate uneori chiar sub ochii

familiilor lor.

Sursa este o culegere de documente, menționată sub sigla DCFRJDH, care va mai fi citată adesea, lucrare în ebraică aparținând d-lui Jean Ancel, aproape imposibil de găsit, dar și același articol din *Jurnalul de dimineață*, no.57, 21 ianuarie 1945, același ziar obscur de care n-am reușit să dau. Ziarul însă a existat, fiind cotidian zice-se independent, condus de dl. Tudor Teodorescu-Braniște. În fine, cum spuneam, mai puțin mă interesează acest lucru, atâta vreme cât se știe orientarea ziarelor ce apăreau prin 1945 și se știe și cam cine făcea legea prin redacții și cărei etnii îi aparțineau. Ca idee însă, este prima dată când aud despre violuri, și nu de orișice fel, **violuri în masă**. Sigur că da, *bestiile legionare*, între două rafale de mitralieră și o tortură aplicată profesionist, meritau și ei o distracție, nu? Și cu cine? Cu femeile evreice. Cu toate că relațiile sexuale cu evreice erau **cel puțin implicit interzise**, din moment ce căsătoriile cu evreice erau legal interzise. Nici asta nu mă mai miră. Cu cât trece timpul, mereu se adaugă lucruri noi, care mai de care mai picante. Următoarea versiune a raportului va fi și cu perversiuni sexuale probabil, știți Dvs., *BDSM, shemali, tranny și alte alea* la care se uită băieții obsedați după miezul nopții. Pană la urmă vom afla că și *disparația dinozaurilor s-a întâmplat tot din cauza legionarilor*, pentru că, nu-i așa, **tot un fel de pogrom a fost**, așa cum spunea careva mai înainte.

Și totuși de unde această informație cu evreii atârnați **de ceafă** în cârlige la abator? Dacă scrisoarea tov. Zimmer este primul document oficial, concret, mă rog, cam așa ceva, în care apare în mod explicit informația despre cele întâmplate la Abator, pe moment, moment ce ține de prin 23 august 1944, adică la mai bine de trei ani de la evenimentul incriminat, referința unică este articolul din *Jurnalul de dimineață*, nr.57, din 21 ianuarie 1945, articol căruia nici măcar nu i se dă numele. Plus relatările din *Cartea neagră* a d-lui

Matatias Carp, care conduc tot la același articol de ziar. Plus lucrarea d-lui Jean Ancel, DCFRJDH, care din nou citează același articol de ziar. Deci, de mai bine de șaptezeci de ani, **referința unică pentru acest masacru** este acel unic articol din *Jurnalul de dimineață*. Despre Scrisoarea tov. Zimmer nici nu se mai pomenește. Fie datorită faptului că se pot consulta rapoartele medico-legale ale tuturor persoanelor decedate prin moarte violentă în acele zile, ca atare povestea fantasmagorică cu sarabanda legionarilor care omorau evreii și evreicele cu drugii de fier ar putea să compromită credibilitatea poveștii cu abatorul, **mult mai prețioasă propagandistic și emoțional** din punctul dâșilor de vedere, sau, la fel de probabil, pentru că scrisoarea s-ar putea să conțină și ceva amănunte compromițătoare pentru comuniști sau inoportune pentru evrei. Nu știu, ca atare nu mă pot pronunța, pentru că nu sunt absolut sigur că am textul integral al scrisorii. Mi-am pus apoi problema dacă articolul din *Jurnalul de dimineață* nu are cumva drept sursă tot acea scrisoare. Puțin probabil, dacă nu imposibil, în condițiile de atunci, ocupație sovietică, ofensiva comuniștilor pentru acapararea puterii sub oblăduirea puterii de ocupație, răfuiala cu fosta clasă politică și cu elita intelectuală. Directorul ziarului, dl. Tudor Teodorescu-Braniște, o fi fost dânsul om de stânga, *anti-fascist și scriitor fruntaș*, cum se zicea pe atunci, dar mă îndoiesc să fi avut acces la arhivele serviciilor secrete. În realitate, dl. Tudor Teodorescu-Braniște a fost un redutabil gazetar, multă vreme directorul cotidienele *Adevărul* și *Dimineața*, ziarele *jidănești din Săringar*, cum erau denumite cu dispreț de către legionari. Ulterior, prin '47, a fost și dânsul *pus la index* de către comuniști și ziarul interzis, pentru atitudine anti-sovietică. Marele gazetar se va stinge din viață în mizerie, printre altele și datorită refuzului de a *adera* la PCR, ostracizat de cei pe care-i apăraseră toată viața, dând o mostră de demnitate și deontologie profesională, spre deosebire de *muhaialele* de azi care-și zic jurnaliști, curve politice care merg pe mâna celui care dă mai mult. Gazetarul Tudor Teodorescu-Braniște,

astăzi pe nedrept uitat, s-a dovedit a fi și un talentat prozator, opera sa publicistică și literară meritând o cercetare mai atentă. Așa că sursa acestei istorii cu *evreii atârnați în cârlige la abator* pare a fi unică, adică un zvon lansat în mod voit pentru compromiterea legionarilor. Zvon care putea fi completat sau nu cu anumite fapte reale, mai mult sau mai puțin înscenate, pentru a întări credibilitatea faptelor incriminate. Așa cum vom vedea mai departe, și alte persoane au amintit de această istorie, înainte ca ea să apară în *Jurnalul de dimineață*. Nu se putea altfel, pentru că despre *evreii atârnați în cârlige la abator* am auzit și eu în copilărie, de la persoane care nu avuseseră absolut nici o tangență cu niciuna din părțile implicate în această istorie. Acum se pune problema, care să fie sursa? Pentru că, așa cum spuneam, dacă s-ar fi voit compromiterea legionarilor, astfel de informații ar fi trebuit să apară în cartea *Pe marginea prăpastiei*, în care nu numai că nu se pomeneste nimic despre acest presupus masacru de la abator, dar nici măcar nu se prea face mare distincție între victimele de etnie evreiască și română. Și totuși, tocmai din aceste motive, părerea mea e că nu evreii se află la originea acestui zvon, pentru că în acea perioadă comunitatea evreiască avea probleme mult prea mari cu legislația aberantă anti-semită și cu autoritățile române de atunci, cu recuperarea pierderilor materiale din timpul tulburărilor din 21-23 ianuarie, cu organizarea plecărilor spre Palestina, etc..., ca să mai lanseze și să întrețină zvonuri despre legionari. Mult mai plauzibil este ca dâșii, după război, sub paravanul trupelor sovietice de ocupație, cu miile de activiști de partid evrei, având și întreaga presă și propagandă în mâinile lor, să reia niște zvonuri mai vechi, să le introducă într-unul sau mai multe articole de ziar, pentru ca ulterior să încerce să confişte întreaga istorie și s-o valorifice în interes propriu. Prin intermediul d-lui Matatias Carp, evident, dar și al altora, după cum vom vedea mai târziu. Pentru că și comuniștii vor încerca să confişte și să valorifice pe cont propriu această istorie. Pare mult mai plauzibil așa, și concordă întru-totul cu *stilul*

de acțiune al dâșilor. Deci părerea mea e că această istorie a fost totuși lansată de un mic grup din cadrul SSI, condus pe atunci de către Eugen Cristescu, imediat după evenimentele din 21-23 ianuarie 1941, sau chiar în acele zile ale așa-zisei *rebeliuni*, pentru a-i compromite pe legionari. Ulterior, din diverse motive pe care nu le știm, sau pur și simplu ca urmare a unui capriciu al lui Antonescu, ideea a fost abandonată. Dar zvonul fusese lansat deja, și nu mai putea fi controlat, așa că s-a dezvoltat independent pe toată durata războiului, cu sușuri și coborâșuri, în funcție de împrejurări, până a fost reluat, în beneficiul exclusiv al evreilor, în acel articol de ziar.

Atunci să examinăm și alte ipoteze emise de către diverși istorici. Dl. Alex Mihai Stoenescu, care în mod sigur a avut acces la arhivele Siguranței și Serviciilor secrete, cel puțin după '89, afirmă într-una din cărțile de succes ale domniei sale, **Istoria loviturilor de stat din România**, vol. 3, **Cele trei dictaturi**, citez:

Crimele de la Abator au fost făcute în altă parte, câteva cadavre au fost aduse intenționat acolo, agățate în cârligele pentru carne și li s-a atârnat o pancardă pe care fusese scris în batjocură "carne cașer". Este important de subliniat că la această scenă au ajuns primii fotoreporterii publicațiilor germane acreditate la București sub conducerea spioanei Edith von Koller, înainte ca autoritățile să afle de caz. Când fotografiile de la Abator au început să circule prin lume, fiind preluate pentru prima oară în mod neașteptat din presa nazistă de către presa americană și britanică, Mihai Antonescu a ordonat o anchetă care a stabilit - așa cum am mai arătat în acest volum - că acest grup germano-maghiar avea misiunea de a compromite România, ca stat asasin de evrei. Cercetările Procuraturii au demonstrat că a fost vorba de o înscenare.

Cum spuneam și altă dată, am serioase dubii asupra afirmațiilor de senzație emise de către dl. Alex Mihai Stoenescu. Edith von Coler, și

nu Koller, cum ortografiază dânsul, era într-adevăr spioană, în mod cert lucra pentru serviciile secrete germane, este foarte posibil să fi vândut informații și altor servicii secrete, inclusiv britanicilor și americanilor. Din păcate, cu excepția faptului că lucra pentru serviciile secrete germane, restul de afirmații sunt doar ipoteze, atrăgătoare e drept, dar doar ipoteze, neprobate de documente. După cum reiese clar și scopul dânsului de a exonera de orice fel de răspundere privind evenimentele din 21-23 ianuarie 1941 pe Ion Antonescu, ca și pe oamenii de încredere ai acestuia. Cât despre anchetă, ea a fost ordonată de către conducătorul statului, g-ral Ion Antonescu, si nu de către Mihai Antonescu, iar ancheta era destinată a elucida implicarea comuniștilor și Internaționalei a III-a, (Comintern) cu sediul la Moscova, în așa-zisa *rebeliune legionară*. Ancheta s-a finalizat cu un raport de cca. 150 de pagini, raport ce a dispărut după 23 august 1944. (vezi Dragoș Zamfirescu, *Legiunea Arhanghelului Mihail. De la mit la realitate*, 1997, pag.329) Mai mult ca sigur că acel raport se găsește în arhivele serviciilor secrete sovietice sau ale Armatei Roșii, la care încă nu avem acces. Ținând cont de faptul că arhivele serviciilor secrete sovietice, ca și cele ale Armatei Roșii, după o scurtă perioadă de *glasnosti*, înainte de prăbușirea colosului cu picioare de lut, au revenit la o opacitate aproape totală, nu cred că vom avea acces la aceste documente prea curând. Dar nu se știe! Vom mai discuta despre implicarea serviciilor de informații sovietice în această afacere. Ca și a comuniștilor autohtoni sau de aiurea. Ceea ce este absolut clar, este că nicăieri până azi nu au apărut imaginile despre care se vorbește. Absolut niciuna. **Nu există absolut nici o imagine cu oameni agățați în cârlige la abator.** În niciun fel; nici de picioare, iar de ceafă, nici atât. Cât despre doamna Edith von Coler, din memoriile contesei Rosie G. Waldeck, corespondentă de presă la București pentru *Newsweek* în acele zile (vezi și cartea *R.G. Waldeck-Athenée Palace*, ed. Humanitas, 2006, o lucrare excepțională, despre care vom mai vorbi pe aici), ei bine, din memoriile contesei aflăm că toată *lumea*

bună a Capitalei știa cam cu ce se ocupă d-na von Coler, deci era oricum în atenția SSI. Ca atare, nu cred că putea nici măcar să se apropie de abator, darămite să intre cu suita de fotografi după dânsa, să fotografieze, și să mai și publice imagini în presa din Germania. Mai ales că România aderase deja la Pactul Tripartit, cu două luni mai înainte, în 23 noiembrie 1940, ca atare, era aliat al Germaniei cu drepturi depline. De altfel, contesa Waldeck, extrem de bine informată, cel puțin tot atât de bine pe cât era Edith von Coler, cu tot ceea ce se petrecea în acele zile în Capitală, nu pomeneste absolut nimic în legătură cu acest episod în cartea dânsiei. Pentru simplul motiv că **spioana nazistă părăsise definitiv România cu 6 luni mai înainte**. Încă o dată l-am prins pe dl. Alex Mihai Stoenescu cu temele nefăcute. Edith von Coler încercase în iulie 1940, atunci când Carol al II-lea se zbătea disperat să-și păstreze tronul, o mediere între legionari și monarh, fără însă să-l anunțe și pe șeful ei direct, dl. Joachim von Ribbentrop. Acesta, furios, a rechemat-o din misiune în 2 august 1940, așa că a doua zi a părăsit definitiv România, fiind ulterior demisă pentru depășirea atribuțiilor de serviciu și internată în lagăr, unde va și muri în 1949. (vezi și Konrad Wellmann: *Mata Hari in Rumänien?* 9. April 2010) Orișicât, amândouă figurând în calitate de ziariști în cartea de oaspeți a hotelului Athenée Palace, erau suspecte și de alte activități, să zicem nu tocmai jurnalistice, așa că erau permanent supravegheate de către agenții SSI și nu numai. Cred că și Gestapo-ul, ca și Intelligence Service-ul erau cu ochii pe amândouă. Ceea ce este însă extrem de important, repet încă o dată, este că **în mai bine de 70 (șapte zeci) de ani nu a apărut absolut nici o imagine cu evrei agățați în cârlige la abator**. Dacă ar fi existat, era imposibil să nu fi apărut până acum, indiferent cât de bine ar fi fost păzite și ascunse opiniei publice. Am văzut imagini, dar de la Morgă, nu de la Abator. Imaginea de la Morgă era prezentă chiar și în istoria lui Roller pe care o studiam în copilărie. Două șiruri de cadavre aliniate la pereții laterali ai unei camere lungi (sau curți interioare), în fund, un om

îmbrăcat în palton negru, cu pălăria în mână, iar dedesubt era scris textul: *Victimele bestiilor legionare. Cadavre la Morgă*. Am adăugat-o și eu la ilustrațiile de la sfârșit.

Hai să vedem acum ce mai zice dl. Alex Mihai Stoenescu cu privire la acest subiect. În altă carte de succes a dânsului, ***Armata, Mareșalul și evreii***, dânsul scrie, citez:

O explicație mai simplă și destul de credibilă ne oferă Radu Lecca, comisar al guvernului pentru chestiuni evreiești, un germanofil notoriu. Conform afirmațiilor sale, toate asasinatele au fost făcute de un detașament condus de comisarul legionar Moisescu, din ordinul atașatului de poliție la Ambasada Germaniei, Kurt Geissler. În noaptea rebeliunii, Moisescu a primit arme - revolvere și un pistol mitralieră - de la Geissler și a făcut crimele, pe când discutam cu Geissler au intrat buzna pe ușă Gyr (Karl) și comisarul de poliție legionară Moisescu (Boian). Ambii erau foarte agitați. Moisescu purta o pușcă mitralieră, pe care a depus-o pe masa lui Geissler împreună cu 2 pistoale și multă muniție. A spus precipitat, într-o germană stricată, că n-a putut omori decât cinci mii (de evrei) și a fost nevoit să împrăștie (desfacă) detașamentul. /.../ Moisescu exagera când spunea că a omorât 5,000, însă era evident că el era asasinul celor 500 de evrei (și această cifră era exagerată, NA, Alex Mihai Stoenescu), iar Geissler autorul moral. Am hotărât pe loc să fac tot ce îmi sta în putință pentru a-l aresta pe Moisescu". Într-adevăr, Radu Lecca a anunțat o rudă a generalului Antonescu și a indicat inclusiv locul unde se ascundea Moisescu. Acesta s-a dovedit a fi autorul crimelor de la Abator, unde câteva cadavre de evrei au fost atârinate în cârlige de măcelărie. Legătura cu Geissler, unul dintre subalternii dezaxați ai lui Himmler, poate fi și sursa unei întâmplări petrecute a doua zi: "Mulți ofițeri germani care staționau la București au fotografiat acest spectacol macabru, iar fotografiile lor au apărut în gazetele din lumea întreagă, discreditând toată

România pe tot globul". [1]

[1] Magazin istoric, nr. 1/1994, p. 46.

Da, deci cam aceleași teorii. Nu exclud ca Moiescu (pe numele său real, Boian - fiind bulgar de origine, își schimbase numele înainte de a intra în poliția legionară), împreună cu grupul său, să fi fost autorii mai multor crime în timpul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941. Deși în memoriile sale, Horia Sima afirmă că în acele zile a ținut legătura permanent, 24/24 adică, cu acest Boian/Moiescu. Din păcate, Moiescu, un personaj extrem de interesant de altfel, nu va mai apuca să-și scrie memoriile. Arestat, condamnat și încarcerat pentru participarea la așa-zisa *rebeliune*, va fi eliberat după 23 august 1944 de către Lucrețiu Pătrășcanu. Ulterior, racolat de Securitate, va încerca să se infiltreze printre luptătorii din M-ții Făgărașului, făcând joc dublu sau încercând să facă. Suspicios, Ion Gavrilă Ogoranu îl va împușca fără ezitare. Revenind la cele afirmate de către dl. Radu Lecca, exclud ca ofițerii germani să fi avut acces la Abator, și cu atât mai mult, să mai și fotografieze. Nici măcar mituind cu valută forte pe cei de la pază, pentru că SSI avea agenți mult prea buni ca să facă o astfel de gafă monumentală. Toate acestea, repet, în ipoteza ca povestea cu evreii atârnați în cârlige să fi fost reală. Cu toate acestea, exact ca și în paragraful precedent, problema rămâne aceeași, **în peste 70 (șapte zeci) de ani de la acele evenimente nu a apărut absolut nici o imagine cu oameni atârnați în cârlige la abator**. Nu zic evrei - pentru că în acest caz trebuie și certificatul medico-legal și/sau actul de identitate, care să ateste etnia. Dacă nu au apărut până acum, de-aici încolo, slabă speranță. Șanse practic nule. Cu atât mai bizară apare această afirmație, cu cât ea este preluată din *Magazin Istoric*, de la care aveam oarece pretenții. Ehe, nici Magazin istoric nu mai e ce-a fost! (dacă a fost vreodată!)

De altfel, textul *incriminator* din cartea d-lui Radu Lecca, *Eu i-am salvat pe evreii din România*, Ed. Roza Vânturilor, 1994, suna cam așa, citez:

Puțină vreme după convorbirea mea cu Eftimie (este vorba despre prof. Eftimie Antonescu, o rudă îndepărtată a generalului, NA) a izbucnit rebeliunea. Au fost masacrați, în mod barbar, peste 500 de evrei, iar cadavrele lor agățate în cuierile porcilor de la Abator. (sic!) Mulți ofițeri germani care staționau în București au fotografiat acest spectacol macabru, iar fotografiile au apărut în gazetele din lumea întreagă, discreditând toată România pe tot globul. [48]

[48] În timpul *rebeliunii legionare* 21-24 ianuarie 1941 au fost asasinați 118 evrei. (nota editorului)

Se observă de aici că dl. Radu Lecca vorbește din auzite, sau îi joacă feste memoria, dat fiindcă bilanțul victimelor evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941, fusese publicat la nici două săptămâni distanță, în *Universul* din 6 februarie 1941, ca fiind de 118 morți de etnie evreiască, nicidecum 500. Fără a mai vorbi despre faptul că afirmă implicit că ar fi fost **toți atârnați în cârlige la abator**, ca și afirmația cu imaginile apărute în gazetele din lumea întreagă, discreditând România. Să menționăm că istoricul Jean Ancel, și dânsul membru al comisiei ce a elaborat Raportul Final asupra Holocaustului din România, "a lansat supoziția că Securitatea, pe baza faptului că Lecca, la conducerea "Centralei Evreiești - CE", ar fi avut un rol principal în *holocaustul românesc*, l-ar fi convins să scrie o versiune personală a istoriei României în cel de-al doilea război mondial, care să estompeze holocaustul, respectiv cartea *Eu i-am salvat pe evreii din România*, cea din care am citat aici" (cit. wikipedia). Da, sigur, este posibil, dar pe moment nu există dovezi. Iar în ceea ce privește afirmațiile d-lui Lecca, este clar ca acestea sunt complet fanteziste. Cât despre „supoziția” d-lui Ancel, dacă e să ne luăm după cele citate aici, aş înclina mai degrabă că Mossad-ul (sic! a fost doar o

glumă!) și nu Securitatea i-a cerut să enunțe chestii fantasmagorice despre acest subiect. Și nu sunt doar un accident, întreaga carte este plină de afirmații gratuite în ceea ce-i privește pe legionari, și extrem de bizar, o mulțime de afirmații inexacte, în special în ceea ce privește Garda de Fier, deși dl. Radu Lecca s-a găsit în miezul evenimentelor, ca să zic așa - ca atare, trebuia să fie mult mai precis în ceea ce afirmă. Bunăoară, vorbește în mai multe rânduri despre ajutorul material și logistic acordat de către Heinrich Himmler legionarilor, deși s-a dovedit ulterior exact contrariul, apoi despre așa-zisul “proiect” al Căpitanului de a extermina toți evreii din România(sic!), idee reluată și de către dl. Alex Mihai Stoenescu în cărțile sale, probabil pentru a-l exonera de răspundere, așa cum spuneam deja, pe Ion Antonescu ca și pe echipa acestuia, în frunte cu Eugen Cristescu. Cu toate acestea, cartea d-lui Lecca rămâne un document de o excepțională valoare, autorul fiind necruțător cu privire la corupția regelui, malversațiunile lui Titulescu, Maniu, Iorga, corupția liberalilor și țărăniștilor, manevrele Angliei și mai ales ale Franței, care socoteau Basarabia monedă de schimb pentru satisfacerea intereselor lor în zonă, citez:

Cu diplomați ca Petrescu-Comnen, Cădere, Vasile Stoica, etc. și cu politicieni ca Iuliu Maniu, Gheorghe Brătianu și Armand Călinescu (eu l-aș fi pus pe primul loc, deasupra tuturor, pe Nicolae Titulescu, NA) nu este de mirare că am ajuns în 1940 la dictatul de la Viena.

O epocă realmente “ticăloasă”, în care, începând cu așa-zisa “restaurație”, ai cărei principali artizani au fost Iuliu Maniu și Nicolae Iorga, chestiune despre care azi se vorbește doar în șoaptă, dar și prin politica externă iluzorie a unui Titulescu, s-a irosit în mai puțin de zece ani sacrificiul suprem al sutelor de mii de români pentru crearea României Mari. La fel cum autorul surprinde extrem de precis politica Franței cât și a Marii Britanii vis-à-vis de România, subliniind extrem de nuanțat orientarea greșită a politicii externe

românești, care trebuia să se îndrepte încă din anii '30 spre Germania. Exact ce spuneam și altă dată, pe atunci practic nu eram decât un fel de colonie îndepărtată a Franței, legați de ea prin împrumuturi înrobitoare la capitalul evreiesc din Paris, cu comisioane "grase" pentru partidul de la guvernare, și practic în absența totală a schimburilor comerciale. Este exact ce susțineau și legionarii. Nu trebuie decât să revedem declarația dată presei de către Căpitan în 29 noiembrie 1937, ora 6 seara, pentru a anunța pactul de ne-agresiune cu țărăniștii pentru alegeri corecte, chestiune denaturată astăzi în mod perfid de către istoricii de toate orientările, citez:

Eu sunt contra marilor democrații ale Occidentului, eu sunt contra Micei Înțelegeri, eu sunt contra Înțelegerii Balcanice, și n'am nici un atașament pentru Societatea Națiunilor în care nu cred. Eu sunt pentru o politică externă a României alături de Roma și Berlin. Alături de statele revoluțiilor naționale. În contra bolșevismului. O spune un om care n'a călătorit și n'a cerșit nimic nici la Roma și nici la Berlin. În 48 de ore după Biruința Mișcării Legionare, România va avea o alianță cu Roma și Berlinul, intrând astfel în linia misiunii sale istorice: apărarea Crucii, a culturii și a civilizației creștine. Aceasta nu înseamnă că urâm Franța și poporul francez, căci el va face tot ca noi, reintrând și el cu aceeași misiune istorică în lume. Ceea ce este azi, este o simplă divagație iudeo-masonică, de care poporul francez în ceasul învierii lui se va scutura cu o energie hotărâtoare.

În privința revizionismului afișat și speculat de dl. Titulescu, Mișcarea Legionară afirmă că nici o revizuire de frontieră nu se va face în defavoarea României.

Politica internă

Dl. Maniu este pentru democrație. Eu sunt de părere exact contrară. Sunt contra democrației. După cum sunt contra dictaturii. Sub

aurora dimineții, se naște un alt sistem, nou, neîntâlnit până acum. Pentru acela sunt eu. Dl. Maniu spune că partidul său va aduce justiție și toleranță pentru minorități. Eu sunt pentru JUSTIȚIE, fără TOLERANȚĂ. Pentru că am tolerat așa de multe încât suntem pe patul de moarte. Mișcarea Legionară va aduce justiție pentru români. Vorbesc de acea justiție de secole înfrântă în defavoarea Neamului Românesc, vorbesc de acele drepturi milenare ale românilor pe care ei trebuie să și le recunoască, și pe care după cea mai severă aplicare a justiției, nu au a le împărți cu nimeni. Și mai cu seamă nu există nici o justiție, care să ne oblige a împărți drepturile noastre de stăpânire și conducere a țării, cu jidanii. Dl. Maniu în partea finală susține după toate manifestările de până acum că țara este cu partidul său. Părerea mea este alta: Eu cred că Țara este cu viitorul. E, adică, cu Mișcarea Legionară. Cu toate aceste diferențe mari de idei și de păreri, nu înseamnă că nu putem voi împreună alegeri libere tocmai pentru a putea vedea care este și părerea țării, și în orice caz nu înseamnă că dacă suntem de păreri diferite, să vie un al treilea să ne fure voturile și mie, și lui și țării...

Sigur că da! Dl. Radu Lecca susține și dânsul în esență aceleași idei, în special apropierea de Germania, uitând însă sau "făcându-se" că uită, că aceste idei fuseseră enunțate de către Căpitan, și nu într-o oarecare conjunctură electorală, ci cu mulți ani mai înainte, încă de la înființarea Legiunii Arhanghelului Mihail, chestiuni susținute în toate cărțile și scrierile sale. Apoi, dl. Lecca afirmă în repetate rânduri în cartea sa că legionarii n-ar fi avut niciodată vreun program politic, trăsătura definitorie a doctrinei lor politice fiind anti-semitismul și fanatismul religios, chestiune prezentată conducătorilor naziști în frunte cu Alfred Rosenberg și însușită imediat de către istoricii de toate orientările. Cele citate anterior spun exact contrariul. Și nu este decât o mică parte din comunicatul de presă dat atunci de către Căpitan. Sigur că da! Dacă ne gândim însă la promisiunile niciodată onorate de către politicieni pentru a câștiga

alegerile, chestiune perpetuată până în prezent, nenorocită continuitate în moravurile politice zugrăvită atât de bine de către Caragiale, da! atunci s-ar putea spune că legionarii nu aveau un program politic. Evident că atât dânsul, cât și istoricii de ieri și de azi, ocolesc cu grijă dezbaterea acestor chestiuni. Și este clar și de ce. Atunci, ca și acum, situația este aceeași, ba astăzi e chiar mult mai rău. Nu trebuie decât să privim harta României Mari. Suntem azi țara europeană cu cel mai mare număr de etnici români în afara granițelor. Iar datorită aceleiași politici nenorocite și alăturarea cu drumul, în flagrantă contradicție cu interesul național, numărul românilor scade pe zi ce trece. Atunci ca și acum, corupția generalizată, clientelismul politic și dependența de capitalul evreiesc internațional sunt cancerul ce roade ființa națională. **Vorbele Căpitănelui sunt mai de actualitate ca oricând.** Trist din păcate, dar adevărat!

Merită să mai facem o mențiune cu privire la cartea d-lui Radu Lecca, carte despre care, așa cum spuneam deja, este un document de o excepțională valoare cu privire la soarta evreimii din România în anii celui de-al doilea război mondial. Este vorba despre conducătorii comunităților evreiești, în frunte cu dl. dr. Filderman, față de care autorul este extrem de critic. În special acest dr. Filderman, președintele Federației Comunităților Evreiești din România este prezentat ca un individ venal, "avocat al plutocrației evreiești", al miliardarilor evrei, destul de mulți în epocă, mare parte din ei "îmbogățiți de război" în urma speculei și traficului de valută, puțin interesat de soarta evreilor amărâți. De asemenea, este prezentat ca un mitoman care-și arogă merite necuvenite în salvarea evreilor, individ care-l bombarda pe Ion Antonescu cu cereri care fuseseră deja aprobate în urma intervențiilor d-lui Lecca, pentru a putea "stoarce" sume uriașe de la *Joint*, cca. 100,000\$/lună, bani ce nu ajungeau niciodată la cei cărora erau destinați, respectiv evreii săraci, cei cu mai puține mijloace materiale, citez de la pag.180:

Filderman, cunoscut în lumea evreiască sub numele de “avocatul bogaților”, se ocupa numai de protipendada evreiască, care – cu ajutorul mitei și al relațiilor – reușea să se pună la adăpostul legilor antisemite. Restul populației evreiești, adică imensa majoritate, nu îl interesa pe Filderman și pe comitetul de conducere al “uniunii”. De altfel, toată Uniunea Comunităților Evreiești fusese fondată pe vremuri, într-un scop pur electoral, adică pentru a da guvernului un număr de voturi evreiești, în schimbul unor mandate de deputați, atribuite lui Filderman și prietenilor săi plutocrați.

Nimic nou sub soare! Nici astăzi nu suntem prea departe, dovadă că moravurile politice dâmbovițene nu țin seama de etnie. Și mai critic se dovedește dl. Radu Lecca față de “sioniști”, în special față de dnii A.L. Zissu și Mișu Benvenisti, asupra cărora voi reveni, care estorcau sume uriașe de la *Joint* (SUA), pentru a răscumpăra chipurile viețile evreilor din ghearele *barbarilor de români*, dar și de la evreii care doreau să părăsească România, pentru a ajunge în Palestina la bordul unor sicrie plutitoare, vapoare scoase din uz, ce de-abia se mențineau pe linia de plutire. Exact ce spuneam, nici astăzi nu suntem prea departe, din moment ce redactorii **Raportului Final** îl ridică azi în slăvi pe dr. Filderman, pentru a acuza poporul român de crime contra evreilor, în timp ce dl. Radu Lecca este menționat mai degrabă ca un criminal de război, citez:

În opinia lui Filderman, amenințarea germană a ajutat de fapt cauza evreilor români, deoarece ea a provocat reacții negative în elita conducătoare, care a avut mereu sentimente puternice legate de independența țării.[174] Astfel, planurile lui Richter și Lecca au eșuat, iar deportarea evreilor români nu a avut loc.

174. *Ancel, Documents, vol.4, doc.152, p.302.*

Normal! Cine altcineva decât dl. Jean Ancel, *marele calpuzan* și

traficant de documente istorice. Când este vorba de a estorca sume uriașe de bani, în compensație chipurile, pentru victimele *Holocaustului din România, scopul scuză mijloacele*, nu-i așa? dl. Radu Lecca devine criminal, iar dr. W. Filderman, un individ interesat, a cărui activitate în slujba comunității evreiești nu poate fi pusă totuși la îndoială, devine erou. Așa se scrie istoria! atunci când o scriu dânsii, evident. Nu mai vorbesc de pretextul complet fantezist cu *sentimentele puternice legate de independența țării*.

Să facem acum altă observație. Din cele spuse până acum s-a văzut că absolut nimeni nu afirmă să fi văzut cu proprii săi ochi cadavrele de evrei atârinate în cârlige la abator. Majoritatea relatează la modul neutru și ambiguu ceea ce au auzit de la alții sau de cine știe unde, fără să precizeze clar sursa. Repet, *evreii atârnați în cârlige la abator*, presupunând că toate aceste orori s-ar fi întâmplat în dimineața zilei de 23 ianuarie, nu puteau fi "vizionați", ca să zic așa, decât până în 23 ianuarie seara, adică într-un interval de cca. jumătate de zi, pentru simplul motiv că a doua zi dimineață, toate cadavrele sau marea lor majoritate, se găseau deja la morgă, așa cum vom vedea mai târziu. Sigur, mai este și o excepție, cazul *tov. Mircea Albulescu*, pentru că dânsul este *un caz* totuși, care afirmă să fi văzut așa ceva. Pe când avea doar 6 (șase) anișori. Așa deci! Tot atât pe cât era străjer la 4 (patru) anișori. Din respect pentru vârsta dânsului, prefer să interpretez totul ca tulburări temporare de memorie consecutive vârstei înaintate. Și mă opresc aici. **Pentru că minciuna este mult prea grosolană!** Revenind la ceea ce afirmam anterior, până și *tov. Zimmer*, în scrisoarea către șeful său kominternist, *tov. Draganov*, nu spune că ar fi văzut ororile descrise cu proprii săi ochi. Afirmă doar că are imagini, care însă n-au mai apărut, deși au trecut mai bine de 70 de ani de atunci. *Au plecat la oaste și n-au mai venit*, ca în celebra poezie. Sunt probabil pe drum. Iar dl. Gh. Barbul vorbește despre cele văzute de un anume procuror militar căruia nici măcar nu-i dă numele. Ei bine,

toate acestea aruncă încă o umbră de îndoială asupra posibilității ca astfel de orori să se fi întâmplat realmente, și ca cei ce vorbesc despre aceste fapte să vorbească din auzite.

Și totuși, mai sunt persoane care afirmă că au văzut cu proprii lor ochi *evrei atârnați în cârlige*. Unul din aceste personaje se numește Baruch Cohen, *supraviețuitor al Holocaustului*. Nu știu ce e cu sintagma aceasta asociată numelui, o calitate, o calificare, un titlu,... sau ce? Cu atât mai mult cu cât stimabilul a stat bine-mersi în București pe toată durata războiului, n-a fost nici deportat, darămite internat într-un lagăr *de exterminare*. În fine, încă o exagerare tipic evreiască, așa cum ne-am obișnuit deja. Pentru ca aș putea să-mi spun și eu, din moment ce în 21 decembrie '89 după-amiaza, și până seara târziu, am fotografiat la Universitate, supraviețuitor al *masacrului de la Universitate*, nu? ba chiar și al cutremurului din '77, de ce nu? Ca să nu mai vorbesc de *mineriada* din 13-15 iunie. În fine, să menționăm că dânsul se declară evreu supărat pe România, și nu orișicare, printre evreii cei mai supărați. Mă rog, treaba dânsului..., știți Dvs., ca în mărturisirile lui Bastos *...în nemernicia mea, ca un câine turbat, am mușcat mâna care m-a hrănit...* Ei bine, **dânsul n-a mușcat, ci a văzut**. Dar nu la abator, ci la măcelărie. *Evrei atârnați în cârlige*, să nu uităm. Să vedem atunci ce povestește dânsul, citez:

Nici un membru al Poliției, nici un membru al Armatei nu a intervenit. După trei zile de crime și distrugeri, Guvernul a oprit masacrul. În ziua următoare, s-a anunțat că oricine își caută un membru al familiei ar trebui să îi(sic!) caute la măcelărie. Familia mea m-a trimis pe mine. La măcelărie, am văzut, atârând de cârligele pentru carne, zeci de cadavre de oameni cu etichete pe care scria "carne koșer".

Deci omul spune că **a văzut**. Dar la măcelărie, nu la abator. Interviu

a fost luat în limba engleză prin e-mail, și a apărut în ziarul *Ziua* din 22.04.2009, așa că există o mică posibilitate ca redactorii de la ziarul *Ziua* să fi tradus *slaughterhouse* prin măcelărie. Deși la un moment dat se afirmă, citez: *pe atunci, Baruch Cohen locuia în București și, la 21 de ani, avea să fie unul dintre martorii oculari ai descoperirii cadavrelor de evrei uciși și atârnați în cârligele din măcelării*. Măcelării (la plural) și nu măcelărie - atunci, ca și acum, exista un singur mare abator în București, nu mai multe. În fine, nici nu mai contează, plural/singular, eroare de traducere sau afirmație inexactă. Pe urmă afirmă că erau zeci, **adică cel puțin 20**, asta ne spune o aritmetică simplă. Apoi afirmă că s-ar fi anunțat ca evreii să-și caute morții *la măcelărie*, în *ziua următoare* de după *cele trei zile de crime și distrugeri*. Adică în 24 ianuarie, când deja, majoritatea cadavrelor se găsea la morgă. Cred că este clar că afirmațiile dânsului sunt, cel puțin parțial inexacte, ca să nu zic mincinoase de-a dreptul. Cât privește sentimentele față de România, dânsul este supărat că a avut dificultăți la obținerea actelor de emigrare împreună cu familia în Canada, în 1950, primind în cele din urmă un document pe care scria *Una Călătorie - Ducere*. Strașnic motiv de supărare în acei ani de crâncenă teroare. "Deportat" în Canada, care va să zică. Menționez că prin acei ani, copil fiind, citeam prin ziarele aduse de tata, câte un titlu de genul *Încă un bandit legionar împușcat în M-ții Făgărașului*, sau *Apel internațional pentru salvarea soților Rosenberg*. *O lume mai bună și mai dreaptă*, așa parcă se spunea, construită cu aportul ne-precupețit al multora din co-religionarii domniei sale, printre care se numărau și soții Rosenberg, condamnați la moarte de către justiția americană pentru acțiuni de spionaj în folosul Uniunii Sovietice, activități ce au condus la pierderea monopolului bombei atomice. Așa care vasăzică! Să adăugăm că aici, în România, după spusele proprii, era doar un amărât de muncitor în fabrică, pe când în Canada a ajuns ditamai *cercetător-șef în cadrul Institutului Canadian pentru Cercetare Evreiască din Montreal* (sic!). Normal, pentru că în România era

persecutat, fiind evreu. Nu evreu, ci **jidan sadea** zic eu! Nu cred că din aceste motive n-a mai revenit niciodată în România, deși se bate cu cărămida în piept de cât de viteaz a fost tatăl său în Primul Război Mondial. Dânsul spune că *nu poate ierta România*. Printre altele, și pentru că autoritățile românești nu i-au răspuns la cererea privind starea mormintelor părinților săi din cimitirul evreiesc. Ca și cum statul român nu avea altă treabă. Din câte știu eu, cimitirul se găsește în administrarea Comunității Evreiești. Mai degrabă văd în toate acestea un prilej de scandal și de agitație pentru dânsul, ca să-și dea o importanță și o competență în domeniu pe care nu a probat-o până acum. *Petarde și fumigene*, în limbaj de tabloid. În fine, treaba dânsului, atâta vreme cât nu mai trăiește aici. Poate că și urăște România și pe români, cine știe? Eu nu-l urăsc. Dar nici nu suport să mi se ceară să-l respect ca om, fără a mai vorbi despre aberațiile pe care le debitează. **Stimabilul ar trebui să înțeleagă că aici, în România, nimeni nu are nevoie de iertarea dânsului.** Mai ales că nemernicul de jidan mai și povestește cu lux de amănunte cum patronul român l-a scăpat pe tatăl său de la moarte în 21-23 ianuarie 1941, oprindu-l să plece acasă, adăpostindu-l și dându-i să mănânce. Normal! Tradiționala omenie a *barbarilor de români*, cum afirmă dânsul. Mi-e și silă să mai adaug ceva, o replică aspră pe care ar merita-o cu prisosința acest **jidan înrăit**, dar mă opresc aici. Vom vedea mai târziu și cât de competent este dânsul în problema care ne interesează.

Să discutăm acum și despre alte persoane care vorbesc despre *evrei atârnați în cârlige la abator* în acele tragice zile de 21-23 ianuarie 1941. Unul dintre aceștia este reporterul Filip Brunea-Fox, celebru pentru reportajele sale din perioada interbelică. Dânsul a scris un fel de reportaj, nuvelă, eseu, pamflet, sau cam așa ceva - mi-e greu să caracterizez *lucrarea* dânsului - mă rog, să zicem câte puțin din fiecare, intitulat *Orașul măcelului*, având ca subiect exact evenimintele din 21-23 ianuarie 1941, văzute prin prisma comunității

evreiești. Nu este prea clar când l-a scris, și nici dânsul nu a precizat vreodată data la care l-a pus pe hârtie. Dacă e să ne luăm însă după ce scrie în introducere, vorbind la trecut despre cei trei ani de război, ar trebui să deducem că a fost scris după 23 august '44. Ce e cert însă, este că a apărut pentru prima oară imediat după această dată, adică în perioada septembrie-decembrie 1944. (NB) Și hai să vedem ce spune dânsul cu privire la subiectul ce ne interesează. Spicuiesc doar câteva fraze care mi-au atras atenția:

Cinci sute de mii de evrei, reprezintă dobânda la capitalul investit de legionari în exploatarea antisemită a României. Dar acest formidabil rezultat nu se poate realiza cu un tacâm redus de călăi... Orfanii, văduvele, urmașii celor cinci sute de mii de martiri... cer această vigilență, această vaccinare împotriva oricărei toxine vătămătoare...

... scrie dânsul în preambul. Să înțelegem deci că în 1944, după 23 august, erau deja 500 de mii de evrei victime ale *barbarilor de români*, ulterior cifra s-a diminuat simțitor, **contabilii de cadavre** refăcând calculele, așa cum vom vedea mai târziu. Mai departe dânsul relatează: *slujnica s-a întors impresionată de la pâine. A văzut "cu ochii ei" în P-ța. Maria Rosetti un om mort în stradă, împușcat de armată, și alți doi împinși de o patrulă pe scara unui bloc, unde intraseră să prade. _Umblă din casă în casă **niște de ăia** (e jenată să rostească termenul legionar) și jefuiesc pe ovrei.*

Nu prea înțeleg de ce nu le putea spune pe nume, dacă erau legionari. La fel cum nu reiese de unde a dedus dânsul, baricadat în casă în acel moment, că erau legionari și nu hoți ce se foloseau de tulburările din oraș ca să prade. Mai departe, aflăm că în 24 ianuarie, deci după înfrângerea legionarilor, împreună cu alte trei persoane s-ar fi deplasat la Morgă, unde majoritatea victimelor erau creștini, legionari și victime *colaterale*, cum se zice acum, **pe lista morților figurând un singur evreu**, respectiv dl. Hugo Hefner, cu

domiciliul în Calea Victoriei. Rețineți - UN SINGUR EVREU, printre sute de cadavre. Curios lucru - pe acest Hugo Hefner (Haffner de fapt - vom vedea mai târziu că acesta este său numele real), nu-l regăsim pe lista celor 130 de evrei omorâți în cursul evenimentelor din 21- 23 ianuarie 1941, listă preluată din *Revista Cultului Mozaic, Bucharest, Romania, 01/01/81*, listă realizată și prin contribuția de o *inestimabilă valoare teoretică și practică*, parca așa se zicea în epoca de tristă amintire, a d-lui Baruch Cohen, despre care tocmai am vorbit, și nici pe lista din *Cartea Neagră*, pe care, așa cum vom vedea mai târziu, o vom lua ca referință. Din două una, ori lista e incompletă, ori informația dată de către dl. Brunea-Fox e falsă. Sau, la fel de bine, este posibil ca dl. Hugo Hefner să fi ajuns la morgă în urma unui accident de circulație, sau ceva de genul ăsta, să nu fi fost ucis în acele zile. Pentru că numele acestuia nu apare pe nicăieri în listele provenite de la Comunitatea Evreiască în calitate de victimă a evenimentelor din acele zile. Vom vedea mai târziu că dl. Hugo Haffner s-a numărat totuși printre victimele evenimentelor violente din acele zile, dar nu era evreu, ca atare, dl. Brunea-Fox s-a înșelat, luând drept bune informațiile din lista de la morgă. Să adăugăm că în Raportul final este menționat numărul de 125 de victime, dovadă a seriozității cu care a fost făcută cercetarea de către comisia de istorici ai Holocaustului din România. Plătită cu bani buni de contribuabilul român, să nu uităm. Vom vedea mai târziu și de unde a apărut această cifră. E drept, mai este menționat în textul d-lui Fox, faptul că ar mai fi și niște cadavre ne-identificate încă. Atunci menționează dânsul pentru prima dată **episodul cu Abatorul**, citez: *ceilalți evrei, incluși în categoria căsăpișilor la Abator, aci am aflat grozăvia, încă anonimi. "Cadavre necunoscute" glăsuiește afișul. N-am răbdare să mă intercalez în lunga și stagnanta coadă, din care exală și acuma, prin toți porii, prin toate căutăturile, un abur veninos de ostilitate. _Jidanul tot înfigăreț! mârâie o haimana.* Edificator, nu? *Haimanaua* era un creștin amărât ce-și căuta vreo rudă dispărută, la fel cum nu rezultă de nicăieri

că acele cadavre ne-identificate ar fi fost de evrei. În schimb, în jurul Morgii, rețineți, nu la coada celor ce-și căutau morții (oare de ce?) *foiau rudele și prietenii dispăruților evrei*, după spusele dânsului. După care trage în mod apoteotic și concluzia, citez: *Aceasta e teribila revelație a dimineții perfid însoțite. Zeci de cadavre la Abator, zeci de cadavre la Jilava, zeci de cadavre la Băneasa!* De unde până unde? asta însă dânsul nu ne mai spune și sare la alt subiect. În continuare, dânsul povestește despre o deplasare la Jilava, unde fuseseră împușcați mai mulți evrei, în total s-au găsit 86 de cadavre, cifră menționată și în raportul final. Dânsul relatează, citez: *...în urmă pășește plutonierul. _Câți sunt? I-am întrebat cu voce sugrumată. _Au fost vreo sută șaiszeci... S-au ridicat patruzeci-cincizeci!* Din două una! Ori plutonierul nu știa să numere, ori autorul dublează cifra. Pentru că o sută șaiszeci nu e totuna cu opt zeci și șase. În continuare, dânsul se apucă să descrie cadavrele, dovedind o dexteritate morbidă în sublinierea detaliilor, citez: *Altul. Bărbat athletic, piept lat, picioare și brațe vânjoase. A încremenit cu mâinile crispate în zvâcnirea din urmă peste pânțele neted, de unde a țâșnit prin gaura largă a proiectilului, un ghem de viscere.* Interesant! am văzut în viață o sumedenie de plăgi împușcate, dar să țâșnească intestinele prin rană, niciodată. Ca să nu mai vorbim de alte organe interne (viscere). Mai ales că s-a stabilit că pentru omorârea unora din cele 86 de victime s-au folosit arme de calibru mic, pistoale și revolvere. Și s-a tras de foarte aproape, distanță la care plăgile împușcate sunt mici, circulare și cu puțin sânge. Poate n-ar strica să cerem și părerea unui criminalist. Vom discuta mai târziu despre asta. Următoarele aspecte abordate sunt ceva mai pitorești. Dânsul reia relatarea altcuiva care văzuse o profesoară de liceu ce încărca într-un căruț de copil, împreună cu slujnica, conserve dintr-o băcănie de pe Nerva Traian, băcănie devastată de **țigani și sărântoci**. De reținut din nou, nu se precizează dacă băcănia aparținea sau nu unui evreu, iar prădătorii nu erau în niciun caz legionari. Într-un târziu, ajungem și la ceea ce mă interesa cel

mai mult, cele presupuse să se fi întâmplat la Abator, cărora autorul le alocă câteva fraze. Deși așteptam mai multe amănunte interesante pentru cercetarea de față, am rămas dezamăgit. În loc de amănunte precise, dânsul se pierde în metafore, citez: *...privirea poposește spre peretele dinspre apus, unde zace lotul **adevăratelor victime**.* (sic! restul de cadavre de creștini români, oare nu erau și ele ale unor victime? edificator pentru dialectica dâșilor, mai sunt și alte afirmații de genul ăsta cu privire la români în cartea d-lui Brunea-Fox, multe de-a dreptul scandaloase, dar pe care nu le voi dezvolta aici) citez:

Mai sunt altele în vestibulul care precede sala. Vreo douăzeci. Oameni în vârstă... Au încă îmbrăcăminte, dar le-au dispărut ghetetele. Toți sunt descheiați la pantaloni, un inutil supliment de identificare ...etnică. Mai era nevoie, când locurile unde au fost găsiți erau o tristă garanție pentru calitatea lor de evrei? Abatorul și canalurile Dâmboviței, de unde au fost adunate aceste cadavre, n-au fost destinate exclusiv rămășițelor iudaice? și mai la vale ...un spectacol în care nu vita, ci omul a fost chemat să joace rolul victimei, cum n-au izbutit sau n-au îndrăznit să imagineze, în materie de pogromuri, nici țariștii. Evrei răpiți în puterea nopții de la domiciliu, cărați la abator și răpuși acolo ca dobitoacele. Cuțitul lung ca o spadă ce mă înfiorase și altădată, tăios ca briciul, ce spintecă fulgerător beregata. Victimele săltate de mijloc, și agățate, "să se scurgă", de cârligele ascuțite. Sau poate altminteri, -rănilor din ceafă sunt un indiciu-, întâi atârdate pentru rafinamentul operației, și apoi înjunghiate.

Și asta e totul. Atât ne spune dl. Brunea-Fox despre subiectul abator. Totuși dl. Fox face câteva observații clare, **extrem de valoroase**, care nu lasă loc de niciun dubiu, pe care le vom compara ulterior cu cele relatate de alții. În primul rând, cadavrele se găseau la Morgă în dimineața de 24 ianuarie, în număr de vreo douăzeci,

spune dânsul, ulterior afirmându-se că la Abator au fost duse cinci-sprezece persoane, din care au reușit să scape două. Vorbesc despre cele presupuse a fi victimele de la "abator", nu discut despre restul de cadavre, care se găseau tot la Morgă. În fine, să admitem că autorul nu a stat să le numere exact, nu asta contează acum, important e că **nu le-a văzut la abator, agățate în cârlige, ci la morgă**. În 24 ianuarie, dimineața. Și mai importante sunt celelalte amănunte, toate victimele presupuse să fi fost asasinate la abator sunt **bărbați în vârstă, îmbrăcați**, chiar dacă le fuseseră furate ghețele (este posibil să fi fost furate ulterior chiar la Morgă). Cât despre pantalonii descheiați la prohab, este posibil ca aceasta să se fi produs tot la Morgă, în scopul determinării fără dubiu, rapid și exact a etniei. Cum spuneam, amănunte extrem de importante, pe care le vom utiliza în continuare. În rest, din păcate, autorul nu este la fel de precis și se pierde în metafore patetice, deși prin profesia avută, ar fi trebuit să facă descrieri exacte și precise. Deși afirmă că avea cunoștință despre activitatea abatorului, ducând în trecut o campanie de presă pentru metode mai umane de sacrificare a animalelor, dânsul uită sau "se face că uită" că pentru a se "scurge", animalele sunt atârinate invariabil de picioarele dinapoi, cu capul în jos deci, ba dânsul și menționează prezența anumitor răni la ceafa victimelor. Am văzut și eu o mulțime de imagini cutremurătoare de la morgă, începând cu cele ale lui André Adolphe Eugène Disderi din 1871, cu comunarzi împușcați după înfrângerea Comunei din Paris. Peste tot, inclusiv în cele cu victimele evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941 din București, victimele se găsesc întinse cu fața în sus. Toate, absolut toate. Cum dl. Brunea-Fox nu menționează că ar fi cerut să se întoarcă victimele cu fața în jos, am serioase dubii asupra afirmației cu rănilor de la ceafă, despre care nu afirmă totuși că le-ar fi văzut, ci doar afirmă că *rănilor de la ceafă ar putea fi un indiciu*. La fel cum face afirmația hazardată cu omorârea prin tăierea beregății cu un cuțit de măcelărie. Este știut că în astfel de cazuri sângele țâșnește ca de la o arteziană, așa ca hainele celor de

la morgă trebuiau să fie împregnate cu sânge până la manșeta pantalonilor. Chestiune despre care dl. Brunea-Fox nu mai spune nimic, deși nu este un aspect chiar așa neglijabil, care oricum nu se regăsește în imaginile de arhivă, destul de clare și explicite.

Și în fine, să facem observația că este pentru prima dată când apare acest amănunt cu cadavrele și/sau victimele agățate în cârlige **de ceafă**. Exact ce spuneam, cu trecerea timpului, alte și alte amănunte picante se adaugă. Să mai observăm că, deși dânsul dispunea de un automobil, ca atare *s-a mișcat repede*, ca un adevărat reporter, spre deosebire de dl. Baruch Cohen, nu a mai reușit *să prindă faza* cu cadavrele atârinate în cârlige la abator. Sau la măcelărie, de ce nu? Acolo unde "le-a văzut" atârând în cârlige dl. Baruch Cohen.

Afirmam anterior că îmi pare rău că replica celor ce contestă aceste fapte a fost adesea lipsită de consistență. Sau nu tocmai lipsită de consistență, cât faptul că respectivii s-au oprit la jumătatea drumului. Sigur, dâșii au fost de bună credință, crezând că anumite argumente sunt infailibile. Evenimentele ulterioare au dovedit exact contrariul. O bătălie câștigată nu înseamnă și câștigarea războiului. Pentru că este vorba despre un adevărat război, un război iudeo-român, care se duce în domeniul mediatic, e drept, pașnic în aparență, dar nu mai puțin crâncen. Iar perfidia inamicului e cunoscută de milenii. Trădarea, minciuna și calomnia sunt armele preferate ale dâșilor. Și atunci să vedem cele mai importante cazuri în care s-a venit cu argumente împotriva acestei istorii controversate. A *evreilor atârnați în cârlige la abator*, să nu uităm.

Unul din cele mai importante argumente a fost adus de către dl. prof. univ. dr. Radu Iftimovici, istoric al medicinei. Meritul excepțional al dânsului a fost că a reacționat imediat ce această problemă a fost repusă pe tapet de către *holocaustologii de serviciu* în cooperare cu diverse iude autohtone. Ce e drept, deși așa cum am afirmat

aici, auzisem încă din copilărie despre această chestiune, a fost o perioadă în care nu s-a mai auzit nimic despre ea. Mai precis câțiva ani de la apariția romanului lui Marin Preda-Delirul (1975), respectiv de la premiera filmului **Revanșa** până la *Ioviluție*, cum se spune acum, adică peste 10 ani, a fost liniște practic deplină. Imediat după evenimentele din decembrie '89, odată cu conflictul inter-etnic de la Tg. Mureș, dar și cu manifestația din P-ța Universității, autorii loviturii de stat (o serie de lovituri de stat de fapt), în fapt beneficiarii **restaurației neo-securiste** în frunte cu Ion Iliescu, Petre Roman și Silviu Brucan, au pus din nou pe tapet Mișcarea Legionară, afirmând că s-ar afla în spatele acelor conflicte. Evident că era o minciună infamă, cum s-a și dovedit, scopul fiind atragerea simpatiei unei părți a populației cu creierul spălat timp de decenii prin demonizarea legionarilor, în special prin filmele unora precum Sergiu Nicolaescu, Manole Marcus și Eugen Mandric, îi numesc doar pe cei mai odioși. Ei bine, *băieții super-deștepți* în frunte cu Excelența sa, fostul șef-rabin al cultului mozaic din România, dr. Moses Rosen (+1994), **au pus imediat botul**, cum se zice acum în *limbaj de cartier*, intuind că se poată să iasă un oarece **geschäft gras** din asta, și au repus problema pe tapet. Bine-înțeles că nu cu Holocaustul, pentru că jumătate dintre romani cred că nici măcar nu pot pronunța corect cuvântul, darămite să-i mai știe și semnificația, ci normal, cu legionarii, despre care tot omul auzise și văzuse în filmele domnilor menționați anterior, prezentate de zeci și zeci de ori la TV, că *agățaseră jidani în cârlige la abator*. Pentru lobby-ul american s-a adoptat altă metodă, astfel că în data de 1 iulie 1991 rabinul Moses Rosen a oficiat o comemorare a 400.000 de evrei victime ale Holocaustului de pe teritoriul României (inclusiv cei din Transilvania de nord). **Atunci a fost menționată pentru prima dată cifra de 400 de mii de evrei - victime ale Holocaustului din România.** Reacția americană nu s-a lăsat nici ea așteptată, astfel că după doar 10 zile, în urma acuzațiilor sale, la 11 iulie 1991, Senatul Statelor Unite ale Americii s-a conformat cererii lobby-ului evreiesc și a emis o rezo-

luție care *condamna resurecția antisemitismului și a intoleranței etnice din România*. Din aceste motive probabil, dar și datorită faptului că a reușit timp de patru decenii să blocheze tipărirea operei politice a lui Eminescu, și chiar să obțină de la Ceaușescu aprobarea pentru dat la topit volumul conținând opera publicistică a poetului, în 1992, ca încununare a perseverenței sale activități anti-românești, a fost ales membru de onoare al Academiei Române. Acestea sunt faptele; pe dl. Moses Rosen l-am ascultat în repetate rânduri, o persoana ce mi s-a părut extrem de simpatcă, cu mult umor și cu un înalt nivel intelectual. Asta însă nu-l face nicidecum mai puțin ticălos. Ca și pe ciracii dansului, Ion Iliescu, Petre Roman, Silviu Brucan & Co. Ca atare, dl. Radu Iftimovici, o autoritate în materie de istorie a medicinei, laureat al unui premiu UNESCO, s-a hotărât să ia poziție, intuind perfect intențiile dâșilor. Intervenția dâșului este cu atât mai importantă, cu cât replica a venit imediat după campania lobby-ului evreiesc din America ce șantajă România cu aderarea la NATO. Și atunci să vedem replica d-lui prof. univ. dr. Radu Iftimovici, apărută în ziarul *Expres Magazin*, Nr.13, din aprilie 1992. Nu o voi reproduce aici, se poate găsi cu ușurință pe net. În esență, dâșul vorbește despre o anchetă deschisă în 1946 de procuratură (parchetul comunist) cu privire la presupusul masacru de la Abator, desigur, ca urmare a apariției cărții *Orașul măcelului* (1944), articolului din ziarul *Jurnalul de dimineață*, no.57, din 21 ianuarie 1945, despre amândouă am vorbit pe larg aici, dar mai ales datorită conferințelor scriitorului Ilya Ehrenburg din 1945, ținute la Ateneul Roman, în care acesta afirma, citez: *toți își aduc aminte de zilele de groază când legionarii rupeau oamenii în bucăți și-i spânzurau la abator*, (în *România*, București, Editura Cartea Rusă, 1945, pag. 91), pentru ca doi ani mai târziu să reia aceeași idee: *...în București, legionarii sfâșiau oamenii în bucăți, atârnavu fete tinere de cârligele abatorului*, (*Drumurile Europei*, București, Editura Cartea Rusă, 1947, pag. 16). Ilya Ehrenburg, un talentat scriitor și memorialist, dar din păcate și un propagandist *jidă* odios al crime-

lor stalinismului, care îndemna soldații sovietici la violarea în masă a fetițelor germane, se pare că afirmațiile sale au fost hotărâtoare în deschiderea anchetei, exact așa cum precizează și dl. Iftimovici. Consecința imediată - anchetarea angajaților din ianuarie '41 ai abatorului, în frunte cu dr. Aurel Naghel, directorul de atunci al instituției. Dintre cei anchetați de procuratură, doar măcelarul evreu-maghiar Horvath credea în *pogrom* (sic!), dar el nu era angajat al abatorului pe atunci. Neputând să găsească nimic, procuratura este totuși nevoită să închidă dosarul. Mulți afirmă că acest fapt este ne-verosimil, bazându-se pe modul în care se dădeau sentințele pe bandă rulantă în acea perioadă. Nu este adevărat! În toate acele procese, chiar dacă sentințele erau prefabricate, baza legală este și azi greu de contestat în instanță. Chiar Stalin insistase asupra păstrării unei aparente legalități. Chestia cu *pentru nimic primeai 3 ani*, despre care scria Marin Preda în *Cel mai iubit dintre pământeni*, s-a aplicat zece ani mai târziu, prin anii '50-'60, când Dej se simțea vulnerabil în urma denunțării crimelor staliniste de către Nikita Hrușciov, ca și după insurecția anti-comunistă de la Budapesta din 1956. Nu trebuie decât să aruncăm o privire asupra proceselor așa-zișilor criminali de război, ca să vedem că au fost și destule achitări. Că respectivii au fost ulterior arestați pentru alte motive, mai mult sau mai puțin reale, fiind mai apoi lichidați prin alte metode în bezna pușcăriilor comuniste, asta e altă mâncare de pește. Ideea e că la ancheta din 1946, nu s-a găsit absolut nimic, și nimeni nu a fost condamnat.

Cu atât mai revoltător apare acum faptul că toate acestea nu sunt menționate în **Raportul final al Comisiei Internaționale pentru Studierea Holocaustului în România**. Cu atât mai mult, cu cât dl. prof. dr. Radu Iftimovici este o autoritate în materie de istoria medicinei, dar și o personalitate cu recunoaștere internațională. Pentru că nu era greu pentru această comisie să aibă acces la datele anchetei din 1946, în cazul în care aceasta a avut loc. Sau să infirme la fel

de bine afirmațiile d-lui Iftimovici, dacă ar fi constatat inexistența acelei anchete. De altfel, trebuiau cercetate toate arhivele pentru a vedea dacă nu există și alte investigații ale acelor evenimente, nu neapărat ale procuraturii. Este posibil ca și SSI să fi făcut o anchetă pe cont propriu, fără ca rezultatele să fi fost date publicității. Sau o anchetă sanitară, pentru că unele surse vorbesc despre faptul că după cele presupuse să se fi întâmplat, abatorul a fost închis câteva zile pentru dezinfecție. Trebuie să spun că mi-e foarte greu să cred ca procuratura comunistă să nu fi deschis niciun dosar, atâta vreme cât apăruseră cartea lui Brunea-Fox, articolul din ziarul *Jurnalul de dimineață*, și nu numai. Pentru că se pare că au mai fost două articole cu același subiect în *România liberă* și în *Tribuna Poporului*. Cum în acea vreme presa era strict controlată de autoritățile comuniste, astfel de articole nu apăreau câtuși de puțin întâmplător, ci precedau deschiderea unor anchete. Adică vezi-doamne, poporul revoltat a aflat despre acele orori și cerea **să se facă dreptate**. Bunăoară, un anume N. David, scria în *Scânteia* din acea epocă, cu privire la astfel de înscenări infame, citez: "*Poporul se ridică în unanimitate, (sic !)* printr-un plebiscit spontan și năvalnic, un adevărat plebiscit al dreptății și omeniei ultragiutate, cerând în glas de tunet "*Moarte criminalilor de razboi!*". Sau Aurel Baranga(Leibovici) în *România Liberă*, citez: „*din mii de guri, un singur strigat. Din mii de piepturi o singura dorinta: moarte criminalilor de razboi ! Moarte ucigasilor! Moarte lor!*” Cu atât mai bizar apare atunci faptul că în acest raport nu se pomenește absolut nimic despre această chestiune, cu toate că declarația d-lui Iftimovici fusese publică, fiind făcută într-unul din ziarele de succes din epocă, *Expres Magazin*. Dacă dâșii au luat drept bune afirmațiile din articolul din *Jurnalul de dimineață*, de ce nu erau la fel de bune declarațiile d-lui Iftimovici din *Expres Magazin*, care aveau și autoritatea unei personalități în domeniu? Și atunci ce să mai credem? Nu putem decât să suspectăm că dâșii se tem să afle adevărul. Pentru că dacă afirmațiile d-lui Iftimovici sunt reale, atunci toată această afacere, **căci**

afacere este, după cum vom vedea, se surpă precum un castel de cărți de joc. Astfel că singura concluzie care se poate trage de aici, este că această comisie a selectat informațiile existente, reținând doar ceea ce confirmă **o concluzie deja pre-stabilită**. Mai mult, intervenția d-lui Iftimovici de atunci, a fost însoțită de facsimilul unei declarații semnate de către angajații din 1946 ai abatorului. Documentul circulă pe net și se poate găsi extrem de ușor. L-am adăugat și eu la ilustrații. Este vorba despre o dezmințire dactilografiată și semnată de 37 de angajați ai abatorului, cu privire la articolele apărute în ziarele *România Liberă* și *Tribuna Poporului*, menționate anterior. Textul este următorul, citez:

“Domnule Director, ziarele „România Liberă”, “Tribuna Poporului”, cum și broșura “O NOAPTE DE GROAZĂ LA ABATOR”, publică în ultimul timp sub titluri senzaționale (articole) prin care se afirmă că în Abatorul Capitalei au fost masacrați evrei, în masă._ În virtutea dreptului de apărare, pentru restabilirea adevărului și pentru apărarea prestigiului instituției din care facem parte, vă rugăm să binevoiți a însera în coloanele ziarului Dvs. următoarele:”

"Subsemnații, medici veterinari și funcționari ai Abatorului Capitalei, luând cunoștință de articolele publicate de ziarele "România Liberă", "Tribuna Poporului" prin care se afirmă că în abatorul Capitalei au fost uciși ovrei, și de campania care se duce pe această temă, de natură să discrediteze instituția și oamenii ce o servesc, dăm cea mai categorică desmințire, afirmațiunilor făcute și declarăm pe proprie răspundere că faptele enunțate mai sus sunt de domeniul fanteziei".

Urmează semnăturile (în număr de 37) și Domnului Director al ziarului *Dreptatea*, oficiosul Partidului Național Țărănesc. Acest ziar, interzis pe 6 martie 1945, va re-apărea pe 5 februarie 1946, fiind interzis definitiv ulterior, probabil după episodul înscenării de la Tămădău din 14 iulie 1947. Facem observația că în articolul din *Expres*

Magazin se menționează că la data la care a fost dată această dezmințire, ziarul *Dreptatea* era interzis. Ne punem problema când anume a fost făcută această dezmințire? Între 6 martie 1945 și 5 februarie 1946, sau după episodul Tămădău? Pentru că dezmințirea nu poartă nici o dată. Chiar dacă referința la contextul temporal există, campania declanșată în cele două ziare (ar trebui verificată și colecția acelor ziare, NA), în mod normal, orice declarație de genul acesta se încheie cu o formulă tip de genul *dată azi*, urmează data, *București, etc...*, chestiune care lipsește, din păcate. Lipsește din facsimilul ce circulă pe net, se afirmă însă că documentul ar mai conține o pagină de semnături, care ar putea conține și data. În ceea ce privește datarea, prima ipoteză pare mai plauzibilă, pentru că nu avea niciun rost să fie trimisă *Dreptății* după Tămădău, când toată presa comunistă vuia de *trădătorii țărâniști, spioni și agenți ai imperialismului, dușmani ai poporului iubitor de pace*, stereotipuri clasice în epocă. După cum este foarte posibil ca publicarea dezmințirii să fi fost fără discuții oprită de cenzură. Pentru că în epocă, *Scânteia* și restul ziarelor comuniste puteau împrósca cu noroi pe oricine, dar dreptul la replică nu era permis oricui, fiind blocat de cenzură. Orișicât, cu toate aceste lipsuri, documentul este palpabil, este public, circulă pe net, au fost descifrate numele celor 37 de semnatori, (am reușit să descifrez numele următoare: *dr. vet. Dumitru Adamovici, dr. vet. Vasile Ionescu, conf. dr. vet. Aurel Lupu, dr. vet. Lazăr Ureche, dr. vet. P. Nistor, tehnicienii și funcționarii Elena Bolonta, Jana Ștefănescu, Emilia Mirică, Magdalena Georgescu, E. Pavelescu*, și mai sunt) deci este o ipoteză ce merita a fi luată în considerație. Nici nu era greu de altfel să se examineze tabelele cu angajați din acei ani, care s-au păstrat. În dezmințire nu se face referire explicită la cele presupuse să se fi întâmplat în 21-23 ianuarie 1941, se spune doar că *în abatorul Capitalei au fost masacrați evrei, în masă(sic!)*, și mai apoi că *în abatorul Capitalei au fost uciși ovrei*, așa că totul trebuie coroborat cu campania inițiată de ziarele respective. Apoi este foarte posibil ca la data redactării

raportului (2004), unii dintre semnatarii dezmințirii să mai fi fost încă în viață. Din păcate azi, la aproape zece ani de la redactarea raportului, șansele ca vreunul dintre semnatori să mai fie în viață sunt extrem de reduse. Toate aceste considerații mă fac să am serioase dubii asupra probității morale și profesionale a membrilor comisiei ce a elaborat raportul, suspectându-i că nu au dorit să afle adevărul, sau că au acceptat un **“adevăr pre-fabricat”**. De altfel, nu reiese prea clar care din membrii comisiei s-a ocupat cu cercetarea efectivă a documentelor de arhivă, care au participat doar la discuții, și care au fost cooptați doar de formă, pentru a conferi oarece *greutate* documentului final, precum dl. Elie Wiesel, președintele comisiei, despre care se știe ce mare *iubitor de români* este, asupra căruia planează deja uriașe suspiciuni de sperjur. Să fie foarte clar, nu afirm că cele enunțate aici ar fi adevărate, pentru că admit posibilitatea ca ancheta din 1946 să nu fi avut loc (oricum, problema e în studiu, nu a făcut-o comisia de *holocaustologi de profesie*, o voi face eu), la fel cum și acest facsimil ce circulă pe net este posibil să fie un fals. Dar atâta vreme cât această posibilitate nu a fost exclusă în niciun fel, faptele nefiind nici măcar menționate în raportul final, toți cei ce contestă presupusul *masacru de la Abator*, total sau parțial, vor avea un argument în plus pentru a contrazice concluziile acestui raport. Chiar dacă se încearcă oficializarea, legiferarea acestui raport, prin introducerea studiului său obligatoriu în școală, asupra concluziilor desprinse din el vor plana întotdeauna mari suspiciuni. Vina principală aparține istoricilor, membri ai comisiei de redactare. Dacă de la un personaj precum dl. Adrian Cioflâncă, cu dânsul m-am mai intersectat și altă dată în legătură cu alte aspecte ale holocaustului, și mă voi mai intersecta în mod cert, nu prea am ce pretinde, de la dl. Ioan Scurtu, secretar al comisiei, aveam alte pretenții. Revenind la dl. Radu Iftimovici, deși inițiativa dânsului a fost extraordinară, din păcate comisia n-a luat-o în considerare. Dânsul scria în 1992, în articolul din *Expres magazin*, citez:

*Cum pot încheia eu, obișnuit cu rigorile demonstrației științifice, acest articol? Cerând tuturor martorilor care au văzut cadavrele celor uciși atârând în cârligele abatorului bucureștean, "să iasă în față". Să descrie cu amănunte ceea ce au văzut. Să ne convingă că au avut acces în abator în timpul anchetei procuraturii lui Antonescu. Dacă au fost salariați ai abatorului, să-și decline cu responsabilitate funcția. Îi vom căuta în ștatele de funcțiune care, din fericire, se păstrează. Să ne convingă de faptul că zecile de semnături de pe protest sunt ale unor mincinoși. Este evident că **nu se scrie istorie pe vorbe, pe zvonuri, pe calomnii**. Doresc să văd martori oculari, care să mă convingă de realitatea pogromului.(sic!)*

Sigur că da! Dar nu *martori oculari* precum dl. Mircea Albulescu. Exact ce spuneam la început. Câștigarea unei bătălii nu înseamnă și câștigarea războiului. Lupta se duce până la anihilarea completă a inamicului. Pentru că un război este, în toată regula, așa cum vom vedea în continuare. Din păcate, dl. Iftimovici s-a oprit la jumătatea drumului. Trebuia perseverat în această direcție și adâncite cercetările. **Acum deja ei au inițiativa**. Dar războiul nu este pierdut încă. Atâta vreme cât dâșii au băgat la înaintare martori mincinoși precum dl. Albulescu, și vor mai băga în mod cert, și probabil de același calibru moral, reacția contra minciunilor scandaloase emise de către dâșii nu va întârzia să apară. Din păcate, de cele mai multe ori, reacția este viscerală, exact ceea ce dâșii doresc, pentru a sări imediat ca mușcați de șarpe strigând, *ajutor! ne atacă anti-semiții!* Am mai spus-o și o repet, o cercetare minuțioasă și cât mai exhaustivă poate lămuri definitiv aceste aspecte controversate din istoria noastră recentă. Iar faptul că dâșii bagă la înaintare minciuni scandaloase precum cele debitate de către dl. Mircea Albulescu, mă face să bănuiesc și altele, mult mai grave. **Și să suspectez că nu există de fapt nici o dovadă palpabilă privind ceea ce pretind dâșii că s-ar fi întâmplat la abator și că totul nu este decât o infamă înscenare**.

Și totuși, **Raportul final al Comisiei Internaționale pentru Studierea Holocaustului în România** conține și anumite referiri la alți contestatari a celor afirmate de dâșii că s-ar fi întâmplat la Abator, în cadrul mai general al așa-zişilor *negaționiști*, persoane care contestă total sau parțial Holocaustul, sau doar anumite aspecte ale acestuia. Una din aceste persoane, care poartă de ani de zile un adevărat război mediatic cu cei ce incriminează în bloc poporul român cu privire la suferințele evreilor, persoană menționată în raportul final, este dl. Ion Coja, profesor la Facultatea de Filologie din București. Nu voi dezvolta aici toate aspectele războiului mediatic pe care dl. Ion Coja îl duce cu dâșii. Menționez doar că dânsul este considerat de către dâșii printre cei mai importanți *negaționiști selectivi*, (sic!) prin ceea ce afirmă în declarații publice, interviuri, cărți și articole, ca și prin faptul că este extrem de *lucrativ* în acest domeniu, ca să zic așa, fiind și politician, dar și președintele filialei București a uniunii Vatra Românească, ca și al Ligii pentru Combaterea Anti-Românismului, chestiuni mai mult decât laudabile. De altfel, Dl. Ion Coja a combătut în repetate rânduri cele afirmate de diverse organizații ca și persoane particulare despre anumite aspecte ale persecuției evreilor în timpul regimului Antonescu, guvernării legionare, etc..., printre care și subiectul care ne interesează, al *Masacrului de la Abator*. Atunci să vedem ce zice raportul cu privire la acest subiect, citez:

Coja conchidea că victimele evreiești ale pogromului fuseseră lichidate de propriii(sic!) lor coreligionari, îmbrăcați în cămăși verzi. Aceștia, afirma profesorul bucureștean, se aflau în serviciul Sovietelor, pentru a compromite atât Garda de Fier, cât și alianța acesteia cu mareșalul Antonescu. După numai câteva luni, Coja și-a schimbat versiunea, afirmând că se află în posesia unei mărturii, dată de un nonagenar legionar sub jurământ, din care ar fi reieșit că trupurile sfârtecate și agățate în cârlige, la abator, nu fuseseră ale evreilor, ci ale legionarilor măcelăriți de către evrei.

Informațiile sunt preluate din săptămânalul *România Mare*, din două articole ale d-lui Coja. Nu doresc să mă amestec în polemica d-lui Coja cu dâșii, așa că cele afirmate în aceste articole mă interesează mai puțin. Comuniștii, printre care erau și numeroși evrei, lista cu cei cca. 1000 de membri ai PCR din 23 august 1944 confirmă acest fapt, s-au implicat în evenimentele din 21-23 ianuarie 1941, iar sprijinul centralei comuniste de la Moscova este dovedit, numeroase documente de arhivă atestând acest fapt. Cât de mult au fost implicați, aceasta este întrebarea? Unii destul de mult, chiar masiv, și anume cei din aripa cea mai radicală și mai violentă a Gărzii de Fier, mulți dintre membrii Corpului Muncitoresc Legionar, (CML) condus de Dumitru (Dimitrie) Groza, s-au dovedit a fi comuniști care se infiltraseră în Garda de Fier la îndemnul sau la ordinul Moscovei. Dovezile istorice de arhivă sunt de necontestat. Mai puțin acțiunile la care au participat în mod violent, ca și gradul de implicare. Dar despre toate acestea, voi dezvolta mai târziu subiectul. Pe mine mă interesează în primul rând ultima frază din citatul precedent, cea cu mărturia unui **nonagenar legionar**. Mărturia există pe net, a fost publicată de către dl. Ion Coja în repetate rânduri și este ușor de găsit. Am inserat-o și eu la anexe. În esență este vorba despre dl. Dărășteanu I. Constantin, (n.28 iulie 1914, +?), dânsul își dă și adresa de domiciliu, maistru principal reglor și monitor de avioane la Baza Aeriană nr. 3 Pipera în acea perioadă a începutului de an 1941. În data de 24 ianuarie 1941, rețineți data, deci în acea zi, unul din subalternii săi, legionar, ce lipsise de la muncă în zilele precedente, deoarece participase la așa-zisa *rebeliune*, i-a spus că la Abator se găsesc câteva cadavre atârinate în cârlige, cadavre de legionari împușcați de armată în confruntările din zonă, pe care evreii angajați ai abatorului i-au luat și i-au agățat în cârlige afirmând că ar fi evrei. **Acest Dărășteanu, care nu era legionar**, menționând expres acest lucru, aici dâșii au dat-o în bară, dovada competenței și seriozității comisiei de istorici ai Holocaustului din România, ei bine, acesta raportează, firesc, superiorului său cele

aflăte. Acesta îl trimite la Abator după carne pentru bucătăria unității militare, pretext pentru a verifica cele auzite. Aici a văzut un număr de cadavre (11 sau 21) nu mai este sigur, îmbrăcate, unul chiar având căciula pe cap, altuia i se zărea de sub palton cămașa verde, toți împușcați, atârnați în cârlige. Unul din măcelari, pe care Dărășteanu îl cunoștea, i-a povestit, citez:

nu sunt jidani, domnule, sunt legionari împușcați de Antonescu, iar jidanii de la Abator, prin oamenii lor de încredere, i-au târât din stradă în Abator, i-au atârnat în cinghele și zic despre ei că sunt jidani... Cam ăsta e esențialul.

Și acum câteva considerații. Este a treia mărturie și ultima aparținând unei persoane care afirmă că a văzut cu ochii săi cadavrele atârinate în cârlige. În data de 24, rețineți, atunci când dl. Brunea-Fox a regăsit alte cadavre, de data aceasta la morgă, evrei, verificarea fusese făcută deja. Dacă, așa cum afirmă dl. Dărășteanu, conducerea abatorului era evreiască (mă cam îndoiesc, oricum se poate verifica extrem de ușor), atunci toate celelalte versiuni se năruiesc. Din punctul meu de vedere ar fi prea simplu. Eu nu cred însă așa ceva. Și totuși, iară spun, era și asta o pistă care trebuia investigată, oricât de fantasmagorică ar părea. În fond, dl. Dărășteanu este, sau era, o persoană respectabilă, nu văd de ce nu ar fi putut și dânsul să vadă *ceva*. Pentru că *ceva* a văzut, totuși. Astfel de povești nu apar așa, din senin. Orice legendă are la origine fapte reale. Personal am oarece dubii asupra celor afirmate de către dânsul în declarație. (declarația a fost publicată în România Liberă - supliment ALDINE, în 30 ianuarie 2004) Să observăm, extrem de important, că nu menționează nicăieri **cum erau agățate** cadavrele în cârlige. Îmbrăcate, ba unul avea și căciula pe cap. Ca atare, fiind ianuarie, este posibil să fi fost agățate de gulerul de la palton, chestie plauzibilă de altfel, pe atunci un palton se făcea să dureze 10-20 de ani, iar postavul era suficient de gros și de dens ca să poată susține greutatea unui om,

mai ales dacă era dublat și cu un guler de blană, așa cum se făceau pe atunci. Pentru că mi-e greu să cred că dânsul, dacă, așa cum menționează, a dat la o parte paltonul uneia din victime, să nu fi remarcat și *modul în care era agățată în cârlig*. Adică vreau să spun că **dacă era agățat de ceafă, dânsul trebuia să remarce asta neapărat**, nu este un amănunt chiar așa de neglijabil, ba din contra. Apoi este neclar numărul victimelor, dânsul spune 11 sau 21, între 11 și 21 este o anumită diferență. Ceea ce este mai important însă, este că dânsul acuză de aceste fapte **conducerea evreiască a abatorului**. Exact ceea ce spuneam, o simplă incursiune în registrele de angajați ai abatorului din 24 ianuarie '41 ar fi lămurit imediat chestiunea. Treabă pe care putea s-o facă și dl. Coja, dar și comisia, pentru a lămuri lucrurile. La fel cum dl. Dărășteanu trebuia chestionat mai amănunțit, pentru că ceva-ceva a văzut și dânsul. Problema oricărui istoric este de a discerne adevărul de ficțiune, nu de a lua totul de-a gata cu copy-paste, pentru că exact așa a făcut comisia. Când i-a convenit, cum este cazul mărturiei d-lui Dărășteanu, a menționat-o, cu *deformările de rigoare*, pentru că nu-i așa? *cine împarte, parte-și face*, pentru că, după cum vedeți, dl. Dărășteanu nu era nici legionar, și nici nu a afirmat că cei agățați în cârlige fuseseră măcelăriți de evrei, ci de către armată. Când nu i-a mai convenit probabil, cum a fost cazul afirmațiilor d-lui Iftimovici, dânsii s-au făcut că plouă. Ambele erau piste care trebuiau investigate, *pentru liniștea noastră*, ca să zicem așa. Pentru că de-asta au fost plătiți din banul și așa drămuț la sânge al amărăților de români, ba unii din membrii comisiei au fost și decorați cu înalte ordine și medalii, așa cum vom vedea mai târziu. La fel și dl. Coja, consider că prea s-a grăbit să difuzeze această declarație, care prin chestiunile menționate anterior, asupra cărora am serioase îndoieli, trebuia atent verificată înainte de a fi făcută publică. Astfel că dânsul, în fond, extrem de bine intenționat, chestie mai mult decât lăudabilă, nu face decât să dea în mod indirect apă la moară susținătorilor ideii cu *evreii atârnați în cârlige la abator*, ca să nu uităm.

Să încheiem această discuție cu observația că dl. Dărășteanu face totuși o remarcă importantă privind zvonurile ce circulau în acele zile cu privire la abator, dovadă că această istorie a fost lansată chiar în zilele așa-zisei *rebeliuni legionare*, citez:

Menționez că, în zilele care au urmat, zvonul despre uciderea și atârănarea în cârlige a evreilor la Abator a circulat, dar nu era luat în serios de nimeni. Până și femeile cele mai simple din mahalaua bucureșteană se întrebau "de ce evreii nu reclamă la Antonescu ce au pățit?"

Să trecem acum în revistă câteva referiri la evenimentele incriminate, referiri cu caracter folcloric în literatură, film, dar și în cărți de istorie cu oarece succes la public. În ordine cronologică. Să începem cu o extraordinară mărturie a evenimentelor din acea perioadă, mă refer la cartea cu caracter memorialistic *Athenée Palace* a contesei Rosie G. Waldeck, pe atunci corespondentă a revistei *Newsweek* la București. O carte formidabilă de altfel, d-na Waldeck, evreică de origine, evaluează ca nimeni altul evenimentele de atunci, cu o luciditate la care ar trebui să ia aminte orișice istoric. Cartea este cu atât mai fulminantă, fără a mai lua în discuție perioada extrem de fierbinte pentru istoria noastră descrisă (23 august 1940 - nota ultimativă a guvernului sovietic privind Basarabia - 23 ianuarie 1941 - îndepărtarea violentă a legionarilor de la putere) cu cât dânsa a cunoscut personal principalii actori ai acestei perioade. Ceea ce e mai trist pentru noi, este că întotdeauna vin alții să depună mărturii importante despre istoria noastră recentă, dl. Larry Watts este încă un exemplu. La fel cum cele mai bune poze de la *loviluție* le-au făcut alții. Dar și de la colectivizare, vezi cazul fotografei Inge Morath, de la agenția Magnum. Ca și cele de la așa-zisa *rebeliune*, după cum vom vedea în continuare. Voi reveni mai târziu asupra acestui subiect. Acum să vedem ce zice d-na Waldeck despre chestiunea cu abatorul.(pag.282) Să menționăm că dânsa a stat

liniștită în acele zile în hotelul Athenée Palace, tot ceea ce relatează în carte despre acest episod, au fost informații obținute prin intermediul unor cunoscuți, chelneri, portar, coafeză, manichiuristă, diverși clienți sau vizitatori ai hotelului, etc..., citez:

În acea zi de luni, (20 ianuarie, NA) înainte să fi avut efect concedierea oficialităților gardiste, poliția legionară a făcut mai multe sute de arestări, cu precădere evrei bogați, sub cuvânt că aceștia făceau parte din complotul Serviciului Secret Britanic pentru asasinarea lui Döring. Ei au fost aduși la prefectură și mulți dintre ei au fost torturați cu atâta cruzime încât unii s-au sinucis. Mulți au fost târați la Abator, unde au fost mutilați, apoi agățați ca pulpele de porc, marcați cu o etichetă mare "Carne Cușăr". (sic!)

Și dânsa continuă în același stil, menționând în câteva fraze crimele, jafurile și violurile din cartierul evreiesc din jurul străzii Lipscani (sic!). Dovadă că amestecă fapte reale cu zvonuri, în zona Lipscani locuiau într-adevăr câțiva evrei bogați, dar nu era nici pe departe cartier evreiesc, așa cum afirmă dânsa, ceva gen Broadway în miniatură. Chestiunea aceasta avea să fie menționată și de către Brunea-Fox în *Orașul Măcelului*, dar invers, dânsul mirându-se cum de au fost ocoliți de legionari tocmai evreii din *cartierul chiaburesc* (sic!) Lipscani. Tot dânsul dă și răspunsul la întrebare, legionarii au ocolit chipurile cartierul Lipscani pentru că aveau de gând să acapareze respectivele magazine, așa că nu avea niciun rost să le devasteze. (sic!) Demn de menționat este faptul că dânsa este și primul martor care scrie despre violuri, în afară de ziarul *Jurnalul de dimineață* nr. 57 din 21 ianuarie 1945, dar și despre modul de atârănare precum *pulpele de porc*, adică de tendonul de la picior. Și încă ceva, este prima dată când este menționat faptul că evreii agățați în cârlige au fost marcați cu inscripția batjocoritoare „carne koșer”. Dânsa nu face alte precizări. Se poate ca acest amănunt cu agățarea precum pulpele de porc, să fi apărut pur și simplu din întâmplare.

Poate și din cauză că o femeie rafinată precum contesa nu călcase niciodată într-un abator, așa că s-a referit la jamboanele de porc pe care le vedea în măcelării. Cine știe? La fel cum este singura care vorbește despre sinucideri, pentru că o sinucidere chiar a avut loc, plus încă o tentativă, așa cum vom vedea mai târziu. Apoi, de reținut data indicată de dânsa, 20-21 ianuarie - când așa-zisa *rebeliune* nici măcar nu începuse. Mă rog, toate acestea, torturile & Co., se puteau produce și în zilele următoare, de data aceasta autoarea fiind ambiguă cu datele. Cartea *Athenée Palace* a apărut în februarie 1942, exact la un an de la evenimentele din 21-23 ianuarie, ea fiind cu atât mai prețioasă cu cât previziunile ei de atunci privind cele ce aveau să se întâmple cu România, aveau să se adeverească în mod tragic în anii următori, ca și prin poziția sa echidistantă, cu o simpatie ne-disimulată pentru români și pentru legionari. O carte de citit și re-citit.

Să mai facem o observație. Contesa Rosie Waldeck a părăsit România la câteva zile după evenimentele din 21-23 ianuarie 1941, ca atare, tot ce menționează în premieră în cartea sa, respectiv violurile și marcarea batjocoritoare a cadavrelor la abator, ei bine, toate aceste informații le-a obținut atunci, înainte să părăsească Bucureștiul, pentru ca următoarele referiri cu privire la aceleași aspecte, apar de-abia după 23 august 1944, deci la mai bine de doi ani de la apariția cărții sale. Toate aceste sugerează ideea că zvonurile cu privire la presupusele întâmplări de la Abator au început să circule imediat după așa-zisa *rebeliune legionară*, dacă nu cumva au fost lansate chiar în 22 sau 23 ianuarie, imediat ce nemții i-au dat mână liberă lui Antonescu pentru a îndepărta pe legionari de la putere.

Mihail Sebastian, scriitor, dramaturg și eseist evreu, a urmărit așa-zisa *rebeliune legionară* din apartamentul său de la ultimul etaj dintr-un bloc de pe Calea Victoriei, pe undeva prin zona fostului magazin de textile *Radu ieftinește viața*, actualmente hotelul Radi-

sson, posibil blocul **MICA** cu Cofetăria Nestor la parter, prăbușit la cutremurul din 4 martie 1977. În jurnalul său, a dedicat pagini întregi evenimentelor din acele zile. Câteva paragrafe sunt dedicate subiectului ce ne interesează, citez:

"un mare număr de evrei au fost uciși în Pădurea Băneasa și aruncați – cei mai mulți goi – acolo, scria Mihail Sebastian în 29 ianuarie 1941. Se pare însă că un lot de evrei au fost executați la abator, la Străulești. Și unii, și alții, înainte de a fi uciși, au fost probabil groaznic mutilați. Fratele lui Jacques Costin, Mișu Goldschläger abea a putut fi recunoscut la morgă de rude. Avea numai în cap patru găuri". Peste câteva zile, Sebastian va adăuga în jurnal următoarele: *"ceea ce te încremenește mai ales în măcelul de la București este ferocitatea absolut bestială cu care s-au petrecut lucrurile. (...) Acum se dă ca absolut sigur că evreii măcelăriți la abatorul din Străulești au fost atârnați de beregată de cârligele abatorului, în locul vitelor tăiate. Pe fiecare cadavru se lipise o hârtie: "carne cușer"* (Mihail Sebastian, Jurnal, Editura Humanitas, 1996, pp. 297-299).

Câteva observații privind cele consemnate de către dl. Mihail Sebastian. În primul rând, faptul că dânsul vorbește din auzite, după cum și afirmă, apoi să remarcăm câteva detalii pe care nu le-am găsit menționate până acum. În primul rând, faptul că vorbește despre un masacru în Pădurea Băneasa. Într-adevăr, în cartea *Pe marginea prăpastiei*, prima ilustrație din vol.2 reprezintă, citez: *cadavre în pădurea Băneasa, în timpul rebeliunii*, imagine pe care am inserat-o și eu la ilustrații. De data aceasta, se pot număra șapte-opt cadavre, din care 4 se vede că sunt complet dezbrăcate. Să remarcăm de asemenea, că dânsul menționează că evreii ar fi fost atârnați nu de ceafă, ci *de beregată*, (**beregată** - gât, gâtlej - def. DEX, NA). De reținut și expresia folosită: **se dă ca absolut sigur...**, extrem de plastică, dar mai ales, extrem de elocventă pentru modul în care

sunt receptate și interpretate faptele de către dâșii. În fine, să remarcăm și modul de *marcare* a evreilor atârnați în cârlige, precizat pentru prima dată, cu **etichete lipite pe corp**. Mai fac observația că și dâșul, și nu este singurul, confundă abatorul Străulești cu abatorul de pe Splai. Vom vedea mai târziu că **la Băneasa, niciunul din cadavrele găsite nu aparținea vreunui evreu**, deși peste tot se vorbește despre evreii omorâți la Băneasa, inclusiv acea *evreică mesianică* ce m-a incitat să scriu această carte, vorbea despre așa ceva.

Să mai facem o observație privind cele consemnate de către dl. Mihail Sebastian. Presupunând că notele din jurnal au fost scrise chiar atunci, inclusiv marcarea batjocoritoare „carne cușer”, toate acestea sugerează aceeași ipoteză pe care am făcut-o în cazul celor scrise de către contesa Rosie Waldeck, că zvonurile privind cele presupuse să se fi întâmplat la abator au apărut chiar atunci, în timpul așa-zisei *rebeliuni legionare*.

Și încă o observație importantă. Toate aceste mărturii cu privire la un număr nedeterminat de evrei care ar fi fost agățați în cârlige la abator și marcarea batjocoritoare „carne cușer”, aparțin unor profesioniști ai scrisului, jurnaliști cu experiența, Filip Brunea-Fox, R.G. Waldeck, Mihail Sebastian și Ilya Ehrenburg. Nici unul nu a văzut cu ochii săi cele descrise, absolut toți vorbesc pe baza celor auzite de la diverse persoane și pe baza unor zvonuri ce au început să circule imediat după așa-zisa *rebeliune*, sau chiar în timpul ei. Ilya Ehrenburg, în plus, nici nu se găsea în București atunci, în ianuarie 1941. Toate mărturiile lor, cu excepția eventual a celei aparținând lui Ehrenburg, sunt anterioare articolului din *Jurnalul de dimineață*, nr.57, din 21 ianuarie 1945, **sursa unică** a celor menționate în **Raportul Final asupra Holocaustului din România**.(NB)

Alt scriitor cu mare succes la public, care a abordat subiectul

masacrului de la abator, a fost Marin Preda. Abordarea a fost făcută prin prisma istoriografiei comuniste, versiunea oficială a faptelor apărând în cartea d-lor Mihai Fătu și Ion Spălățelu, *Garda de Fier, organizație teroristă de tip fascist*, lucrare apărută pentru prima dată în 1962, ediția finală revizuită apărând în 1971, cartea fiind re-editată ulterior în 1975 și 1980. Cartea are meritul că abordează o problematica oarecum tabu în epocă, dar din păcate, prin prisma ideologiei comuniste. Abundă încercările, de cele mai multe ori de-a dreptul penibile, de a "demonstra" că Garda de Fier ar fi fost finanțată de naziști, pentru a servi România pe tavă lui Hitler. Cam la fel cu cartea *Sub trei dictaturi*, scrisă de către Lucrețiu Pătrășcanu în 1941, re-editată după reabilitarea acestuia, prin anii '70. Cercetările ulterioare au arătat, așa cum vom vedea în continuare, exact contrariul, inclusiv conflictul dintre gardiști și germani în cadrul așa-zisului proces de *românizare* a economiei. În rest, citită printre rânduri, neglijând frazele cu "contribuția" partidului comunist și a *tovarășului*, bogat ilustrată, cartea poate fi luată ca referință și azi. Și hai să vedem și ce se zice în această carte, despre cele presupuse să se fi întâmplat la abator, firește, citez de la pag.337:

În zorii zilei de 23 ianuarie, la Prefectura poliției capitalei au fost imbarcați într-un camion 15 deținuți luați la întâmplare, duși pe Splaiul Unirii, în dreptul abatorului, puși cu fața la gard și împușcați. Trupurile celor uciși au fost atârinate de ceafă în cârligele din abator folosite de parlagii.[37]

[37]. *Jurnalul de dimineață*, 21 ianuarie 1946.(mai mult ca sigur greșeală de tipar în ediția din 1980, 1945 de fapt.)

Să facem observația că referința este același articol din ziarul lui Teodorescu-Braniște, dar și faptul că **cei doi cercetători nu s-au lansat în speculații**, deși, rețineți, prin funcția avută, amândoi fiind pe atunci profesori la Academia Ștefan Gheorghiu, aveau acces la absolut toate documentele de arhivă, inclusiv cele ale SSI și ale

fostei Siguranțe. Este redat, re-povestit de fapt, vom vedea mai târziu și de ce, exact paragraful din articolul de ziar, fără nici un cuvânt sau comentariu în plus. Să observăm și faptul că cei doi cercetători ignoră complet amănuntele morbide cu burțile spin-tecate și intestinele înnodate de gât, mai mult ca sigur că dâșii au socotit acele fapte mult prea fanteziste pentru a le cita fără să se compromită. Cu atât mai mult, cu cât în continuare este descrisă cu lux de amănunte lichidarea lui Constantin David, căpetenie comunistă cu un rol dubios în acele evenimente, fiind imaginate oarecum și dialogurile acestuia cu asasinii săi. Singura concluzie care s-ar putea trage atunci, este că **nu există alte documente de arhivă care să confirme cele scrise în articolul de ziar**, sau din contră, **documentele care există îi dez-incriminează pe legionari**. Este clar că dacă ar fi existat astfel de documente, le scoteau de mult comuniștii la iveală. Revenind acum la Marin Preda, să facem observația că romanul *Delirul* a apărut în 1975, perioadă în care regimul comunist intrase în criză. Ceaușescu s-a gândit să mai slăbească puțin cureaua, oferind românilor o porție de naționalism în schimbul frigidelor goale. Manevra nu era lipsită de interes, una din direcțiile indicate fiind spre Moscova, în calitate de ocupant după cel de-al II-lea război mondial. De altfel, teza conform căreia Ceaușescu *ar vrea să dea* mai mult, *dar se opune Moscova*, era extrem de prezentă în epocă, în special prin *răspândaci* benevoli, eu am auzit-o de nenumărate ori de la colegi de serviciu, la cozi, etc..., ba mai era sugerată și pe la ședințele de învățământ politic, ca și în concentrările la care participam în calitate de ofițer în rezervă. Mulți au văzut în roman o reabilitare a Mareșalului, au fost chiar și proteste pe plan internațional, mai ales ale rușilor, din câte îmi amintesc. Nici vorbă, faptul că în carte, Mareșalul e privit oarecum echidistant, spre deosebire de *monstrul setos de sânge evreiesc și sovietic*, cum fusese prezentat până atunci, nu înseamnă nicidecum o reabilitare, care se face printr-un proces care să anuleze sentințele date anterior. De altfel, *țovarășii* subliniau peste tot că e doar viziunea literară a

autorului, în documentele oficiale sau de partid, prezentarea Mareșalului nefiind câtuși de puțin schimbată. Atunci să vedem ce spune Marin Preda cu privire la chestiunea ce ne interesează, citez:

*Camioanele soseau pe un loc viran din fața Abatorului, erau descărcate și începeau de îndată uciderile. Apoi camionul pleca și sosea altul. Ai fi zis că această activitate tăcută nu avea în ea nimic sinistru: oamenii coborau liniștiți, rudele își dădeau mâna să nu cadă, săreau, și mișcările lor erau firești, așa cum sar în general oamenii care au făcut o călătorie de ocazie, au ajuns la locul unde aveau ei treabă și se dau jos... Mai rămânea, înainte de a se duce fiecare în ale lui, să-i mulțumească șoferului pentru că a fost amabil și apoi să se îndepărteze... Deodată însă farurile se aprindeau și îi orbeau. Duceau mâinile la ochi... Era ultimul lor gest de oameni vii. O mitralieră izburcea de undeva din întuneric și îi secera în câteva secunde. Indivizi cu pistoale în mâini se apropiau după aceea de ei și trăgeau în cei care mai trăiau încă... Nu scăpa nimeni. Sadicii, cei care nu erau doar asasini, lepădăturile speței umane care înotau în masa legionarilor ca peștele în apă, nu se mulțumeau numai cu atât, umileau apoi acești morți, îi târau în abator și **cu rânjete infame îi agățau în cârlige...***

Da, scena se va repeta identic în filmul *Revanșa* (1978), cu deosebierea că mitralierea victimelor se petrece dimineața, înainte să vină muncitorii la abator, iar legionarii vor fi lichidați *până la ultimul*, de către comisarul Moldovan (Sergiu Nicolaescu, regizor și rol principal în film), e drept, înainte totuși ca aceștia să apuce să agațe *cu rânjete infame*, victimele în cârlige. **S-a renunțat la această scenă, probabil pentru că nici dâștii n-au reușit până la urmă să agațe cu rânjete infame** niscăi cascadori de ceafă în cârlige.(sic!) Filmul este un kitsch și un fals istoric, cu toate că beneficiază de nume mari ale scenei românești. Chiar și stimabilul Mircea Albulescu, care, după cum știm deja, încă de la șase ani văzuse cu ochii lui *evrei agățați în*

cârlige la abator, are unul din rolurile principale, colonelul SS Geisler, despre care am mai vorbit. În filmul d-lui Nicolaescu are gradul de general, deși a murit maior, fără a mai apuca să fie înaintat în grad. Apoi dacă e să lămurim și acest aspect, Kurt Geißler, atașat de poliție SS pe lângă Legația celui de-al Treilea Reich la București, avea gradul de Hauptsturmführer SS (căpitan) în 1940, fiind avansat în anul următor la gradul de Sturmbannführer SS (maior), ultimul grad deținut în cadrul Gestapo-ului. Pentru că în august 1943, acuzat de comiterea unor abuzuri în cazul anchetării unor deținuți, ca și de **comportament față de deținuți nedemn de un ofițer SS** (sic !), va fi condamnat la doi ani închisoare și la excluderea din SS. Mai mult, în mai 1944 va fi exclus și din NSDAP, fiind deținut până la sfârșitul războiului în diferite lagăre de concentrare. Eroarea cu gradul de colonel se datorează lui Eugen Cristescu, fiind perpetuată și prin scrierile d-lui Cristian Troncotă. (vezi și lucrarea lui Ottmar Trașcă-*Atașatii de Poliție SS din cadrul Legației Germane din București și influența activității lor asupra relațiilor româno-germane, 1940-1944*) Dar toate acestea sunt doar niște mici inadvertențe, ca să fiu blând, față de falsurile grosolane la care se dedă scenaristul, tot dl. Sergiu Nicolaescu în persoană, pentru că dânsul nu este numai un adevărat *terminator* de legionari și de SS-iști, dar și *colaborează intens* cu comuniștii la lichidarea acestor *năpârci fasciste*. Dacă ar fi să vorbim numai de scena de la Abator, dar mai e și teoria fantasmagorică cu asasinarea maiorului Döring, pusă chipurile tot în cărca legionarilor, în realitate acesta fiind asasinat de către un agent grec al Intelligence Service-ului, asasin având un pașaport turcesc pe numele de Sarandos, numele său real fiind Dimitrios Sarantopoulos. Cu atât mai mult, cu cât implicarea serviciilor secrete britanice fusese stabilită precis la cele două anchete, atât cea a SSI-ului în România, cât și cea a Gestapo-ului în Germania, detaliile fiind menționate cu lux de amănunte în cadrul procesului intentat după război lui Eugen Cristescu, Directorul General al SSI. Deci, **propagandă ieftină la deruta prostimii**. Problema e că

aceste filme, difuzate de zeci și zeci de ori la TV, romanul *Delirul*, tipărit în tiraje de masă, bunăoară ediția primă din 1975 pe care am consultat-o, a avut un tiraj de 100,000 ex., pe atunci lumea încă mai citea, deci, toate acestea au încetățenit în conștiința colectivă, în folclorul popular, timp de generații, o imagine falsificată și falsă despre anumite evenimente recente ale istoriei noastre. Pe acest strat fertil ticsit de minciuni infame, depus timp de decenii, **pes-cuitorii în ape tulburi de azi își seamănă semințele otrăvite ale unei istorii falsificate cu bună știință.**

Să continuăm cu trecerea în revistă a referințelor la așa-zisul *masa-cru de la abator* din alte cărți cunoscute cu mare succes la public. Una dintre aceste cărți aparține profesorului Francesco Veiga - *Isto-ria Gărzii de Fier 1919-1941, Mistica ultra-naționalismului*. Apărută în Occident în 1989, în fapt, dezvoltarea unei teze de doctorat mai vechi, cartea este extrem de echilibrată, iar multe din aprecierile privind contextul socio-politic al epocii sunt perfect valabile. Problema este că dl. Veiga nu a avut acces la arhivele din România, sursa informațiilor sale fiind arhivele occidentale, presa epocii, atât câtă se găsește în aceste arhive, literatura istorică și memorialis-tică, ca și interviuri și mărturii ale diverșilor protagoniști aflați în exil, mulți dintre ei, legionari. În afară de faptul că lucrarea sa este extrem de accesibilă, autorul are meritul de a fi fost deschizător de drumuri în domeniul istoriei Gărzii de Fier, văzută din punctul de vedere al unui intelectual de stânga. Și hai să vedem ce spune dânsul în legătură cu chestiunea ce ne interesează. Citim la pag. 298, citez:

*Între timp s-a dezlănțuit un pogrom sălbatic. Într-o serie de vitrine au apărut cadavre măcelărite, în timp ce **la abator un număr ne-determinat de evrei au fost atârnați de cârlige** după ce fuseseră executați, săvârșindu-se tot felul de excese pe cadavrele lor.*

Sursa informației este neclară, pentru că la referințe această informație este amestecată cu cele întâmplare în Pădurea Jilava. Sursa cea mai probabilă pare a fi *Cartea Neagră* a d-lui Matatias Carp. În fine, nici nu mai contează, textul ne-aducând absolut nimic nou, cu excepția cadavrelor *din vitrine*, despre care nu mai auzisem. Este posibil să fie și o eroare de traducere sau de interpretare, cert este că și dânsul menționează cadavrele de evrei atârinate în cârlige la abator. **Și cu asta, am epuizat toate mărturiile ce vorbesc explicit despre așa-zisul *Masacru de la Abator*.**

Destul de multe sunt însă lucrările, extrem de serioase, mare parte cu ținută academică, care nu pomenesc nici un cuvânt despre acest presupus eveniment. Începând cu cartea *Pe marginea prăpastiei*, apărută în iunie 1941, un fel de raport, rezumat și rechi-zitoriu a celor întâmplare în cursul guvernării legionare de 130 de zile, care nu conține absolut nici o referire la așa-zisul masacru. Se vorbește de jafuri, acte de teroare, dar nicidecum de ceea ce ne interesează. Deci, vol. 2, pag. 165, citez:

În timpul nopții de 21/22 și în dimineața zilei de 22 ianuarie, pe lângă organizarea centrelor de rezistență și baricadelor în vederea luptei cu armata, declarându-le "alcazaruri legionare", rebelii au început să se dedea la acte de teroare, care amintesc vremurile și procedeele revoluției comuniste. Jafuri, omoruri, schingiuiri, furturi, incendii în toate colțurile Capitalei și în toată țara, îngrozesc populația liniștită, care cere sprijinul armatei pentru a-și salva viața și avutul. Ororile comise de acești indivizi sunt de o brutalitate și cruzime care depășesc orice margini și care arată adevăratul scop al acelor care pretindeau salvarea neamului și a patriei din mâinile asupritorilor. Fotografiile din text nu dau decât o slabă icoană a barbariilor comise. Soldați unși cu benzină și arși de vii, cetățeni schingiuți, magazine și locuințe devastate, incendii, etc...

Câteva concluzii pe marginea acestui text. Sigur că da, se vorbește despre schingiuri și acte de teroare, incendii, etc... dar nu și despre *evrei agățați în cârlige la abator*. De fapt nu se vorbește pe nicăieri despre evrei, în ciuda legislației antisemite. Se vorbește despre cetățeni. **Pe nicăieri nu se face vreo diferență din punct de vedere etnic, între evrei și creștini** (NB). Aceasta este situația! Apoi și aici se exagerează. Așa-zisele fotografii, în marea lor majoritate, nu prezintă decât arme confiscate de la *rebeli*, câteva geamuri sparte, dezordine în birouri și alte asemenea, o singură imagine de la Băneasa, am inserat-o și eu la ilustrații, arhicunoscută, prezintă ceva ce par a fi cadavre, fără haine - și niște siluete în depărtare. Nici urmă de evrei în cârlige. Deși s-au făcut reconstituiri judiciare, cu fotografii, cu filmări chiar; da, s-au făcut, cu luptele și capitularea legionarilor în fața armatei, cu execuțiile de la Jilava, numai cu abatorul nu. Nu există. La fel cum nu există acele imagini ale foto-reporterilor străini, despre care pomenea dl. Radu Lecca, ca și cele ale tov. Zimmer pe care voia să le trimită la Moscova. **Au avut la dispoziție 70 de ani ca să apară. Uite că n-au apărut. Și nici nu cred ca vor mai apărea vreodată.** Mai apare o imagine, cea cu soldatul ars, pe care mulți au identificat-o în epocă drept un accident, aprinderea unei cisterne cu combustibil, accident ce avusese loc în acele zile sau cu câteva zile în urmă. Dar totuși, ceva imagini tot au apărut. Cum spuneam și mai înainte, *ale altora*. Este vorba despre fotografia german Willy Pragher (1908-1992), care se găsea în acele zile în București. Imaginile se găsesc în arhiva orașului Freiburg, Landesarchiv Baden Württemberg, și se pot consulta de către oricine. Multe imagini sunt color, chestie extrem de rară în epocă, fiind făcute pe film reversibil pus la punct de către firma AGFA. De data aceasta ne vom referi puțin la cele surprinse în zilele de 21-23 ianuarie 1940, o bună parte din ele le-am inserat și eu la ilustrații cu acordul amabil al instituției germane. Câteva imagini sunt surprinse de pe dealul Cotrocenilor, în fața Școlii de Război (Academia Militară), vedem câteva tancuri ușoare germane, un pluton de soldați,

câteva gospodine cu sacoșe în mâini, curioși, în fine, liniște totală. Apoi un parbriz găurit de gloanțe, câteva clădiri așijderea, din nou curioși, lume care-și vede de treabă, soldați, camioane, etc..., în fine, liniște re-stabilită. Ultimul set de imagini reprezintă distrugerile din cartierele Văcărești și Dudești, locuite cu precădere de mulți evrei săraci. Magazine devastate, un magazin de încălțăminte Martin Stern, apoi unul de materiale de construcții, „*La Porțile de Fier*”, un magazin de coloniale, pe Dudești nr.78, proprietar un anume Ilie David Ilie, o librărie complet devastată alături, aparținând unui anume David Reinstein, Dudești nr.80, o farmacie, un magazin de pălării cu vitrina spartă, apoi o frizerie-coafor „*La Aurel*”, tot cu vitrina spartă, „*Lenjerie bărbătească - Ionel Aftalion & Nahman Korn*” cu grilajele smulse pe Văcărești 2, la fel un magazin de bijuterii și ceasuri pe Văcărești 21, aparținând unui anume Leon Gherșcovici. Totul apare, exact așa cum menționau atât Brunea-Fox, cât și Marin Preda, ca jafuri și distrugeri produse de oameni de la periferia societății, care au profitat de haosul produs de tulburările din oraș. Ca doar n-o să credem că legionarii au spart coaforul „*La Aurel*” ca să-și facă *ondulațiuni permanente*, sau magazinul „*La Porțile de Fier*” ca să-și completeze rezervele de *ipsos* și *glet*. În treacăt fie spus, cele două prăvălii de mai sus, nu le-am regăsit în lista completă din *Cartea Neagră*, ca atare, aparțineau unor români. Mai fac mențiunea că din aceeași listă se observă, urmărind numerele de pe Calea Văcărești, Dudești și Rahovei, ca n-a prea fost cruțată nici o prăvălie, ceea ce indică o dezlănțuire sistematică și organizată a periferiei societății. Deși în unele lucrări se afirmă că prăvăliile aparținând creștinilor ar fi fost ocolite pentru că ar fi avut marcaje gen *proprietar creștin*. Când practic pe întreaga lungime a arterelor citate, n-a rămas nici o prăvălie ne-devastată, nu se mai poate vorbi despre jafuri sporadice și nici de ocolirea anumitor prăvălii. Menționez că această afirmație privind ocolirea prăvăliilor însemnate cu marcajul *proprietar creștin* îi aparține, cum altfel, d-lui Jean Ancel, membru de vază al comisiei ce a redactat **Raportul Final**

asupra Holocaustului din România, care la rândul său, îl citează pe dl. Filip Brunea-Fox, afirmație falsă, însușită de majoritatea istoricilor evrei. Pentru că am menționat deja, magazinul „*La Porțile de Fier*” și frizeria-coafor „*La Aurel*”, amândouă prăvăliile devastate în acele zile, aveau proprietari români, și mai sunt. Sigur că au fost și cazuri de prăvălii izolate cu proprietari evrei devastate, Matatias Carp le menționează absolut pe toate în *Cartea Neagră*, în Nerva Traian, Labirint, Popa Nan, etc..., chiar și în Lipscani, dar asta nu înseamnă neapărat că au fost ocolite prăvăliile cu proprietari creștini. Să mai facem observația că Matatias Carp afirmă că jaful prăvăliilor evreiești ar fi continuat și după capitularea legionarilor, până târziu în noaptea de 23/24 ianuarie(NB). Revenind la cele ce ne interesează, să observăm că pe nicăieri nu apare nici un cadavru, nici în vitrine, nici altcum. Cam astea sunt imaginile de la așa-zisa *rebeliune legionară*. Mai sunt și altele în arhive, cu legionari predându-se, de la reconstituiri, dar ce ne interesa, *evrei atârnați în cârlige la abator*, nicidecum. **Nu există! Dacă ar fi existat, aveau tot timpul să apară până acum!**

O altă lucrare serioasă despre Mișcarea Legionară, este cartea istoricului german Armin Heinen, *Legiunea Arhanghelului Mihail*, apărută în 1986, care este la origine tot o teză de doctorat. Spre deosebire de dl. Francisco Veiga, dl. Armin Heinen s-a deplasat în România comunistă, având acces la toate arhivele, cu excepția celor ale Securității, și implicit, serviciilor secrete ce au precedat-o. A rezultat o lucrare stufoasă, extrem de documentată, e drept, ceva mai aridă dar și mai academică decât cea a prof. Francisco Veiga, care este ceva mai literară, ca să zicem așa. Cartea d-lui Heinen are însă meritul excepțional de a fi demontat pentru prima dată mitul Gărzii de Fier ca o coloană a V-a germană, finanțată de naziști. La fel cum dânsul subliniază și diferențele majore dintre ideologia Gărzii de Fier și cea a fascismului italian, ca și a național-socialismului german. Alt merit al autorului este de a fi explorat arhivele naziste pe

urmele relațiilor naziști - Antonescu - Garda de Fier. Așa cum spuneam, această carte a spulberat multe mituri, inclusiv pe acela al jafului exercitat de Germania asupra României, ca și cel al finanțării Gărzii de Fier de către naziști, chestiune extrem de importantă. Pentru că timp de aproape jumătate de secol am fost îndoctrinați cu mitul Gărzii de Fier, finanțată cu generozitate de către Germania nazistă, ba unii mai încearcă și azi să demonstreze acest fapt. Ultima mențiune pe care o fac, este că dl. Heinen privește Garda de Fier din punctul de vedere al unui intelectual de stânga, ca pe o mișcare teroristă cu un anumit specific românesc. Normal, cartea nu putea să apară la noi în timpul regimului comunist, cu toate că autorul se deplasase în România cu o bursă destul de generoasă acordată de către statul român. Știau tovarășii comuniști de atunci, ca și *urmașii lor de azi*, neo-comuniști camuflați, **ce fel de istorie ne trebuie nouă, ăstora mici si proști**. În fine, pe mine mă interesează mai puțin opiniile politice ale dânsului, cât ce scrie în legătură cu subiectul nostru, *evreii agățați în cârlige la abator*. Păi, mai nimic! Totuși ceva-ceva tot spune, la pag 423, citez:

Pe 22 ianuarie disputele sângeroase au atins un punct culminant. Antonescu a ordonat primele contramăsuri și a cerut armatei să fie recucerite clădirile publice. Spre seară, soldații s-au retras în poziții asigurate, pentru a evita pierderi inutile. Doar atât a așteptat plebea: sub protecția întunericului, s-a ajuns la tâlhării și cruzimi greu de imaginat. [21]

Sursa [21] sunt câteva documente din arhivele germane, la care nu am avut acces pe moment. Ceea ce este important însă, este că legionarii au produs acele jafuri, ci *plebea*, adică periferia societății. Dar nu numai că aceștia s-au dat la jafuri, ci și la tâlhării și cruzimi. Cât despre Abator, nici vorbă! Mergând în aceeași direcție, am explorat arhiva mesajelor schimbate între ambasada Germaniei din București cu Ministerul de Externe nazist, dar și mesajele agen-

ților secreți germani rezidenți în București. Este clar că deja Gestapo-ul avea agenți peste tot, infiltrați chiar în apropierea conducătorilor Gărzii de Fier. Deși nu s-au găsit dovezi concrete, se pare că însăși contesa Rosie G. Waldeck, despre care am discutat anterior, a furnizat o perioadă informații germanilor. S-ar putea spune, stai Dle!, că nu e musai să vorbească toată lumea despre asta, știți Dvs. despre ce, chestiunea cu *evreii atârnați în cârlige la abator*, erau probleme mult mai mari atunci, ăsta este doar unul din aspecte. Nu este chiar așa! **Pentru că impactul emoțional al unor astfel de fapte de o cruzime inimaginabilă este devastator!** Lumea nu a reținut din istorie câte bătălii a câștigat Vlad Țepeș, sau câte domnii a avut, cât cruzimea cu care-și executa victimele, de unde și mitul arhi-mediatizat și fals cu Dracula, propus și ca brand de țară, penibil și jenant, și nu tocmai întâmplător. Așa că ăsta e motivul principal pentru care am dorit să investighez, atât cât mi-a stat în putință, toate sursele posibile de informație.

În fine, am luat la cercetat voluminosul tom intitulat **RELAȚII MILITARE ROMÂNNO-GERMANE, 1939-1944, documente**, editat de Fundația G-ral. Ștefan Gușă. Dezamăgire totală! În ceea ce ne interesa, nu am găsit decât un raport al unui agent secret al Serviciului de Contra-informații, din 18 ianuarie 1941, cu privire la fricțiunile dintre prințul Mihail Sturdza, ministru de Externe, diplomat de carieră, mare căpetenie legionară, (Comandant al Bunei Vestiri) și generalul Ion Antonescu, neinteresant pentru studiul de față. Apoi o telegramă din 21 ianuarie a unui anume Spitzmüller, cu nr.64-66, expediată seara la ora 21, cu privire la relațiile Antonescu-Garda de Fier, în care apare informația extrem de importantă **privind decizia guvernului german de a-l sprijini pe Antonescu în disputa cu legionarii**. Apoi o telegramă a aceluiași serviciu de contra-informații, privind situația din dimineața zilei de 23 ianuarie, în care se vorbește despre medierea germană pentru încetarea ostilităților, ca și despre faptul că armata controla deja situația în 31 din

cele 49 de raioane. (județe) **În primul rând Bucureștiul, prima confirmare oficială că în dimineața zilei de 23 ianuarie, legionarii de pe întregul teritoriu al Bucureștiului încetaseră lupta și se predaseră armatei.**(NB) În fine, o ultimă telegramă a unui anume cpt. Bischoff, de la serviciul de contra-informații, din seara zilei de 23 ianuarie 1941, către gen. Jodl, prin care acesta anunța înfrângerea *rebeliunii*, ca urmare a acțiunii armatei și ordinului din dimineața aceleiași zile, dat de către Horia Sima, pentru încetarea rezistenței. Și asta e totul. Nici vorbă de jafuri, torturi, și alte asemenea.

Altă lucrare pe care am consultat-o a fost *Legiunea Arhanghelului Mihail, de la mit la realitate, Dragoș Zamfirescu, București, Ed. Enciclopedică, 1997*. O lucrare excelentă, în special prin bibliografia aproape exhaustivă în domeniu. Din păcate, dl. Dragoș Zamfirescu se dovedește tributar unor stereotipuri ideologice, moștenire a vechiului regim comunist. În fine, treaba dânsului, nu asta mă interesează pe mine, de altfel nu țin seama niciodată de părerile personale ale istoricilor, doar faptele și documentele mă interesează. Și atunci, să vedem ce zice dânsul, cu privire la problema care ne interesează. **Nimic! Absolut nimic!** Deși fondul arhivistic cercetat de către dânsul este imens, arhivele ministerelor Propagandei, de Interne, de Externe, de Justiție, ale Casei Regale, ale SSI și Siguranței, arhive private, colecții de presă începând din 1919, nu a găsit nimic. **O activitate de cercetare extraordinară!** Sau poate că a găsit dânsul ceva, dar a socotit că informațiile nu sunt veridice. Nu știu, așa că nu mă pronunț. Cert este că în volumul de 459 pagini nu am găsit absolut nimic legat de problema care ne interesează în cadrul acestui studiu. Singura referire care ar putea avea oarece legătură cu faptele incriminate apare la pag. 325, citez:

În noaptea de 21 spre 22 ianuarie, în cartierele Dudești și Văcărești - în care locuiau foarte mulți evrei - legionarii devastează mai multe imobile, arestează și execută mai mulți evrei.

Iar în cartea lui Ilarion Țiu - *Mișcarea Legionară după Codreanu*, vol. I, II, Ed. Vremea, 2007, o lucrare excelentă de altfel, nici măcar atât, citez:

Pe fondul războiului civil, în București și marile orașe bande de răufăcători devastaseră proprietățile particulare și se crease astfel o stare de haos.

Atât? Sigur că da! S-ar putea replica - **dar articolul din Jurnalul de dimineață, no.57, 21 ianuarie 1945? Da, dar este singura referință! Nici un istoric serios nu se hazardază să citeze niște fapte atât de oribile, atâta vreme cât nu există și alte referințe**, cu atât mai mult cu cât sursa unică este un articol de ziar, apărut la exact patru ani de la evenimentele incriminate și într-o perioadă în care propaganda comunistă, revanșardă și mincinoasă lucra la capacitate maximă. Vom vedea mai târziu și cât de veridice sunt informațiile conținute în articolul respectiv, dar și cât de credibilă este persoana autorului.

Nu putem trece mai departe fără a menționa o carte extrem de importantă, o adevărată lucrare de referință în domeniu. Cartea se numește *Martiriul evreilor din România*, apărută în 1991 la Ed. Ha-sefer, 355 pag., bogat ilustrată cu fotografii document, cu un cuvânt înainte al rabinului de atunci al României, dr. Moses Rosen. Lucrare cu un tiraj suficient, poate fi găsită azi la orice anticariat la prețul de 20-25 RON, extrem de accesibil pentru oricine. Lucrarea este cu atât mai importantă, cu cât este prima de acest gen apărută după căderea regimului comunist. În fapt, este o culegere de documente de arhivă privind persecuțiile la care au fost supuși evreii din România, atât cei din vechiul regat cât și cei din partea de Ardeal cedată Ungariei în urma arbitrajului de la Viena. Sunt reproduse diverse documente de arhivă, este clar că au fost alese cele care scot în evidență cel mai mult pierderile materiale și umane suferite de

către populația evreiască, începând cu emiterea primelor legi anti-semite din timpul guvernului Goga-Cuza și până la lovitura de stat din 23 august 1944. Lucrare extrem de densă în date, ea este un prețios auxiliar pentru cercetătorul ce dorește să investigheze evenimentele derulate în acea perioadă, cărora le-au căzut victime evrei și nu numai. **Exact pe astfel de documente trebuia să se bazeze comisia ce a elaborat Raportul Final, și nu pe articole de ziar.** În primul și în primul rând pe documentele oficiale de arhivă, și mai apoi pe ziarele și periodicele din epocă. Au și acestea rolul lor în conturarea contextului general, dar documentele de arhivă trebuiau să se situeze pe primul loc. În fine, revenind la chestiunea ce ne interesează, *evreii atârnați în cârlige la abator*, cu privire la perioada în cauză, 21-23 ianuarie 1941, găsim 7 texte-document, numerotate de la 18 la 24, dintre care ultimul este o povestire a jurnalistului Filip Brunea-Fox despre tragedia rabinului Guttman, asupra căreia vom reveni mai târziu. Ea a fost publicată în cartea *Orașul măcelului*, apărută în 1944, după lovitura de stat din 23 august. Restul de 6, sunt documente privind evenimentele din acele zile. Primul și cel mai important, este o listă nominală cu toate persoanele de etnie evreiască ce și-au pierdut viața în cursul acelor zile tragice. Lista cuprinde 116 persoane, plus încă două cadavre neidentificate de bărbați. Se admite că și aceștia erau evrei, probabil că la autopsie s-a constatat circumciziunea penisului. Deci 118 în total, cifră care corespunde cu cea dată de ziarul *Universul* din 6 februarie 1941. Deci, o diferență de 14 persoane, neglijând cele două cadavre neidentificate, în raport cu lista dată de *Revista Cultului Mozaic* din 01/01/81, listă elaborată se pare, prin *contribuția de o inestimabilă valoare teoretică și practică*, parcă așa se zicea în epoca de tristă amintire, a d-lui Baruch Cohen, despre care am mai vorbit. (citez textul de la sfârșitul listei: *thanks to Baruch Cohen, Research Chairman at the Canadian Institute for Jewish Research and a member of the Montreal Holocaust Memorial Centre*) În realitate, există o diferență de 16 persoane care este

explicitată în *Cartea Neagră*, la pag. 25, vol.1, fiind menționate și cele 16 victime din timpul guvernării legionare, dinainte de așa-zisa *rebeliune*, respectiv 4 victime în București, 11 în Ploiești și una în Hârșova. Ca atare, dl. Baruch Cohen a ieșit în minus la inventar cu 2 cadavre, plus cele două ne-identificate, dovadă a competenței sale în domeniu. Lista corectă pare a fi cea de 118, dat fiindcă cifra coincide cu cea dată în *Universul*, dar și cu lista publicată de către Matatias Carp în *Cartea Neagră*, la pag.370-373, vol.1. De altfel, aceasta a fost și cifra oficială difuzată către reprezentanții corpului diplomatic, astfel că, într-o convorbire cu Ray Atherton, Șeful Diviziei Europene a Departamentului de Stat american, dl. Brutus Coste, însărcinatul cu afaceri al României la Washington DC, a dat aceeași cifră de 118 victime evrei, omorâți de "elemente marginale și iresponsabile". Dar și din alte motive, despre care vom discuta puțin în continuare, am luat drept singura valabilă lista de 118 victime dată în *Cartea Neagră*. În lista dată de *Revista Cultului Mozaic*, cele 14 nume sunt adăugate în continuarea celor 116 identificate, omițându-se cele două cadavre ne-identificate. Printre cele 14 victime, mai precis, printre cele 4 victime din București, regăsim trei nume cunoscute. Lucian Rosen, 15 ani, elev, prins și arestat în 3.11.1940 de către organele de poliție în timp ce distribuia manifeste comuniste, anchetat și împușcat după două zile. Pentru că se face mare caz în privința acestuia, după tot ce se petrecuse odată cu cedarea Basarabiei, trebuie să fii mai mult decât inconștient să te mai apuci să faci pe stradă propagandă comunistă. În timpuri normale ar fi luat fără probleme 10 ani de muncă silnică. Normal! dl. Matatias Carp insinuează în *Cartea Neagră* că totul ar fi fost o înscenare, în fine, dacă se presupune să fi fost așa, se pot consulta documentele de arhivă ale anchetei, documente care s-au păstrat. La fel e și cazul lui Teodor Gerber, 16 ani, arestat de poliție în 21.11.1940, eliberat a doua zi, va fi re-arrestat în 23, anchetat și împușcat două zile mai târziu. De asemenea, apare și un anume Solomon Klein, 58 ani, arestat în 22.11.1940, s-a găsit asupra lui

suma de 1,500,000 lei (cca.15,000\$ atunci, de zece ori mai mult la cursul de azi, adică 150,000\$ în prezent, o sumă imensă pentru acea vreme, destinată chipurile, plății unor creditori germani). Cadavrul său va fi găsit de familie după două zile la morgă, cu mențiunea că s-ar fi aruncat de la et.3 al Prefecturii de Poliție. Indiferent de faptele comise sau presupuse să fi fost comise de către cele trei victime, pe care le-am dat ca exemplu, toate trei cazurile, ca și restul, sunt abuzuri grave ale poliției legionare. Toți trei figurează pe lista emisă de *Revista Cultului Mozaic*, ei ne-fiind omorâți în zilele așa-zisei *rebeliuni*, ca și restul de 11. Să menționăm că lista de 118 persoane din cartea *Martiriul Evreilor din Romania* conține și adresele complete ale tuturor celor 116 identificați, la mulți dintre ei fiind indicată profesia, locul de muncă, anumite funcții avute, gradul militar, decorații pentru cei ce au participat la Marele Război, etc... De ce am menționat acest fapt, pentru că toate aceste date, inclusiv fotografiile unora din victime, au fost extrase mai mult ca sigur din actele de identitate, documentele de la Comunitatea Evreiască, și în special, din certificatele medico-legale emise de IML în vederea înhumării. Și mai important pentru ce ne interesează, este că în aceste certificate medico-legale este menționată clar cauza decesului, rezultată în urma autopsiei, dându-se uneori și ceva detalii. Bunăoară, la poz. 54 în ambele liste, apare un anume Isidor Katz, cu domiciliul în str. Pitagora nr.10. În copia legalizată de pe certificatul medico-legal, semnată, parafată și ștampilată, inserată de mine la ilustrații, apare scris clar la cauza decesului: *moartea lui Isidor Katz a fost violentă, datorită fracturii craniului prin armă de foc*. Ca atare, aceste certificate trebuie să existe. Întrebarea e de ce nu au fost scoase la iveală și cercetate de comisie? ***Pentru că pe cel puțin treisprezece dintre ele, conform afirmațiilor dâșilor, ar fi trebuit să apară scris clar, împușcat din spate cu 2-3 gloanțe în cap și gât, din care, pe câteva din ele, ar trebui să fie menționată și o urmă sau rană de cârlig în ceafă.*** Întrebare retorică, evident! Și inutilă, de-asemena, pentru că răs-

punsul a fost deja dat. Următoarele două documente sunt extrase din ziarul *Porunca Vremii*, nr.1862 din 6 februarie 1941, două paragrafe de câteva rânduri, tratând devastările din cartierele evreiești, nesemnificative pentru studiul de față, și o statistică din *Universul* din 12 februarie, privind pierderile de vieți omenești, militari și civili, ca și numărul de răniți, la nivelul întregii țări. Iar nu ne interesează pentru studiul de față. Următoarele trei sunt ceva mai interesante, deoarece ne întâlnim cu o persoană cunoscută deja, dl. Matatias Carp, care semnează toate cele trei documente în calitate de Secretar al Federației Comunităților Evreiești. Deși nici aceste documente nu conțin date care să intereseze prea mult studiul de față, să facem totuși câteva observații. Evident, malițioase, ca de obicei. În esență, este vorba despre trei memorii adresate generalului Ion Antonescu, cu privire la pagubele suferite de către comunitatea evreiască în cursul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941. Primul, datat 8 martie 1941, două săptămâni după așa-zisa *rebeliune* deci, dă și cifra exactă a pagubelor suferite de către comunitate, în valoare totală calculată de 351,378,700 lei. Menționez că pe atunci cursul liber leu - dolar era de circa 100/1, curs dat de către BNR, adică paguba totală a fost de aproximativ 3,5 milioane de \$. Să menționăm că pe atunci un dolar era cam de 10 ori mai "valoros". Pentru comparație dau și câteva prețuri SUA din 1941. O mașina medie: 900\$, o casă decentă: 7000\$, o pâine: 5 cenți, salariul mediu anual: 2000\$. Ca atare, pagubele totale s-ar ridica la cca. 35 milioane \$ de acum. O nimica toată în raport cu ce revendică dânzii azi. Sigur că da! Mai sunt și *dobânzile la dobânzi*, etc... În fine, asta e treaba politicianilor, nu are rost să ne batem noi capul. Important este că această sumă **a fost cerută direct și personal șefului statului**. Nici un cuvânt despre asigurări, pe atunci, ca și în urmă cu un secol sau două existau societăți de asigurări. Despre asigurarea sau lipsa asigurării (de care mă cam îndoiesc, totuși) bunurilor și magazinelor evreiești, nu se spune nici un cuvânt. Al doilea raport, cu data de 1 aprilie 1941 (sic!) este o completare a

primului, arătând că, în urma cercetărilor efectuate de către dâșii, au mai apărut cazuri de persoane jefuite sau care au suferit pagube în urma evenimentelor violente din 21-23 ianuarie, suma reven- dicată crescând întrucâtva, dar nu cu foarte mult. Se adaugă însă, asta este extrem de important, că deși au trecut două luni de la acele evenimente, deși s-a declarat în presa oficială că s-au găsit aproape 200 *camioane cu bunuri*, deși s-a anunțat că *s-au găsit bani și bijuterii*, acestea n-au apărut încă. **Pentru a fi împărțite, evident, evreilor.** Care, după cum afirma dl. Filderman, *nu au o cămașă, un cearșaf sau o pernă*. Edificator, nu? Iarăși nici un cuvânt despre prăvăliile românilor, jefuite și ele, e drept, într-un număr ceva mai mic. Și să mai facem o observație. Dacă în memoriul FCER sunt menționați o grămadă de evrei amărâți, care declară pagube mino- re, de câteva mii de lei, care ar putea reprezenta contra-valoarea câtorva geamuri sparte, sunt și persoane care reclamă **pagube în numerar** de multe milioane de lei, care la cursul de acum, ar fi de ordinul sutelor de mii de dolari. Din două una-ori respectivii învâr- teau afaceri necurate, ori erau mari evazoniști fiscali, pentru că **un om cinstit nu ar fi ținut astfel de sume de bani în casă**, nici atunci, și nici acum. Cum aceștia erau cu precădere comercianți de produse din import, înclin spre a doua ipoteză, evaziune fiscală și contra- bandă la greu. Ultimul memoriu privește cererea de restituire a unor obiecte de cult, iarăși nu ne interesează pentru studiul de față. **Și asta e totul!... Cum așa? Imposibil! Nici un cuvânt, nici o referire la problema ce ne frământă? Evreii atârnați în cârlige la abator, să nu uităm.** Ei bine, nu! Nici nu se pomenește cuvântul *abator*. Deși dl. Moses Rosen, așa cum am spus deja, în același an, la 1 iulie 1991, a oficiat o comemorare a 400.000 de evrei, victime ale Holocaustului. Pentru prima dată a fost menționată această cifră, care depășea absolut orice imaginație. Firește că rabinul a fost în- trebat de ce nu a pomenit niciodată despre acest lucru. Acesta a răspuns cam așa: *"...din 1941 până în 1991, nimeni n-a pomenit această cifră pentru că evreii au fost așa de terorizați în România,*

încât nici măcar nu îndrăzneau să verse lacrimi pentru morții lor."

Eu personal nu cred acest lucru, admit însă ca autoritățile comuniste să nu fi permis astfel de exagerări grosolane fără a cere dovezi. Între timp, așa cum știm, cifra a fost re-calculată de către *contabilii de cadavre*, despre membrii comisiei de redactare a **Raportului Final asupra Holocaustului din Romania** vorbesc, a fost doar o metaforă, n-am avut altă rimă ca să zic așa, ajungând în final la, citez: *între 280,000 și 380,000 de evrei români și ucraineni*, din care *între 105,000 și 120,000 din România*, restul fiind evrei ucraineni dispăruți, fără a li se fi dat de urmă. **Adică nu s-au găsit urme palpabile despre dispariția acestora, gropi comune, schelete și alte asemenea. Toți omorâți chipurile de către trupele germane și române.** Adică nu știm câți au omorât nemții și câți românii noștri. Și probabil nici nu vom ști vreodată. Orișicât, văd că **până la urmă, comisia le-a dat de urmă, și încă foarte bine!** Mai rămâne doar să ne socotim cu nemții. În fine, deși nu face scopul studiului nostru, am amintit aceste aspecte, deoarece sunt edificatoare privind dialectica și aritmetica dâșnilor, citez:

Conștientă de responsabilitatea enormă care i-a fost încredințată, (sic! oare așa să fie?) Comisia a decis să nu menționeze o unică cifră concluzivă privind numărul evreilor uciși în România și în teritoriile aflate sub autoritatea sa. În schimb, Comisia a ales să definească două limite între care se plasează această cifră.

Clar de tot! Revenind la ceea ce ne interesează, întrebarea este: de ce totuși nu se pomenește în cartea cu pricina absolut nimic despre cele presupuse să se fi întâmplat la Abator? Să zicem că înainte de '89 n-au putut, să-l credem pe cuvânt pe dl. Moses Rosen, deși, așa cum am văzut, chiar monografia d-lor Fătu și Spălățelu pomenește în treacăt despre acest episod, conturându-l extrem de precis. Ca să nu mai vorbim despre romanul *Delirul* și despre filmul *Revanșa*. Dar în 1991? Pentru că în 1991 chiar nimeni nu se sinchisea de așa ceva.

Românii erau atunci ocupați cu mineriade, cu arhivele securității, cu aruncat la gunoi *mormanul de fiare vechi* care era industria românească, și *alte alea*, după cum știm. Veți spune, stai Dle! că nu trebuiau toate menționate în acea carte. Ba bine că nu! Cartea este aproape exhaustivă, dacă **nu exagerat de exhaustivă**. Dacă se menționează până și cazul unui anume Dr. S.I. Aronovici, domiciliat în str. Vultur nr.131, care ar fi scuipat pe stradă un legionar, motiv pentru care, pe 19 noiembrie 1940, ar fi fost arestat și dus la Prefectura de Poliție, unde a fost *bătut la palme* (sic!), după care a fost tuns cu mașina după un anumit model, astfel că părul rămas era de forma semnelui Gărzii de Fier (grila triplă), fiind apoi obligat să plece cu *capul gol*(sic!) acasă, nu cred eu că omiteau dânsii tocmai episodul cu abatorul. În fine, ne oprim aici cu comentariile privind această culegere de documente, iar concluziile le vom trage ceva mai târziu.

Și pentru că tot am discutat despre bilanțul victimelor evenimentelor din acele zile, să amintim și de un studiu intitulat ***Evoluția numerică regională a populației evreiești din România***, studiu care acoperă perioada dintre anul 1930 și sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Studiul a fost prezentat pentru prima dată la Congresul Mondial al Institutului Internațional de Statistică de la Stockholm, din 1957. A fost apoi publicat la Roma și New York. El este cu atât mai remarcabil cu cât cei doi autori erau cei mai calificați pentru a se pronunța asupra subiectului demografiei populației evreiești din România în timpul celui de-al doilea război mondial. Dr. Wilhelm Filderman era liderul Uniunii Comunităților Evreiești din România în timpul războiului, cât și președinte al Comitetului Reunit de Distribuție și a fost chiar și el trimis în centrele de concentrare din Transnistria, pentru scurt timp. Dr. Sabin Manuilă, a fost Director General al Institutului Central de Statistică din București și apoi consilier special al Biroului de Recensământ al Statelor Unite. Acest studiu, ale cărui rezultate au fost neglijate timp de jumătate de

secol, a fost scos la iveală prin grija istoricului Kurt W. Treptow, la Fundația Culturală Română Iași 1994, cu o introducere de Larry Watts. Re-tipărirea acestui studiu, a suscitat proteste vehemente din partea *holocaustologilor de profesie*. Deci, să citez pentru început fraza care a suscitat cele mai multe discuții și proteste:

...în 1947 un delegat RPR care a fost la Moscova, reîntors la București a cerut ajutor pentru cei 100.000 evrei români care se găseau în Rusia. Dr. Filderman a intervenit imediat în favoarea lor la Joint Distribution Committee, dar din motive tehnice nu s-a putut rezolva nimic.

Absolut normal, zic eu, o sută de mii de evrei “volatilizați” în spațiul ex-sovietic **nu-s de colea**, ei putând foarte bine fi puși în cârca românilor drept **evrei căsăpiți cărora nu li s-a dat de urmă**, ca și în cazul evreilor ucraineni. Că doar în iunie 1991, în Knesset s-a propus să se ceară României câte 50.000 de dolari pentru fiecare evreu ucis în Holocaust. **Ori 100,000x50,000\$ fac exact cinci miliarde de dolari, care nici ele nu-s de colea.** Că războiul din Orientul Apropiat costă! Cam așa s-a pus problema și în *Memorandumul intern* al MAE, înregistrat cu nr. A5406/26.06.1995 și care se referă la întâlnirile dintre delegația română și oficiali ai statului Israel din ziua de 26.06.1995, document pe care ministrul de Externe de atunci, dl. Teodor Meleșcanu a scris: *Rog discreție*. Cum era și firesc, acest studiu a fost contestat cu vehemență de către *holocaustologii de serviciu*. În special afirmația citată mai sus a fost negată cu înverșunare de către dl. Jean Ancel, marele falsificator de documente istorice, *marele calpuzan* cum îl numea Paul Goma, text ce se regăsește absolut identic într-o notă din 1947 a d-lui dr. W. Filderman, aducându-se drept argumente ba că RPR nu a fost proclamată decât în 30 decembrie 1947, ba că Filderman nu mai avea pe atunci nici o treabă cu *Joint Committee*, ba că dl. Manuilă ar fi fost “omul de casă” al lui Antonescu, ba că soția lui Manuilă ar fi fost prietenă

cu Maria Antonescu, ba că Filderman suferea deja de Alzheimer, ba alte și alte argumente, care mai de care mai alătura cu drumul, **numai și numai pentru a nega existența celor 100,000 de evrei, care trebuiau să figureze drept masacrați de către români.** Culmea, mulți din cei ce neagă această notă, sunt tocmai copiii evreilor retrași împreună cu Armata Roșie, în țara socialismului biruitor. Și care s-au întors după 23 august 1944, călare pe tancurile sovietice, să ne aducă, evident, darul poporului sovietic, **comunismul, visul de aur al omenirii.** Ca să nu mai vorbim de faptul că înșiși autorii publicării acestui text, ca și cei ce fac referință la el, sunt acuzați de negaționism, băgându-li-se din nou sub nas acel raport final, dâșii recomandându-ne tot odată să studiem o carte a d-lui Jean Ancel, marele falsificator de istorie, carte intitulată *Contribuții la Istoria României, Problema Evreiasca, 1933-1944.*, citez :

În această carte (vol.2 partea a II-a , la pag. 393-402) autorul face o analiză critică a studiului publicat fragmentar de Dvs.,(ziarul Ziua, NA) în urma căreia reiese clar că lucrarea lui Manuilă și Filderman "este o escrocherie: în primul rând pentru că nu a luat în considerare datele pe care i le-a trimis Filderman, ci a amintit doar existența lor și, în al doilea rând, pentru că nu a publicat și varianta semnată de Filderman" (pag. 400)

De acord cu dâșii, întrebarea pe care o pun, este: **de ce nu publică dâșii și așa-zisa variantă Filderman,** despre care tot domniile lor susțin că ar fi fost ignorată în mod voit de către dl. Sabin Manuilă? Cine-i împiedică s-o publice? Doar au avut la dispoziție mai bine de jumătate de secol? Dl. Jean Ancel susține că acea notă privind cei 100,000 de evrei retrași în interiorul Uniunii Sovietice, nu există. Pe de altă parte, indiferent de argumentele dâșului, ca și ale celor emise de corul *holocaustologilor de profesie, semnătura d-lui dr. W. Filderman se re-găsește pe coperta celui raport de mai bine de jumătate de secol,* așa că toate argumentele dâșilor nu fac nici

cât o ceapă degerată. Cu atât mai mult, cu cât nu au contestat acest studiu timp de mai bine de jumătate de secol, ridicând această problemă abia acum, cu ocazia **re-calculării numărului de cadavre**. Ca atare, indiferent de ce spun dâșii, și indiferent la ce concluzie s-a ajuns în respectivul raport final, atâta vreme cât acest studiu poartă semnătura d-lui Filderman, și atâta vreme cât nu s-a adus nici o probă contrară palpabilă, această informație nu poate fi neglijată, iar eu nu pot s-o iau altfel decât drept **perfect valabilă**. Și spun dâșii mai departe citând din celebrul **Raport asupra Holocaustului din România**, citez :

În Raportul final se menționează, în vădită contradicție cu cele relevate în cotidianul ZIUA (în care au fost prezentate concluziile studiului, NA): "Comisia conchide, împreună cu marea majoritate a cercetătorilor de bună credință ai acestui domeniu, că autoritățile române poartă principala responsabilitate atât pentru planificarea, cât și pentru punerea în practică a Holocaustului. Aceasta include... ... discriminarea și degradarea sistematică la care au fost supuși toți evreii români în timpul administrației antonesciene... ... precum și utilizarea masivă a evreilor de sex masculin la muncă forțată sub aceeași administrație. CISHR, Raport final, Edit. Polirom, Iași, pag.387.

(din protestul ICHR, Institutul de Cercetare a Holocaustului din România, adresat cotidianului ZIUA, în urma articolului din 5 august 2006, cu privire la re-publicarea studiului Manuilă-Filderman)

Așa care vasăzică! Priviți ilustrația 74 de la sfârșit. **Evrei curățând străzile**, vara lui 1941, zona P-ța Victoriei. Prin decretul-lege 3984 din 05.12.1940, evreii erau excluși de la serviciul militar. În compensație, erau obligați a presta munci de interes obștesc, printre care și asigurarea serviciilor de curățenie a orașului. De remarcat îmbrăcămintea, costum și cravată, ca și atitudinea relaxată, de ieșire la distracție, **la miștocăreală ca malagambiștii**, în timp ce românii mu-

reau pe frontul Cruciadei Împotriva Comunismului. Da stimabililor! Se vede! **Curat discriminare și degradare!** Al doilea și al patrulea din stânga sunt măturători de profesie, *băieții super-deștepți* se distrau copios, făceau poze cu măturătorii, ce mai! – **curat muncă forțată, Coane Fănică!** Imagine preluată din arhiva Yad Vashem - World Center for Holocaust Research.(sic!)

De altfel, un istoric extrem de serios, dl. Andreas Hillgruber, în lucrarea de referință *Hitler, regele Carol și mareșalul Antonescu. Relațiile germano-române (1938 – 1944)*, București, 1994, p. 280, apreciază un număr de 100-130,000 de evrei care s-au retras în interiorul Uniunii Sovietice, după trecerea Prutului de către armatele române. Noi însă, așa cum vom vedea mai târziu, **trebuie să luăm drept literă de lege raportul emis de către Ancel & Co.**, altfel, negăm Holocaustul, și știm cu toții ce ne paște în cazul ăsta.

Să mai facem mențiunea că dl. Radu Ioanid, pe atunci Directorul Registrului Național al supraviețuitorilor Holocaustului în “Muzeul Holocaustului” din Washington DC, și dânsul printre redactorii **Raportului Final**, afirma într-un interviu publicat în nr.6 din 9-15 februarie 1994, în revista **22**, citez:

*Rapoartele militare germane, ale Oficiului de Studii Strategice al SUA, precum și documente românești din perioada războiului duc la concluzia că din cei 300,000 de evrei din Basarabia și Bucovina de Nord, **aproximativ 100,000** au fost deportați de autoritățile sovietice în Siberia sau au fost încorporați în Armata Roșie sau s-au retras cu autoritățile sovietice.*

Acestea sunt cifrele, după părerea domnului Ioanid cele mai mici luate în considerare, deoarece “*Personal – zice domnia sa – cred că este prudent, până la proba contrarie, să utilizăm cifrele cele mai mici*”.

Sigur că da! Între timp, pe măsură ce pretențiile de despăgubiri pentru așa-zisele victime ale Holocaustului din România, ca și presiunile externe aferente, au crescut tot mai mult, dânsul a refăcut calculele, pentru că – nu-i așa? – cei 100,000 de evrei masacrați chipurile de către români nu-s de colea.

Dar nu asta aș vrea eu să discut aici, ci o anume afirmație din cadrul studiului care mi-a atras atenția, legată de chestiunea ce ne interesează, edificatoare pentru modul în care pun dânsii problema, citez:

*Pierderile suferite din cauzele directe ale războiului au fost evaluate de organizațiile evreiești din România conduse de Dr. Filderman la 15.000. Această cifră cuprinde **pierderile în jurul lui 3.000 vieți în timpul guvernării scurte a Gărzii de Fier...***

Această afirmație este o exagerare grosolană. După cum am văzut deja, numărul total de victime de etnie evreiască din București, din timpul evenimentelor violente din 21-23 ianuarie 1941, a fost de 118, din care doi ne-identificați, plus încă 16 asasinați anterior, în cele 130 de zile de guvernare legionară, majoritatea în perioada noiembrie-decembrie 1940 (4-București, 11-Ploiești, 1-Hârșova). Deci, un total **de max. 134 de victime**, nicidecum 3000. Sigur că da, chiar și o singură crimă este un fapt odios, dar neavând altă modalitate de diferențiere, vrem-nu vrem, tot la numărul victimelor ajungem. Pentru că între 3000 și 134 e o diferență uriașă, de peste 20x. Bănuiesc că eroarea îi aparține d-lui Sabin Manuilă, pentru că dl. Filderman nu se poate să nu fi cunoscut cifra exactă a victimelor. **Problema e că i-a convenit această eroare grosolană** și a lăsat-o așa, **că nu se știe niciodată cum devine chestia**. Cum i-a convenit și d-lui Jean Ancel, ca și “cercetătorilor” de la ICHR, plătiți cu **lefuri grase** din banul public, care au sărit ca arși în momentul în care ziua a atras atenția asupra acestui studiu, **dar despre eroarea grosolană pe care am menționat-o aici pentru prima dată**, au tăcut

mâlc, pentru că, nu-i așa? **dacă punem în cârca legionarilor toate relele din lume**, inclusiv dispariția dinozaurilor, care tot un fel de *pogrom* a fost, tot nu se supără nimeni. Cu atât mai bizare apar atunci protestele emise de tot felul de așa-zise oenge-uri, care nu știu pe cine reprezintă, pentru că va veni vremea să luăm la bani mărunți și activitatea dâșilor.

Facem acum o paranteză pentru a discuta oarece considerații ale scriitorului Constantin Virgil Gheorghiu, cu privire la subiectul care ne interesează, *evreii atârnați în cârlige la abator*. Fac precizarea că nu textul în sine m-a interesat, deoarece nu aduce absolut nimic nou, cât oarece concluzii asupra împrejurărilor în care a fost scris. Arhi-citate în majoritatea textelor ce fac referire la evenimentele din 21-23 ianuarie 1941, frazele cu pricina au apărut la aproape jumătate de secol de la acele evenimente, respectiv în volumul de *Memorii* ale scriitorului, apărut în 1990, doi ani înainte ca acesta să se stingă din viață. Atunci să vedem textul, (Ed. Gramar 1999, pag. 523-524) citez:

"În imensa sală a abatorului unde boii sunt agățați cu cârlige pentru a fi spintecați, erau suspendate acum cadavre de oameni goi. Era un spectacol oribil care întrecea în cruzime orice imaginație. Pe unele cadavre era însemnat cuvântul "CUȘER". Erau cadavre de evrei... Sufletul mi-e murdărit. Mi-e rușine de mine însumi. Rușine, pentru că sunt român ca acei criminali din Garda de Fier."

Deci, cum spuneam, nimic nou. Fac totuși observația că se precizează clar că este vorba de oameni complet dezbrăcați, goi spune dansul. Spre deosebire de dl. Filip Brunea-Fox, care a re-găsit cadavrele la morgă, îmbrăcate, lipsindu-le doar ghetetele. Revenind la cele afirmate de către dl. Constantin Virgil Gheorghiu, cadavrele evreilor erau complet dezbrăcate, probabil pentru a putea însemna cuvântul "CUȘER", dar din păcate, despre modalitatea de "marcare"

dânsul nu ne spune nimic. **Adaug că mie nu mi-e rușine că sunt român!** Chiar dacă faptele incriminate sunt atribuite legionarilor, nu văd de ce ar trebui să-mi fie rușine de faptele presupuse să fi fost comise de alții. Aceeași incriminare odioasă a românilor în bloc. Și nu numai a părinților mei care au trăit acele vremi ticăloase, dar și a mea, ca și a copilului meu. Prefer s-o consider ca pe o metaforă. În fine, după această paranteză, să cercetăm puțin resorturile care presupun că l-au îndemnat pe scriitor să facă astfel de afirmații. Pentru că ele apar cam aiurea-n tramvai, exact ca și cele ale d-lui Mircea Albulescu, despre care am discutat deja. Dacă motivațiile d-lui Albulescu sunt într-o oarecare măsură obscure, deși într-un interviu lăsa oarecum să se înțeleagă ca ar fi evreu, deși până la 77 de ani nu a spus nimic și nici cu comunitatea evreiască se pare că n-a prea avut treabă, cele ale d-lui Constantin Virgil Gheorghiu ar putea avea aparent o motivație. Să facem precizarea că dânsul este unul din cei mai mari scriitori români ai exilului, care în plus, spre deosebire de Eliade, Cioran sau Istrati, a scris destul de mult în limba româna, așa că nu poate fi revendicat nici măcar parțial de către o altă cultură. Cea mai cunoscută carte a sa, tradusă în zeci de limbi, *Ora 25*, o carte cutremurătoare de altfel, paradoxal, puțin cunoscută în România, ca și celelalte 40 de cărți ale scriitorului, cel puțin la fel de bune, a beneficiat și de o ecranizare de mare succes la Hollywood, în regia lui Carlo Ponti, la câțiva ani de la apariția cărții în 1949, având în rolurile principale pe Anthony Quinn și Virna Lisi (filmul *The 25th Hour*, 1966). Cu toate acestea, atât scriitorul cât și cărțile sale sunt aproape necunoscute în România. Mai mult sau mai puțin *puse la index*, cum se zice. Pentru că autorul are o oarece problemă. Și nu tocmai neglijabilă. În 1941, pe când era militar, în calitate de corespondent de război, a participat la acțiunile armatei române pentru eliberarea Basarabiei, scriind reportaje de pe front, reunite mai apoi în cartea *Ard malurile Nistrului (1941)*. Deși aspectele prezentate în carte sunt de multe ori îngroșate, trebuie ținut cont că dânsul nu a scris acele reportaje pentru propria sa plăcere

literară, *de amorul artei* cum se spune, ci la ordin, în urma unei misiuni, prin calitatea ce o avea de corespondent de război, angajat al Ministerului Propagandei, reportajele sale trecând prin cenzura militară și fiind destinate soldaților de pe front. Ca atare, nu sunt literatură, sau mai degrabă, nu asta a fost scopul în sine, ci propagandă pentru întărirea moralului soldaților. Cum spuneam, deși patetice și de multe ori cu tușe mai îngroșate, totuși ele prezintă faptele, fapte ce s-au întâmplat aievea. Ca atare, nu se putea să ocolească actele de sabotaj, crimele și comportamentul general ostil față de români al populației evreiești din Basarabia, chestiuni asupra cărora există mii de pagini de mărturii în arhivele armatei. Deși azi se caută să se minimizeze importanța acestor fapte, inclusiv comisia de redactare a celebrului raport a făcut asta, încercând să oculteze faptele comise de către mulți dintre membrii comunității evreiești, pentru că nu exclud să fi fost și destule excepții. Ce mai tura-vura, cartea cu pricina ***îi vorbește de rău pe jidani***, cum spunea careva, începând cu caracterul mercantil și cămătăresc relevat de marinarii sovietici supraviețuitori ai distrugătorului Moskva, și până la **actele de terorism cu autori identificați nominal**. Aceasta este problema autorului. Cu tot succesul romanului *Ora 25*, presa occidentală descoperă *Ard malurile Nistrului*, și în 1953 se declanșează împotriva sa o violentă campanie de presă. Se caută cu furie inchi-zitorială *urme de antisemitism* în toate scrierile sale, inclusiv în romanul *Ora 25*. Culmea, în timpul dictaturii regale, scriitorul fusese persecutat, soția sa fiind evreică. Consecința directă, *intelectualitatea corectă politic* îi va întoarce spatele. Românii din diaspora la fel, bănuindu-l de legături cu Securitatea, mai ales că după ce-și încheie în mod strălucit studiile de teologie la Heidelberg în 1963, în scurt timp a fost hirotonit preot la biserica ortodoxă română "Sfinții Arhangheli" din Paris. Și asta, culmea, cu toate că din toate scrierile sale răzbate un anti-comunism manifest. Acuzația de antisemitism însă, îl va urmări toată viața. Ba chiar și după moarte, dacă e să ne luăm după un anume *Yigru Zelti*, care scrie pe blogul propriu, citez :

astăzi vi-l prezint pe Virgil Gheorghiu (1903-1977), adeseori confundat cu **scriitorul legionar Constantin Virgil Gheorghiu** (care a scris *Ora 25* și *Ard malurile Nistrului*). Deci nu numai antisemit, ba chiar legionar sadea. Am cerut deja omului să corecteze această mizerabilă afirmație nefondată. A făcut-o de-abia după opt luni. În fine, mai bine mai târziu decât niciodată. Toate acestea ar putea oarecum explica acest episod *cu evreii atârnați în cârlige la abator*, scris la aproape jumătate de secol distanță. Că scriitorul a dorit să-și protejeze memoria și opera de atacurile ulterioare, domolind furia *evreilor vigilenți*. Din păcate, așa cum se vede, demersul său tardiv a fost inutil. Întrebarea care o pun este cu cât este mai antisemit Constantin Virgil Gheorghiu, relatând fapte odioase, despre care există tomuri de rapoarte în arhivele Armatei Române, decât sunt mai anti-români cei ce cu fiecare zi ce trece născocesc aberații peste aberații, care mai de care mai oribile, în legătură cu presupusul *Masacru de la Abator*? Pentru că pe zi ce trece se adaugă amănunte peste amănunte, care mai de care mai oribile.

Despre aceasta, ca și despre procedeele dâșnilor de a re-scrie istoria vom discuta în continuare. Nu voi comenta prea mult, pentru că filmulețul de pe *youtube* este mai mult decât edificator. Nu trebuie decât căutat pe google după **zionist editing on wikipedia**. Pentru cei ce nu au răbdarea să vadă și să asculte câteva minute, în principiu este vorba despre un workshop, așa cum se zice acum, *zi de instructaj*(sic!) îi zic dâșnii, un seminar de fapt sau pe aproape, pentru editorii wikipedia, prin care aceștia sunt instruiți cum **să re-scrie conținutul articolelor** într-o manieră *balanced and Zionist in nature*, chipurile. *Balanced* nu în sensul de echilibrat, ci exact contrariul, cât mai părtinitor care vasăzică, pentru că doar trebuie să deservească scopurile sioniste. Nu degeaba individul ce vorbește a fost comandant de companie în *Sayeret Matkal* și *Maglan*, amândouă “*unități speciale de recunoaștere în spatele liniilor inamice*”. Cam așa se scrie istoria! Exact așa, *balanced and Zionist in nature*, care vasă-

zică. Așa cum vom vedea mai detaliat în continuare. Bine-înțeles, subiectul rămâne același, *evreii atârnați în cârlige la abator*.

Hai atunci să vedem ce scrie în versiunea în engleză a wikipediei. Menționez că la versiunea în română, articolul *Rebeliunea legionară - Pogromul de la București*, cu privire la presupusul *Masacru de la Abator*, textul este preluat în mare, așa cum am citat și eu la început, cum era și normal, din **Raportul final al Comisiei Internaționale pentru Studiarea Holocaustului în România**. Mai puțin chestiunea cu violurile în masă asupra femeilor evreice, ca și aspectul cu agățarea *de viu*, de data aceasta menționându-se că toți cei 15 au fost împușcați **în ceafă**, lipsind însă atârnarea **de ceafă**. Voi reveni asupra acestor amănunte, nu tocmai lipsite de importanță. Și acum versiunea în engleză a aceluiași articol, citez:

The persecutors were headed by Mircea Petrovicescu, the son of the Minister of the Interior who was deposed by Antonescu. Petrovicescu tied Jews to targets and shot them, aiming not to hit them, but to draw a line around them. He also used Jewish women stripped naked and tied with their backs to the target. After he was done shooting, they bore into the women's breasts with a drill, or cut them. Only one woman survived this treatment, but she was executed with other Jews.[4] Legionnaire women took part in the pogrom; all survivors noted their involvement in the torture, and some of the worst acts of abuse were at their hands. According to the witnesses, Legionnaire women stripped Jewish men and hit their genitalia.[5]

4. "The report of the International Commission on the Holocaust in Romania (in English and Romanian)". Retrieved 2011-11-30.

5. Ancel, Jean (2002). History of the Holocaust – Romania (Hebrew). Israel: Yad Vashem. ISBN 965-308-157-8

Sigur că da! Ura împotriva evreilor se transmite ereditar, pentru că acum intră în scenă și fiul generalului Petrovicescu, fostul ministru

de Interne. Nu era fiul generalului, ci nepotul său, dacă e să ne luăm după afirmațiile d-lui Matatias Carp din *Cartea Neagră*, vol.1. Toată această distracție gen western de duzină, cu trasarea unui contur trăgând cu pistolul împrejurul victimei, în momentul în care legionarii erau asaltați de armată, pare a fi cel puțin bizară, adică legionarii o luaseră pe arătură rău de tot. Sau autorul notei dovedește o fantezie bolnavă. De fapt, această “distracție” este pomenită și ea în *Cartea Neagră*, cu privire la niște anchete ale acestuia, din data de 6 decembrie 1940, la *Centrul de Tortură* al Primăriei Sectorului III Albastru chipurile (vezi *Cartea Neagră*, vol.1, pag.167). Aceasta ar putea fi și “sursa de inspirație”. Dar să nu anticipăm! Ca să nu mai vorbim despre *forajul* (sfredelirea) sânilor (*they bore into the women's breasts with a drill*), burghiul despre care presupuneam că legionarii nu dispuneau, ca să facă găuri în țeasta victimelor, iată că a apărut și el. Ca să perforeze sânii evreicelor. Ca și chestiunea cu tăiatul sânilor. După perforare, evident. Cu toate aceste încercări groaznice, pe lângă care violul prealabil *în masă*, pare să fi fost floare la ureche, *parfum*, cum se zice acum, iată că totuși una din evreice scapă, așa **violată, sfredelită și cu sânii tăiați**, pentru ca în final să fie totuși și ea împușcată împreună cu restul. Nici bărbații n-au fost neglijăți, de data aceasta, de către femeile legionare. Cum pe atunci femeile n-aveau gusturi de-astea moderne de-acum, ca să practice și ele violul în grup, s-au mulțumit doar să-i dezbrace pe evrei și să-i lovească peste *testicule*, știți Dvs., acolo unde e *bunul voinicului*. Dl. Jean Ancel, citând pe un anume S.Semilian, ziarist evreu, scrie și despre interesul manifestat de către femeile legionare pentru „burta jidanului”, respectiv “plăcerea nebună”, (pe atunci nu existau termeniiăștia moderni de acum, precum *orgasm*, *juissare* sau *climax*), procurată de „mângâierea prizonierilor evrei pe burta goală”.(din articolul *Ultima Noapte a Rebeliunii*, autor S.Semilian, în *Curierul Israelit* din 29/10/1944). Orice alt comentariu cred că e de prisos. Toate acestea, inclusiv cele ce urmează, sunt extrase chipurile din celebrul deja raport, mai puțin partea refe-

ritoare la femeile legionare, care este extrasă din lucrarea d-lui *Jean Ancel*, *History of the Holocaust-România*, în ebraică, apărută în Israel, aproape imposibil de procurat și consultat. De altfel, cred că ne putem referi la fel de bine la lucrarea d-lui Jean Ancel - *Contribuții la istoria României, Problema evreiască 1933-44*, vol.1, Ed. Hasefer, 2001, în care am regăsit toate textele citate aici. De fapt, textul d-lui Ancel din respectiva carte, din care am citat anterior, este extras din același articol din *Jurnalul de dimineață*, nr.57 din 21 ianuarie 1945, articol semnat de un anume I.N.Vlădescu, procurorul militar trimis chipurile de către gen. Ion Antonescu să ancheteze aceste fapte. În continuare, voi reproduce exact fragmentul de text din articolul de ziar, pentru a vedea diferențele, dar și datorită faptului că nu a mai fost citat integral în românește până acum. Deci, de pe pagina a doua a articolului, vezi și facsimilul de la ilustrații, citez :

Trebuie reținut mai ales faptul că, în grupa celor sacrificați în albul zăpezii din Pădurea Jilava, s-au găsit și evreii ridicați de legionari din locașurile sfinte. Ei au fost duși mai întâi la primăria sectorului III Albastru-unul din cele mai importante centre de rezistență legionare și cel mai bine utilat cu arme. Aci le-a fost dat să trăiască înspăimântătoare clipe premergătoare sacrificiului.(sic!)

I-a luat în primire Mircea Petrovicescu,-fiul generalului Petrovicescu-și i-a așezat pe rând , în fața unui "panou". Fiecare victimă a fost torturată groaznic de Mircea Petrovicescu, -care țintea, trăgând cu arma automată și împrăștiind gloanțele milimetric de capul și trupul celor astfel martirizați. Când cel înebunit de groază, -era dat deoparte, panoul prezenta conturul capului și trupului, făcut din gloanțele cari s-au jucat cu viața din plăcerea unui sadic. Abia după aceia, -evreii erau imbarcați în mașini pentru a fi duși peste podul apei Sabarul, în pădurea Jilavei. Au fost rânduite și câteva femei spre a fi supuse goale, acestei groaznice îndeletniciri a bunului trăgaci Mircea Petrovicescu. Acestora, li s-au scobit în

urmă mamelele, cu ajutorul unui burghiu. Din seria femeilor, a rămas o singură supraviețuitoare -care a fost transportată în plină hemoragie, unde a fost împușcată.(sic!)

(Jurnalul de dimineață nr.57, 21 ianuarie 1945, pag.2)

Câteva observații acum. Pentru început, să observăm că textul din cartea d-lui Ancel nu este chiar o traducere exactă a textului din articolul de ziar, așa cum ar fi fost normal într-o lucrare științifică, dânsul doar reproduce în mare textul original, **re-povestindu-l**, procedeul cel puțin bizar pentru cineva care se pretinde istoric, om de știință, chipurile. Apoi ne atrage atenția următorul pasaj, citez: *...they bore into the women's breasts with a drill, or cut them. Da, exact asta*, pe nicăieri în articolul citat nu se pomenește despre **tăierea sânilor**, fie ea și ca alternativă la **perforarea, burghierea sau sfredelirea sânilor**. Ca atare, dl. Jean Ancel, cunoscut **calpuzan** de documente istorice, scrie și dânsul istorie la modul *balanced and Zionist in nature*. Nici nu e de mirare, și de altfel nu este prima dată când face astfel de **cosmetizări** pe text. E de mirare însă cum de nu a observat acest lucru și *comisia de mari istorici, holocaustologi profesioniști* ce a elaborat raportul final. Bunăoară, într-o discuție cu subsemnatul, pe situl *acum.tv*, exact pe aceeași temă, dl. Adrian Cioflâncă, cu care ne-am mai intersectat pe aici, a adoptat politica struțului, retrăgându-se în mod strategic din discuție, ne-având argumente. Iar în cadrul altei discuții, în care am demonstrat alte falsuri, „moderatorul”, un anume Alexandru Leibovici, un neica-nimeni de altfel, a avut grijă să-mi interzică orice replică. Într-un final, exasperat de intervențiile mele, un anume Stefan N. Maier, alt neica-nimeni intransigent față de replicile ne-evreilor, fost „revoltat anti-ceaușist” (fără finalizare), ce se pretinde și ziarist (și din când în când filozof–sic!), mi-a interzis categoric orice intervenție viitoare pe situl **acum.tv**. Normal! atâta vreme cât comentariile mele au afectat scopurile sioniste. Să mai facem observația că stilul articolului este incriminator, urmărind denunțarea celor care probabil

atunci se găseau **încă în libertate**, fiind vehiculate mai multe nume, un anume Băgulescu, ambasador în Spania, un preot, Vasile C. Mihailescu, o anume Elena C. Doncu, care, citez: *a umplut cu pulbere specială cartușele destinate măcelului*,(sic!) un anume Vasile Mailat, avocat, fost ajutor de primar al Capitalei, toți **încă în libertate** și un anume inginer Eugeniu Macarie, profesor universitar, absolvit de justiție. Nu sunt cruțați nici măcar avocații care s-au încumetat să-i apere pe cei achitați în cadrul înscenărilor judiciare din timpul guvernării antonesciene ce au urmat eliminării violente a legionarilor de la guvernare. Să observăm că atât stilul, ca și modul de exprimare denotă un nivel redus de educație și cultură, textul nu poate în nici un caz aparține unui procuror militar, avocat în viața civilă, așa cum se afirmă să fi fost autorul, domnul care semnează articolul, căpitan în rezervă, I.N.Vlădescu. Pare mai degrabă a fi un scrib mizerabil, un delator ordinar cu două clase mai mult ca tramvaiul, de același calibru moral cu cei ce scriau articole cu o puternică tentă revanșardă prin *Scânteia* acelor vremuri, Silviu Brucan fiind cel mai cunoscut. Atrage atenția folosirea termenului de *mamele* în loc de sâni, probabil omul nostru reușise să termine totuși patru clase, și a considerat că epatează prin folosirea acestui termen mai degrabă științific. Că doar și oamenii sunt mamifere, nu? O fi fost tare la zoologie, cine știe? Ca atare, părerea mea este că acest procuror militar trimis chipurile de către Ion Antonescu să ancheteze acele fapte, **este pură invenție**. Este foarte posibil ca articolul să fi fost "fabricat" pe alt-unde, la secția de propagandă a partidului comunist, și să fi fost trimis ziarului spre publicare. Găselnița cu procurorul trimis de către Ion Antonescu să ancheteze pare a fi o penibilă înscenare infamă, menită să declanșeze arestarea puținilor care scăpaseră mascaradelor juridice antonesciene. Apoi un procuror nu poate fi ofițer de rezervă, preluat din viața civilă adică, și cu atât mai puțin avocat, calitatea de procuror militar este o specialitate strict militară, necesitând studii superioare juridice, criminalistice și militare, ca atare, nu avea cum să fie ofițer inferior,

căpitan care vasăzică. Cu atât mai bizar apare faptul că membrii comisiei ce a redactat raportul final au putut să se bazeze pe astfel de aserțiuni aberante, fără a mai vorbi de exprimarea la nivelul unui absolvent de patru clase primare. Acesta pare și motivul pentru care dl. Jean Ancel a preferat să „cosmetizeze” textul, adăugând și de la dânsul, transcriindu-l în engleză, pentru ca mai apoi, re-tradus în română, corect din punct de vedere sintactic și gramatical, să poată fi citat fără a atrage atenția asupra modului de exprimare al autorului. Nu degeaba Paul Goma îl numea pe **dl. Jean Ancel marele traficant de documente**. Cât despre comisia de elaborare a Raportului final, din care a făcut parte și dl. Jean Ancel, din punctul meu de vedere, nu este decât încă o dovadă a relei credințe, ca și a faptului că dâșii au preferat un răspuns pre-stabilit la această chestiune. Pentru că mi-e greu să accept ca nici unul din membrii comisiei să nu fi sesizat exprimarea la nivel de școlar premiant la zoologie, fără a mai vorbi de aberațiile aferente. De asemenea, atrage atenția eroarea privindu-l pe dl. Mircea Petrovicescu, care nu era fiul, ci nepotul ministrului de interne, gen. Constantin Petrovicescu. Apoi chestiunea cu trasul la țintă, gen parodia de western *Joe Limonadă*, “translatată” în zilele așa-zisei *rebeliuni legionare*, dovadă că autorul articolului dă frâu liber imaginației „inspirat” de către Matatias Carp. Ultima observație pe care o fac, este că autorul mai face câteva referiri și la cartea d-lui. Filip Brunea-Fox, *Orașul măcelului*, apărută cu maximum patru luni în urmă, pe care o și numește, citez: “o imagine vie a zilelor de crimă și de demență”. Toate acestea par a indica o **acțiune concertată a evreilor** pentru repunerea pe tapet a unor zvonuri mai vechi, pentru a putea fi „valorificate” ulterior.

Și pentru că tot am adus vorba despre acest Mircea Petrovicescu, care nu este pomenit pe nicăieri în memoriile legionarilor din exil, nici Horia Sima, nici principele Mihail Sturdza, dar nici alții nu pomenesc absolut nimic despre el, fac mențiunea că am dat de urma

unui personaj cu nume identic, în arhiva recent făcută publică a Gestapo-ului din Viena. Este vorba despre o listă cu date (motivul arestării, detenție, transfer în diverse lagăre, date personale, etc...), intitulată *Nicht mehr anonym* (nu mai sunt anonimi), cuprinzând imagini de identificare, așa cum se fac în momentul arestării, față, profil, uneori și semi-profil, pentru 1568 persoane. Printre vagabonzi, comuniști, evrei, țigani, martori ai lui Iehova, persoane fără acte, la poz. 958, figurează și acest Mircea Petrovicescu, născut în 15 iulie 1902, de profesie om de afaceri cu studii superioare (Diplomkaufmann), domiciliat în Waldbach (Stmk), Wien, arestat pentru "sabotaj", și deținut până în 8 ianuarie 1943 la închisoarea din Graz, transferat apoi în ianuarie 1943 în Lagărul de concentrare din Buchenwald. Se mai menționează că i-au fost luate amprente de către Gestapo în data de 8 septembrie 1944. Este posibil ca această persoană să fie cel despre care vorbea Matatias Carp, ca și acel "procuror militar", I.N.Vlădescu, în articolul din *Jurnalul de dimineață*. Ce s-a mai întâmplat cu dânsul mai apoi, doar camarazii săi de lagăr de la Buchenwald ar putea să ne spună. Dar cum aceștia nu pomenesc nimic, iată încă un personaj interesant căruia i s-a pierdut urma. Cel mai autorizat să vorbească despre dânsul, dl. Mircea Dimitriu, ultimul Secretar General al Mișcării Legionare, cel care a ținut legătura între legionarii internați în lagărele din Germania, și ulterior, până la sfârșitul vieții, între legionarii răspândiți în toată lumea, într-o carte de convorbiri cu Liviu Vălenaș, *Mișcarea Legionară între adevăr și mistificare*, nici dânsul nu pomeneste nimic despre acest Mircea Petrovicescu. În schimb, vorbește despre un anume Nicolae Tudose, omul lui Dimitrie Groza, care estorca bani de la evrei prin amenințare, și care ar fi denunțat americanilor după război un grup de legionari. În fine, nu se știe niciodată, poate într-o zi vor mai apărea nисcai informații noi despre acest Mircea Petrovicescu. La fel cum este foarte posibil ca toate aberațiile povestite de către așa-zisul procuror militar I.N.Vlădescu, cu aceeași sursă de inspirație ca și relatările din *Cartea Neagră*, să fie de fapt pure

invenții, în realitate acest Mircea Petrovicescu să fi fost de fapt un personaj cu un rol insignifiant în cadrul poliției legionare, chiar dacă era nepotul ministrului de interne. La fel cum este posibil ca totul să fie o manevră a lui Matatias Carp pentru a-l incrimina suplimentar pe generalul Petrovicescu, ca și cum nu era suficient să fi fost ministru de interne în timpul guvernării legionare pentru a fi exterminat la Aiud. Ceea ce s-a și întâmplat de fapt cu generalul, care, degradat și condamnat de către regimul Antonescu la cinci ani de ocnă, va fi eliberat după trei ani, în 1944, pentru ca să fie arestat și condamnat de către comuniști la închisoare pe viață în 1946, murind după trei ani la Aiud.

Deci, cum spuneam anterior, comentariul din wikipedia în limba engleză a fost re-scris *balanced and Zionist in nature*, vom vedea mai la vale exact și cum. Și hai să vedem ce au mai *re-scris* dâșii mai departe, în problema care ne arde, ca să zic așa, *evreii atârnați în cârlige la abator*, citez:

On 23 January, a few hours before the rebellion was quelled, a group of Legionnaires selected 15 Jews, at random. They took them in trucks to the local slaughterhouse, where they were shot. Five of the Jews, including a five year old girl, were hung on the slaughterhouse's hooks, still alive. They were tortured, their bellies cut, and their entrails hung around their necks in a parody of shochita, Kosher slaughter of cattle. The bodies were labeled "Kosher". The slaughterhouse was closed for a week to purge and clean the house of the results.[5] When Antonescu appointed a military prosecutor to investigate the events at the slaughterhouse, he reported that "he recognized three of his acquaintances among the "professionally tortured" bodies (lawyer Millo Beiler and the Rauch brothers). He added, "The bodies of the dead were hanged on the hooks used by slaughterers."[4]

Da, deci în linii mari, cam același lucru, textul fiind absolut identic pentru versiunea în franceză, cu deosebirea că evreii n-au mai fost împușcați la prefectură, ci la abator, așa cum se poate vedea și în filmul *Revanșa* al d-lui Sergiu Nicolaescu. Cei trei cu intestinele făcute cravată, acum sunt cinci, nu s-a omis nici marcarea „Kosher”, șamd... Apoi, sigur că da, cireașa pe tort, sau bomboana pe colivă, cum vreți Dvs., este tocmai fetița de 5 anișori atârnată în cârlige, împreună cu alți patru evrei, toți atârnați *de vii*, “still alive” adică. Normal, pentru ca impactul emoțional să fie maxim, tot așa, *balanced and Zionist in nature*, așa cum au fost instruiți dâșii la seminar, pentru ca în final și compasiunea să fie maximă. Iar celor pentru care compasiunea este maximă, li se poate permite orice, nu-i așa? **Inclusiv un atac nuclear asupra Iranului.** Că doar au fost abuzați de către femeile legionare, împușcați, torturați, agățați în cârlige, ba unii au mai fost și spintecați și li s-au înnodat intestinele cravată, așa că nu are rost să ne mai legăm de aceste mici amănunte, rod al unei fantezii patologice. Din păcate, nu e o glumă deloc, citez: “*Astfel, în cazul unui astfel de atac, (atac aerian convențional de bombardament, NA) pierderile forțelor aeriene ale statului evreu s-ar putea ridica la 20 la sută din aparatele de zbor implicate în operațiune. Acest lucru îi lasă Israelului două opțiuni: fie o operațiune terestră, fie utilizarea de rachete balistice cu focoașe nucleare ...ceea ce nu este în puterea a zeci de avioane de luptă israeliene și, anume, distrugerea uzinei Fordo poate face o singură rachetă balistică Jericho III, echipată cu un focos tactic echivalând cu forța explozivă a 1.000 de tone de TNT.*” (Sunday Times citând pe Uzi Mahnaimi, Tel Aviv, 11 noiembrie 2012) No comment!

Să vedem acum și cum au reușit dâșii să scrie toate acestea. Dacă deschidem pagina de discuții, vom vedea că toate aceste aberații au fost scrise de un anume user ce-și spune **Okedem**, probabil unul din cei instruiți să re-scrie istoria *balanced and Zionist in nature*. Bineînțeles că au fost destui români care au sesizat monstruoșitatea

faptului și aberațiile din text. În special un anume user, Adrian TM a dus o luptă înverșunată cu acest **okedem**, aducând argumente, citând diverse surse, combătând aceste aberații. Nu știu cine este această persoană, dar faptul în sine este extraordinar. **Bravo, d-le Adrian TM! Un român adevărat!** Și hai să vedem ce i-a răspuns autorul textului în bătaie de joc, citez:

If you want to engage in original research, I would recommend a career as a historian. We, however, are not here to compare and discuss primary sources.

*I tell you this again, I use what the source gives me. If you don't like it, tough. **Go ask the Romanian government** why it established the commission, ask them why they accepted its results, and ask all of the institutions who employ the commission's members why they keep employing such dubious characters (most of them not even Jewish, by the way). **I will have to suppose they know better than you (or I) what weight to give various evidence and documents**, and how to sift through them to get the best possible idea of what really happened. Live with it. **okedem** 15:04, 23 March 2007 (UTC)*

Clar de tot! Exact ce spuneam despre membrii români ai comisiei. În zadar l-am cautat pe acest user, *okedem*, pentru a-i cere socoteală nu neapărat pentru ceea ce a scris, ci pentru ceea ce nu se regăsește în sursele citate, **pentru ceea ce a inventat cu bună știință**, adică. Răspunsul sec a fost: *I'm no longer active in the English Wikipedia*. Normal, nu? În fine, voi vedea eu mai târziu ce măsuri trebuie luate. De altfel, nici pe versiunea românească a wikipediei lucrurile nu stau mai bine. Și acolo s-au purtat discuții înverșunate, cu argumente, documente, citate, în final documentul oficial, **Raportul final al Comisiei Internaționale pentru Studiarea Holocaustului în România** a fost hotărâtor, tot prin *contribuția de o inestimabilă valoare teoretică și practică*, parcă așa se zicea în

blestemata epocă de tristă amintire, a userului **Irismeister**. La căutarea acestuia în arhiva de useri, răspunsul a fost invariabil: *acestui utilizator i s-a interzis participarea la Wikipedia în limba română*. Sigur că da! Dar, din păcate, abia după ce și-a îndeplinit misiunea. Cu alte cuvinte, *maurul*, ca să nu zic altfel, *și-a făcut datoria*. Altceva aș vrea eu să subliniez. Sigur că da! În fond, omul are dreptate. Și a subliniat cu claritate și cine sunt responsabilii. **Pentru că de acolo a pornit tot răul**. Dacă în ceea ce privește membrii comisiei de etnie evreiască nu am ce discuta, pentru că ei sunt **dușmanii noștri de moarte**, indiferent ce ar spune oricine. Pentru că între noi și ei se duce un adevărat război mediatic, dar nu mai puțin crâncen decât un război obișnuit. Problema mea este cu membrii români ai comisiei. Cum de au acceptat așa ceva? Cât de înconștient poți să fii să nu-ți dai seama de greutatea cuvântului scris? Mai ales când faci parte dintr-o comisie prezidențială. Și când rezultatul final este un document oficial. Și cine? Cei care o condamnă pe Ana Pauker pentru că a predat rușilor pe baza unui simplu proces-verbal Insula Șerpilor. Dar dâșii ce au făcut atunci când au acceptat să-și pună semnătura pe aberațiile scrise în acest document? Este oare vreo deosebire? Rezultatul devastator e la vedere, îl poate vedea oricine, căutând pe Google *Bucharest Pogrom*. Și nu numai atât, dâșii ar vrea să legitimizeze acest document, pentru că imediat ce te îndoiești de aceste aberații, să fii imediat arestat și băgat la pușcărie. Deși s-ar putea să nu le convină s-o facă. Pentru că în momentul în care guvernul României și-l va asuma printr-un decret-lege, conținutul va putea fi atacat în justiție, așa că s-ar putea să nu se știe. Pentru că încet-încet, s-a mai schimbat și justiția. La fel cum sunt destui dispuși să sponsorizeze cu câteva zeci de mii de euro cheltuielile de judecată. Fără nici o pretenție. Oricum, patria le va fi recunoscătoare, pentru mâna de ajutor acordată celor ce doresc să repare **un act incalificabil de înaltă trădare**. Cu toate acestea, nu am cuvinte să exprim ceea ce simt. Orwell a fost micuț copil față de ceea ce se întâmplă azi în România. **Poliția gândirii politic corecte**. Nu știu ce

aș mai putea spune despre acești trădători inconștienți, pentru că asta sunt, nu știu cum de-i mai suportă pământul românesc, ... orișicât, acum nu mai folosește la nimic...

Dar nu va rămâne așa... Socoteala nu-i încă încheiată! Socoteala evreilor agățați în cârlige la abator, evident...

Și acum să analizăm puțin ce spune dl. Jean Ancel despre faptele care ne interesează, *evreii atârnați în cârlige la abator*. Să precizăm că dl. Jean Ancel a fost unul din membrii comisiei care a redactat Raportul Final asupra Holocaustului din România. Și nu un membru oarecare, dânsul fiind considerat drept cel mai mare specialist al Holocaustului din România. În calitatea sa de cercetător principal la Institutul Yad Vashem, și-a consacrat practic viața studiului aces-
tuia. Aș fi dorit să nu mă refer la scrierile dânsului cu privire la subiectul ce ne interesează, pentru că știți cum se spune, *despre morți numai de bine!*, dar din păcate, mi-e imposibil atâta vreme cât dânsul este citat tot mai des, iar dl. Matatias Carp riscă să intre într-un con de umbră. Am văzut că cel mai des citată este o lucrare intitulată *Documents Concerning the Fate of Romanian Jewry During the Holocaust*-Jean Ancel, care adesea este menționată sub o abreviere enigmatică, DCFRJDH. În fine, asta mă interesează mai puțin, deoarece textul la care mă voi referi în continuare, apare și în alte cărți ale dânsului, neschimbat, așa că vom lua ca referință lucrarea intitulată *Contribuții la istoria României*, vol.1, partea întâi – *Problema evreiască 1933-1944*, Ed. Hasefer, 2001, lucrare și ea citată la fel de des în chestiunea *Masacrului de la Abator*. Voi cita acest text integral, l-am lăsat în mod intenționat la urmă, pentru ca cititorul să poată face o comparație globală între tot ce s-a scris până acum cu privire la acest subiect și părerile exprimate de către dl. Jean Ancel, care ar trebui să fie autoritatea supremă în ceea ce privește acest subiect și care are o modalitate cu totul și cu totul originală de a scrie, dar mai ales, **de a re-scrie istoria**. Citez:

Altă scenă de măcel a adăpostit-o Abatorul orășenesc. În ultima zi a rebeliunii, au fost luați cincisprezece evrei, aleși la întâmplare, din sutele care erau arestați atunci la Prefectura de Poliție a Capitalei și transportați, cu camioane, la abator. Cadavrele lor sau părți din ele au fost găsite după înăbușirea rebeliunii; ei au fost împușcați mai ales în cap sau în gât.[98] Cinci cadavre, printre care al unei fete de cinci ani, nu au fost găsite. La început nu s-au cunoscut multe amănunte cu privire la schingiurile îndurate de aceste victime. Ele s-au clarificat după scurt timp și i-au cutremurat chiar și pe naziști. Imaginea atrocităților de la abator a fost mult mai hidoasă decât toate celelalte. Și de data asta, știrile cu privire la cele întâmplate acolo evreilor au venit din surse ne-evreiești, întrucât dintre evrei nu a rămas nimeni ca să povestească. Mutilarea trupurilor a început cu victimele încă în viață. Procurorul militar a stabilit că "trupurile celor uciși la abator au fost atârinate de ceafă, în cârligele folosite de parlagii". Procurorul a identificat trei corpuri, pe care le-a văzut cu ochii lui, întrucât i-a cunoscut pe cei uciși și a subliniat că acești evrei au fost torturați de către „maestri în arta de a chinui”. Era vorba despre avocatul Milo Beiler și frații Iuliu și Heinrich Rauch. "Toți trei au fost găsiți cu pânțelele spintecate adânc; asasinii au folosit un cuțit de măcelărie în acest scop, au luat intestinele pe care le-au smuls din trupurile victimelor și le-au înnodat ca o cravată la gâtul celor asasinați" [99] Alt martor ocular a văzut la abator o fetiță de cinci ani atârnată de picioare "ca un vițel" și tot corpul ei plin de sânge.[100]. Secretarul personal al lui Antonescu a remarcat că victimele au fost atârinate în cârlige pentru a fi ciopârțiți (sic!) cu cuțite mari de măcelari. Întreprinderea [adică abatorul] a rămas închisă timp de o săptămână. A fost necesară dezinfectarea halelor".[101] Raportul trimis în Elveția rezuma toate ororile legionarilor, după ce medicii de la morga orășenească examinaseră cadavrele sau ce a mai rămas din ele: limbi tăiate, ochi scoși, degete retezate, piele jupuită de pe trupul victimelor încă în viață; trupuri sfărțecate, răniți atârnați în cârligele abatorului și etichete "ka-

șer”lipite pe ei; capete și organe genitale smulse.[102]

[98] Memoriul Federației din 8 martie 1941, pag.299

[99] Mărturia lui Vlădescu, p.197; Garda de Fier, pag.364

[100] R.Hilberg, *The Destruction of the European Jews*, Chicago, 1961, pag.489, *Vezi și Institute of Jewish Affairs, The Jews in Nazi Europe*, New York, 1945, pag.11

[101] Barbul, *Memorial*, pag.106

[102] Raport în Elveția, pag.200. În acest raport numărul victimelor este apreciat la 1500-2000.

Nimic nou sub soare! Aceleași aspecte pe care le-am analizat deja, ca și modul original al d-lui Jean Ancel de a re-scrie istorie, povestind faptele, adăugând și de la dânsul **picanterii**, pentru că, nu-i așa, *cine împarte, parte-și face*. Sigur că da! Complet dedicat cititorului avid de orori, mai pune și de la dânsul, ca și cum nu erau deja suficiente. Problema e că istoria este o știință exactă, nu este literatură. Istoricii nu povestește, el explică. Pe baza documentelor existente. Istoricii nu se bazează pe imaginație, ci pe rațiune, pe gândirea logică. Exact ceea ce nu face dl. Ancel, iar scopurile nici ele nu sunt ușor de ghicit. Din vârful piedestalului pe care a fost așezat, având autoritatea cercetătorului într-o instituție reputată, dânsul își permite să scrie orice vrea, într-o *manieră Balanced and Zionist in nature*, așa cum am văzut deja. Dar nu numai atât, dânsul își permite să manipuleze sursele în același mod. Problema nu este neapărat ce face dl. Ancel, deși astfel de procedee sunt inadmisibile pentru un istoric, cât faptul că este citat în chip de autoritate supremă, ca atare, inexactitățile, omisiunile voite, cosmetizările faptelor și, s-o spunem de-a dreptul, **minciunile nerușinate** ale dânsului, prin citare obsesivă, tind să devină axiome, ca atare, nu mai necesită argumente, surse, citate, ci trebuie “înghițite ca atare”, nedigerate, ca să zic așa. **Conserve expirate care put a stârv, pe post de cutii cu caviar**. Dacă în general, pentru cele întâmplate chipurile

la Abator, dânsul respectă oarecum ideile enunțate în textul din *Jurnalul de Dimineață*, relatarea acelui așa-zis procuror I.N. Vlădescu, despre care nu are absolut nici un dubiu, cu toate că folosește termenul de **mamele** în loc de sâni și se exprimă ca un copil de școală primară, atunci când trebuie să se refere la acesta, dânsul face un adevărat ping-pong de informații și surse, în loc să dea referința clară. Bunăoară, atunci când se referă la așa-zisul procuror, I.N.Vlădescu, dânsul explică în nota de subsol, cu privire la masacrul de la Jilava, citez: [vezi] *Declarația procurorului militar Vlădescu, care a cercetat din partea guvernului Antonescu crimele legionarilor și a susținut acuzarea în procesele din 1941: I.N.Vlădescu, Ianuarie 1941, copie, Ancel, Documents II, nr.72, p.195-197, Jurnalul de dimineață, Anul VII, nr.57, 21 ianuarie 1945*. Ca atare, dânsul nu dă direct sursa, ci după o serie de hocus-pocus-uri, să ajungem la concluzia că de fapt, Vlădescu îl citează pe Vlădescu, iar cel care a scris textul, adică dl. Ancel, în loc să aducă **dovada clară că acel procuror chiar a existat**, fiind trimis de Antonescu să ancheteze chipurile crimele de la abator, și care scria *mamele* în loc de sâni, ne ia pe ocolite crezând că nu vedem că se învâрте în jurul cozii. Cât despre susținut acuzarea în “procesele din 1941”, iarăși cred că este pură invenție. Care procese? De conștiință? Sau ce fel de procese? Căci au fost 4176 toate. Fără a mai vorbi de cele derulate imediat după așa-zisa *rebeliune*, o parte amnistiate în aprilie 1941, apoi despre cei 1402 legionari “arestați preventiv” și eliberați în urma unor alte procese, și în fine, despre cei 3147 legionari judecați în stare de libertate sau în contumacie. Să fim serioși! Adică în total 8725 de procese. **DI. Ancel sau habar nu are despre ce vorbește sau ne crede pe noi prea proști**. La fel cum acest Vlădescu nu putea fi căpitan în rezervă, am mai spus-o deja, funcția de procuror militar este o specialitate strict militară, necesitând studii superioare militare de drept și criminalistice, ne-având nici în clin, nici în mânăcă cu avocatura. Apoi această funcție, dat fiindcă necesită absolvirea unor instituții de învățământ superior, nu putea fi

ocupată decât de un ofițer superior, de la locotenent-colonel în sus, gradul de maior fiind rezervat debutanților, nu de către un pârlit de căpitan în rezervă. Pe toate acestea dl. Ancel se face că nu le vede. La fel procedează cu detaliul picant cu fetița de cinci ani, atârnată în cârlige precum spune, după ce în prealabil, *preventiv*, precizează dispariția cadavrului acesteia. Dar ne spune că înainte de dispariție, cadavrul a fost în mod sigur văzut de un *martor ocular*. Mergând apoi la sursă, aflăm că este vorba despre o cunoscută carte a lui R. Hilberg-*The Destruction of the European Jews*, Chicago, 1961. Indiferent ce scrie în cartea cu pricina, extrem de contestată de altfel, atât de către evrei, cât și de către ne-evrei, să menționăm că dl. Raul Hilberg n-a călcat în viața lui prin România, și nici dl. Jean Ancel nu precizează cum a ajuns informația la acesta. De altfel, tot în acea carte, dl. Hilberg dă din “sursă sigură”, un număr de 630 evrei morți și 400 evrei dispăruți în cursul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941. Cam acestea sunt “sursele” d-lui Ancel, și dânsul, cu nimic mai prejos decât Raul Hilberg, **alt mare calpuzan** de documente istorice. Ultimele afirmații din textul citat, par preluate cu copy-paste dintr-un document cu caracter memorialistic scris de către pictorul și arhitectul Marcel Iancu, document despre care vom vorbi mai târziu, în care acesta afirmă, citez: *...limbi tăiate, ochi scoși, degete și mâini tăiate, piele jupuită de vie, corpuri tăiate și atârdate cu inscripția "Koşer" în abatoare, trupuri înjunghiate, capete tăiate și organe tăiate...* **Cam seamănă, și încă bine de tot**, cu excepția faptului că dl. Ancel a adăugat și *organe genitale smulse*. Până și ordinea în care sunt enumerate ororile (organele tăiate) coincide. Cu toate că pe nicăieri în imaginile de arhivă păstrate, am inserat și eu la sfârșit destule, nu apare așa ceva, mă refer în special la organe genitale smulse și la decapitări, care literalmente ar “sări în ochi”. Nu doresc să mă lansez în supoziții fără acoperire, dar ceea ce este cert, este că sursa celor două texte pare unică. Să precizăm acum că dl. Marcel Iancu este decedat de mai bine de 28 de ani, iar textul cu pricina, “o mărturie inedită”, a apărut în 2010, la 9 ani deci de la

apariția cărții d-lui Ancel, și la 26 de ani de la decesul d-lui Marcel Iancu, manuscrisul fiind scos la iveală de către fiica artistului, d-na Dadi Janco. Se pune acum problema, cine de la cine s-a „inspirat”? Pentru că “asemănările” sunt mult prea mari, sau mai precis, deosebiriile sunt mult prea ne-semnificative. Ca atare, este de presupus că mărturia d-lui Marcel Iancu nu este chiar atât de “inedită” pe cât se afirmă. Dl. Jean Ancel caută să ne lumineze, tot *preventiv*, și indică și sursa, citez: [102] *Raport în Elveția*, p.200. *În acest raport numărul victimelor este apreciat la 1500-2000*. Mergând pe urmele acestui raport, tot din cartea d-lui Ancel aflăm, citez: *Raport cu privire la pogromul legionarilor, (sic!) întocmit se pare, de un diplomat elvețian la București(?) și transferat lui A.Zilberschein la Geneva, ianuarie 1941*. Din: Arhiva Yad Vashem, Arhiva Zilberschein, M-20/103; Copie în Ancel, Documents II, nr.72a, p.198-220 (în continuare *Raport în Elveția*). Edificator, nu? Măcar tov. Zimmer tot a mai povestit câte ceva, scrisoarea a fost publicată, chiar dacă n-a mai apucat să trimită fotografiile cu *evrei atârnați în cârlige la abator*, dl. Ancel însă ne trimite la Yad Vashem, sau la o copie a documentului “*transferat*”, ce se găsește într-una din lucrările dânsului. Ce este cert însă, este că ambele documente, atât “raportul întocmit **se pare**, de un diplomat elvețian”, cât și “mărturia inedită” a d-lui Marcel Iancu, sunt singurele documente care vorbesc despre „cadavre violate”. Nu se precizează însă de către cine. Legionari sau jefuitori de cadavre din comuna Jilava? Vom mai discuta asupra acestui subiect. În fine, **o las așa cum e**, căci pe moment am alte treburi, și n-am de gând să fac un drum la Yad Vashem, iar despre dl. Ancel m-am lămurit mai de mult de modul în care “transcrie”, dar mai ales, “**re-scrie**” documentele. Fără a mai vorbi despre faptul că un funcționar diplomatic nu avea cum să ajungă la Abator sau la Morgă, cu atât mai mult cu cât, se știe că în caz de tulburări, revolte, insurecții și alte asemenea, funcționarii diplomatici sunt consemnați în interiorul ambasadei. Să adăugăm că acest așa-zis *raport* menționează cifra de 1500-2000 de

victime, cifră de care dl. Anel afirmă în cartea sa că este convins că ar fi cea reală. Din păcate, încetând din viață brusc în urmă cu patru ani, n-a mai apucat să **“găsească”** documente doveditoare, așa că rămânem cu cifra dată de către Matatias Carp, de 118 victime. Deși, **„într-o ultimă zvâcnire”**, dânsul a reușit în 2004, la redactarea raportului final, să **“majoreze”** cifra finală la 125 de victime, **“speculând”** o eroare din raportul Comunității Evreiești ce vorbea despre 120 de victime, un total greșit la o listă de 118 cadavre, și adăugând încă 5, *ale căror cadavre nu au fost găsite*, despre care se vorbește într-un articol din *Curierul Israelit*, din **21 ianuarie 1945**. (articolul **Și eu am fost împușcat la rebeliune în Pădurea Jilava—mărturia unui supraviețuitor**) Formidabil, nu? În aceeași zi, apare și sursa unică a celor presupuse să se fi întâmplat la abator, un articol scris chiar de procurorul care chipurile a anchetat cazul, articolul din *Jurnalul de dimineață*, dar și un articol, mărturia unui așa-zis supraviețuitor, care majorează numărul victimelor cu cinci cadavre, care *însă n-au fost găsite niciodată*. Inutil să mai adaug că în mai toate legislațiile nu se poate declara decesul în absența cadavrului. Și mai vorbește și despre un film cu **“pogromul”**, făcut de către legionari, care ar fi fost văzut și de către Brunea-Fox, care la rândul său povestește cum **“filmul despre pogromuri”** (sic!), ar fi fost prezentat „cu foarte mare succes” pe ecranele cinematografelor bucureștene, fiind cenzurate totuși „scenele tari”. Film făcut mai apoi **“dispărut”** de către autoritățile comuniste.(sic!) No comment! Cum spuneam, toate acestea indică o **acțiune concertată** pe plan național și internațional a evreilor de repunere pe tapet a acestei istorii odioase.

Până acum am văzut cum, odată cu trecerea timpului, *dânșii* tot adaugă amănunte care mai de care mai picante, unor istorii mai mult sau mai puțin adevărate. De data aceasta să vedem cum *băieții super-deștepți* procedează invers atunci când au interesul. Să facem observația că sursa cea mai des citată de dânșii, nu numai în cazul de față, cu *evreii agățați în cârlige la abator*, ci în tot ceea

ce privește suferințele evreilor din România în timpul celui de-al doilea război mondial, este cartea lui *Matatias Carp, Cartea Neagră, Suferințele evreilor din România, 1946-1948(SOCEC)*, așa cum am spus deja, o carte plină de minciuni amestecate cu fapte reale, dar mai ales de aberații cu privire la așa-zisele torturi aplicate de români evreilor. Aberațiile erau atât de neverosimile, atât de exagerate, chiar și pentru regimul stalinist de atunci, încât cartea a fost retrasă curând de pe piață, se pare chiar la cererea reprezentanților comunității evreiești. Dacă ar fi să ne referim numai la celebra teorie cu țărani ce cumpărau evrei ca să îi taie în bucăți, pentru a folosi mai apoi sângele lor la uns osiile de la căruță, dar mai sunt și altele, cu sutele. Nici eu nu am știut de această carte cu tiraj confidențial timp de aproape jumătate de secol, pentru ca ea să reapară **în forță** exact în momentul în care au început să se agite spiritele cu *Holocaustul din România*. Re-tipărită după exact 50 de ani, în 1996, la editura Diogene, astăzi, amândouă edițiile sunt cărți relativ rare și destul de scumpe pentru punga românului, bunăoară, eu am cumpărat vol.1,2 și 3 ale ediției originale din 1946-48 de pe okazii, după îndelungi negocieri, cu cca. 150 euro. Revenind la cele spuse anterior, cartea a fost re-editată în engleză de un anume *Andrew L. Simon, ISBN 0-9665734-7-1, Library of Congress Card Number: 00-102297*, fiind tradusă de un anume Sean Murphy. Este vorba despre o ediție prescurtată, deși asta nu se spune, autorul având grijă să omită, cu bună știință zic eu, multe din detaliile aberante, ca să zic așa, care ar fi putut să facă pe mulți cititori americani avizați să se îndoiască de cele afirmate în carte, păstrând în special pasajele cu invective la adresa poporului român. De asemenea, a omis partea cu contabilitatea nominală a asasinatelor și a jafurilor. Cartea se găsește liber pe net, așa că toată lumea o poate consulta pentru a se convinge de intențiile dâșilor. Însă nu numai această carte, dar și altele cu tematică asemănătoare se pot descărca liber, găzduite cu generozitate pe situri cu extensia **.hu.**(de la Hungary-sic!) De altfel, încă din prefață, dânsul citează din jurnalul

generalului Harry Hill Bandholz, reprezentantul american în comisia inter-aliată de control a ocupației Ungariei de Est în 1919, citez aici doar o frază din textul citat: *"It is simply impossible to conceive such national depravity as those miserable "Latins" of South east Europe are displaying"....* Sigur că da, nenorociții de români... în loc să facă coadă la trenurile morții ale criminalului jidan-ungur Bela Cohn (zis și Bela Kun), pentru un voiaj, doar dus, în vagoanele de cale ferată cu spânzurători (sinistră invenție iudeo-comunisto-maghiară; puteau măcar s-o breveteze, să cumpărăm și noi licența, căci s-ar putea să nu se știe când vom avea nevoie), deci, mizerabilii de *latini* distribuiau alimente pentru populația Budapestei care crăpa de foame. Când aveam deja ocazia istorică să încheiem definitiv și irevocabil socotelile **cu dâșii**, cu ungurii adică. Ocazie ratată cu bună știință, pentru că războiul, cel puțin în cazul de atunci, nu trebuia să aibă nimic de-a face cu omenia, ocazie istorică pe care o vom regreta mai apoi amarnic în 1940. Așa se re-scrie istoria în viziunea dâșilor. Revenind la cartea lui Matatias Carp, respectiv la versiunea tradusă în engleză, să facem observația că versiunea originală în română este atât de plină de abjecții, încât dâșilor nu se poate să nu le scape pe ici și colo câte un detaliu picant. Bunăoară, că tocmai vorbeam de sângele de evreu pe post de lubrifiant de osii de căruță, chestiunea apare încă de la pag. 19, citez: *Jews were cut into pieces so that the axles of carts could be smeared with their blood.*, și mai departe cu privire la apetența românilor pentru hoție dansul remarcă: *considering the many historical examples of thievery, Romania, above all other nations and eras, can boast of the most terrible acts of pillaging.* De reținut, nu vorbește despre hoții și jafuri care s-au petrecut în România, ci mai degrabă despre **români ca o nație de hoți**. Orișicât, asta lasă să se înțeleagă. Pentru ca mai apoi să tragă și concluzia cu privire la comportamentul românilor față de evrei: *they were robbed so that they could be killed, killed so that they could be robbed, and robbed because they had already been murdered any way.*(sic!) În continuare, autorul se

lansează în operațiuni contabile macabre privind numărul evreilor căsăpiți de către români, pentru ca la pag. 26 să re-itereze problema cu folosirea sângelui evreiesc pe post de lubrifiant pentru piesele în mișcare ale căruțelor, citez: *...in Bănila pe Siret "only" a few were killed, but they were cut to pieces so that the axles of carts could be smeared with their blood...* Și tot așa mai departe, continuând cu **contabilitatea cadavrelor**, ajunge și la Chișinău, unde, citez: *on July 17, in Kishinev, along side the two roads on which the Romanian army forced its way into the town, more than 10,000 Jews were killed.* Sigur că da! KGB-ului i-au trebuit două săptămâni pentru a lichida la Katyn cca. 20,000 de prizonieri polonezi, având și ceva experiență în domeniu, dar și călăi bolșevici experimentați, *cu vocație și dragoste de muncă*, ca să zicem așa, în timp ce câtorva unități militare românești nu le-a trebuit decât răstimpul dintre două atacuri pentru a căsăpi 10 mii de evrei. Și în continuare tot așa, pe vreo 240 de pagini. Între două exerciții de *aritmetica cadavrelor*, câte o aserțiune despre *bestialitatea românilor*. Da, cam asta e părerea *dânșilor* despre noi. Reciproca e la fel de valabilă, pe cât e de adevărată, dacă e să ne referim numai la cele întâmplare în cursul tragice abandonări a Basarabiei, în vara lui 1940. Revenind la problema ce ne interesează, în chestiunea celor întâmplare în timpul așa-zisei *rebeliuni* și la abator, citim la pag. 77, citez:

dozens of Jews were being taken to the abattoir, to Baneasa, Jilava, etc., where they were to be killed with terrible cruelty. Meanwhile, there was robbery and destruction all over Jewish streets, devoid of even minimal police protection. During these days suburbanites poured into the Jewish quarter, secure in the knowledge that they could satisfy their desire for Jewish goods without the fear of legal penalties.

Surpriză! Nici urmă de evrei atârnați în cârlige, darămite și de ceafă. Cum este posibil? Cu atât mai mult, cu cât cartea este literalmente

ticsită de astfel de abjecții. Cum de lipsește tocmai asta? Cu atât mai mult cu cât articolul din *Jurnalul de dimineață*, apăruse cu cel puțin un an în urmă, primul volum al cărții apărând pentru prima dată în librării în 1946, e drept, cu un tiraj extrem de redus. **De ce oare editorul, Andrew L. Simon nu pomeneste un cuvânt despre evreii atârnați în cârlige la abator?** Să precizăm că în ediția din 1946 a *Cărții Negre* apare, așa cum am afirmat mai înainte, o notă de subsol privind cele constatate de așa-zisul procuror militar I.N. Vlădescu, care ar fi anchetat cele întâmplare la Abator, citez din *Cartea Neagră*, ed.1, 1946, nota de subsol de la pag.231, cu continuare la pag.232, facsimil inserat și el la ilustrații, textul găsindu-se pe pagina întâi a *Jurnalului de dimineață*, nr.57 din 21 ianuarie 1945:

(1) Ororile săvârșite cu rămășițele acestor martiri, întrec puterea de imaginație a unui creier omenesc. Descrierea lor este o sarcină nepus de grea. S-a încumetat s-o facă cel care - în calitate de procuror militar - a avut sarcina încă și mai grea, de a ancheta, imediat după comiterea lor, masacrele făptuite de bestiile legionare. Căpitanul de rezervă, avocatul I.N.Vlădescu, procurorul militar, evocând scenele cele mai înspăimântătoare ce i-a fost dat să vadă, redă următorul sugestiv tablou: "LA ABATOR. Sub pretextul unei mișcări cu caracter politic, (sic!) legionarii au ucis în masă la Jilava, la abatorul comunal, la Băneasa. Trupurile celor uciși la abator au fost atârnaate de ceafă, în cârligele folosite de parlagii. Au fost astfel asasinați peste 100 de oameni. Așa i-a fost dat să moară avocatului Milo Beiller, ridicat de acasă, din mijlocul familiei sale, de către un comisar șef de poliție, legionar. Aceeași soartă au avut-o frații Iuliu și Heinrich Rauch, ridicați din camerele lor de la Hotelul Bulevard. Reamintesc numele acestor trei nenorociți, fiindcă toți trei au fost găsiți cu pântecele spintecate adânc, de către mârșavii asasini, cari folosind un cuțit de măcelărie în acest scop și maeștri în arta de a chinui, au prins intestinale pe cari le-au smuls din trupurile

victimelor și le-au înodat cravată la gâtul celor asasinați. (Jurnalul de dimineață, no.57, 21 ianuarie 1945)

Să facem observația că pe nicăieri nu se pomenește că cele trei victime cu intestinele făcute cravată s-ar fi numărat printre cunoștințele anchetatorului, chestia aceasta parând a fi rodul imaginației d-lui Gh. Barbul. Ca și faptul că ar fi fost trimis din ordinul lui Ion Antonescu. Dar și faptul că acest procuror ar fi susținut *"acuzarea în cadrul proceselor din 1941."*(afirmația d-lui Jean Ancel) În rest, să facem observația că vol.1 al *Cărții Negre* apare în 1946, la un an exact de la articolul din *Jurnalul de dimineață*, din care este extras citatul din nota de subsol, cu atât mai mult cu cât prefața semnată de către dl. Alexandru Șafran, rabinul-șef al Cultului Mozaic de atunci, are data de 21 ianuarie 1946. Ne-existând alte surse, oricine își poate închipui că articolul a fost scris la "sugestia" sau la "comandă" d-lui Carp, mai ales că se știe cam cine făcea pe atunci legea în redacțiile ziarelor. Sau cel puțin la "inspirația" dânsului. Nu are rost însă să ne avântăm în supoziții, ce e cert însă, este că acest articol de ziar este **SURSA UNICĂ A ÎNTREGII ISTORII CU CADAVRELE DE EVREI AGĂȚATE ÎN CÂRLIGE LA ABATOR**. Mai fac observația că tot în vol.1, la pag.232, dl. Matatias Carp dă și o listă cu cei despre care se afirmă să fi fost duși la Abator, 9 persoane, dintre care, unul din frații Rauch, Iuliu, plus încă doi, av. Milo Beiller și celălalt Rauch, Heinrich (Aurel), indicând și numele celor doi **"fericiți"** care au scăpat, raniți grav însă, Lazăr Aron și Meier Weiner. **Apare însă o contradicție extrem de importantă între cele afirmate în text și nota de subsol**. Dl. Matatias Carp afirmă că cei 15 evrei au fost duși la abator cu camionul firmei de mezeluri Podsudeck, în zorii zilei de 23 ianuarie, aliniați cu fața la gard și împușcați în cap și gât cu câte 2-3 gloanțe. **După care legionarii au plecat**. Da, exact așa spune, mă rog, scrie, citez:

...după terminarea macabrei operațiuni și după ce au mai tras

câteva gloanțe în cei ce păreau că mai mișcă, ucigașii au plecat. [1]

Și atunci cine a mai atârnat cadavrele în cârlige? Asta dl. Carp omite să ne spună, și ne lasă complet în ceață. Ce ar trebui să înțelegem de aici? Că alți legionari au venit mai apoi, sau că asasinii s-au întors mai târziu, amintindu-și că trebuie să mai și agațe cadavrele în cârlige? Și să despice încă vreo trei burți? Sau chiar cinci, printre care și a fetei de cinci ani, conform afirmațiilor d-lui Jean Ancel. Plus de făcut ceva noduri la intestine? Cât despre marcarea cadavrelor cu inscripția "cușer", de această operație se pare că *bestiile legionare* au uitat complet. Am analizat mai înainte cum și când a apărut și chestia asta cu marcarea, ștampilarea sau etichetarea cadavrelor. Nu pot înțelege de aici decât că **nici măcar Matatias Carp nu credea în istoria asta, cu evreii atârnați în cârlige la abator, dar a lăsat-o așa**, într-o notă de subsol, **pentru a "da culoare" poveștii**. De altfel, câteva pagini mai apoi, la pag.233, dânsul repetă ideea, dând și ora exactă a plecării camionului spre abator, citez:

*...pe la orele 4,30 dimineața, au fost urcați într-un autocamion, fiecare cu mâinile legate la spate, duși la Abator și împușcați. Cadavrele lui Iancu Aron, Iancu S. Aron și Pincu Katz au fost găsite a doua zi la Morgă. **Lazăr Aron, cu două gloanțe în cap** (sic !), s-a putut târî până în oraș și a fost internat la Spitalul Caritas-Noua Maternitate.*

Să observăm că mai apare un nume, un anume Pincu Katz. Ca atare, din cei 15, sunt clar identificați 12. În fine, să facem constatarea că **toată istoria asta nu are nici o noimă**, din punctul meu de vedere. Care să fi fost interesul legionarilor? De ce să ducă acești 15 evrei până la abator, pentru ca să-i împuște acolo? Nu mai vorbesc despre restul ororilor. **Ei bine, nimeni nu a reușit să dea o explicație plauzibilă până în ziua de azi**. Sigur, se vorbește întotdeauna despre *furia oarbă a bestiilor legionare*, dar argumentul acesta nu este

probat de dovezi concrete. **Până la proba contrarie nu rămân decât vorbe goale și fantezie bolnavă.** Dar și mai important, este că toate acestea sunt acoperite de o singură sursă, un articol apărut într-un ziar controlat de către comuniști sau simpatizanți ai lor.

Și iarăși revin la chestiunea pusă anterior. De ce istoria asta nu apare în ediția în limba engleză? Una din explicații ar putea fi ca toată această istorie cu abatorul, burțile despicate și intestinele făcute cravată de către epigonii lui Jack Spintecătorul să fie prea neverosimilă pentru cititorul american. O altă explicație ar putea fi ancheta declanșată de procuratură în același an cu apariția *Cărții Negre*, 1946, despre care vorbea dl. profesor Radu Iftimovici. Cu condiția ca această anchetă să fi avut realmente loc. Așa cum am arătat aici, erau suficiente motive pentru așa ceva. Deci exista pericolul ca vreun cercetător american, sau mă rog, străin, să se apuce să investigheze la modul serios și profesionist cazul, așa cum vom vedea mai târziu. Că de la comisia de *holocaustologi de profesie*, slabă speranță. Cu atât mai revoltător apare acum faptul că toate aceste aspecte au fost neglijate de comisia prezidențială ce a elaborat Raportul Final. Și este posibil, cu bună știință. Pentru că declarația d-lui profesor Radu Iftimovici fusese publică. Ca să nu mai vorbim despre acea dezmințire, al cărei facsimil circulă pe net, care tot publică este. Dacă în privința membrilor evrei ai comisiei, Elie Wiesel & Co, nu-mi făceam iluzii, dâșzii fiind **dușmanii noștri de moarte**, așa cum am mai spus-o și o repet, de la membrii români am oarece pretenții, cu atât mai mult cu cât sunt angajați ai statului român, plătiți din banii contribuabilului român, fără a mai vorbi despre datoria morală sau patriotică, dacă nu cumva și ăsta e un cuvânt demodat în epoca *globalizării*. Iacătă cum toate se leagă. Era și aceasta o pistă de investigat, care putea lămuri definitiv situația. Cum declarația d-lui Iftimovici apăruse în *Expres Magazin* cu 12 ani în urmă, nu pot decât să suspectez că omisiunea comisiei a fost intenționată. Și că a acceptat răspunsuri pre-fabricate la chestiunile

ridicate de o astfel de cercetare. Orice comentariu e de prisos. **Nici o problemă, stimabililor!** Vor investiga alții. Încă nu e prea târziu. Pentru că, deși românii sunt acuzați de superficialitate, **eu nu am câtuși de puțin de gând să las lucrurile așa.** Exact ce spuneam mai înainte. **Socotelile nu-s încă încheiate!** De altfel, nu voi avea motive să mă mir când într-o zi, va apărea o altă ediție a cărții lui Matatias Carp, de data aceasta, revizuită și adăugită exact cum spuneam mai înainte, *balanced and Zionist in nature*. Așa că dâșii pot adăuga sau scoate ce vor din acea carte, în funcție de cum le dictează interesul.

Și iată că de curând, celebra deja carte a fost tradusă și în limba franceză de către o individă controversată, ce se agită de ceva vreme în spațiul cultural francez, fosta soție a d-lui Emil Hurezeanu, acum contesă, cu numele de Alexandra Laignel-Lavastine. Plagiatoarele dovedită, individa s-a lansat acum câțiva ani în atacuri demolatoare asupra lui Cioran, Eliade și Ionesco, ca să fie pe placul *știm noi cui*. *Neamul lui împușcă-morți*, că nu am cum să zic altfel, această individă cu mentalitate de *securist luminat*, nu face decât să discrediteze în mod intenționat cultura româna interbelică, mai precis acea parte reprezentată în mod strălucit de Nae Ionescu, Emil Cioran, Mircea Eliade & Co., tot ce a dat țara asta mai bun culturii europene. Marta Petreu, profesoară de filozofie la Universitatea din Cluj a definit-o scurt ca pe o "specialistă a studiilor de mâna a doua", dar a și demonstrat că a plagiat la greu din lucrările sale, și nu oricum, ci calificând ceea ce a făcut dânsa drept **plagiat nerușinat și înalt furt calificat**. Evident că toată *stânga politic corectă* din Franța a apreciat la cote maxime "lucrarea" stimabilei, fără a avea câtuși de puțin cunoștință de conținut, subiectul fiind mult mai atrăgător pentru dâșii. Respectiv demolarea a doi din cei mai mari gânditori români ai sec.20, prin prisma adeziunii lor politice din tinerețe, și să zicem, și de mai apoi, deși s-a dovedit exact contrariul. Și ce dacă? Ce treabă are opera filozofică și literară cu concepțiile politice ale autorilor, fie ele și nu numai din tinerețe? Ei bine, în

viziunea *acestora* are. Se pare că stalinismul s-a mutat la Paris. Lăsând deoparte toate aceste *muhaiale*, care de fapt nici nu mai trebuiau menționate, să adăugăm că într-un articol al lui Jean Claude Maurin, intitulat cât se poate de sugestiv, **"Îi vor interzice pe Eliade și Cioran?"**, acesta subliniază că Alexandra Laignel-Lavastine nu doar că *"distorsionează adevărul istoric cu bună știință, pentru a face din Eliade și Cioran doi monștri ai gândirii extremiste de dreapta, dar comite și greșeli grosolane de informație istorică"*. Nici Marta Petreu nu se lasă mai prejos, și într-o serie de cinci articole apărute în **22** o desființează pe contesa plagioare.

În fine, consider ca aceasta e treaba justiției, dar și a comunității academice de a o scoate pe această cuconiță cu pretenții intelectuale pe ușa din dos a culturii și s-o trimită *să plimbe ursul*, acolo unde îi și este locul. Altceva vreau eu să spun, în legătură cu traducerea *Cărții Negre*. De altfel, nu numai eu, dar toți cei ce au citit "opera" stimabilei, au sesizat faptul că dânsa pare mai motivată de a-și afirma propriile concepții, propriile păreri acuzatoare la adresa românilor, decât de a prezenta faptele relatate de Matatias Carp. Vorbind despre *anti-semitismul românesc*, prin atitudinea sa, dânsa lasă impresia unui îndârjit și nedisimulat *anti-românism*. Ca să nu mai vorbim de o *românofobie paranoică*, cum spunea dl. Alain Paruit, marele și regretatul tălmăcitor în franceză al literaturii române. Iar dl. Maurin citat anterior, vorbește și despre legăturile stimabilei cu *holocaustologi* cu vechime în muncă, precum dl. Radu Ioanid, și dânsul redactor al Raportului Final. De altfel, căutând prin interviurile stimabilei, foarte puține nu se încheie fără celebra și odioasa deja afirmație a lui Raul Hilberg cu privire la România, citez: *nici o țară, în afară de Germania, nu a participat atât de masiv la masacrarea evreilor...* Dar nu uită nici să amintească de episodul ce ne interesează. Bunăoară, într-un recent interviu acordat lui Michel Terestchenko, filozof, dânsa afirma, citez:

*Antonescu et son armée écrasent la révolte avec l'aval de Hitler, mais, au passage, il se produit à Bucarest un pogrom atroce : des juifs sont tués, des magasins, pillés, et on retrouve **dans les abattoirs de la ville plusieurs juifs pendus à des crochets de boucherie et affublés d'un écriteau avec ces mots : "Viande kasher"**.*

Sigur că da! Știe dânsa foarte bine că anti-semitismul, cu deosebire *anti-semitismul românilor*, e o marfă care se vinde, și încă bine, fără a mai vorbi de **carnea kașer, Made în România**, evident. La fel cum dânsa chiar crede, sau se preface doar, vorbesc despre chestiunea aberantă cu evreii cumpărați de țărani pentru a fi tăiați în bucăți astfel încât sângele să fie folosit pe post de unsoare la osiile căruțelor, așa că amintește și de treaba asta. În acest domeniu, al cercetării istorice adică, dânsa are o concepție pe cât de simplistă, pe atât de eficientă. Mai precis, crede totul. Când vine însa vorba despre *anti-semitismul românilor*, deja dumneaei debordează de imaginație. În fine, o fi asta vreo nouă metodă de a scrie istorie **à la française**. Nu mă interesează prea mult resorturile și motivațiile stimabilei, de altfel nici nu e greu de ghicit cine-i finanțează "cercețările". Chiar și așa, dânsa se dovedește a fi un propagandist prost, **e chiar mai proastă decât un propagandist din epoca de tristă amintire**, lucrările dânsei sunt pline de erori asupra datelor istorice, citate trunchiate, afirmații eronate, nu mai vorbesc de faptul că nu poate da un interviu fără să scoată cel puțin un porumbel din gură. Fără a mai vorbi despre istoria cu plagiatul care a ajuns la loc de cinste pe **aaargh.vHo**. Dl. Mihai Dinu Gheorghiu, și dânsul membru al comisiei ce a elaborat Raportul Final asupra Holocaustului din România, o recomanda pe stimabila ca pe *o ziaristă ce a făcut pasiune pentru limba și cultura română prin anii '80*. Ca deh! *holocaustologul la nevoie se cunoaște*. Că și dânsa aspiră să *intre în pâine*, ca să zicem așa. Pâinea holo-caustică, evident. Până una-alta, cel puțin din ce am văzut până acum, dânsa mai degrabă pune

umărul la geneza unui anti-românism franțuzesc, dacă nu chiar a unui rasism anti-românesc. Problema e că peste 100 de ani **pe ea o vor fi mâncat viermii de mult**, așijderea "opera" ei anti-românească va fi uitată, în timp ce Cioran, Eliade, Ionesco vor rămâne tot acolo unde sunt și chiar vor crește în valoare. Că **NU MOR CAII CÂND VOR CÂINII**, asta trebuia să învețe în primul și în primul rând stimabila *amatoare* de cultură și limbă românească. Cum spuneam, cu excepția mizerabilelor fițuici anti-românești, *observator cultural* și *acum.tv*, (unde un anume Ene Ștefan scria, citez: *în mod cert, Eliade și Cioran au fost legionari, antisemiți și profasciști* - n-au fost niciodată legionari, dar așa se operează pe acum.tv, cu certitudini, la fel cum habar nu am de unde apăru în "echipa de zgomote" și acest neica-nimeni, Ene Ștefan, altă *muhaia* cu pretenții intelectuale, ca și majoritatea pseudo-intelectualilor ce scriu la acum.tv), lumea academică românească a tratat-o așa cum se cuvine, sper ca același lucru să se întâmple și în "hexagon" cu această impotoare, deși este susținută la modul deșănțat de stânga *politic corectă* și de lobby-ul evreiesc din Franța, ca și de gașca de onaniști tardivi de la *Le Monde*. Pagubă-n ciuperci! **Timpul lucrează în favoarea noastră**. Dacă e numai să ne amintim ce spunea Căpitanul în 30 noiembrie 1937, citez:

ceea ce este azi, este o simplă divagație iudeo-masonică, de care poporul francez în ceasul învierii lui se va scutura cu o energie hotărâtoare.

Mare adevăr a grăit Căpitanul, și cât de bine se potrivește!

În legătură cu cartea lui Matatias Carp, tradusă în franceză de către stimabila, dânsa se simte datoare să explice *tot ce trebuie* cititorului francez, acolo unde autorul nu dă prea multe detalii, dar să și adauge detalii, ca și cum nu erau destule aberații în această carte. Bunăoară în cazul care ne interesează, dânsa **explică** comentând în textul original al lui Matatias Carp, *pogromul organizat de legionari în*

momentul rebeliunii de la București, din ianuarie 1941, cu scena insuportabilă de la abator și a marcării victimelor cu acel incredibil de odios marcaj: "carne cușer", am citat dintr-un articol apărut în 22, devenită din revistă culturală cu oarece pretenții, și ea o mize-rabilă fițuică anti-națională. Am precizat, cred eu, extrem de clar că descrierea ororilor de la Abator nu îi aparține lui Matatias Carp, ci sunt adăugate de către acesta într-o notă de subsol, **chestiune care trebuia precizată clar de către autoare**. Astfel că aceasta, în loc să fie un traducător imparțial, transformă traducerea în rechizitoriu, astfel că o activitate pur științifică devine proces politic stalinist. Care vasăzică, acolo unde Matatias Carp omite - în fine, nu omite, pentru că el săracul, decedat în 1952, nu avea de unde să cunoască detaliile "picante" adăugate după moartea sa, **așa că și-a luat d-na contesă această sarcină**. Sigur, nu e ea proastă! Știe ea prea-bine că nu e bine să te piși contra vântului că te uzi la *galoches*. Am citit și eu recenziile din presa franceză. Ce au remarcat dâșii în mod deosebit, ce credeți? Exact pasajul cu evreii făcuți carne koșer, dar și cel cu cei tăiați în bucăți pentru a li se lua sângele spre a fi folosit la ungerea osiilor de la căruță. Făcându-se că nu vad că unele din aceste detalii oribile au fost adăugate de *madame la comtesse* la comentarii direct pe text. A rezultat, chipurile, **o carte în carte**. Din păcate, rezultatul e devastator. Pentru că majoritatea cititorilor nu-și mai pun problema ce a scris Matatias Carp și ce a adăugat traducă-toarea. **Degeaba face această cuconiță pe inocenta. Nu este câtuși de puțin așa de nevinovată pe cât ar vrea dânsa să credem, la fel cum nu este greu de ghicit cine sunt comanditarii dumneaei**. Așa se re-scrie istoria! A **tâmpiților de români**, așa cum probabil presupune dânsa că am fi, pentru că francezii nu ar accepta să scriem așa ceva despre ei. La ei și azi sunt ținute sub cheie dosarele zecilor de mii de crime ale așa-zișilor *rezistenți de ultimă oră* din timpul Epurării Sălbatice. În schimb, despre noi poate oricine scrie tot ce-i trece prin cap, atâta vreme cât cei care ar trebui să dea o replică drastică și categorică unor astfel de specimene ridică din umeri. **Dé-**

gueulasse! ca s-o cităm chiar pe stimabila procuratoare a gândirii politic corecte, **cette pétasse** (această gură mare, sau **mahalagioaică** mai pe românește, ca s-o spunem pe șleau), **inspectrice du politiquement correct à titre rétrospectif**, cum este plastic definită pe *aaargh.vho*. Se pare că anti-românismul are în Franța susținători de nădejde, la care s-au raliat și o mulțime de pramatii autohtone ce susțin teoriile oenge-urilor finanțate de Soros și alți escroci internaționali despre multi-culturalism, drepturi colective, auto-determinare și democrația minoritarilor, poponari, lesbiene și țigani, toate aceste teorii mascând iredentisme și alte acțiuni anti-românești.

În ceea ce ne privește, să mai adaugăm că această *Carte Neagră* a lui Matatias Carp pare să fi fost scrisă sub influența lui Ilya Ehrenburg, care și el a scris una, la fel de neagră, ca și sufletul său de altfel. Dacă nu cumva a fost scrisă chiar cu concursul direct al acestuia. Dar despre toate acestea, altă dată.

Să facem acum o paranteză pentru a comenta un articol găsit de mine de curând, tradus din rusă, articol apărut în 25 septembrie 2011 pe pagina de internet aparținând **Confederației Revoluționare a Anarho-Sindicaliștilor Nestor I. Mahno**. (sic!) Articolul aruncă o lumină nouă asupra evenimentelor violente din zilele de 21-23 ianuarie 1941, ca și asupra forțelor implicate în conflictul armat. Mărturisesc că și pe mine m-au surprins cele afirmate în articol, cu atât mai mult cu cât multe chestiuni par plauzibile, toate aceste fapte meritând a fi cercetate mai amănunțit în continuare. De altfel, am mai găsit și alte articole interesante pe pagina respectivă. Articolul se intitulează *Haiducii lui Cotovschi* și este cu atât mai senzațional cu cât vorbește despre o grupare teroristă ce acționa în Bucureștiul anilor 1939-41, grupare decimată de către legionari în zilele așa-zisei *rebeliuni*. Cu atât mai mult, cu cât nici poliția, nici SSI, nu aveau cunoștință despre această grupare. Și acum articolul, tradus din

rusă, îl redau aici integral.

Haiducii lui Cotovschi a fost numele unei organizații anarho-comuniste din România, care și-a desfășurat activitatea în București, între anii 1939 – 1941. Numele organizației a fost ales pentru a onora numele banditului anarhist comunist(sic!) Grigori Cotovschi, și a fost creată de Ion Vetrilă în anul 1939, activând în perioada în care legionarii din **Legiunea Arhanghelului Mihail** colaborau cu guvernul Antonescu. Până în noiembrie 1940, **Haiducii lui Cotovschi** întreprind între 18 și 22 de acțiuni armate iar în decembrie 1940 – 20 de acțiuni armate. Scopul principal al acestora era lichidarea legionarilor, a ostașilor armatei guvernului, a jandarmilor și distrugerea mașinii de propagandă legionară. Astfel, haiducii au ars un depozit care adăpostea materiale de propagandă aparținând legionarilor. Această acțiune a fost plănuită de Ion Vetrilă, singur, care atunci avea 16 ani. Haiducii foloseau metode conspirative, se deghizau ba în legionari, ba în jandarmi și rămân necunoscuți pentru poliție. La 21 ianuarie, începe rebeliunea legionară îndreptată împotriva guvernului Antonescu. La 22 ianuarie, Haiducii lui Cotovschi atacă cu succes unul dintre comisariatele raionale din București, unde pierd 4 tovarăși. Organizația se înarmează. Primind știrea că legionarii atacă cartierele evreiești, Ion Vetrilă ia decizia de a împărți organizația în 2 grupe. O grupă mare, a preluat misiunea de a apăra cartierele evreiești iar a doua grupă, mai mică și aflată sub conducerea lui Vetrilă a preluat misiunea de a ataca un depozit de armament al legionarilor. Noaptea, spre 23 ianuarie ambele grupe au fost nimicite. Atacând depozitul de armament, grupa lui Vetrilă a fost încercuită de 350 de legionari și după o luptă grea a fost distrusă. Cealaltă grupă (formată din 40 de persoane) a fost nimerită în luptă, noaptea, în timpul pogromului evreiesc. După luptă, Vetrilă, rănit la ambele picioare, împreună cu un prieten rănit la piept și la cap sunt transportați la abator, unde **legionarii îi strângeau și pe evrei pe care îi jupuiau**.(sic!) Acolo, partizanii au fost

ridicați cu niște cârlige înfipite în coaste și legionarii au scris cu fier înroșit pe spatele lor numele: "Marx" și "Bakunin".(sic!) După tortura la care a fost supus, legionarii l-au împușcat pe Vetrilă în cap.

Acesta e articolul, relativ scurt, dar edificator. Trebuie spus că acest Ion Vetrilă este un personaj real, el fiind fiul unuia din "revoluționarii" de la Tatar-Bunar. Omul are și un articol dedicat în wikipedia, însoțit chiar și de o fotografie pe care am adăugat-o și eu la ilustrații. Formidabil personajul! Să vii în București la doar 15 ani, când este aproape imposibil să nu te trădeze accentul moldovenesc, și să pui pe picioare o organizație teroristă, chiar sub nasul unui serviciu secret extrem de eficient și de bine pregătit, e ceva. Nu mai vorbesc de câtă ură, fanatism și îndoctrinare putea să fie în acești tineri de-abia trecuți de vârsta copilăriei, ca să-și riște viețile pentru o cauză pierdută. Mă rog, ei nu considerau că ar fi pierdută. O parte a succesului lui Vetrilă și al tovarășilor săi de luptă în acțiunile teroriste se putea datora și vârstei, din cauză că nu atrăgeau atenția forțelor de ordine. Orișicât, chestia rămâne senzațională. Sigur că da, este posibil ca acțiunile sale să fie supra-evaluate, atât ca număr, cât și ca amploare, la fel ca și numărul membrilor. Cert este că prin metodele de luptă adoptate, câțiva inși hotărâți și bine înarmați puteau să facă ravagii, succesul fiind garantat prin faptul că niciuna dintre părți, nici legionarii, nici armata, habar nu aveau de existența acestei grupe teroriste compuse din tineri abia ieșiți din copilărie. Ce este cert, este că au reușit să se înarmeze în zilele așa-zisei *rebeliuni*. Chestia cu apărat evreii este însă fabulație pură. Dușmani de moarte, atât ai fascismului cât și ai comunismului, deși tot de inspirație comunistă erau, îi durea pe ei de evrei exact la doi metri în fața țevii revolverului, ca să zic așa. De altfel, dacă studiem puțin alte acțiuni ale acestor *anarho-sindicaliști*, în cursul războiului civil spaniol bunăoară, vom vedea că succesul lor se datorează tocmai faptului că nu s-au dat în lături de la nimic pentru a crea

diversiuni. De la spintecarea călugărițelor cu baioneta, îngroparea de vii a călugărilor, scoaterea ochilor și arderea de vii a celor ce le cădeau în mâini, nu s-au dat în lături de la nimic, numai și numai pentru a încăiera cele doua tabere aflate în conflict armat. De altfel, în acele zile, ca și în cele premergătoare așa-zisei *rebeliuni*, s-au semnalat numeroase incidente cu iz diversionist, legionari împușcați de militari și viceversa, aparent fără existența unei stări conflictuale. Cu atât mai mult cu cât din documentele de atunci, aflăm că uniforme legionare, ca și militare, se găseau pe toate drumurile și puteau fi cumpărate din orișice prăvălie din zona Lipscani sau Moșilor. Este deci posibil ca măcar o parte din acele asasinate comise asupra evreilor să fi fost făcute de către acești anarho-sindicaliști. În acest caz, chiar și cruzimea cu care au fost ucise unele dintre victime, nu vorbesc de chestiunea cu abatorul, ci de cele de la Jilava, fiii rabinului Guttman bunăoară, par a indica un scop diversionist, discreditarea legionarilor în ochii populației, a armatei și poliției care nu au reușit să apere populația nevinovată, crearea unei instabilități sociale ca nucleu generator al unei stări de anarhie pre-revoluționare. Ca atare, este o pistă de cercetat. Apoi, și mai senzațional apare faptul cu ridicarea lui Vetriță și a tovarășului său *în cârlige* și marcarea lor cu *fierul roșu*. Este clar că sorgintea acestei istorii neverosimile este identică cu cea cu evreii atârnați în cârlige, marcați *carne cușer*.

La fel ca și acea handicapată, prinsă și violată în primăvara lui '90 de *oameni cu cămăși verzi* chipurile, rasă în cap, pe țeasta căreia scriseseră cu creion chimic *Trăiască Rațiu & Coposu*, plus o zvastică. Prezentată la *Televiziunea Română Liberă*, condusă pe atunci de către dl. Răzvan Teodorescu, și dânsul istoric de marcă, fost turnător la Securitate, la oră de maximă audiență, câteva zile mai înainte de alegerile din *duminica orbului*. Ce repede s-a uitat! **Aceleași diversiuni nenorocite pentru a incrimina legionarii**, tristă consecvență timp de jumătate de secol și demnă de o cauză mai bună.

Să vedem acum și părerea unui legionar, care a participat în mod direct la evenimentele din 21-23 ianuarie 1941. Ștefan Logigan, legionar participant la așa-zisa *rebeliune*, citat și de către dl. Alex Mihai Stoenescu într-una din cărțile sale, (vezi și lucrarea Ștefan Logigan, *Rumâniens Eiserne Garde: Ein Legionär erinnert sich*, Verlag UNIVERSITAS, 1996, 522 pag.) avea misiunea de a apăra Primăria Capitalei, împreună cu alți 14 legionari înarmați. Imediat după miezul nopții de 21 spre 22 ianuarie, colegul său, un anume Bălănescu, vine la Primărie cu un taxi și îi raportează că în cartierul Dudești se petrec scene groaznice de devastare și crime împotriva evreilor, că poliția cartierului a dispărut, că întregul cartier este înconjurat de trupe militare, dar că acestea, deși martore ale violențelor, nu intervin. Lui Bălănescu îi era teamă că *întreaga vină va cădea asupra Legiunii*. Ștefan Logigan ia o grupă de legionari înarmați și se deplasează cu două mașini la fața locului. Aceasta este ceea ce a văzut și făcut, citez:

*Scena care se petrecea în cartierul Dudești era zguduitoare. Sute de femei, copii și bărbați, **evrei și neevrei**, fuseseră scoase în acea noapte din locuințe și aduse în stradă. Acolo, oamenii erau păziți de trei sau patru indivizi în uniforme verzi legionare, între timp, nenumărați indivizi, majoritatea beți, **jefuiau casele și gospodăriile evreilor și ne-evreilor**. Obiectele jefuite erau transportate cu cărucioare de mână, camioane și căruțe. Era o larmă de nedescris, un țipăt și un plânset. Câțiva evrei, care încercaseră să se opună, fuseseră doborâți cu bastoane de cauciuc și revolvare și fuseseră lăsați să zacă pe caldarâm. Femei și copii țipau, dar nimeni nu-i putea ajuta. Oamenii mei erau toți în uniformă legionară: **scurtă de piele neagră, cizme înalte, negre, cămașă verde și căciulă de blană neagră**. Pentru a mă putea face auzit, le-am ordonat mai întâi să tragă o salvă în aer. Apoi am înaintat cu un megafon - ca la meciurile de fotbal - pentru a opri jaful. Am întrebat cu voce tare cine sunt acei legionari și din al cui ordin porniseră această nemernică*

acțiune. Cei mai mulți dintre acele cămăși verzi s-au risipit imediat. Am reușit să prindem doar doi, în stare de ebrietate, și pe unul dintre jefuitori și le-am pus cătușele. A doua zi am fost nevoit să le dau drumul.

Mărturia, dominată de acuratețe și simplitate, vine să confirme tezele recente asupra aspectelor nebuloase ale acestei rebeliuni. Verificând după încă o zi apartenența celor 297 arestați(sic!), în condițiile în care, așa cum am arătat mai sus, participase în septembrie 1940 la refacerea listelor organizației legionare București, Ștefan Logigan constată că respectivii erau muncitori, dar că nu figurau în nici o evidență. Niciunul nu a putut sau nu a vrut să spună de unde are cămașa verde. (Alex Mihai Stoenescu-Istoria loviturilor de stat în România, 1821-1999, Cele trei dictaturi, vol.3, pag. 155, Ed.Rao)

Da, chiar și în cartea *Pe marginea prăpăstiei*, ce se vrea a fi un fel de rechizitoriu al guvernării legionare, sunt menționate câteva incidente de genul acesta, dar de mai mică anvergură, tâlhării cu autori îmbrăcați în cămașă verde. Este clar însă, de data aceasta toți autorii sunt de acord, că în acea perioadă de 3 zile, în Capitală a domnit liberul arbitru, armata era ocupată cu legionarii, legionarii erau ocupați să se apere de atacurile armatei, majoritatea polițiștilor, în special cei ce comiseseră abuzuri sub vechiul regim, fuseseră înlocuiți cu legionari, așa că poliția era ca și inexistentă. Este de la sine înțeles ca bande de răufăcători să profite de moment. Pentru că trebuie spus că nici una din părți nu stăpânea situația. Sigur, mulți spun că legionarii nu aveau nici o șansă în fața câtorva tancuri. E adevărat, problema e că se omite și cine „conducea” tancurile. Se vorbește în mod eronat și tendențios despre *rebeliunea legionară*, omițându-se cu sau fără bună știință ceea ce a fost de fapt, *o dublă tentativă de lovitură de stat*. Pentru că asta a fost, amândouă părțile implicate în conflict, pe de o parte legionarii

și masa de susținători din rândul populației, împreună cu organizațiile cele mai radicale și mai agresive, grupul de elită Corpul Muncitoresc Legionar și Corpul Răzleți, și pe de altă parte, Generalul Ion Antonescu și Armata, fiecare a căutat să-și adjudece puterea în stat prin forță. Ani de zile s-a mințit în legătură cu evenimentele din acele zile. Toți omit factorul principal, Germania. Pentru că Germania a fost cea care a înclinat balanța. Fiecare din părți se baza pe sprijinul eventual al naziștilor, legionarii pe baza afinității ideologice, și Antonescu pe nevoia Germaniei de liniște și ordine în zonă, pentru a nu fi periclitate exporturile de petrol. Argumentele ambelor părți erau la fel de puternice. Ca urmare, discuțiile de la Berlin au fost extrem de aprige, pe de o parte Himmler, de partea legionarilor, și de cealaltă parte, mareșalul Keitel, de partea lui Antonescu. În final, Hitler a decis, Antonescu, o decizie corectă, o combinație între sentiment, afinitate de păreri și pragmatism. Așa că din dimineața lui 21 ianuarie până a doua zi dimineața spre prânz, lucrurile nu erau de loc clare. Asta se vede chiar și din relatarea din cartea *Pe marginea prăpăstiei*, unde se afirmă că generalul Antonescu acceptase un guvern 100% legionar, în urma unei întregi nopți de discuții și tratative cu delegația legionară (noaptea de 21/22 ianuarie). Ca atare, și pentru el lucrurile nu erau deloc clare, cu toate asigurările date de Hitler în cursul ultimei sale vizite. Și arhivele germane confirmă discuțiile înverșunate ce s-au purtat în Cabinetul Führerului pentru a se hotărî cui să i se acorde sprijinul.

Așa că toată această istorie cu rebeliunea unilaterală a legionarilor este falsă. Legionarii nu erau atât de tâmpiți să se răscoale dacă nu ar fi avut nici o șansă. Cu atât mai mult cu cât aveau o mare parte a populației de partea lor, în ciuda tuturor minciunilor cu care suntem bombardați de mai bine de jumătate de secol. Degeaba încearcă azi tot felul de indivizi ce se pretind istorici, să minimalizeze toată această așa-zisă *rebeliune*, ca pe un soi de revoltă a unor derbedei, la care s-a raliat și periferia societății. Și să-l prezinte pe Horia Sima ca pe un mediocru complotist, așa cum făcea și stimabilul Neagu

Djuvara. Este foarte posibil ca Horia Sima să se fi dovedit, cu deosebire în cursul zilelor așa-zisei *rebeliuni*, un politician mediocru, sau cel puțin un politician care nu a reușit să stăpânească situația, dar nu mai puțin mediocru decât Ion Antonescu. Pentru că și generalul a comis o enormă greșeală, mergând pe aceeași linie a politicii carliste, căutând să-și adjudece în interes propriu o mișcare politică puternic ancorată în masele populare, mergând cu nemții de voie-de nevoie, dar și cu un ochi spre Anglia. De-abia după trecerea Nistrului, a trecut 100% de partea Germaniei, mergând într-o direcție fără alternativă, neavând nici o mișcare politică solid ancorată în masele populare în spate. De altfel, nici nu avea altă alternativă, degeaba se spun azi verzi și uscate despre acest subiect. Atunci, în momentul trecerii Nistrului, victoria Germaniei nu era câtuși de puțin incertă, iar scopul nostru nu era numai re-întregirea, cât mai ales, **zdrobirea totală a dușmanului de la răsărit**. Nu degeaba i se spunea **Cruciada împotriva Comunismului**. De-abia după bătălia de la Stalingrad, americanii și-au dat seama că poate ieși ceva din afacerea asta și au intrat în război. Că Hitler a făcut câteva greșeli capitale, intervenția nenorocită în Yugoslavia și în Grecia, care au întârziat declanșarea ofensivei asupra *fiarei bolșevice*, ca și lipsa de bombardiere strategice, asta e altă mâncare de pește, și oricum, nu depindea de generalul Antonescu. Repet, scopul principal al Armatei Române era tranșarea definitivă a unui conflict ce data de aproape un sfert de secol, cu *dușmanii naturali ai României*, bolșevicii. Din păcate, nu aceeași politică va fi urmată și în campania din vest, datorită omeniei proverbiale a românilor. De două ori am avut ocazia ne-sperată, în 1919 și în 1944, de a tranșa definitiv și irevocabil conflictul de secole cu ungurii, alt *dușman natural* al românilor. Pentru că războiul nu are nimic de-a face cu omenia. Am ratat două ocazii istorice, atât în 1919, cât și în 1944, de a tăia în carne vie șovinismul maghiar. Masacrele de la Moisei, Ip, Trăzneu, Sărmaș, ca și secole întregi de omoruri și asupriri ale ungurilor au rămas ne-răzbunate. Nu mai vorbesc despre jefuirea nemiloasă a

bogățiilor solului și subsolului, dându-ne gloanțe și spânzurători în schimb. Încă o dată, românii au uitat vechiul proverb, *pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești*. Așa cum este și cazul cu subiectul nostru, *evreii atârnați în cârlige la abator*.

Continuând cele dezvoltate anterior, este foarte posibil ca printre legionari să se fi găsit și unele elemente declasate și oportuniste, apoi diversioniști comuniști, anarhiști, elemente aventuriste care să profite de haosul și nesiguranța ce se instalaseră în București în acele zile, pentru a se deda la jafuri, omoruri și tâlhării. Pe acest fond apar și jafurile și distrugerile din cartierele cu mare densitate de populație evreiască. Așa cum afirma și Brunea-Fox în *Orașul măcelului*, **bande de sărăntoci și țigani**, s-au dedat la jafuri și tâlhării. Aceasta pe un fond anti-semit deja existent, doi ani de legi rasiale, aberante interdicții impuse evreilor, un curent general antisemit, tonul fiind dat chiar de către autorități. Și totuși să observăm că în ciuda tuturor acestor fapte reprobabile ale căror victime au fost atât evrei, cât și creștini, e drept, în ceva mai mică măsură, în cartea *Pe marginea prăpastiei*, nu se face nici o diferență între aceștia, victimele fiind pur și simplu, cetățeni. De-abia în 6 februarie 1941, ziarul Universul publică o listă a numărului de victime din timpul rebeliunii, făcând diferența între evrei și creștini, citez:

Din totalul de 490 de răniți și morți, 346 sunt români, iar 144 evrei. Toți evreii morți (118) au fost asasinați de rebeli /.../ Mai mult de jumătate din numărul celor căzuți îl formează comuniștii recrutați dintre muncitori, meseriași, funcționari comerciali, șoferi, ucenici etc...

La care s-au adăugat și cei 21 de militari căzuți în cursul evenimentelor violente. Un lider al tineretului liberal în acea perioadă își amintește, citat tot de către dl. Alex Mihai Stoenescu:

...Pe Calea Dudești, Calea Văcărești și Calea Rahovei se devasta și se jefuia la drumul mare. Înarmați cu răngi și târnăcoape, gușterii, cot la cot cu infractorii de drept comun, cu țiganii avizi de jaf, confiscau mărfurile din magazinele evreiești și ale celor bănuți ca ostili".

Deci nu numai evrei, ci și *cei bănuți ca ostili*, cu toate că evenimamentele violente din acele zile sunt asociate în mod impropriu, cu noțiunea de *pogrom*. **Impropriu este puțin zis, ci mizerabil de-a dreptul.** Evident, pentru a sublinia cât de criminali și cât de anti-semiți sunt românii. Nu degeaba "filozoafa" jidoafcă Hannah Arendt scria în *Eichmann la Ierusalim* despre țara românească, citez: *a country with an inordinately high percentage of plain murderers*. Pentru că nu este decât o extensie perfidă a unei noțiuni cu definiție clară în orîșice dicționar, asupra unor incidente violente cărora le-au căzut victime și evrei. Este o minciună odioasă, care se perpetuează de ceva vreme. Dacă în timpul guvernării Antonescu s-au numit *acte de teroare, care amintesc vremurile și procedeele revoluției comuniste*, mai apoi, în timpul comuniștilor, *tulburări soldate cu sute de victime*, de vreo 20 de ani încoace se tot vorbește despre POGROM. De fapt, termenul fusese folosit încă de atunci, astfel că în *Porunca Vremii* din 6 februarie 1941, se vorbește despre, citez: *cartierele evreiești Dudești și Văcărești unde s-au executat adevărate pogromuri*. Aici era însă datoria istoricilor să corecteze această odioasă afirmație. Pentru că un pogrom implică participarea unei bune părți a populației, cu acordul sau chiar la îndemnul explicit al autorităților, urmărind anihilarea totală sau în bună parte a unei populații de etnie diferită. Nu-i spun minoritate etnică, cum era cazul de atunci cu evreii, pentru că în istoria recentă s-au constatat cazuri în care minoritatea aflată la putere a căutat să decimeze majoritatea dominată, de etnie diferită. Dacă vom consulta însă definiția pogromului dată de către wikipedia în engleză, vom vedea că majoritatea definițiilor date acolo respectă aceste trei criterii. Bunăoară, istoricul Werner Bergmann propune următoarea

definiție, citez:

*...a unilateral, nongovernmental form of collective violence **initiated by the majority population against a largely defenseless ethnic group**, and occurring when **the majority expect the state to provide them with no assistance** in overcoming a (perceived) threat from the minority.*

Clar de tot. Ori în cazul nostru nici nu poate fi vorba de pogrom, pentru că până în ziua de azi nu a apărut nici o dovadă cu privire la existența vreunui îndemn explicit al autorităților la așa ceva. Sigur, dâșii se leagă de niște manifeste lansate în data de 20 ianuarie, care s-ar fi încheiat cu lozinca *Moarte jidanilor!* susținând că acesta ar fi fost îndemnul la pogrom. Nici asta nu este absolut sigur, dâșii afirmă că sloganul ar fi fost prezent, totuși nicăieri în literatura citată nu apare, și nimeni nu a văzut vreun astfel de manifest, deși dl. Jean Ancel susține că au fost răspândite mii de astfel de manifeste. Nu trebuie decât să privim ziarele din acele zile, am inserat și eu la sfârșit pe cele din 13,14,21, 22 și 23 ianuarie 1941. Se vede nu numai că nu se vorbește pe nicăieri despre *pogrom*, dar nici măcar nu se pomenește pe nicăieri de cuvântul *evreu* sau *jidan*. Deci, minciuni ordinare. În care a excelat, cu precădere, răposatul Jean Ancel. Că legionarii n-aveau altă treabă, pe când erau asaltați de armată, decât să organizeze *pogromuri*. Jurnalistul Teșu Solomovici, în biografia Mareșalului Antonescu, susține că au fost doar *lozinci scandate* în cursul manifestațiilor din 20 ianuarie - de aici și până la **îndemn explicit al autorităților la pogrom** e cale lungă. Este o exagerare tipică pentru modul dâșilor de gândire, o dialectică tipic stalinistă. Lozinci de acest fel apăreau peste tot, în ziare, scrise pe ziduri, asta nu înseamnă îndemn la pogrom, și nicidecum un îndemn oficial. Păi chestii de-astea, *moarte țiganilor* bunăoară, sau altele de același gen, cu aluzii sexuale, apar pe toate gardurile destul de des azi, și nimeni nu s-a sesizat că ar fi un îndemn la pogrom. De la o

lozincă scrisă cu creta pe un perete, și până la pogrom e cale lungă. Nici măcar de toleranța autorităților nu poate fi vorba, atâta vreme cât evenimentele violente s-au derulat rapid, forțele de ordine nefiind capabile să intervină. Dacă e să reluăm interviul d-lui Baruch Cohen, despre care am mai discutat, acesta spune clar, citez:

Nici un membru al Poliției, nici un membru al Armatei nu a intervenit.

Absolut normal zic eu, în acele zile de haos. Pentru că nu armata avea misiunea să facă ordine. Ea era ocupată să zdrobească rezistența legionarilor baricadați în sedii de instituții ale autorității statale, prefecturi de poliție și primării în principal. Poliția era cea autorizată să mențină ordinea, și într-o oarecare măsură jandarmeria, care însă era în subordinea armatei. Iar poliția nu a reușit să-și facă datoria, pentru că majoritatea polițiștilor fuseseră înlocuiți cu legionari, cu precădere în București. Ca atare, nu se poate vorbi nici măcar de toleranța autorităților vis-à-vis de aceste fapte, darămite de îndemn, ordin, autorizare sau ceva de genul ăsta. Cu atât mai mult, cu cât o bună parte din legionarii participanți efectiv la rebeliune, circa 9,000 după unele surse, au fost condamnați ulterior la pedepse grele, mergând până la condamnarea la moarte. Apoi nu poate fi vorba de participarea unei majorități a populației la această acțiune. E drept că legionarii au reușit să mobilizeze mase mari ale populației, dar nu la jafuri, pentru că din cele afirmate de majoritatea surselor, la jafuri s-a dat periferia societății, borfași mărunți, *gușteri* cum îi numea careva, țigani, sărăntoci, care nu erau chiar atât de mulți, nici măcar atâția câți sunt astăzi. Bunăoară în 1930, în București se găseau 6,797 țigani (NB) la o populație de 639,040 locuitori, adică 1,06%, incomparabil din punct de vedere procentual zic eu, cu cifra de azi, din anul de grație 2012. **Cât despre caracteristica principală a pogromului, scopul de a nimici populația minoritară, dacă raportăm numărul victimelor de etnie**

evreiască (118) la numărul populației evreiești 69,885 (în 1930, căci în 1941 mulți istorici evrei, inclusiv Matatias Carp, vorbesc de un număr de cca. 100,000 de evrei în București), reprezintă 0,17%, sau 0,12%(1941). Deci, nici vorbă de așa ceva. Chestiunea acesta cu *pogromul* nu apare decât ca o exagerare în stilul bine-cunoscut al evreilor de a exagera totul în beneficiul propriu. Demn de menționat este faptul că în *Cartea Neagră* a lui Matatias Carp, lucrare luată ca referință în majoritatea zdrobitoare a cazurilor, nici nu se prea menționează cuvântul *pogrom* în legătură cu evenimentele din 21-23 ianuarie din București, decât atunci când se vorbește de victime. Se vorbește în general de jafuri, tâlhării, incendieri, omoruri, dar nu de *pogrom*. De altfel, nici n-ar fi avut cum, atâta vreme cât autorul însuși considera sfârșitul guvernării legionare pe 21 ianuarie 1941. De fapt, așa cum am arătat și altădată, legionarii nu ieșiseră de la guvernare, militarii ce înlocuiseră prefectii legionari fuseseră numiți verbal de către Ion Antonescu, fără ca hotărârea să treacă prin Consiliul de Miniștri, așa că legionarii erau de fapt în legalitate. Toate violențele din acele zile, soldate cu victime ome-nești, apar azi ca fiind doar omoruri sporadice cauzate sau/și oca-zionate de tulburările din acele zile. Mai este și cazul morților de la Jilava, numărul de cadavre ridicate de acolo fiind de 86. În acest caz nu se poate vorbi despre omoruri sporadice, pare a fi un adevărat masacru, dar în nici un caz nu întrunește nici una din caracteristicile unui pogrom. Despre acest presupus masacru avem mărturia rabinului Guttman, povestită de către Filip Brunea-Fox, plus alte relatări indirecte. Trebuie să se fi făcut o anchetă, dar și autopsii, cadavrele fiind mai apoi regăsite la morgă. Pentru că trebuie spus că în orice caz de moarte violentă, atunci ca și acum, se deschide o anchetă penală. Nu cred că toată această afacere a fost îngropată, cu atât mai mult cu cât Eugen Cristescu și SSI căutau să-i incrimineze pe legionari cât mai mult cu putință pentru violențele din acele zile. Deci, dacă masacrul ar fi fost comis de către legionari, informații privind participarea lor ar trebui să se găsească în docu-

mentele proceselor penale ce le-au fost intentate. Există un astfel de dosar în arhiva CNSAS, cu privire la Procesul Rebeliunii Legionare din iunie 1941 (dosar având cota **P010618**). Voi cerceta acest dosar de îndată ce voi primi acces la consultare, urmând a adăuga în edițiile viitoare concluziile de rigoare, în măsura în care vor apărea date noi, deși nu prea cred să apară. Dacă s-ar fi găsit, le scoteau de mult comuniștii la iveală, nu rămâneau îngropate în arhive. Să facem acum precizarea că de nicăieri nu reiese data masacrului de la Jilava, sau a masacrelor, pentru că se vorbește de două. Cu excepția *Cărții Negre*, în care este menționată data de 22 ianuarie, dimineața. Se cunoaște doar rezultatul macabru, 86 de cadavre. Majoritatea zdrobitoare - bărbați, toți de fapt. Pentru că pe lista de 130 victime din acele zile, dată de *Revista Cultului Mozaic* din 01/01/81 figurează și o femeie, Rebeca Rosenthal. În *Cartea Neagră* se spune că aceasta, împreună cu soțul și fiul, domiciliați în Bd. Elisabeta 6, deasupra cinematografului Trianon, ar fi fost jefuiți și ridicați de acasă, de către proprietarul cinematografului de dedesubt, legionar se pare, pe fondul unor conflicte mai vechi cu acesta, ulterior fiind găsiți morți la Bariera Moșilor, Pasajul Bucur-Obor de astăzi. Întreaga chestiune este o ecuație cu multe necunoscute și merită o cercetare mai atentă. Pentru că este clar că cei 86 de evrei nu au fost masacrați de către *gușteri* și alți borfași de duzină. Nu poate fi vorba despre un omor cauzat de prezența victimei la locul spargerii, este un masacru în toată regula. Singura certitudine este numărul de cadavre, cifră care nu este contestată de nimeni, ca și locul unde au fost găsite, pădurea Jilava. Mai sunt și cele de la Băneasa, pentru că și acolo s-au găsit câteva cadavre, despre care însă Matatias Carp nu vorbește mai nimic. Adică pomenește de ele, dar în lista de 118 victime nu apare nici un evreu găsit la Băneasa. În cartea *Pe marginea prăpastiei*, vol.2, prima ilustrație, pe care am inserat-o și eu la sfârșit, spune clar *Cadavre în Pădurea Băneasa, în timpul rebeliunii*. Și asta, în ciuda contabilității extrem de riguroase pe care o ține dl. Matatias Carp, pe care o vom analiza în conti-

nuare. Adică locul arestării, locul (eventual) de "tortură", locul asasinatului, numele victimelor, locul unde au fost găsite cadavrele, date despre victime, etc... Ca atare, **victimele de la Băneasa nu erau evrei**, deși, așa cum am văzut până acum, atât Brunea-Fox, Mihail Sebastian, până și acea *evreică mesianică*, Otniela Batt-zion, ce m-a incitat să scriu această carte, menționează morții de la Băneasa ca fiind tot evrei, deși apare în mod evident că toți erau creștini, sau mai precis, **nici unul nu era evreu**.

Și acum un calcul simplu, având la bază datele din *Cartea Neagră*. În data de 22 ianuarie, cca. 90 de evrei, ce se găseau în prealabil arestați la sediul CML "Gheorghe Clime" sunt încărcăți în camioane, duși la Jilava și împușcați de la mică distanță. Câțiva scapă, printre care și rabinul Guttman. În total, au fost găsite **86 cadavre**, inclusiv cei împușcați lângă podul de peste Sabar. Apoi un număr de 18 evrei împușcați în locuințele lor sau scoși în stradă și împușcați, deci încă **18 cadavre**. Doi evrei găsiți împușcați în mașina de pâine a fabricii Grozăvescu, Izi Galanter și Leon Marcus, deci încă **2 cadavre**. Un evreu, D. Ashenazy (sau Askenasy, dl. Carp le cam încurcă, sau e greșeală de tipar) s-a sinucis, aruncându-se pe fereastră de la et.3 al Prefecturii de Poliție București, împreună cu un anume dr. A. Aftalion, care însă a scăpat, grav rănit ("sinuciderile" despre care vorbea contesa Rosie G. Waldeck), deci încă **1 cadavru**. În fine, ceea ce ne interesează, se pretinde că la abator au fost duși 15 evrei, din care sunt identificați de către Matatias Carp, în mod extrem de clar, cu nume și adresă, 9, (printre care și unul din frații Rauch, ulterior mai apare o persoană, dl. Pincu Katz, avocat) plus cei trei spintecați și cu intestinele făcute cravată (avocat Millo Beiler și frații Rauch), sunt împușcați toți, dar doi scapă, grav răniți totuși, Lazar Aron și Meier Weiner, deci rămân de luat în calcul exact **13 cadavre**. Total: $18+86+2+1+13=120$, deci ar exista o diferență, care ar putea fi ne semnificativă, dacă nu s-ar fi găsit în pădurea Jilava exact 86 de cadavre, apoi cei 18 împușcați în casă sau pe stradă, dl. D. Askenasy

ce s-a sinucis, cei doi din mașina de pâine, plus cei 7+2+1 presupuși să fi fost împușcați la abator, toți sunt clar identificați. Ca atare, putem fi siguri pe $86+18+2+1+7+2+1=117$ **victime clar identificate**. Deci aproape de cifra finală de 118, din care doi ne-identificați. Ca atare, dl. Matatias Carp a ținut o **evidență oarecum strictă a cadavrelor** și a făcut un calcul aproape corect, pe care îl vom relua la sfârșit, care corespunde aproximativ și cu cifra dată oficial, care tot de la Comunitatea evreiască poate proveni. Mai puțin mă interesează acum numărul exact, cât faptul, repet, că dl. Matatias Carp citează articolul din ziarul *Jurnalul de dimineață* nr. 57 din 21 ianuarie 1945, pentru torturile aplicate celor duși la abator, atârănarea în cârlige, spintecarea burților, intestinele făcute cravată & co.,... tot restul de orori. Deși chiar dânsul spune, că după ce au împușcat prizonierii, **legionarii au plecat**. Apoi, extrem de interesant, nu numai că nu se vorbește de violuri, dar nici măcar, în contabilitatea riguroasă de pe cca. 300 de pagini a tuturor abuzurilor, vexațiunilor și violențelor la care au fost supuși evreii în acele zile, dar și în lunile precedente, începând cu data de 14 sept. 1940, odată cu proclamarea Statului Național Legionar, nu prea pomește de femei la arestări abuzive și/sau maltratări. Doar la pag. 223, se vorbește despre două femei arestate, o d-nă Fany Marcus și o d-nă Heller, se pare, datorită faptului că au vrut să fie împreună cu soții arestați, aduse la sediul CML "Gh. Clime" din Calea Călărași nr.37, unde ar fi fost "maltratate" și apoi eliberate. Și totuși Raportul Final menționează **violuri în masă** asupra femeilor evreice **chiar în prezența familiei**, fiind citat același articol de ziar dar și aceeași culegere de documente, menționată sub sigla DCFRJDH, care va mai fi citată adesea, lucrare în ebraică aparținând d-lui Jean Ancel, aproape imposibil de găsit, în care, mai mult ca sigur, este citat tot acel articol de ziar. Nu degeaba, așa cum am spus deja, un mare scriitor român, Paul Goma, îl numea pe dl. Ancel **traficant de documente**. Și totuși dl. Carp nu menționează nimic în această privință. Poate nu a vrut să-și asume răspunderea unor astfel de

aberații, adăugându-le ca scrise de către altcineva. Cu toate că i-a convenit să le citeze, chiar și parțial. Pentru că despre violuri, nici dânsul nu pomenește nimic. Nu pot decât să înțeleg că sau ziarul minte, sau că acele evreice violate, din varii motive, nu au mai reclamat violul, **în masă**, să nu uităm. Să nu vă închipuiți însă că am de gând să deslușesc motivele pentru care **evreicele violate în masă**, sau **gang-bang**, cum se zice acum, n-au mai reclamat violul, chestia asta cu *amănuntele picante* este specialitatea *dânșilor*. Pentru că, până în prezent, nu a apărut nici o dovadă despre violurile în masă menționate în *raportul final*, care îl citează pe dl. Jean Ancel. Care la rândul său, citează acel articol de ziar din *Jurnalul de dimineață*. Pentru că **un viol nu este o bagatelă**, un incident mărunț, ceva ca o insultă, el trebuie probat de un certificat medico-legal, de niște buletine de analize, un buletin de control ginecologic, reclamație la poliție, declarații oficializate, etc..., chestiuni pe care comisia *de istorici de marcă ai holocaustului din România* se pare că nu prea s-a sinchisit, aruncând așa, cu vorbele la întâmplare, pentru că oricum, pe români **nu-i prea interesează aceste chestiuni**. S-o creadă dânșii! Cum spuneam, eu nu am câtuși de puțin de gând să las lucrurile așa. Apoi, atenție! Matatias Carp nu vorbește absolut nimic despre cadavrele de la Băneasa, despre care pomenea și Brunea-Fox, citez: *Aceasta e teribila revelație a dimineții perfid însoțite. Zeci de cadavre la Abator, zeci de cadavre la Jilava, zeci de cadavre la Băneasa!* Așa cum s-a menționat deja, este mai mult decât probabil ca acele cadavre să nu fi fost ale unor evrei, astfel că dl. Fox bătea câmpii în mod patetic, ca să nu mai vorbim de restul, Mihail Sebastian ce vorbea din auzite, ca și acea *evreică mesianică*. Curios lucru, despre cadavrele de la Băneasa nu vorbește nimeni, cu excepția “comentatorilor” de pe net, despre care am mai vorbit, care caută să “adjudece” hoștește în contul victimelor evreiești și cadavrele de la Băneasa. Așa cum am demonstrat aici, **toate cadavrele găsite la Băneasa aparțineau unor creștini, sau mai precis, nici unul nu aparținea vreunui evreu**. Nu se

prea vorbește despre aceste cadavre, nu pentru că ar fi fost creștini, **pentru că acest fapt a fost afirmat aici pentru prima dată**, ci datorită faptului că nu există alte informații. Nici numărul nu e cunoscut, iar numele, nici atât. În mod cert, nu este vorba despre un masacru, așa cum a fost cel de la Jilava. Pare să fi fost tot o operație de incriminare suplimentară a legionarilor, operație realizată de SSI, la ordinul lui Eugen Cristescu. Este posibil ca agenți ai SSI să fi recuperat câteva cadavre de pe stradă, pe care să le fi transportat la Băneasa, dând astfel o dublă lovitură, „descărcând” armata de câteva crime comise la întâmplare, pentru realizarea „numărului de morți” care să legitimeze victoria generalului Antonescu, „încărcând” în schimb pe legionari cu același număr de crime. Vom discuta mai târziu aceste aspecte.

În ceea ce privește victimele de la Jilava, rămân însă ne-elucidate mobilul și autorii, adică exact esențialul. Dar și locul crimei, așa cum vom vedea ceva mai târziu. Pentru că și de data aceasta este posibil ca o parte din cadavre să fi fost aduse acolo ulterior. În ceea ce privește autorii, răspunsul dat de către dl. Radu Lecca, citat de către dl. Alex Mihai Stoenescu, care îl incriminează pe comisarul Boian (Moiescu) ar putea fi o variantă, cu toate că Horia Sima afirmă în memoriile sale că a ținut legătura 24/24 cu acesta în acele zile. Cu toate acestea, Boian, arestat mai târziu, în cursul unei tentative de trecere frauduloasă a frontierei, ar fi fost condamnat ulterior pentru participarea la rebeliune și nu pentru crimele de la Jilava, după spusele d-lui Alex Mihai Stoenescu. Ce e cert însă, este că a fost eliberat din ordinul lui Lucrețiu Pătrășcanu, ministru al justiției după 23 august 1944. Cum am spus și mai înainte, ulterior a fost racolat de Securitate, sau și-a oferit singur serviciile, și încercând să se infiltreze printre luptătorii din munți, făcând joc dublu, sau încercând să facă, a fost împușcat fără ezitare de către Ion Gavrilă Ogoranu. Mi-e greu însă să cred că Lucrețiu Pătrășcanu, ministrul justiției la acea dată, cel mai de văză ministru comunist în guvernul

de atunci, să fi eliberat un criminal de un astfel de calibru, și cu atât mai mult Securitatea să-l racoleze, atâta vreme cât pe atunci era plină de evrei. În realitate, "credinciosul Boian", cum îl numește Horia Sima, era un vechi colaborator al acestuia. Perfect cunoscător al regiunii de graniță cu fosta Iugoslavie, Boian l-a ajutat în repetate rânduri pe Sima să treacă clandestin această graniță, într-un sens sau altul, folosind o rețea de gazde bine pusă la punct, inclusiv în Banatul Sârbesc. Ca atare, după proclamarea Statului Național Legionar, Sima îi va încredința comanda Poliției Legionare din Capitală. Nu se știe ce misiune avea în M-ții Făgărașului. Nici în documentele din arhivele Securității nu s-au găsit prea multe elemente, și nici Horia Sima nu dă alte detalii. Este posibil ca Boian să fi reușit să înșele vigilența Securității, prefăcându-se că ar vrea să se infiltreze printre "bandiții din munți", iar scopul său real să fi fost încercarea de a uni activitatea tuturor grupărilor de rezistență, așa cum era grupul fraților Arnăuțoiu pe versantul sudic, sau chiar de a încerca o coordonare la nivel național. Și/sau poate de a identifica zone propice pentru parașutarea de oameni și materiale, știut fiind că încercările anterioare eșuaseră. Pe de altă parte, Ion Gavrilă Ogoranu, era extrem de nemulțumit de pactul încheiat în 1945 între Nicolae Petrașcu, șeful comandamentului legionar din țară, și Alexandru Nicolski (Boris Grünberg), mâna dreaptă a lui Teohari Georgescu (Burăh Tescovici), ministrul comunist de Interne, pact prin care legionarii acceptau să predea armele și să se prezinte autorităților pentru a fi înregistrați, înțelegere pe care acesta o considera un act de trădare. Ca atare, Boian-Moisescu, un personaj extrem de interesant, va cădea victimă propriilor acțiuni, dar și unor grave erori politice ale comandamentului legionar, erori ce vor conduce la arestările în masă a circa 10,000 de legionari din noaptea de 14/15 mai 1948. Ca atare, Ogoranu avea de ce să fie suspicios. Interesant, Matatias Carp nu pomenește nici un cuvânt despre acest Moisescu (Boian) în cartea sa, deși sunt date nume de sute de legionari, multe și cu adresa de domiciliu, date preluate probabil de la Ministerul de

Interne, după 23 august 1944. Este posibil totuși ca dosarul lui Boian să fi fost pus deoparte, așa că Matatias Carp nu a reușit să pună mâna pe el. Sau, cine știe? Se poate ca acest Boian să fi fost realmente un om cu două fețe, rolul său în cursul așa-zisei *rebeliuni* să fi fost acela de a-l proteja pe Horia Sima, și să nu fi avut nici un amestec în cazul asasinatelor comise în cursul evenimentelor violente. De altfel, este singurul din protagoniștii acestei cărți de pe urma căruia nu a rămas nici o imagine. Ar mai putea fi o variantă ca asasinatul colectiv să fi fost făcut de către agenți ai Gestapo-ului, oamenii lui Geissler, deghizați în legionari. Și această variantă se exclude pentru că nu făcea parte din stilul lor de acțiune, și pe urmă, ar fi trebuit să vorbească perfect românește. Pentru că rabinul Guttman a vorbit totuși cu asasinii. Și atunci, cine este autorul masacrului? Anarho-sindicaliștii lui Vetrilă se exclud de asemenea, nu aveau nici forța, nici mijloacele logistice să realizeze o astfel de operație. Cu toate că se potrivește cel mai mult stilului lor de acțiune. Răspunsul trebuie găsit în anchetele făcute după așa-zisa *rebeliune*, dar și în depozițiile făcute de către Eugen Cristescu, directorul general al SSI, la anchetele premergătoare procesului *Marii Trădări Naționale*. Anchete care s-au derulat atât la Moscova, cât și la București. Menționez că la proces nu a fost chestionat asupra acestui masacru, cât despre Abator, nici atât. Și mai neclar este mobilul acestui masacru, pentru că victimele sunt din toate categoriile sociale, destui oameni bogați, unii chiar foarte bogați dacă e să ne luăm după impozitele anuale, dar și destui mai amărâți, cu domiciliul în locuri diferite din București. Aparent aleși la întâmplare, așa cum se și afirmă. Și totuși, de ce? Și cine au fost autorii? Chestia cu furia oarbă, *bestialitatea legionarilor*, nu ține. Răspunsul se află în mod sigur în arhivele SSI. Pentru că este aproape imposibil să se fi trecut cu așa ușurința peste acest caz. Moartea violentă a 86 de evrei nu se putea trece cu vederea, cu toată politica antisemită de atunci. Mormintele lor sunt o tragică mărturie a acelei epoci tulburi. Și iarăși revin, nici un cadavru al unei persoane

nu se poate înhuma fără certificat de deces. Nici atunci și nici acum. Iar dacă persoana a murit de moarte violentă trebuie deschisă o anchetă. Care este cert că a fost făcută. Chiar Matatias Carp sugerează pe alocuri că ar fi avut loc anchete în acest sens. De ce nu au fost scoase la iveală până acum? E mai greu de spus, și nici eu nu vreau să mă lansez în presupuneri fără acoperire în documente. Este posibil să fi fost și ceva comuniști implicați, și/sau persoane de care Eugen Cristescu să fi vrut să se folosească ulterior, nu știu. Răspunsul se află în arhivele SSI, Siguranței, Poliției, la care nu am avut acces. Cert este că toată această afacere tenebroasă, dă apă la moară ca să zic așa, și celor care afirmă sus și tare veridicitatea chestiunii care ne preocupă în acest studiu, *evreii agățați în cârlige la abator*.

Revenind asupra episodului Jilava, să facem observația că, deși numărul victimelor e cert, și de data aceasta contradicțiile abundă. Printre cei ce ar fi relatat acest episod, este desemnat și dl. Miguel A. Rivera, fostul însărcinat cu afaceri al statului Chile la București, sursa fiind din nou același etern document cu numele prescurtat DCFRJDH, vol. 3, pp. 174-175, despre care am mai vorbit, aproape imposibil de găsit și consultat. Ca să nu mai vorbim de faptul că, presupunând relatarea reală, ea nu poate fi făcută decât din auzite, pentru că este clar că un însărcinat cu afaceri nu avea cum să fie martor la acest masacru. Este știut că în caz de tulburări în statul de rezidență, funcționarii străini au ordine precise de a rămâne în interiorul ambasadei. Pe urmă, și în alte relatări citate apar o seamă de contradicții. Bunăoară, se vorbește despre asasinarea soților Frânghieru din Intrarea Colentina nr. 15 împreună cu patru dintre copiii lor între 14 și 28 de ani. În lista celor 130 de victime, dată de *Revista Cultului Mozaic* din 01/01/81, ca și în cea de 118, dată de către Matatias Carp în *Cartea Neagră*, nu apar decât capul familiei Frânghieru și unul din băieți, mormintele lor găsindu-se în Cimitirul Sefard din Șos. Giurgiului, le-am văzut și fotografiat și eu, vezi și ilus-

trațiile de la sfârșit. Cu toate acestea, cei patru copii Frânghieru, ca și soția sa, sunt citați în calitate de victime în toate *lucrările emantate* de către dl. Radu Ioanid, doctor în istorie, cercetător la Muzeul Holocaustului din Washington DC. Dovadă a probității sale morale și profesionale, că nu pot zice altfel. Dânsul afirmă că toți 6 ar fi fost **masacrați**, dar că doi din cei patru copii au scăpat, deși s-au tras asupra lor mai multe gloanțe.(sic!) De altfel, dânsul, la fiecare "aniversare rotunda", și nu numai, a așa-zisului *pogrom de la București*, în stilul bine-cunoscut, mai adaugă câte ceva la istorisirile sale prețioase. Normal, că doar este ditamai istoricul, cu studii și doctorate în istorie făcute la douăzeci de ani după absolvirea Fac. de Sociologie, cam pe atunci pe când chestiunea asta cu **holocaustul din România** devenise *un subiect interesant*, dar și *bănos*, după cum s-a văzut deja, și cum dânsul este un cercetător ne-obosit într-ale holocaustului din România, mereu mai descoperă câte ceva. Bunăoară, *agenturili*, care, *penetrate* de legionari, s-au dedat și ele la *cășăpiti evrei*. Citez dintr-un "studiu" semnat împreună cu alt *cercetător* de același calibru, dl. Paul Shapiro, studiu apărut în mizerabila fițuică anti-națională 22, cu ocazia împlinirii a 70 de ani de la evenimintele cu pricina (*Paul Shapiro și Radu Ioanid - 70 de ani de la Pogromul de la București, în 22*), citez:

Crimele legionarilor contra populației evreiești din România nu s-au încheiat odată cu Pogromul de la București. În ciuda faptului că, după rebeliune, Garda de Fier a devenit ilegală în România, ca membri ai agenturilor serviciilor secrete din România, legionari rămași în libertate au participat în 1941 la Pogromul de la Iași și la asasinările masive, în Basarabia și Bucovina de Nord, de această dată la ordinul expres al generalului Ion Antonescu, vinovat și el în fața istoriei.

Din păcate pentru cei doi *holocaustologi de profesie*, nu s-au găsit probe palpabile și consistente pentru cele afirmate, încă o dovadă a

probității lor morale și profesionale. Dar nici dâșii nu au citat vreo sursă, pentru că, nu-i așa? **românii tot nu se preocupă de istorie.** Din aceste motive probabil, au și fost cooptați amândoi în comisia ce a elaborat **Raportul Final asupra Holocaustului din România.** Cât de mult îi “proteja” Ion Antonescu pe cei ce-l aduseseră la cârma țării în 3 septembrie 1940, s-a văzut foarte bine în cazul “batali-oanelor de reabilitare de la Sărata”, compuse în principal din legio-nari condamnați și deținuți de drept comun, trimise în linia întâi în acțiuni de luptă sinucigașe, un adevărat *genocid politic*, prost echi-pate și dotate cu armament de cea mai proastă calitate. Acestea or fi probabil *agenturile* la care se referă stimabili. Destinate de către Ion Antonescu de a decima cât mai mulți legionari. Cât despre ceea ce mai rămăsese în libertate din Mișcarea Legionară, elevii, membri ai *Frățiilor de Cruce*, nici măcar aceștia nu au fost cruțați de către Mareșal. Bunăoară, în martie 1942, la Curtea Marțială a Capitalei a avut loc un proces intentat unor eleve “legionare” de la liceul “Iulia Hașdeu”. Deși acuzațiile erau “subțiri”: ținerea unor ședințe de cuib, strângerea de ajutoare materiale pentru deținuții legionari, deți-nerea de materiale de propagandă, “magistrații”, la fel ca și cei care îl condamnaseră pe Căpitan pentru “înalță trădare”, ca și cei care dădeau condamnări grele pe bandă rulantă în epoca comunistă, aceiași cu cei de azi ce achită „din lipsă de probe” jefuitori ai ba-nului public, tâlhari și bandiți notorii, au vrut să dea un exemplu pentru ceilalți elevi prin sentința hotărâtă. **Grupul de cinci eleve a primit pedepse între 10 și 25 de ani muncă silnică**, chiar dacă majoritatea erau minore.(vezi DANIC, Direcția Arhivelor Naționale Istorice Centrale, Fond Direcția Generală a Poliției, dosar nr. 199/1942, f. 87) Și asta, în timp ce deținuții comuniști, „internați” în lagărul de la Tg. Jiu, jucau table și șeptic meditănd visători la viitorul comunist al patriei, sub cizma sovietică, evident.

Revenind la textul d-lor Ioanid și Shapiro, de data aceasta însă, considerând probabil că subiectul este arhi-cunoscut, chestia care

ne interesează, *evreii atârnați în cârlige la abator*, este evocată din păcate, doar într-o singură frază, citez: *la abatorul orașului București au fost găsiți asasinați 13 evrei; alți 2, grav răniți, au supra-viețuit masacrului*. Nici vorbă de cârlige, atârănări de ceafă, tăieri de burți, intestine făcute cravată și *alte alea*. Sigur că da! La ce să mai dea dâșii naștere la polemici, când era băgat deja "pe felie" dl. Mircea Albulescu? Care **a văzut cadavrele de evrei atârdate în cârlige cu proprii săi ochi**, pe când avea doar șase anișori. Dar și alții chipurile, după cum vom vedea imediat. Unii însă, se pare că nu s-au prins de "schemă", așa că au intervenit prompt. Bunăoară, un anume **TBucur**, intervine revoltat la comentarii, citez:

*După ce am citit despre toate grozăviile descrise în acest articol, avertismentul cu care se încheie **mi-a pătruns ca un cui prin creier!** Nu înțeleg însă de ce autorii - funcționari la Muzeul memorial al Holocaustului, deci buni cunoscători ai faptelor - trec atât de repede peste episodul cel mai înfiorător, cel de la Abator, unde, așa cum am citit într-o broșura publicată, dacă am reținut bine, chiar de guvernul Antonescu, un mare număr de evrei au fost agățați ca vitele în cârligele de acolo. **Era reprodușă și o fotografie cu acei evrei atârnați în cârlige ca vitele.** În articolul de față se amintește doar că și la Abator au avut loc crime, neînțelegându-se dacă se referă la incinta Abatorului sau la cartierul Abator: "Au mai avut loc asasinate la Abator, pe Șoselele Fundeni și Pantelimon, în cartierul Bucureștii Noi, pe diverse străzi sau în case particulare". **Cum se face că nu se insistă tocmai pe acel episod?** Ce să înțeleg? Și poate nu sunt singurul care nu pricepe!*

Oh da! ba bine că nu! A priceput dânsul foarte bine cum devine chestiunea. Că această istorie cu *evreii atârnați în cârlige la abator* este o poveste fără sfârșit, exact ca în cântecul mafioților (*BUG Mafia-De cartier-1998, Poveste fără sfârșit*). Nu degeaba ne povestește dânsul despre acea broșură, este vorba despre cartea *Pe mar-*

ginea prăpastiei, o lucrare de cca. 300 pagini, în format mic, singura publicată de către autoritățile antonesciene, împărțită în două volume, carte apărută în iunie 1941, și re-tipărită 100% identic, în Ed. Scripta, în februarie 1992. Așa cum am menționat deja, în cartea cu pricina nu se pomenește absolut nimic despre abator, iar imagini, nici atât. Cum spuneam, dânsul *a fost instruit foarte bine*, așa că degeaba se face că nu înțelege. Ca și editorii wikipedia, și dânsul a fost instruit *cum, cu ce, și când să intervină*, evident, cu comentarii *balanced and Zionist in nature*. Deși semnează comentariul, stilul e bine-cunoscut. Pe toate forumurile de discuții, bloguri și pagini de comentarii ale periodicelor, apar permanent comentatori cu același stil, marea majoritate anonimi, sau cu nume fanteziste. Sigur că da! Din 100 de inși care citesc articolul și comentariile aferente, dacă unul pune mâna pe carte să și verifice. Practic, nu există discuție pe net, nu vorbesc despre legionari, dar până și despre muzica lui Tudor Gheorghe sau poezia lui Radu Gyr, așa cum am văzut deja, să nu intervină câte unul care să re-itereze povestea cu abatorul. **Totul face parte dintr-o schemă mult mai amplă de spălare a creierului** cu istorii de genul ăsta, pentru a induce în generațiile de români actuale și viitoare vina colectivă pentru persecuțiile suferite de evrei în perioada celui de-al II-lea război mondial. Reale sau inventate. Odată asumată vina, în urma presiunilor internaționale, trebuie deschise larg băierele pungii. Că deh, *conflictul din Orientul Apropiat costă, și durează de vreo 64 de ani*. Cam așa e mersul lucrurilor.

O altă direcție de acțiune, deși se manifestă mult mai rar, este descoperirea și publicarea de mărturii asupra acestei istorii. Presupunând că aceste mărturii sunt autentice, este clar că vor fi din ce în ce mai rare, pentru că în 70 de ani aveau tot timpul să apară. Una din aceste mărturii, apărută în ultimii ani, este un text al pictorului avangardist Marcel Iancu. Cunoscut și ca arhitect, dânsul a realizat în București câteva imobile extrem de moderne pentru epoca

interbelică, azi monumente de arhitectură. Să menționăm că în acea perioadă venise în București pentru a lichida cu formalitățile de emigrare definitivă în Israel. A fost surprins în țară de evenimentele din 21-23 ianuarie din București, cumnatul său Mișu Goldschläger numărându-se printre victime. Sub apăsarea acelor evenimente tragice va scrie mai multe confesiuni, printre care și un text intitulat **Pogromul din România sau seria masacrelor în masse**. Nu se cunoaște cu exactitate când a fost scris acest text - atunci, imediat după evenimente, sau după mai mulți ani. Oricum, manuscrisul are cel puțin 28 de ani vechime, dat fiindcă artistul a încetat din viață în 1984. În fine, textul, ne-publicat până acum, a fost scos la iveală de curând de către fiica artistului, d-na Dadi Janco, o copie a manuscrisului fiind dată d-lui Vlad Solomon, pentru a fi *pusă în circulație* în România. Cum spuneam, textul a apărut în revista 22, dar și pe *acum.tv*, publicație online bine-cunoscută pentru atitudini pro-evreiești și/sau anti-românești, sub titlul **Marcel Iancu – Mărturie inedită despre Pogromul din București**. Sincer să fiu, mă așteptam la o relatare veridică, și speram să mai aflu ceva amănunte noi în chestiunea ce ne interesează, cu *evreii atârnați în cârlige la abator*, cu atât mai mult cu cât dl. Marcel Iancu s-a aflat în miezul evenimentelor, pierzând și o persoană apropiată în cursul acelor tragice zile. Citez câteva idei mai interesante pe sărite:

A căzut floarea populației evreiești, decimată cu bestialitate și cruzimea celor mai întunecate timpuri ale istoriei... În noaptea de marți (21 ianuarie, 1941 - NA) au fost scoși cu forța din case zeci de evrei în toalete sumare pentru a fi "anchetați". Cei ce n-au lipsit de acasă, bărbați și tineri care n-au reușit să se furișeze la vreun creștin ce nu i-a denunțat, căci au fost mulți din aceștia, au fost ridicați de aceeași poliție socială,(sic!) strânși în ganguri și sinagogi și cărați câte 30-40 cu autocamioanele la Jilava, la Abator, la diferite sedii legionare și executați în cursul nopții prin schingiuri și împușcare.

Să facem observația că arestările s-au produs în cursul nopții de

marți, 21 ianuarie, când armata încă nu intervenise în forță. În cursul aceleiași nopți afirmă dânsul să se fi produs toate acele omoruri, sau în 22, în cursul dimineții, dată perfect plauzibilă, așa cum am mai spus. De asemenea, dânsul mai face o remarcă interesantă, faptul că armata a împușcat oameni la grămadă, fără discernământ, pentru a ieși "numărul de morți", în scopul de a legitima victoria învingătorului, scenariu repetat aproape identic în decembrie '89, citez:

Au căzut în această luptă fratricidă sute de legionari, fete tinere neînarmate, copii neștiutori, alături de muncitori și studenți care credeau că luptă pentru o cauză mai bună...

Din păcate, dânsul se pierde în metafore și exagerări grosolane, în special atunci când se referă la chestiunea ce ne interesează, evreii atârnați în cârlige la abator, citez câteva pasaje doar:

*Iată marea operă legionară. Toate aceste crime politice ale căror exemple sunt fără precedent în istoria pogromurilor excelează însă prin bestialitatea și cruzimea faptelor, prin masele ucise, dar mai ales prin sadismul și barbaria faptelor. Căutând printre cadavre la institutul medico-legal s-au găsit urmele celor mai feroase fapte contra conștiinței omenești... Limbi tăiate, ochi scoși, degete și mâini tăiate, piele jupuită de vie, **corpuri tăiate și atârdate cu inscripția "Koșer" în abatoare**, trupuri înjunghiate, capete tăiate și organe tăiate, iată bilanțul eroismului legionar. Dar dacă instinctele criminale și "răzbunarea creștinească" nu au avut toată satisfacția, trebuie să închei acest tablou de orori cu imaginea sutelor de trupuri ucise care toate au fost despuiate până la piele în pădurea Jilavei și jefuite de dinții din gură, de unghii, și cadavrele violate.*

Nimic nou sub soare. Cum spuneam și altă dată, cu fiecare mărturie nouă, cu fiecare document "de ultimă ora", alte și alte amănunte,

care mai de care mai "picante" sunt adăugate. Ochi scoși, unghii smulse, corpuri *tăiate*, capete *tăiate*, mâini *tăiate*, limbi *tăiate*, degete *tăiate*, ba menționează în mod generic și organe *tăiate*, nu care cumva din greșeală să fi omis vreun *organ ne-tăiat*. Să facem observația că este vorba despre cadavre găsite la morgă, unde conțetăeanul său dl. Filip Brunea-Fox, nu menționează să fi văzut așa ceva, ci doar cadavre, unele îmbrăcate, descheiate la prohab (pentru stabilirea rapidă și sigură a etniei), dl. Fox beneficiind și de un ochi de reporter, obișnuit să surprindă detaliile. Chestiunea cu cadavrele violate întrece însă orice închipuire. Dacă nu cumva frizează o imaginație bolnavă cu iz patologic. Înțeleg durerea d-lui Marcel Iancu cauzată de pierderea unei rude apropiate, dar este prea de tot! Accept ideea cu cadavrele dezbrăcate, de altfel se și poate vedea din imaginile făcute atunci, și este explicabil - atunci, ca și acum, în Comuna Jilava locuia o numeroasă comunitate de țigani. Este posibil ca aceștia să fi jefuit cadavrele de haine, cu atât mai mult cu cât majoritatea celor omorâți erau oameni înstăriți. Dar și de inealele de pe degete și protezele dentare este posibil, ținând cont și de apetența etniei pentru *metale inoxidabile*. Dar să violezi cadavrele e prea de tot. Pentru că, așa cum am văzut, majoritatea zdrobitoare a victimelor din acele zile erau bărbați, o singură persoană din lista de 118 de victime fiind femeie, al cărei cadavru a fost găsit însă în oraș, la bariera Moșilor, pasajul Bucur-Obor de astăzi. Este o insultă in-imaginabilă la adresa etniei țigănești, care, după cum știm, detestă mai abitir ca românii, astfel de obiceiuri homosexuale, considerându-le mai presus de orice scârboșenie. Iar ca fapta să fie comisă de către țigănci nici nu mai are rost să discutăm. Orișicât, nu ar fi lăsat urme.(sic!) Să adăugăm și gerul de ianuarie și zăpada proaspăt căzută care creau condiții optime pentru *violarea cadavrelor*. Ca și chestia cu jefuirea unghiilor, aberantă de-a dreptul. Oare de ce? Sau autorul s-a lăsat dus de imaginație? Și încă bine de tot! Aș mai spune eu câteva, vis-à-vis de imaginația morbidă a dâșilor, dar mă abțin, și așa e mult prea mult față de ce poate

suporta un om normal. Să adăugăm că dl. Marcel Iancu nu uită să menționeze și femeile legionare printre torționari, estimând și cifra pierderilor de vieți evreiești, 1500 morți, se pare. Adică de 12x cifra reală, exact. Exact cea de care era convins dl. Jean Ancel. Cam așa se scrie istoria, evident, atunci când o scriu *dânșii*. Să mai adăugăm, am mai spus-o deja, că originea textului de mai sus, ca și a celui citat de către dl. Jean Ancel, pare a fi unică, dat fiindcă deosebirile dintre cele două texte sunt ne-semnificative. Ca și cifra de 1500 de morți, de care dl. Jean Ancel era convins, și pe care n-a mai apucat s-o “dovedească”.

Sigur că da, astfel de aberații, introduse așa cum am văzut în documente oficiale, precizate cu claritate în wikipedia, *balanced and Zionist in nature*, așa cum au fost dânșii instruiți *la centru*, repetate cu obstinație pe forumuri de discuții, în discuții pe diverse bloguri personale, în zona de comentarii a presei online, astfel de aberații deci, oricât de fantasmagorice ar părea, prin repetare și multiplicare obsesivă, devin la un moment dat **axiome**. Cu alte cuvinte, nu mai necesită probe materiale, trebuie receptate și însușite ca atare de către românul de azi și de mâine. Cu sufletul încărcat de gânduri vinovate pentru toate aceste oribile invenții. Este absolut clar că în acele tragice zile de 21-23 ianuarie au murit și evrei, nimeni nu neagă acest fapt. În *Universul* apărut la câteva zile distanță, în 6 februarie, **se menționează clar** numărul victimelor rezultate în urma evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941 - de 236 morți, din care 118 evrei și 236 răniți, din care 26 evrei. **Adică exact fifty-fifty. Morți evrei față de morți creștini**, pentru că la răniți raportul este aproape 1 la 10. Această disproporție apare probabil și din cauză că o parte din evrei au fost omorâți în scop de jaf, dar și pentru alte motive. Exact acest aspect aș dori să-l dezvoltăm puțin în continuare. Este posibil ca cel puțin o parte din evreii înstăriți, în vârstă, găsiți de Brunea-Fox la morgă, să fi fost ridicați, anchetați și ulterior omorâți, în scopul obținerii sau confiscării de anumite

bunuri materiale mai *speciale*, ca să zic așa. Nu este vorba despre imobile sau mărfuri, ci de sume mari în valută, metale prețioase, bijuterii și alte asemenea. Faptul că au fost ridicați de la adrese diferite, din diferite zone ale orașului, Colentina, Mântuleasa, Moșilor, Bucureștii Noi, Lipscani, indică faptul că poliția legionară a mers la acele adrese, căutând exact anume persoane, în urma unui pont sau denunț. Este exclusă ridicarea acestora la nimereală, așa cum se afirmă, inclusiv de către dl. Marcel Iancu. Chiar generalul Antonescu, într-o ședință de guvern din 10 ianuarie 1941, a cărei stenogramă este adesea citată, cerea gen. Petrovicescu internarea respectivilor în lagăr, dar nu pentru că erau evrei, așa cum se afirmă în tot felul de cărți și studii mincinoase, **ci pentru faptul că s-ar fi apucat de trafic de valută, comerț, agitații comuniste**. Era vorba în special despre refugiații evrei polonezi, în număr de câteva mii, intrați în țară în general prin mituirea fostelor autorități carliste. Prințul Mihail Sturdza, ministrul de externe legionar, în cartea *România și sfârșitul Europei, Amintiri din țara pierdută*, vorbea chiar despre un așa-numit *consorțiu Marinescu-Moruzov, care făcuse recent avere din jefuirea legionarilor asasinați ca și a refugiaților polonezi*. Este vorba despre gen. Gabriel (zis Gavrilă) Marinescu, fost Ministru de Interne și Prefect al Poliției Capitalei, și Mihail Moruzov, fost Director General al SSI, amândoi pedepsiți prin împușcare de către un comando de 16 legionari în noaptea de 26/27 noiembrie 1940, în timp ce se găseau sub stare de arest la Jilava. Acești doi indivizi odioși, părtași direcți ai crimelor lui Carol al II-lea, împreună cu alt asasin patologic, Armand Călinescu, fost prim-ministru în timpul dictaturii carliste, percepeau sume imense pentru acordarea de vize de intrare în țară, împărțind probabil banii și cu regele Carol al II-lea. Cam asta era așa-zisa "omenie" cu care i-au întâmpinat dâșii pe refugiații polonezi, mare parte, evident, evrei. Vorbind despre poliția legionară, să facem mențiunea că ofițerii de poliție care nu participaseră la represiunile anti-legionare au fost păstrați în sistem, cei îndepărtați fiind înlocuiți cu legionari,

iar poliția română de atunci, ca și cea de azi de altfel, nu era străină de tot felul de afaceri necurate, inclusiv șantaje și estorcări de bani. Este suficient să menționăm numele celor doi comisari asasini ai economistului Sterie Ciumetti, secretarul lui Corneliu Zelea Codreanu, Ion Panova și Aurelian Negrescu, și ei pedepsiți prin împușcare, primul regăsindu-se printre cei 65 de asasini lichidați la Jilava, în grupul de polițiști asasini din celula nr.17 iar cel de-al doilea, care reușise să scape de arestare, va fi depistat și lichidat în zilele așa-zisei *rebeliuni*. Ziarele interbelice de toate orientările, de la stânga la dreapta, inclusiv ziarul "*jidănești*" de stânga din Sărindar, erau pline de *faptele de vitejie* ale celor doi *bravi comisari*. Trafic de valută, șantaje, estorcări de fonduri, spălare de bani, asociere cu lumea interlopă, trafic de carne vie, nimic nu le scăpase. Nu exclud ca printre asasini să fi fost și indivizi declasați strecurați în Garda de Fier. De altfel, în astfel de momente de mare tulburare, în atmosfera insurecțională ce se crease, este clar că se găsesc întotdeauna profitori de moment. Ca atare, este posibil ca o parte din arestați, cei înstăriți în special, să fi învățit diverse afaceri necurate, iar arestarea acestora să fi coincis cumva cu evenimentele din acele zile; în momentul declanșării conflictului însoțit de schimburi de focuri cu armata, poliția legionară hotărând să se debaraseze rapid de dâșii. Așa cum a fost și cazul aceluia Solomon Klein, menționat anterior, la care s-a găsit o sumă enormă de bani în momentul arestării. O astfel de ipoteză pare a fi confirmată și de faptul că unele surse vorbesc despre simulări de execuție, dar și de faptul că familiile victimelor nu au solicitat investigații în legătură cu asasinarea acestora. La fel cum este foarte posibil ca în momentul încercuirii sediilor legionare de către armată, legionarii să fi rămas blocați în interior împreună cu prizonierii evrei arestați anterior, și înainte să se predea, să fi executat toți prizonierii, sau cel puțin, o parte din ei. Și totuși, marea majoritate a evreilor uciși în acele zile erau oameni nu tocmai înstăriți. Cum spuneam, chestiunea cu oamenii ridicați de-a valma din case și locuri de rugăciune nu prea stă

în picioare. Așa cum spuneam și altă dată, cheia stă în anchetele făcute de SSI. Multe din detaliile tenebroase ale acelor zile au fost duse cu el în mormânt de către directorul de atunci al SSI, Eugen Cristescu. Am studiat cu atenție discuțiile din cadrul interogatoriilor luate acestuia, în cadrul mării înscenări judiciare, intitulată bombastic *Procesul Marii Trădări Naționale*. Sute de pagini transcrise de pe înregistrările pe discuri de vinyl, sute de pagini despre așa-zisul Pogrom de la Iași, repet - sute de pagini, mii poate, și doar câteva rânduri despre așa-zisa *Rebeliune Legionară*. Cum a fost posibil așa ceva? Să nu fie exploatată chestiunea cu *evreii atârnați în cârlige la abator*? Pentru că este clar pentru toată lumea, așa cum era și atunci, că multe fire ale ghemului afacerii duceau la SSI. Dar și la anchetele poliției de după eliminarea de la putere a legionarilor. Pare neverosimil. O chestiune cu un așa impact emoțional la populație, fie ea și un zvon, nu putea fi neglijată. Și totuși a fost. În sutele de pagini de interogatorii luate lui Eugen Cristescu, dar și celorlalți acuzați în acest proces de pomină, nu se pomenește un cuvânt despre abator. Și totuși, ceva indicii care pot indica o pistă se găsesc în documentele vremii. Bunăoară, în **Darea de seamă pe luna martie 1941** a DGP (Direcția Generală a Poliției, NA) se preciza că: *"...în timpul rebeliunii, între muncitorii încadrați în CML au fost identificați numeroși comuniști care au participat la demonstrații, furturi, jafuri, crime. Sentințele pronunțate de către tribunalele militare confirmă această afirmație"*. Așa cum am menționat deja, CML - Corpul Muncitoresc Legionar era aripa cea mai radicală și mai agresivă a Gărzii de Fier. Cu puțin timp în urmă, conducătorul acestei formațiuni, Dumitru (Dimitrie) Groza, alarmat de penetrarea organizației de către comuniști, inițiasse o acțiune de depistare și eliminare a agenților provocatori comuniști, infiltrați în organizație la cererea Cominternului (Internaționala a III-a), cu sediul la Moscova. Așa că este posibil ca o altă parte din victime să fi fost agenți comuniști depistați și lichidați. Unii dintre ei, este posibil să fi fost evrei. Deși în ziarele apărute după acele zile, dar și în cartea *Pe*

marginea prăpastiei, se afirmă sec: **118 victime evrei, toți uciși de rebeli**. Documentele de arhivă ne indică însă cu totul altceva. Astfel, unele documente de arhivă, citate adesea, dar și martori ai evenimentelor din acele zile, menționează faptul că la manifestațiile din 21 ianuarie, un grup de muncitori ceferiști ar fi strigat **Trăiască Rusia Sovietică!** Nu ar fi totuși chiar un indicator al apartenenței lor la PCdR, dar este totuși un indiciu. De reținut și denumirea, PCdR, Partidul Comunist *din România*, și nu Român; pe atunci, majoritatea membrilor erau evrei, unguri și *de alte naționalități*, așa se zicea, românii figurau mai degrabă la *alte naționalități*. Ce e cert însă, este că printre participanții la tulburări, indivizi cu nume românești, precum Ionescu Nicolae și Lucrețiu Vâlceanu, amândoi comuniști notorii, *Darea de seamă asupra rebeliunii*, întocmită de SSI, menționează și nume precum Krevinski, Cervinski și Viskeron Alois, agenți sovietici. Dacă primii doi erau aproape sigur ruși, ultimul nu era în nici un caz. Și atunci este foarte posibil ca printre victime, evrei, dar și creștini, să se fi găsit și niscăi agenți ai Moscovei, în împrejurările date, fiind împușcați pe loc. Apoi se vorbesc vrute și ne-vrute, inclusiv printre vechii legionari, despre Dumitru Groza, conducătorul Corpului Muncitoresc Legionar. Se vorbește că ar fi fost vechi militant comunist și alte aiureli, un rol important în acest caz având și dl. Alex Mihai Stoenescu prin afirmațiile în acest sens făcute în cărți de mare succes și tiraj. Adevărul e că la originea acestei minciuni stau tot uneltirile lui Eugen Cristescu. Iată ce spune despre toate acestea un martor cheie al acelor evenimente, Prințul Mihail Sturdza, ministru de externe în timpul guvernării legionare, citez:

Cu uimire am citit, în momentul începerii Războiului, Darea de seamă a unor declarații făcute presei de von Ribbentrop, care, pentru a dovedi existența unor legături între Mișcarea Legionară și Comunism, și deci pentru a legitima acțiunea lui Antonescu, afirmase că legionarul Groza, șeful Corpului Muncitoresc al Mișcării, se refugiase în Rusia sovietică. Groza, al nostru, se afla în

acel moment în Germania, nu departe de locul de unde von Ribbentrop își făcea declarațiile, unde ajunsese cu ajutorul Serviciilor Secrete germane din București, cu autorizația lui von Ribbentrop. Acel Groza, care într-adevăr dăduse o raită până la Moscova în anii precedenți, era cu totul altul, era cel pe care Vișinski, câțiva ani mai târziu, îl va impune regelui Mihai ca prim Ministru. La nevoie, aș putea să admit că von Ribbentrop era de bună credință, dar această informație mincinoasă nu a putut să-i fie dată decât de către serviciile Generalului Antonescu, mai precis de către Mihai Antonescu, perfect informat ca și generalul, asupra identității celor doi Groza. Henri Prost, tot atât de bine informat, repetă minciuna în cartea sa Destin de la Roumanie.

Singura vină a lui Dumitru Groza, dacă se poate spune așa, este că nu s-a ridicat la nivelul cerințelor funcției și puterii imense pe care o avea, având în subordine numai în București, cca. 10,000 de oameni hotărâți și gata să moară pentru biruința legionară, o adevărată armată, s-ar putea spune. Dar despre toate acestea, altă dată. Revenind la subiectul nostru, evreii atârnați în cârlige la abator, spuneam că toate firele duc spre Eugen Cristescu, directorul SSI, care avea toate atuurile în mână - devotament față de Antonescu, repulsie față de legionari, având totodată și mijloacele, dar și motivația executării unei astfel de operații. Pentru că ipoteza cea mai probabilă este că un număr ne-determinat, dar relativ mic de evrei, cca. 20, atâția câți puteau încăpea într-un camion de cinci tone a fost dus de către legionari la Jilava, acei evrei înstăriți despre care vorbea Brunea-Fox, rabinul Guttman și cei doi fii ai săi fiind mai mult sau mai puțin implicați în acele arestări punctuale operate de Poliția legionară, legionarii descotorosindu-se la un moment dat de acești câțiva prizonieri incomozi prin lichidarea acestora. Să facem observația că pe nicăieri în relatarea rabinului Guttman, povestită de către Brunea-Fox, nu se vorbește despre legionari. Asasinii sunt descriși drept "doisprezece hoțomani înarmați cu revolvere și

ciomege”, apoi hiene, călăi, dihori voraci (sic!), nesățioși băutori de sânge iudeu, etc..., dar nu legionari. Aproape că nici nu se pomeneste cuvântul *legionar*. Apoi poliția legionară avea și un soi de uniformă caracteristică, acest amănunt nu se putea să-i fi scăpat rabinului, dacă realmente a fost ridicat de acasă de către poliția legionară. Și apoi membrii poliției în astfel de cazuri erau obligați prin lege să se legitimeze, măcar și formal. Despre toate acestea, rabinul nu spune nimic, cu toate că identifică clar pe câțiva din asasini, pe șeful lor, un anume Ivănceanu, pe adjunctul său, un anume Mihăiță, apoi pe un anume Doncu, și în final pe legionarul Eduard Tomescu, “frumosul adolescent legionar cu chip angelic” (sic!). Este singura dată când pomeneste de legionari. Atâta vreme cât în 21 ianuarie 1941, șeful Siguranței și al Poliției era prințul Alexandru Ghica, comandant legionar, cel puțin o parte din omorurile petrecute în timpul așa-zisei *rebeliuni*, cad, cel puțin parțial, în responsabilitatea poliției legionare, fie în calitate de autori, fie în calitate de complici, fie în calitate de responsabili cu ordinea publică, care nu au vrut sau nu au putut să-și îndeplinească sarcinile de serviciu, de a împiedica omorurile și jafurile din acele zile. Nu știu dacă vreunul din cei desemnați de către rabinul Guttman a fost condamnat pentru acele omoruri. Răspunsul se află în dosarele proceselor ce au urmat, deși nu prea cred că se mai poate afla ceva despre aceste omoruri. Le scoteau de mult comuniștii la iveală. Orișicât, este încă o pistă de cercetat în continuare. După cum toată această poveste patetică cu rabinul împușcat împreună cu fiii săi și scăpat miraculos după două tentative de execuție să fie simple fabulații jurnalistice ale dlui Brunea-Fox. De altfel, chiar Marcel Iancu, în textul despre care am vorbit anterior, afirmă că descinderea la locuința rabinului Guttman s-ar fi făcut în urma denunțului preotului parohiei din vecinătate. Așa că legionarii, surprinși de atacul armatei, fie că obținuseră sau nu informațiile necesare de la cei arestați, este posibil să fi hotărât să-i lichideze. Mobilul acțiunii? Este foarte posibil ca cel puțin o parte din cei

arestați să fi fost implicați în complotul serviciilor secrete britanice, complot ce viza asasinarea generalului Erik Hansen, șeful Misiunii Militare Germane în România și căruia i-a căzut victimă maiorul Döring. Cu atât mai mult cu cât la cele două anchete ce au urmat asasinatului, anchete făcute de autoritățile românești și germane, s-a stabilit clar că asasinului îi expirase viza, viză prelungită din ordinul expres al lui **Alexandru Rioșeanu**, pe care legionarii îl numeau “omul jidanilor din guvern”, și nu tocmai întâmplător. La fel cum este foarte posibil ca legionarii să fi căutat informații despre sumele enorme de bani manipulate de către șefii Comunității Evreiești în legătură cu organizarea transporturilor ilegale de evrei spre Palestina. Legat de neregulile constatate cu ocazia acestor plecări ilegale spre Palestina, trafic de valută, evaziune fiscală, mituirea autorităților, jefuirea emigranților evrei, atât de către autoritățile românești, dar mai ales de către cele sioniste, în special de către liderii organizației *Alyiah*, în frunte cu Eugen Meissner, Samuel Leibovici Ariel, dr. Iacob Leberman, Lipa Haimovici, Emma Guttman-Bunescu, cât și despre uriașele sume vehiculate, într-un raport din 13 decembrie 1941 către Conducătorul Statului, Ministerul Finanțelor consemna cu privire la un astfel de transport, este vorba despre vasul *Struma*, citez:

...afacerea Struma a fost montată de un mic grup de greci și evrei, între care au putut fi remarcați domnii Dandria, Pandelis și Singros; Cifra afacerii (...) este de circa 150 milioane lei (cca. 15 milioane \$ la cursul de azi – adică cca. 20,000\$/pasager).

Bunăoară, un anume Michel Schwartzberg din Chișinău a depus în data de 13 noiembrie 1941, în contul grupării sioniste *Alyiah*, cu sediul în Calea Moșilor nr.78, ce organiza transporturile ilegale de evrei spre Palestina, printr-un anume Boris Fichman, domiciliat în București, suma de 766,000 lei, adică cca. 80,000\$ la cursul de azi, reprezentând costul transportului pentru toată familia, compusă

din trei persoane. Preț exorbitant pentru o călătorie de max. 2 zile, în condiții mai mult decât mizerabile. În plus, conform afirmațiilor d-lui Radu Lecca, armatorul, dl. Jean Pandelis, urma să primească de la *American Jewish Joint Distribution Committee* câte 500 franci elvețieni de fiecare emigrant evreu debarcat pe coasta Palestinei. Ironie a sorții, familia Schwartzberg va scăpa, primind prea târziu autorizația de a părăsi Chișinăul, fără a mai reuși să se îmbarce pe vasul condamnat la pieire. Chiar și singurul supraviețuitor al vasului *Struma*, torpilat de un submarin sovietic la 24 februarie 1942, ora 9,30, (Submarinul sovietic Sc 213, comandant Ivan V. Isaiev) în apropiere de Istanbul, David Stoliar, vorbește despre suma exorbitantă pentru acea vreme, plătită de către tatăl său pentru a-i obține un loc pe acel vas ce de-abia se menținea pe linia de plutire, cu un motor luat de la fiare vechi. Jaful practicat de către organizațiile sioniste asupra emigranților evrei a continuat pe toată durata războiului, astfel că într-o notă a lui Radu Lecca din 30 mai 1944 către Mareșalul Ion Antonescu, acesta menționa, citez:

Cu toate că emigrarea evreilor ar trebui deci să se efectueze pe cale gratuită, totuși societatea ORAT (societate autorizată de către Ministerul de Interne să organizeze emigrarea evreilor, condusă de un anume A.L. Zissu,NA) - de conivență cu organizațiile sioniste clandestine și ilegale din țară - încasează în România de la emigranți sute de milioane de lei, punând locurile disponibile la mezat. Astfel, un loc a ajuns să se plătească cinci milioane lei. (în iunie 1944, cursul liber leu/dolar ajunsese la cca. 200/1, pe atunci un dolar era cam de 10 ori mai "valoros" decât astăzi, așa că ar reprezenta cca. 250,000\$ de azi, o sumă imensă pentru acea vreme, pentru comparație, salariul lunar al unui muncitor era 2500 lei) Față de organizațiile evreiești din străinătate, societatea ORAT pretextează că aceste încasări sunt necesare pentru a plăti anumite taxe statului român care altfel nu ar permite emigrarea. În realitate însă, nici statul nici Consiliul de Patronaj al Operelor Sociale nu încasează un ban

de la societatea ORAT.

Clar de tot. Deci nu statul român jefuia evreii ce plecau din țară, ci proprii lor concetățeni, băieții *super-deștepți*, sioniștii în frunte cu dl. Zissu. Așa că aserțiunea cu evreii arestați de către poliția legionară la întâmplare este fabulație pură. Știau ei foarte bine ce afaceri și ce sume învârteau respectivii. Bunăoară cei doi frați Rauch, ridicați de poliția legionară de la Hotel Bulevard, care mai fuseseră arestați cu câteva zile mai înainte, împreună cu alți patru membri ai Oficiului Palestinian, veniți în București din provincie, probabil pentru același scop. Indiferent de toate acestea, asasinarea acestor oameni rămâne tot o faptă odioasă, sper ca ucigașii să se fi regăsit printre cei condamnați la moarte ulterior sau la muncă silnică pe viață. Pentru că trebuie spus că la procesele ulterioare, mii la număr, s-au dat pedepse grele, nici una mai mică de 5 ani de ocnă, mergând până la pedeapsa capitală, pedepse care nu s-au dat numai pentru participare la așa-zisa *rebeliune*, ci mai ales pentru fapte concrete. Răspunsul se află în dosarele miilor de procese ce au avut loc, încă o pistă de cercetat pentru a desluși cele întâmplate în acele zile tulburi, și pe care comisia de redactare a **Raportului Final asupra Holocaustului din România** cred că nici nu s-a uitat. Orișicât, nu pomeneste absolut nimic de ele. Practic, în urma așa-zisei *rebeliuni* au fost arestați 9352 de participanți, din care 2980 au fost trimiși în judecată, 1842 fiind apoi condamnați.

Cât despre infiltrările comuniste în Garda de Fier, despre care se tot vorbește, acestea făcând scopul uneltirilor lui Eugen Cristescu pentru a învrăjbi chipurile pe Antonescu cu legionarii, trebuie spus ca acestea nu au avut un rol chiar așa de important pe cât se spune. La un număr de cel puțin 20,000 de membri legionari ai CML numai, cei maxim 500-1000 de membri ai PCdR, să fi intrat toți, *in corpore* în Garda de Fier și nu puteau să facă mare lucru, cu toate că din informările trimise de Eugen Cristescu lui Antonescu rezultă exact

contrariul. Admit că în cazul tulburărilor din cartierele evreiești, câțiva instigatori comuniști experimentați să poată să fi avut un oarece succes, dar să modifice orientarea politicii legionare, nici vorbă. De altfel, în documentele de arhivă, aceștia nu apar decât ca pescuitori în ape tulburi, profitori ai unei situații insurecționale în situația în care organele de ordine în stat au fost parțial paralizate. În Nota DGP din 9 februarie 1941, ANB, fond, DGP, 1941, f1 se menționează că, citez:

...interesul sporit al Moscovei față de situația din România este demonstrat și de un raport documentat transmis de PCdR la 9 februarie 1941 Internaționalei a III-a, cu privire la statistica devastărilor, numărul victimelor, pagubele estimate la circa zece miliarde lei.(valoare exagerată grosolan, NA) Raportul era însoțit de un reportaj filmat asupra modului în care s-a desfășurat rebeliunea în Capitală și în cele mai importante centre din țară. În concluzie, PCdR raporta că acțiunea de penetrație comunistă în cadrele Mișcării Legionare a dat rezultate neașteptate și că ea reprezintă cea mai eficace încercare de revoluție în România.

De asemenea, în alte rapoarte din arhive se menționează faptul că un număr nedeterminat de comuniști ar fi participat la jafuri și devastări, citez (Ordinul nr. 87/1941 A.N.B., fond DGP, D.2/1941, f. 11. și f. 97):

Legăția Sovietică din București era de acord cu faptul că în Mișcarea Legionară se aflau foarte multe elemente comuniste, foarte bine apreciate, iar mulți dintre aceștia, cu ocazia rebeliunii, au atârnat spiritele provocând dezordini și chiar participând la jafuri.

Foarte mulți cercetători astăzi insistă pe acest fapt, și anume că în evenimentele din 21-23 ianuarie 1941 s-au implicat comuniștii. Acest aspect, ținut ascuns de către istoriografia comunistă, ca și

presupusa implicare a comunistului Constantin David, lichidat tot atunci în condiții neclare, faptă atribuită tot legionarilor, nu a avut totuși rolul care i se atribuie azi. Mai degrabă îmi apare ca o exagerare a rolului nesemnificativ pe care l-a avut PCdR în istoria acelei perioade, și cel mult minor în acele evenimente. A atribui comuniștilor rolul principal în toate dezordinile, jafurile și crimele acelei perioade este o exagerare periculoasă. Mai degrabă, eu văd în toată această presupusă participare la evenimentele din acele zile o exagerare a propagandei regimului Antonescu pentru a demoniza pe legionari, ca și a comuniștilor pentru a obține mai multe fonduri de la Moscova. De altfel, se vorbește și despre așa-zise transporturi clandestine de cămăși verzi aduse din Uniunea Sovietică - este o prostie, atâta vreme cât astfel de cămăși se puteau cumpăra la prețuri acceptabile din orice prăvălie de pe str. Lipscani sau Calea Moșilor. Mai degrabă, înclin să cred în varianta introducerii ilegale de monedă românească, o parte din cea confiscată în Chișinău de către autoritățile sovietice de ocupație, pentru plata participanților la tulburări. **Ce e cert însă, este că SSI-ul și Eugen Cristescu nu erau străini de toate aceste manevre.** Se vorbește și despre faptul că și evrei ar fi participat la jafuri și devastări. Este posibil, de ce nu? Doar erau o droaie de evrei amărâți, nu văd de ce nu ar fi putut participa și ei. Problema este că au avut o influență neglijabilă în cursul evenimentelor din acele zile, ca și comuniștii de altfel. Anumiți autori citează adesea o afirmație a gen. Ion Antonescu, făcută în cursul unei ședințe de guvern, conform căreia la tulburări ar fi participat 30-40,000 de *evrei periculoși*. Nici pomeneală! Dacă ar fi fost așa, cu totul altul era rezultatul. Apoi se uită că adesea, Antonescu și nu numai el, făcea echivalența *evreu=comunist*, chestiune ce era un leit-motiv al propagandei din epocă. Totuși, toate aceste chestiuni au avut și ele importanța lor. Atunci ca și acum, s-a urmărit a li se da o importanță exagerată sau s-a căutat a fi ascunse cu grijă în funcție de interesele de moment ale fiecăreia dintre părțile implicate, guvernarea antonesciană, evrei și comuniști. Cert

este ca ițele acestei afaceri încâlcite duceau tot la Eugen Cristescu. Cum spuneam, dacă urmărim atent stenogramele declarațiilor sale din cursul procesului, observăm că atât el, cât și anchetatorul, ocolesc cu grijă aceste aspecte. Este clar că Eugen Cristescu a evitat să pună în discuție aceste aspecte ale implicării comuniștilor în evenimentele acelor zile, cu atât mai mult într-un proces public intens mediatizat, chestie care i-ar fi adus lichidarea imediată, ca și anchetatorii săi, care au evitat să atingă astfel de *subiecte delicate*. Cum a fost bunăoară cazul dubios al militantului comunist Constantin David, lichidat de poliția legionară în împrejurări neclare. Istoriografia comunistă a făcut din el un erou, ca și din Vasile Roaită de altfel, construind un întreg folclor pe această temă. Inclusiv de a prezenta pe comisarii legionari care l-au arestat, anchetat și lichidat, ca pe niște bestii feroase. Șeful poliției de atunci, prințul Alexandru Ghica, doctor în drept, ca și Constantin Maimuca, șeful Siguranței, și el licențiat în drept la Paris, persecutat de Moruzov, pe care l-a bănuț toată viața că ar fi fost agent sovietic, chestiune se pare, adevărată, nu erau cătuși de puțin proști. Cert este că în confruntarea din acele zile cu Ion Antonescu și Eugen Cristescu, amândoi au fost învinși, rolul șefului SSI fiind hotărâtor. De altfel, militantul comunist Constantin David era mort și îngropat, și erou al clasei muncitoare pe deasupra, așa că nici anchetatorul, nici Eugen Cristescu nu au atins acest subiect jenant, care oricum nu mai prezenta nici un interes pentru nici una din părți. Ar fi fost culmea ca într-un proces public să apară că un erou comunist al clasei muncitoare să fi fost în realitate un diversionist în slujba SSI, și că se dedase la jafuri și omoruri. Iar Eugen Cristescu era mult prea prețios prin informațiile ce le deținea, informații capitale pentru lupta ce se dădea pe atunci între **cei patru grei**, Ana, Luca, Teo, Dej, știți Dvs., cei care "au băgat spaima în burgheji", așa cum se zicea pe atunci. Dar și cu comuniștii vechi din interior, Ștefan Foriș și Lucrețiu Pătrășcanu, care puteau și ei concura la șefia partidului. *Bătăia peștelui* era pe dosarele colaborării lor cu SSI. Așa că Eugen Cristescu a

manevrat cu abilitate în cadrul interogatoriilor, ținând *ciocul mic* la proces, ba a mai și dezvăluit rețeaua de spionaj britanică ce activa pe teritoriul României, obținând în schimb de la Lucrețiu Pătrășcanu comutarea sentinței de condamnare la moarte pronunțate în cadrul mascaradei juridice ce s-a numit procesul *Marii Trădări Naționale*. Cert este că din această confruntare mută, Dej a ieșit învingător, având și sprijinul armatei, prin Emil Bodnăraș. Vasile Luca (Laszlo Luka, jidan ungar) va crăpa în închisoare la Aiud, alături de *bestiile legionare*, Ana Pauker, și ea jidoafcă, va muri de cancer, având domiciliu forțat, iar Ștefan Foriș (Fóris István, jidan ungar) va cădea primul; arestat în 1945, va fi omorât cu o rangă de către generalul de mai târziu Gh. Pintilie (Pantiușa Bodnarenko, și el român de viță veche). Singurul cruțat va fi Teohari Georgescu (Burăh Tescovici, jidan și el), trimis la *munca de jos*. Pătrășcanu va primi și el un *glonte tovărășesc* în ceafă câțiva ani mai târziu, victimă a propriului său sistem juridic terorist, *“prima instanță în care setea aprigă de dreptate a poporului român se îmbina cu cele mai înalte principii de justiție umană”*, cum scria *Scânteia* în acele zile, *“sistem juridic”* inaugurat cu acel proces odios al așa-zișilor criminali de război. Era singurul care se pare că nu colaborase cu SSI, și pe deasupra, singurul român, ca și Dej de altfel, restul, adică majoritatea Biroului Politic al PCR fiind evrei. Precizez că dl. Vladimir Tismăneanu, într-un articol apărut pe *acum.tv*, susținea că Teohari Georgescu ar fi fost român sadea, și că numele de **Burăh Tescovici** e pură invenție. Denis Deletant, ca și alți istorici serioși, susțin însă contrariul. Orișicât, faptul în sine este mai puțin interesant pentru studiul de față, iar eu, să-mi fie iertat, îi cred mai degrabă pe istoricii de profesie. Dintre toți cei acuzați în *Procesul Marii Trădări Naționale*, Eugen Cristescu era cel mai în afară de orice vină, în cursul întregii sale activități respectând cu strictețe legile statului și regulamentele în vigoare. Revenind la subiectul ce ne interesează, se pot trage două concluzii. Întâi că Eugen Cristescu nu numai că era la curent cu tot ce s-a întâmplat în acele zile, ba chiar le-a și influențat în mod

decisiv. A doua concluzie, cea care ne interesează de fapt, este că o chestiune precum cea a cadavrelor de la Jilava, nu putea fi tratată cu profesionalism decât de SSI. Doar acest serviciu posedea oameni în stare să păstreze cu strictețe secretele de serviciu și conspirativitatea necesară unei astfel de operații de anvergură, dar și logistica necesară. Așa că este de presupus că acele cadavre ale unor evrei decedați din diverse motive, lichidați de legionari în arest, asasinați în scop de jaf acasă, sau pur și simplu, *victime colaterale* ale luptelor de stradă, pentru că majoritatea morților provin din această categorie, să fi fost strânse și transportate la Jilava, constituind astfel victimele celui de-al doilea "masacru comis de către bandele legionare" despre care se tot vorbește, adăugând consistență primului, cel al celor circa douăzeci de suspecti, anchetați și lichidați de poliția legionară, printre care se găsea rabinul Guttman și cei doi fii ai săi, Iancu și Iosif. Ulterior, aceasta este cert, jefuitoarii de cadavre din Com. Jilava, au contribuit în mod substanțial la distrugerea unor probe materiale, la jefuirea cadavrelor de bijuterii și haine, ca și la întreținerea zvonurilor despre acest masacru. **Pare a fi singura soluție plauzibilă la această ecuație cu mai multe necunoscute.** Revenind la chestiunea ce ne interesează, *evreii atârnați în cârlige la abator*, și această chestiune pare a fi tot opera SSI, din aceleași motive. Pentru că doar SSI-ul întrunea toate condițiile necesare realizării unei astfel de operații de dezinformare. Era specializat în așa ceva, avea oamenii necesari, logistica necesară, printre care și unul din cele mai moderne laboratoare foto criminalistice din Europa, având totodată și motivația necesară unei astfel de operații. Cum spuneam, din motive pe care nu le cunoaștem, și care nu vor fi cunoscute probabil niciodată, operația n-a mai fost dusă până la capăt, deși era extrem de ușor pentru SSI să "fabrice" și oarece dovezi fotografice. Așa că totul s-a rezumat la lansarea unui zvon, zvon aproape sigur lansat în momentul în care Hitler a decis să încline balanța, dându-i mână liberă lui Ion Antonescu. De altfel, nu sunt singurul care bănuiește că la originea

acestei odioase *afaceri* se găsește directorul general al SSI, Eugen Cristescu. Ioan Ianolide, într-o carte cutremurătoare, *Întoarcerea la Hristos*, care a văzut lumina tiparului mulțumită maicilor de la Mănăstirea Diaconești, precum și Editurii Christiana, condamnat la 25 de ani de muncă silnică în timpul regimului Antonescu, și mai apoi de către comuniști, și care va ispăși în total 23 de ani de temniță grea, și el îl acuză pe Eugen Cristescu, dând și un nume, un anume maior Magistrat, procuror militar în serviciul SSI. Ce povestește Ioan Ianolide, citez:

*Eugen Cristescu a apelat din nou la maiorul Magistrat, căci îi trebuiau acte de acuzare zdrobitoare. Nefiind mulțumit numai cu faptele - deși au existat unele fapte regretabile, abuzive ori criminale - au înscenat pur și simplu odioasa ucidere a 30 de evrei, spânzurați chipurile de cârlige la abatorul din București. N-a existat de fapt această acțiune criminală, respingătoare și hidoasă, dar Maiorul Magistrat a întocmit actele de acuzare pe baza unor copii de fotografii trunchiate. În virtutea acestor "documente", el a murdărit sufletul românesc cu o crimă abjectă și a degradat justiția cu o înscenare grosolană. **Dar evreii știu bine că nu au existat crimele de la abator.***

Ioan Ianolide pomeniște însă în cartea sa și despre o "anchetă" realizată de către Petre Pandrea în acest sens, citez:

A fost mereu consecvent cu sine însuși. Când a auzit de oribila crimă de la abator s-a prezentat acolo și a întreprins o anchetă pe cont propriu, în calitate de jurist și publicist. A constatat că la abator în acele zile nu fusese ucis nimeni, prin urmare a acuzat autoritățile de atunci de înscenare.

Afirmațiile d-lui Ioan Ianolide trebuie luate cu rezerve, în primul rând pentru că dânsul vorbește de acte de acuzare, ceea ce implică

un proces, niște acuzați, condamnări, etc... Ori, dacă toate acestea ar fi avut loc, apăreau până acum. Le scoteau comuniștii de mult la iveală, nu rămâneau uitate în arhive. La fel cum vorbește despre fotografii trunchiate(probabil voia să zică truate, sau cine mai știe?), fotografii care n-au apărut niciodată. Apoi, ținând cont că această presupusă înscenare a fost făcută în scopul compromiterii legionarilor, chestiunea ar fi fost mediatizată. Ori, se constată că în presa de atunci nu a apărut absolut nimic în acest sens. Chestiunea este reluată de-abia 4 ani mai târziu, în *Jurnalul de dimineață*, no.57, din 21 ianuarie 1945, devenind **referința principală, și mai ales, unică** a celor ce susțin veridicitatea acestei istorii. Ceva-ceva însă trebuie să fi fost. Petre Pandrea, strălucit intelectual de stânga și avocat, este posibil să fi făcut ceva investigații pe cont propriu. Intelectual incomod, deși îi apărase pe comuniști în anii "ilegalității", va avea și el soarta *tovarășilor de drum*, făcând trei ani de pușcărie (1948-52), apoi încă șapte (1956-64) din cei douăzeci la care fusese condamnat prin includerea sa în *lotul Pătrășcanu*, așa că după detenția de la Aiud, *cumințit și re-educat*, nu va mai pomeni în scrierile sale despre acest episod, care avea deja o *versiune oficială*.

Să discutăm acum despre o mărturie mai puțin cunoscută, cel puțin eu nu am găsit-o menționată până acum în literatura în limba română ce tratează acest subiect. Este vorba despre cartea jurnalistului american Leigh White, intitulată *The Long Balkan Night*, apărută în 1944. O carte uitată, ea nu a mai fost re-tipărită niciodată de atunci, ediția originală se vinde azi pe *ebay* cu cca. 12\$, cel puțin eu cu atîta am cumpărat-o. Evident, cele scrise atunci au fost redescoperite în momentul agitării spiritelor în chestiunea ce ne interesează. Atunci să vedem ce spune dînsul.

În 1941, Leigh White era corespondentul *Jewish Telegraphic Agency* pentru Europa de Est. Acesta aterizează în București pe 24 ianuarie 1941, și ia imediat legătura cu Dr. M_, evreu, despre care spune că

era *informatorul* său. Îl găsește pe acesta înnebunit de spaimă, terorizat de *cele întâmplare*, ba chiar îi și albise părul *înainte de termen*. Înainte să istorisească cele întâmplare, îl avertizează pe reporter să-și trimită corespondența de la Sofia sau Budapesta, sfătuindu-l să părăsească cât mai repede țara, pentru că este în pericol de a fi ucis. Exact același lucru îi spusese anterior și portarul de la Hotelul Athenée Palace unde trăsesse. (NA. probabil poliția legionară și/sau SSI știau că acest așa-zis reporter era și *puțin spion*, ceea ce era perfect adevărat de fapt) În continuare, *informatorul* îi prezintă pe scurt situația cu *pogromul din ghetto*. (desemnează cele întâmplare în cartierele evreiești drept *pogrom* și cartierele locuite majoritar de evrei drept *ghetto*, deși nu erau ghetto-uri în adevăratul sens al cuvântului, așa cum erau bunăoară în Polonia - mă rog, încă o acuză gratuită și nedreaptă la adresa poporului român, chiar dacă aparent pare o eroare de interpretare, căci cartier evreiesc nu e tot una cu un ghetto) Informatorul îi vorbește despre sute de victime, victime selectate după *aspectul de evreu*, din care cauză și-ar fi pierdut viața și un număr de creștini, distrugerea întregului cartier cu sute de locuințe incendiate, șase sinagogi distruse, sute de magazine devastate, etc..., precizând că toate acestea au durat cca. 36 de ore, din 21 seara până pe 23 dimineața. Evident, nu lipsește și oarece amănunte picante, bunăoară vorbește despre *un grup de evrei puși să danseze în cerc în jurul unui foc mare, după care au fost stropiți cu benzină și li s-a dat foc*. Sursa acestei aserțiuni pare a fi comună cu o istorie relatată în același articol din *Jurnalul de dimineață*, nr.57, din 21 ianuarie 1945, autor, același I.N.Vlădescu, "procurorul militar" trimis chipurile de către Ion Antonescu să ancheteze. Un procuror multivalent, un fel de **Speedy-Gonzales** al anchetelor, din moment ce anchetează la sinagogă, la Jilava, la Abator, ba, conform "presupunerilor" d-lui Jean Ancel, a susținut acuzarea și în cele 8725 de procese intentate legionarilor după eliminarea lor violentă de la guvernare. Deci, citatul din *Jurnalul de dimineață*:

Templul Spaniol din str. Negru Vodă, era o imensă torță ce lumina lugubru, cerul Capitalei. Legionarii înlănțuiți într-un imens cerc, dănțuiau drăcește în bătaia focului, cântând aria "Tinereții Legionare", în timp ce isbeau în furia lor sălbatecă, cu tocurile ciubotelor, trei femei despuiate, pentru a le da pradă flăcărilor. Nenorocitele victime, în dureroasa lor desperare, tăiau văzduhul cu urlete de sfâșietoare durere. Cine ar crede că spun adevărul, când evoc aceste scene de barbarie ale "agenților plătiți ai lui Hitler, legionarii dragi ai lui Antonescu!"

Da, cam seamănă! Cel puțin ideea principală este că în final, un număr de evrei și/sau evreice au fost aruncați în foc. Despre soldații germani, acesta spune că nu s-au amestecat, ba chiar au salvat ucenicii evrei de la școala profesională **Ciocanul**, oprindu-i pe legionari să intre, și împărțind cu ucenicii evrei rațiile cazone de hrană (sic! - cat de **drăgălași** puteau fi soldații germani în comparație cu *bestiile legionare*, mai ales când era vorba de evrei, NA). Pentru ca în final să ajungă, evident, la *chestiunea arzătoare* ca să zic așa, a *evreilor atârnați în cârlige la abator*. Redau integral pasajul cu pricina:

That night the Greenshirts loaded two hundred Jewish prisoners into trucks and drove them to the municipal slaughter house There, in a fiendish parody of kosher methods of butchering, they hung many of the Jews on meat hooks and slit their throats others they forced to kneel at chopping blocks while they beheaded them with cleavers. The Legionaries were careful, however, to rob their victims' bodies before they left. They even chopped off their fingers for their rings, and smashed their jaws in order to remove the gold from their teeth.

Deci aceeași chestie știută deja, cu deosebirea că acum este vorba despre 200 de evrei duși la abator. O parte dintre aceștia au fost atârnați în cârlige și li s-a tăiat beregata, alții au fost decapitați cu

satârul. Evident, în prealabil, au fost jefuiți cu grijă, *carefully* care vasăzică, de dinții de aur din gură și le-au fost tăiate degetele pentru a înhăța ghiulurile de aur. Autorul menționează că în calitate de reporter american, a fost instruit să nu dea crezare povestirilor cu atrocități, mai ales că războiul era în toi și propaganda lucra din plin, dar că după ce a dat un tur în trăsură al cartierului Dudești și după ce a discutat cu unul din supraviețuitori, a realizat că cele povestite de către informatorul său erau **essentially true**. Poate oi fi eu mai greu de cap, dar nu pricep cum niște prăvălii devastate, de multe ori nici măcar atâta, în lista lui Matatias Carp apar și destule prăvălii la care distrugerile s-au rezumat doar la vitrine sparte, pot să te convingă de 200(două sute) de beregăți omenești despicate cu satârul. În fine, după acest tur al cartierului evreiesc, ghidul său, nepotul informatorului, Leon, i-ar fi propus să meargă împreună la morgă. (NA. sigur că da! morga era ca o expoziție cu intrare liberă, ca la Muzeul Satului - sau, cine știe? în condițiile de excepție de atunci se intra la morgă și la abator ca pe bulevard, doar a intrat și dl. Mircea Albulescu în abator, pe când avea doar șase ani) În fine, spune că a văzut acolo **sute de cadavre**. Întrebând un sanitar dacă ceea ce-i povestise informatorul, despre **evreii îngropați de vii**, era adevărat, acesta i-a arătat niște resturi carbonizate. (NA. cred că este o eroare de tipar, înlocuindu-se *burned* cu *buried*) De altfel, nici nu mai contează, **arși** sau **îngropați de vii**, atâta vreme cât nici nu avea cum să intre în morgă, darămite să și chestioneze un sanitar, să viziteze totul ca o expoziție, mai ales că era bănuir de spionaj. Să fim serioși, tot din documentele procesului intentat lui Eugen Cristescu aflăm cât de bine erau filăți și supravegheați toți cei bănuiri a fi agenți anglo-americani, cred că nici nu ieșea bine din hotel și era filat. După ce au ieșit din morgă sa ia o gură de aer curat, ghidul îi propuse să-i facă cunoștință cu un văr de-al său ce scăpase ca prin minune de la **masacrul în masă din apropierea închisorii Jilava**. L-au găsit pe acesta în pat cu două răni la picioare. Acesta începu să povestească cum în noaptea de joi, 22 ianuarie, se ascunsese îm-

preună cu **alte sute de evrei** în subsolul clădirii administrative a comunității evreiești, unde au fost descoperiți de o echipă de legionari, membri ai CML. Scoși afară, au fost inspectați în gură pentru a vedea care posedă *proteze de aur*, apoi le-au fost luate *ceasurile și inelele de aur*, după care au fost încolonați și duși în casa lui Oscar Kauffmann, fostul director al Băncii Române de Credit, casă rechiziționată, devenită cartier general al Corpului Muncitoresc Legionar. În fine, aici au fost anchetați pe rând, unii fiind și torturați pentru a spune unde au ascunse averile, alții pentru a denunța numele celor mai bogați evrei. (NA. ca și cum nu-i știa toată lumea) Într-un final, cca. 70 au fost îngrămădiți în camioane de 5 tone, *furate de la armată*, și duși la Jilava unde au fost împușcați cu pistoale-mitralieră. Unii, printre care și povestitorul, *vărul nepotului informatorului* adică, au scăpat *făcând pe morții*. De reținut, se afirmă că evreii ar fi fost capturați în cursul nopții de joi, 22 ianuarie, presupunem că interogarea a avut loc în cursul aceleiași nopți, așa că masacrul s-ar fi produs în dimineața zilei de joi 23 ianuarie. De data aceasta, **așa-zisul masacru de la Jilava este exact localizat în timp, fără nici un dubiu**. Nu se poate vorbi despre o eroare de memorie, pentru că discuția relatată avea loc exact a doua zi, vineri 24 ianuarie. Este imposibil ca „supraviețuitorul” să se fi înșelat, din moment ce trecuseră mai puțin de 24 de ore de la presupusul masacru. Marcel Iancu afirmă însă că arestările s-ar fi produs în cursul zilei de marți 21 ianuarie, iar Matatias Carp menționează doar data masacrului, 22 ianuarie. **Deci în relatarea ziaristului american apare o zi diferență în plus**. Să observăm că vorbește despre sutele de cadavre de la morgă, în fine - este posibil, din moment ce bilanțul final a fost de 236 morți, *sute* deci, deși vorbește de două sute doar la abator, plus alte sute mai apoi, din care cca. 70 duși și împușcați la Jilava, restul fiind împușcați *de voie* pe stradă. Deci, ar fi trebuit să fie peste 400, fără a mai socoti soldații și legionarii căzuți în timpul luptelor. Să observăm de asemenea, că în ciuda faptului că afirmă să fi intrat în morgă, ba chiar a și discutat cu un

sanitar (NA. în ce limba? pe atunci engleza nu se studia în școală), nu pomeniște nimic despre capete tăiate, cu toate că informatorul spune clar, *jews beheaded with cleavers*, ăsta e un amănunt nu tocmai nesemnificativ, **capete despărțite de trunchi**, despre care dânsul nu spune nimic. La fel despre urmele de la cârlige și beregățile tăiate. Acestea nu sunt amănunte care să se uite. Imaginea unui cap uman tăiat este cutremurătoare, chiar și în imagini de la execuții prin decapitare, darămite să vezi cu ochii tăi așa ceva. Există astfel de imagini pe net, cele mai cunoscute sunt cele surprinse în timpul răscoalei boxerilor din China (1898-1901), am văzut și eu astfel de imagini, sunt ceva ce nu poate fi uitat. În fine, cireașa pe tort sau bomboana pe colivă, ca să zic așa, autorul menționează că în ziua de 23 ianuarie, pe când ultimii legionari depuneau armele, s-ar fi întâmplat, citez: *an act so imbecilic, so mad, so devoid of meaning, that it should stand for years as a monument to human frustration. A band of volunteers had driven to Curtza d'Arges and dynamited Calinescu's tomb*. Da, imbecilitate, dar nu a legionarilor, din moment ce cavoul odiosului criminal e tot la locul lui, intact, vezi și imaginea de la sfârșit. În fine, chestiunile povestite în continuare sunt de vodevil, autorul povestește cum informatorul său evreu a făcut o vizită în fostul cartier general al CML instalat în casa Kauffmann, și cum a observat că legionarii fuseseră atrași în mod *irezistibil* de mașinile de scris, așa că și-au exersat talentele literare scriind scrisori de dragoste dactilografiate, pe care le-au uitat în mașina de scris, manuscrise de păstrat pentru posteritate, recuperate și înmânate jurnalistului american, care și reproduce câteva mostre în cartea sa, scrisorele începând cu, citez: *Beautiful Girl (Dragutza Dominishoara)-(sic!)*, ... *Your image remains engraved on my soul (în inima mea)*... și tot așa. Care vasăzică, între două asasinate, muncitorii legionari din CML scriau scrisori de dragoste dactilografiate. Nu e de mirare că această carte nu a mai fost re-tipărită din 1944. Menționez că am auzit de la mai multe persoane despre chestiunea cu cavoul lui Armand Călinescu aruncat în

aer de către legionari, deși l-am văzut cu ochii mei intact, l-am și fotografiat chiar acum vreo doi ani, imaginea se găsește la ilustrații, dar este prima dată când văd această chestiune scrisă negru pe alb. Totul nu apare decât ca o legendă, nu am știut mult timp cine a lansat-o, dar **acum știu sigur cine au fost răspândacii**. Între timp, am dat și de unul din autorii principali ai lansării acestei legende. Este vorba despre dl. René de Weck, ministrul plenipotențiar (ambasador) al Elveției la București în perioada 1933-1945, anti-german notoriu, unul din intimii lui Armand Călinescu. În jurnalul său, apărut în 2000 la Ed. Fundației Culturale Române, acesta consemnează în data de 4 martie 1941, citez:

Legionarii au violat mormîntul lui Armand Călinescu de la Curtea de Argeș, în perioada cînd i-au masacrat pe prizonierii de la Jilava și cînd i-au asasinat bestial pe Iorga și pe Madgearu, adică pe la sfîrșitul lui noiembrie 1940. După ce au scos piatra tombală, bandiții au exhumat cadavrul. Nimeni vreodată nu va putea să se dedea la ceea ce au făcut ei. Autoritățile au mai putut să înapoieze familiei decedatului un picior, o cizmă și o caschetă de la uniforma nefericitului. Este incredibil că acești oameni au putut să se năpustească asupra cadavrului unui om pe care l-au ucis cu mai bine de un an în urmă. Însă, dimensiunea acestei sălbăticii primitive este revelată de faptul că în rîndul șefilor legionari se găsesc preoți și seminariști!

Edificator, nu? Orice comentarii suplimentare sunt inutile. Fără a mai vorbi și de datarea evenimentului, plasat de către dl. René de Weck cu două luni înaintea așa-zisei *rebeliuni*.

Și totuși un sâmbure de adevăr tot există în povestea aceasta. Deși nu are legătură cu subiectul nostru, *evreii atârnați în cârlige la abator*, o voi menționa din respect pentru adevărul istoric. Meritul îi aparține dlui Radu Aurel care a descoperit și scos la iveală din Arhivele Naționale – Argeș, câteva documente privind cavoul lui Ar-

mand Călinescu. Astfel în *dosarul 14/1941, f. 43-44, fond Legiunea de Jandarmi Argeș*, există un raport al Lt. Col. Modest Isopescu, comandant al Legiunii de Jandarmi Argeș, care menționează că în urma unei vizite la Cimitirul din Curtea de Argeș, citez:

Cavoul este crăpat, o parte din acoperiș și plasa din fața cripei este stricată, iar parte din acoperișul sicriului lui Armand Călinescu este stricat, așa că i se vedeau pantofii.

Ulterior a fost deschisă o anchetă care a constatat că în noaptea de 21-22 ianuarie 1941, un număr de elevi de la Seminarul Teologic din Curtea de Argeș, instigați de unul din profesori, pe nume H. Mihăilescu, și ajutați de alți doi legionari, Niță Gheorghe și Preda Constantin, ar fi reușit să deplaseze placa masivă de marmură de pe mormânt. În seara următoare, aceiași de mai sus, apoi un număr de indivizi ne-identificați, împreună cu doi contabili de la Cooperativa Forestieră "Munții Argeșului", Popescu Gh. Ion și Popescu Ion, ar fi "minat și detonat cavoul". După reconstituirea faptelor, toți cei implicați, cu excepția celor doi contabili, dispăruți între timp, au fost deferiți Tribunalului Militar al Corpului I de Armată Craiova, fiind judecați și condamnați. (*dosarul 14/1941, f. 86, fond Legiunea de Jandarmi Argeș*)

Și acum câteva considerații. Să facem observația că în acea perioadă, chiar dacă cel de-al doilea război mondial era în toi, regimul armelor era extrem de strict, iar despre explozibili nici nu mai vorbesc. Ca atare, este de presupus că grupa de profanatori amatori de morminte nu a reușit să facă mare lucru, chestiunea apărând mai degrabă ca o încercare de detonare, aspect întărit de starea cavoului, care nu prezintă urme de explozie. S-ar putea obiecta că ar fi fost totuși aruncat în aer, fiind re-construit ulterior. Raportul Lt. Col. Modest Isopescu vorbește doar despre o crăpătură și un grilaj stricat. Deci nici vorbă de aruncare în aer. Apoi, trebuie

luate în considerare și pedepsele aplicate în urma condamnărilor pronunțate de instanța militară. Bunăoară, principalul instigator al acestei acțiuni, un anume avocat Dumitru Apostol, președintele legionar al Cooperativei "Munții Argeșului", a fost condamnat la trei luni închisoare corecțională și trimitere pe front. Ca atare, deși legionar, i s-a aplicat o pedeapsă minoră, deci presupun că toate ororile descrise de către dl. René de Weck sunt pure fabulații. NB. De pe situl *procesulcomunismului.com*, aflăm că dl. Av. Dumitru Apostol, întors de pe front, a organizat un grup de rezistență în nordul jud. Argeș, pe Valea Topologului, fiind capturat de Securitate în 1948 și executat.

Prin 1986, spre sfârșitul unei epoci obosite, câteva fapte, aparent fără legătură. Pe 11 decembrie, o știre Associated Press *face înconjurul lumii*, scoțând pe bieții români, înfometați și înfrigurați, sătui până peste cap de *Epoca de Aur*, din anonimatul vieții lor amărâte. Știrea se intitula scurt: **4 persoane găsite vinovate pentru incendiul de la sinagogă**. Și acum faptele. În noaptea de 29 octombrie 1986, sinagoga din Buhuși este prădată de un grup de 4 borfași de duzină, dintre care unul minor. Aceștia au încercat să-și șteargă urmele declanșând și un mic incendiu. Paznicul clădirii, declarată monument istoric, datând de pe la 1840, ar fi încercat să-i împiedice pe hoți, fiind rănit în urma confruntării cu aceștia. Prinși și deferiți justiției în scurt timp, cei patru *piromani* amatori, cu vârste cuprinse între 17 și 28 de ani, vor fi condamnați pentru furt și incendiere la pedepse între 5 și 7 ani de închisoare corecțională, minorul de 17 ani fiind condamnat la 4 ani de școală corecțională. Acestea sunt faptele. Timp de câteva zile, evreimea de pretutindeni a stat cu ochii căsați la știri, *dârdâind de oroare*. O idee le străfulgerase tuturor creierul, *recrudescența anti-semitismului în România*. Amărății de borfași, habar nu aveau ei că îi dăduseră în acest fel apă la moară "filozoafei" jidoafce Hannah Arendt, care afirma că încă din sec.19, anti-semitismul românesc era un *well established fact*, o

chestiune foarte bine stabilită, care vasăzică. De către *dânșii*, evident. Ca să nu mai vorbim despre faptul că în viziunea dânsei eram un popor de criminali și o țară a corupției, citez: *that this was not only a country with an inordinately high percentage of plain murderers, but that Rumania was also the most corrupt country in the Balkans*. Chestiunea cu corupția însă, n-a prea nimerit-o, Ceaușescu reușind s-o stârpească în bună măsură. Orișicât, în comparație cu corupția actuală, marii tartori comuniști erau niște micuți copii. Rabinul Moses Rosen, cel ce și-a păstorit turma pe meleagurile mioritice între 1948 și 1994, într-un telex trimis agenției AP, a declarat mulțumit, citez: *no one can attack Jews (in Romania) and go unpunished*. Așa e! Dar, din păcate, reciproca nu prea mai era valabilă. Ca și despre *anti-românismul* dumnealor, despre care însă n-a mai suflat o vorbă. Doar reușise ca timp de patru decenii, și încă unul mai apoi, să blocheze tipărirea operei politice a lui Mihai Eminescu. De altfel, Ion Gheorghe Maurer, prim-ministru al României între 1961-74, avea mai târziu să-i reproșeze rabinului cu privire la evreii ce părăseau în masă România (pe atunci, cu excepția libertății de exprimare și de deplasare, chestiuni de care oricum, nu se interesau nici 5% din români, se trăia oarecum acceptabil în România), citez:

Ce le-am făcut? Le-am salvat viața, am luptat împotriva naziștilor. Dacă era regimul legionarilor de dinainte de război nu emigrau ca acuma.(sic!) *Când era închisă emigrarea, cei din Israel ne făceau antisemiți; acum că e deschisă, ne acuză ca-i izgonim și ne atacă și mai rău.* (Tribune Juive din Paris nr. 690-691/25 septembrie - 15 octombrie 1981)

Sigur că da! Vezi și declarațiile d-lui Baruch Cohen, “alungat” în Canada, alt mare iubitor de români, ca și dl. Elie Wiesel de altfel, despre care discutam mai înainte. Să adăugăm că pe atunci, România era singura țară comunistă ce întreținea relații diplomatice și

"de prietenie" cu statul Israel.

În fine, orice ar spune diverși detractori animați de interese obscure, trebuie spus că **Eminescu este, ca și limba română de altfel, bunul nostru cel mai de preț**, farul călăuzitor prin vicisitudinile și ticăloșia epocii în care trăim, limba lui este limba în care gândim, scriem și vorbim, un reper istoric al identității noastre naționale, reper care se opune neantizării, ștergerii identității naționale, **desființării nației acesteia care încurcă multe socoteli politice globale**. Așa că nu e de mirare că volumul conținând opera politică a poetului a fost *dat la topit prin contribuția de o inestimabilă valoare teoretică și practică* a d-lui Moses Rosen, parcă așa se zicea pe atunci. Printre puținii care au avut curajul de a reacționa atunci, în plină *epocă de aur*, a fost și poetul Corneliu Vadim Tudor, cum altfel, scriind *În apărarea lui Eminescu*, care va stârni un scandal internațional, tot cu contribuția d-lui Moses Rosen, vizat în poemul buclucaș, cel care înfierase opera publicistică eminesciană, acuzând-o de antisemitism extrem. Atacurile repetate la adresa publicisticii lui Eminescu stârniseră reacția violentă și virulentă a poetului, pentru că de data aceasta, pamfletarul necruțător va domina poetul, citez:

*Trist cartofor, tu, monument de ură/satyr drapat în giulgiu vișiniu
/cum vii să faci tu ordine-n cultură/mai bine-ai vinde nasturi și
rachiu/mici echimoze-s ochii tăi de fiară/rînjești ca rîia, hoț, cu colții
răi/mefiboșet gîngav și fără țară /răufăcător ești tu, cu toți ai tăi./*

Volumul Saturnalii (1985) ce conținea poemul cu pricina, a fost retras în scurt timp din librării, iar poetului i s-a interzis să mai publice o bună perioadă de timp. Meritul d-lui Corneliu Vadim Tudor este cu atât mai important cu cât, în aceeași epocă, mulți din "intelectualii" de azi făceau *rezistență prin haleală*, "săpând" adânc la temeliiile sistemului comunist. Așa s-a dus războiul iudeo-roman

de pe la 1800 înapoi. Noi scriem pamflete, iar dâșii se duc cu jalba în proșap pe la ambasadele marilor puteri. Ar fi fost bine însă ca războiul să se ducă în domeniul ideilor, că pamflete se tot scriu de vreo trei sute de ani înapoi. Din păcate, dâșii nu răspund tot cu pamflete, ci cer scoaterea unor cuvinte "înjositoare" chipurile din limba română, interzicerea unor scrieri, dărâmarea unor statui, desființarea unor stâlpi ai culturii românești, re-scrierea istoriei recente - metode tipic dictatoriale-teroriste. Vom mai avea prilejul să discutăm despre asta. Revenind la *oile noastre*, știrea Associated Press adică, menționează că atacul (nu era atac, era doar o banală tentativă de furt prin efracție) asupra sinagogii din Buhuși, a produs teamă printre cei 24,500 de evrei din România, atâția mai erau în 1986, teamă de recrudescența anti-semitismului. Sigur că da! Se insinua probabil o legătură directă între spargerea de la sinagogă și volumul *Saturnalii*. Deși volumul nu era menționat în mod explicit, au fost incriminate drept posibile cauze ale acestei spargerii, anumite scrieri definite de dâșii drept antisemite, citez:

Some members of the Jewish community blamed communist authorities for tolerating the publication of several anti-Semitic articles in the state media earlier this year. Cultural authorities reportedly banned poet Petre Ivancu from publishing after Rosen complained that one of his works was anti-Semitic.

Dâșii se refereau la un așa-zis **poem anti-semit**, apărut în *Scânteia Tineretului*, *Suplimentul literar și artistic* din 14 iunie 1986. În fapt, este vorba de un poem intitulat **Cântec**, autorul fiind un anume Petre Ivancu. Acesta, poet și ziarist, colaborator la ziarul *Luceafărul*, sprijinit în acea perioadă de către Adrian Păunescu și Marin Sorescu, a dispărut fără urmă în scurtă vreme de la publicarea singurului său volum de versuri, fără a mai ști nimeni niciodată ce s-a întâmplat cu dânsul. Poate s-a sinucis, poate că și-a schimbat identitatea și/sau a fugit peste graniță, nimeni nu știe nimic, cert este că s-a volatilizat fără urmă. În contextul epocii, pare a fi un poem

"patriotic" în stilul bine-cunoscut patriotard, violent și patetic, îl citez și eu parțial pentru a vedea cât de anti-semit este:

"câți au vrut să ne jupoaie/în cârlige apoi au stat./o, câți lupi în piei de oaie/n-am văzut și spânzurat./am avut răbdare multă/până s-au făcut țărână, /umbra lor în ștreanguri grele/veacuri lungi o să rămână."

Deci de unde până unde anti-semit? Desigur, dacă ne luăm după atârănarea în cârlige pomenită în poemul cu pricina, coroborată cu teoria fantasmagorică cu evreicele goale făcute pastramă și bălăngăindu-se atârdate și ele în cârlige la abator (așa cum afirma Ilya Ehrenburg) chestiile s-ar lega oarecum. Problema rămâne însă perfect valabilă în contextul de acum. Să nu ne mirăm ca așa cum un individ dubios ce se numește Marco Maximilian Katz, și care monitorizează chipurile *antisemitismul românilor*, a avut tupeul să ceară Academiei Române modificarea definiției cuvântului JIDAN, voi reveni la sfârșit în anexe cu explicații asupra acestui termen, ca și asupra cererii insolente a acestuia, deci să nu ne mirăm dacă va cere într-o zi și modificarea definiției cuvântului **CÂRLIG**. Pentru că, nu-i așa? **rănește sensibilitățile evreilor**. Că așa sunt ei, mai *sensibili* când vine vorba de cârlige și abator. Problema e că în limba română nu prea mai e nici un termen echivalent al piesei de metal îndoită la capăt cu vârful ascuțit. Știți Dvs. care, cea în care *se atârnavă evreii la abator*. (sic!)

Senzațional, în scenă intră dl. Charles Krafft ! Ba mai și primește un premiu de 200\$ pentru că afirmă clar și răspicat că toată această poveste ce ne preocupă, evreii atârnați în cârlige la abator este un FALS.

Dar cine este dl. Charles Krafft? Dintr-un interviu de pe net aflăm că numele său întreg este Charles Wing Krafft și că este artist, de

formație pictor, domiciliat în Seattle, SUA. În ultimii 15 ani a abandonat pictura, ocupându-se de ceramică, mai precis ceramica pictată manual, meșteșug extrem de răspândit în țările saxone, Germania și Olanda, dar și latine, Franța și Portugalia în special. Dânsul ornează cu desenele sale orice piesă de faianță, de la farfurii la pistoale mitralieră și grenade din ceramică, fiind azi considerat un pionier al stilului "low brow" sau Pop Suprarealism, care își are rădăcinile în caroseriile pictate cu aerograful din California și comixurile underground din anii '60. Mai interesante sunt pasiunile sale extra-artistice, pe primul loc călătoriile, pe locul doi, ISTORIA ROMÂNIEI, apoi mai sunt și altele care ne interesează mai puțin. Din păcate, reporterul nu l-a întrebat de unde până unde istoria României, fie ea și pe locul al doilea. Orișicât, faptul e senzațional. Și mai interesant este ce spune în continuare. Dânsul a participat la un fel de concurs de scrieri revizioniste, concurs inițiat în cadrul unui amplu proiect intitulat **The Holocaust Historiography Project**, cu o scurtă lucrare tratând exact subiectul care ne interesează, *evreii atârnați în cârlige la abator*. Am dat de această lucrare cu totul și cu totul întâmplător. Pe măsură ce citeam, capul a început să mi se învârtă. Mă gândeam, Oh, Doamne! ce preocupări pot avea unii? La zeci de mii de kilometri distanță de România? În timp ce la noi întreaga țară stă călare pe televizor să vadă ce s-a mai întâmplat cu cine știe ce pițipoancă ce si-a ratat debutul pe centură, cuplându-se cu cine știe ce fotbalist. Dânsul s-a deplasat la București, unde a discutat cu d-na Lya Benjamin, cu dl. Dinu C. Giurescu, și chiar cu dl. Dărășteanu. Faptul în sine e extraordinar, cu atât mai mult cu cât dânsul s-a dovedit a fi extrem de bine documentat, cel puțin pe partea de limbă engleză, din lucrarea sa reieșind și alte personaje din spațiul american de data aceasta, despre care nu știam, care au re-iterat în mod denaturat din păcate, această chestiune, a *evreilor atârnați în cârlige la abator*. Din păcate, așa cum spuneam, dânsul nu prea dă explicații despre cum a ajuns să analizeze această chestiune, bănuiesc că i-a sărit și lui în ochi *aberația*, dat fiindcă a decla-

rat că este pasionat de istoria României. Redau integral textul omului, așa cum a apărut pe situl care i-a acordat premiul:

Locul întâi - \$200.00

Mai jos sunt cinci versiuni ale aceleiași istorii de cinci autori diferiți. Versiunea a doua, din *Charleston Gazette* (cea cu mașinile de tocat carne), se bazează probabil pe altă istorisire care a apărut într-o carte relativ recentă despre vasul *Struma*, cu refugiații evrei ce se îndreptau spre Palestina, vas scufundat în apropiere de Istanbul. Dacă aș fi avut mai mult timp la dispoziție, aș fi putut să vin cu mai multe detalii, cât și cu mai multe versiuni ale acestei povești, care, bine-înțeles, **nu este adevărată**. Am încercat să iau legătura cu dl. Radu Ioanid, cercetător la USHMM în Washington DC, în legătură cu o notă de subsol privind falsurile cu privire la această problemă. De asemenea, am depistat discrepanțe majore în citatele ce apar în cărțile cu privire la istoria României în cursul celui de-al II-lea război mondial, cărți scrise de către Lya Benjamin și Prof. Dinu Giurescu. Recent, Robert Kaplan a repetat legenda cu abatorul din București în cartea sa *Balkan Ghosts*. În versiunea postată pe situl Nizkor.org (50 de ani de tăcere) eu cred că poate fi luat în considerație și cadavrul hăcuit al unei tinere fete. Vârsta variază între 6 și 14 ani. În versiunea lui Matatias Carp, *Cartea Neagră*, care e citată în mod invariabil în calitate de autoritate finală asupra autenticității acestei istorii, intestinalele evreilor măcelăriți în abator, au fost găsite încolăcite în jurul gâtului ca o cravată. Iar textul ce se putea citi pe corpul lor era "carne koșer" mai degrabă decât "bun pentru consum uman". Am o copie a desenului făcut de artistul și arhitectul român Marcel Iancu, cu corpurile atârănând cu capul în jos, având deasupra un semn (placă) pe care scrie "Coșer". Într-un fragment din jurnalul său, care însoțea o expoziție a lucrărilor sale din Israel, el afirmă că acele cadavre ar fi fost violate de către legionari.(sic!) Până la urmă am reușit să determin numărul victimelor "*rebeliunii legionare*" din București care a rezultat a fi 212 (sic!). Din aceștia 120 au fost evrei.

Restul au fost creștini despre care nu se mai știe nimic. 11 cadavre au fost găsite în apropierea abatorului municipal. Ele au fost aduse acolo cel mai probabil din altă parte a orașului. **Unul din ele, era cadavrul unui german.**(sic!) Nu am fost în măsură să pun mâna pe nici o descriere a evenimentelor de proveniență ne-evreiască, cum ar fi de exemplu, documente emenate de la guvernul român. Fotografiile cu cadavre „de evrei” ce apar în muzeele holocaustului și în cărți sunt discutabile. Toate cele 212 cadavre (evrei și creștini) au fost aduse la Institutul Medico-Legal **Mina Minovici** pentru identificare după tulburări. Cine poate spune dacă cadavrele din imagini sunt sau nu de evrei? Povestea a fost prima dată istorisită de către Leigh White, care nu se găsea în București atunci. Era în Bulgaria. Corespondentul de război Robert St. John de la AP a popularizat povestea falsă cu abatorul a lui Leigh White. În multe studii ne-academice este citată versiunea absurdă popularizată de St. John. Toate citatele academice însă se referă la Matatias Carp, un avocat evreu care a pregătit cererile de reparații înaintate de Comunitatea evreiască din București lui Antonescu după așa-zisa *rebeliune*, care a fost de fapt un putsch inițiat de Antonescu la ordinul lui Hitler.

Iată prima versiune:

În acea noapte, cămășile verzi au încărcat două sute de prizonieri evrei în camioane și i-au dus la abatorul municipal. Acolo, ca într-o parodie diabolică de tăiere kosher, au atârnat mai mulți evrei în cârlige și le-au tăiat beregata, alții au fost împinși spre butuci unde au fost decapitați cu satâr.

Sursa: **The Long Balkan Night**, de Leigh White

The Long Balkan Night a fost publicată în 1944 și a rămas uitată timp de zeci de ani. (eu am cumpărat-o de pe Amazon.com cu 12\$, NA) Când războiul a izbucnit în Yugoslavia în anii '90, cartea a devenit un fel de obiect de cult pentru jurnaliștii din Balcani. Unii au afirmat că ar fi chiar cea mai bună carte scrisă vreodată de un reporter de război american. Leigh White a fost corespondent în

Europa de Est al Jewish Telegraphic Agency deoarece, așa cum afirmă el însuși, "eram tânăr, blond, un arian evident, vorbeam trei limbi, și eram suficient de necunoscut și dispus să lucrez pentru un salariu extrem de modest". În realitate, nu exista nici o *Jewish Telegraphic Agency* în Europa în perioada aceea, pentru că naziștii îi interzisese să mai opereze. JTA pentru Europa de Est fusese redenumită *Overseas News Agency*, iar White era singurul ei angajat.

Iată a doua versiune:

Abatorul din București a fost locul celor mai înfiorătoare torturi. În ultima zi a rebeliunii, 15 evrei au fost duși de la Prefectură la Abator unde toți au fost torturați și/sau împușcați mortal. Antonescu a cerut unui procuror militar să investigheze cele întâmplate. Acesta a raportat că a recunoscut trei dintre cunoștințele sale printre cadavre, afirmând că fuseseră torturate "cu profesionalism" (avocatul Millo Beiler și frații Rauch) A adăugat, "cadavrele au fost atârinate în cârligele folosite de parlagii"[29] Secretarul lui Mihai Antonescu a confirmat descrierea procurorului, și a adăugat că unele din victime au fost atârinate pe când erau încă în viață, pentru a permite torționarilor să le ciopârțească corpurile.

Sursa: Radu Ioanid, **The Holocaust in Romania**.

Iată a treia versiune:

Unul din aspectele deprimante ale ororilor a fost ne-răbdarea cu care aliații Germaniei s-au apucat să ucidă. În România, membri ai Legiunii Arhanghelului Mihail au dus cu forța familii de evrei la abator în 1941, legați și dezbrăcați, măcelăriți apoi în mașini de tocat carne.(sic!)

Sursa: **The Horror of the Holocaust**, de James A. Haught, Charleston Gazette, 22 Aprilie, 1994.

Iată a patra versiune:

Garda de Fier a colindat Bucureștiul (în 1941) cu camioane, completând lista de evrei. Au dus victimele la abatorul local de la periferia orașului. Victimele dezbrăcate au fost legate. Au fost obligate apoi să meargă în patru labe precum animalele. Așa au fost dirijate

spre rampa de lemn a abatorului. În vârful rampei, un legionar având în mână un ciocan de lemn lovea în cap fiecare bărbat sau femeie, la fel cum măcelarii loveau în cap un porc sau o vacă. Apoi, colegul de alături, tăia jugulara victimei cu un cuțit ascuțit, ca orice măcelar profesionist. Alții, cu mințile bolnave, luau victimele muribunde și le agățau în cârligele de pe pereți, în modul în care se procedează cu animalele. **Membrii privilegiați** ai Gărzii de Fier mergeau apoi la fiecare corp cu ștampile de cauciuc. Cuvintele pe care le imprimau pe corpurile evreilor erau echivalentul în româna al textului: **Bun Pentru Consum Uman**.

Sursa: **Shalom Means Peace**, de Robert St. John, Doubleday & Company, New York: 1949.

Versiunea a cincea provine de la Nizkor.org, cu detalii despre fetița care nu apare în lista celor 10 victime presupuse a fi fost ucise acolo, publicată de Lya Benjamin în româna. Aceasta infirmă versiunea cu **mașina de feliat carne**. (sic!)

Iată a cincea versiune:

În zori, pe 23 ianuarie 1941, un camion de la fabrica de cârnați Podsudeck a fost încărcat cu 15 evrei care se găseau sub stare de arest în clădirea Prefecturii de Poliție. Au fost conduși apoi la abatorul orașului. La ancheta efectuată în urma rebeliunii, Lt. rez. I.N.Vlădescu, procuror militar, a relevat în raportul său aceste evenimente: Sursa: **Shalom Means Peace**, de Robert St. John. Doubleday & Company, New York: 1949.

LA ABATOR: *Sub pretextul că acționează împotriva unei mișcări politice, legionarii au comis omoruri în masă la abatorul orașului, la Băneasa. Mai mult de 100 de persoane au fost măcelărite. Unii au fost găsiți cu burțile tăiate adânc de către acești asasini abjecți, care au folosit în acest scop cuțite de măcelărie. Maeștri în arta torturii, au scos intestinele victimelor și le-au încolăcit în jurul gâtului ca niște cravate. În timp ce acest carnagiu avea loc în interiorul abatorului, afară, un mare număr de legionari cântau bătându-și joc de psalmii și rugăciunile evreiești. Atașatul german în București*

a făcut un raport cu pierderile de vieți omenești. Intr-unul din rapoartele sale a scris: **"în morga din București se puteau vedea sute de cadavre, din care majoritatea erau evrei"**. Rapoarte din surse evreiești au stabilit că victimele nu au fost doar ucise, ci măcelărite. Nu mai puteau fi numite cadavre umane. **În abatorul municipal, părți de corp atârnavau în cârlige precum carcasele de bovine.** Un martor a văzut o fetiță de aproximativ cinci ani atârând de picioare ca un vițel, cu întregul corp plin de sânge.

Source: *Shattered! 50 Years of Silence*, Special Internet Edition. © Copyright Dr. Felicia (Steigman) Carmelly, 2001. All rights reserved.

Scris de Charles Krafft

Câteva observații acum privind *referatul*, ca să zic așa, nu am găsit alt cuvânt mai potrivit pentru lucrarea d-lui Charles Krafft. Sigur că da, dânsul este un amator pasionat de istorie, dar nu un naiv. Să remarcăm faptul că dânsul a socotit că este *arhi-suficient pentru cititorul american*, să prezinte cinci versiuni contradictorii ale aceleiași istorii controversate, fără a mai vorbi despre aberația în sine, de afirmațiile care mai de care mai fantasmagorice. Problema e că ceea ce este mai mult decât clar în America, nu este la fel de clar, după cât se vede, în România. Cu toate acestea, meritul autorului e cu atât mai mare, cu cât nu a avut acces, după cum se vede, la documentele în limba română, relativ numeroase. Cu toate acestea, din citatele dânsului se pot extrage oarece informații interesante. Să le luăm pe rând. Dacă din prima istorisire, cea a lui Leigh White, nu avem prea mare lucru, am discutat aici mai în amănunt despre ea, singura informație interesantă este cea privind pe corespondentul de război Robert St. John, care a preluat povestea lui White, adăugându-i, așa cum vom vedea în continuare, alte detalii "picante". A doua istorisire citată are însă câteva aspecte interesante. Să observăm că reproduce cuvânt cu cuvânt textul din celebrul deja raport, dar textul este însă atribuit d-lui Radu Ioanid. Nici o problemă, dl. Radu Ioanid a făcut parte din comisia ce a elaborat și

redactat raportul, așa că își poate atribui orișice fragment. Problema e că față de textul din raport, lipsește un amănunt extrem de important. În timp ce în textul citat de dl. Krafft se spune, citez: "*cadavrele au fost atârinate în cârligele folosite de parlagii*"[29], în raport scrie, citez din nou: "*trupurile celor uciși la abator au fost atârinate **de ceafă**, în cârligele folosite de parlagii*" [336], lipsind exact esențialul, locul de unde au fost atârnați, DE CEAFA. Cea de-a treia istorisire seamănă cu știrile de senzație din *Can-Can* și *Liber-tatea*. Să facem observația că în textul în engleză apare expresia **meat cutting machines**, care în limbaj tehnic înseamnă acele fierăstraie cu bandă (bandzig) cu care se taie oasele, dar fiind vorba despre un cotidian de scandal care se adresează publicului larg, am tradus această expresie prin sensul pe care-l are în limbaj curent, mașină de tocat, care se găsește în orișice bucătărie. Orișicât, chestia cu carnea tocată nu pare plauzibilă, cu atât mai mult cu cât trecuse perioada sărbătorilor de iarnă. Așa că toată această poveste cu **famiile de evrei transformate în carne de sarmale** cade(sic!).

Versiunea a patra vine cu câteva noutăți, în primul rând mersul în patru labe al evreilor spre tăiere, legați fedeleș în prealabil,(sic!) și *asomarea* prin lovire în cap cu ciocanul de lemn. Din păcate, poate că în Statele Unite se mai folosea lovirea cu băta în cap a vitelor pentru a atenua durerile sacrificării, în timp ce pe meleagurile mioritice se practica deja *asomarea electrică a bovinelor*, chestiune menționată și în Monografia Abatorului București, apărută prin anii '50. Și mai interesantă este însă descrierea modului de marcare, cu ștampile de cauciuc. Aici se pot face câteva considerații interesante. Carnea ce mergea mai apoi în măcelării, atunci ca și acum, era analizată din punct de vedere sanitar într-un laborator, după care medicul veterinar aplica cu o ștampilă pe carnea proaspătă o siglă încercuită din două sau trei litere (nu știu exact pe moment, dar voi afla) semnificând *Bun De Consum*, ceva gen BDC sau BC. **De aici și ideea cu marcatul carne koșer**. Nu cred că la Abatorul București se făcea o astfel de delimitare, carne pentru creștini și carne tăiată

koșer, mai degrabă cred că evreii aveau măcelarii specializate în așa ceva, așa cum există și azi. Orișicât, dacă marcarea se făcea prin ștampilare, e greu de crezut că *bestiile legionare* au stat să aștepte după confecționarea unei ștampile "koșer". Ultimul aspect interesant este că modul de agățare în cârlige este precis desemnat, citez: *în modul în care se procedează cu animalele*, adică nu de ceafă, ci de picioarele dinapoi. Aici dâșii intră în contradicție cu cele afirmate în deja celebrul raport, care spune că victimele au fost agățate **de ceafă. Și toate acestea au fost scrise în 1949.** De atunci încoace, domnii *holocaustologi profesioniști* aveau tot timpul să se documenteze. Mai bine de jumătate de secol, care vasăzică. Ultima istorisire este de departe cea mai interesantă, cu atât mai mult cu cât face parte dintr-un proiect extrem de amplu privind Holocaustul. Este vorba despre *Nizkor Project*, nizkor fiind un cuvânt evreiesc cu semnificația *ne vom reaminti*. Din start, suntem introduși în temă, așa s-ar zice, prin subtitlul proiectului, *Dedicated to 12 million Holocaust victims who suffered and died at the hands of Adolf Hitler and his Nazi regime*. Edificator, nu? Din 6 milioane se făcură 12, e drept, vorbește de victime, nu neapărat de evrei, deși orișice dicționar serios precizează clar, citez: *The pre-World War II population of European Jews is estimated at close to 9 million*. De altfel, nici autoarea textului ce ne preocupă, o anume Dr. Felicia (Steigman) Carmelly, despre care aflăm că este psihoterapeut, educator, autor, lector și consultant în relații umane (sic!), nu se lasă mai prejos, peste tot pe net este prezentată drept *Winner of the Canadian Society for Yad Vashem, Prize in Holocaust History, 1997*. Cartea din care a fost extras textul cu pricina, conține chipurile, mărturii *incredibile* despre **CEI PESTE 500,000 DE EVREI OMORĂTI ÎN HOLOCAUSTUL ROMÂNESC**. Iarăși edificator, nu? În mod normal, cred că în stilul ăsta ar trebui să ne asumăm omorârea tuturor celor 12 milioane de victime (din care 6 milioane evrei, nu mai știu exact ultima *cifră oficială*), încălzirea globală, dispariția dinozaurilor, fenomenul *El Niño*, **ca să se termine odată toată această mize-**

rabilă tevatură. Revenind la text, din nou aflăm câteva chestiuni interesante. Bunăoară, dânsa citează din cartea d-lui Robert St. John, despre care am vorbit deja, care și el citează mai mult ca sigur din *Cartea Neagră* a lui Matatias Carp (nota de subsol), precizând și societatea căreia îi aparținea camionul, fabrica de cârnați *Podsu-deck*, fabrică ce a existat realmente, renumită prin mezelurile de calitate produse, apoi este reluată aceeași chestiune cu cei 15 evrei transportați cu camionul din clădirea prefecturii, cu toate că legionarii se predaseră armatei în seara zilei precedente, în fine, apare și numele procurorului militar, de această dată, un anume *locotenent în rezervă I.N. Vlădescu*, (care în *Cartea Neagră*, unde este citat un fragment din articolul din *Jurnalul de dimineață*, este avocat de profesie, căpitan în rezervă, NA) care ar fi făcut ulterior o anchetă asupra celor întâmplate la abator. Chestiune absolut ne-verosimilă, cum am spus deja, funcția de procuror militar necesitând studii superioare de drept și militare, ca atare trebuia să fie ofițer superior, adică cel puțin maior, nu un pârlit de locotenent sau căpitan. De asemenea, fiind vorba despre o specializare strict militară, un procuror militar nu poate fi ofițer în rezervă, adică preluat din mediul civil, și cu atât mai puțin un avocat nu avea cum să aibă această funcție, chiar dacă aparent ține tot de justiție. Orișicât, se poate verifica în arhivele de atunci dacă acest locotenent sau căpitan a existat realmente, deși numele este comun, și ce hram purta în cadrul armatei. În continuare, autoarea povestește ce s-a întâmplat la abator, textul fiind preluat chipurile din raportul locotenentului. Nimic nou sub soare, aceeași chestie cu burțile despicate și intestinele încolăcite în jurul gâtului, este dat și numărul de evrei măcelăriți, 100, cu toate că doar trei rânduri mai sus se vorbește doar de 15 evrei aduși cu camionul societății *Podsudeck*. În fine, nici nu mai contează, probabil restul de 85 fuseseră *măcelăriți* mai înainte, adică se referea la cei de la Jilava. Apare și detaliul picant cu fetița de 5 ani atârnată în cârlige, de data aceasta corect, se și precizează, *atârând de picioare ca un vițel, cu întregul corp plin de sânge.*

Sursa indicată este, atenție! *Matatias Carp, Cartea Neagră, (The Black Book) p. 232*. Precizez că în ediția care circulă liber pe net, cea editată de Andrew L. Simon, această informație nu există. Dar nici în *Cartea Neagră*, vol.1, 1946, nu există, cu toate că la pagina indicată, pag.232, regăsim date despre așa-zisul Masacru de la Abator. Ca atare, sau există mai multe versiuni ale aceleiași cărți, în care sunt adăugate sau scoase, după cum se prezintă interesul, informații mai mult sau mai puțin "picante", sau cercetătorii holocaustologi *de calibrul moral* al stimabilei dr. Felicia (Steigman) Carmelly dau frâu liber imaginației în funcție de cuantumul premiului oferit de către autoritățile evreiești. Evident, pentru că au consemnat totul *balanced and Zionist in nature*. Părerea mea, dat fiindcă și pagina corespunde exact, este că d-na dr. Felicia (Steigman) Carmelly chiar **mente cu nerușinare**. La fel cum este posibil ca dl. Robert St. John să fi adăugat detaliul picant cu fetița atârnată în cârlige, iar d-na să-l fi citat doar. Nu știu, nu am reușit să pun mâna pe carte, așa că nu pot afirma cu certitudine acest lucru. Dacă ne gândim însă cum a fost făcută traducerea în franceză a *Cărții Negre* de către d-na Alexandra Laignel-Lavastine, parcă toate aceste chestiuni încep să se cam lege, și nu văd de ce ne-am mira... Fără a mai vorbi despre Abatorul municipal, care este localizat la Băneasa.

Și în fine, să discutăm despre o listă a tuturor victimelor din acele zile tragice, listă pe care am preluat-o dintr-o carte a d-nei Lya Benjamin, lucrare intitulată *Evreii din România între anii 1940-1944*, autori Lya Benjamin și S. Stanciu, Federația Comunităților Evreiești din România, Centrul pentru Studiul Istoriei Evreilor din România, Editura Hasefer, 1993, informațiile fiind preluate din arhiva CNSAS, o listă oficială, provenind probabil din arhiva SSI, ultimul deținător fiind SRI.(A.S.R.I. FP 40010, vol.60 f.216) Lista conține numele victimei, etnia, ocupația, dar și un detaliu extrem de important, locul sau zona unde a fost găsit cadavrul. Este indicat de asemenea și numărul dosarului, dovadă că o anchetă a fost deschisă pentru fiecare

caz în parte, așa cum afirmam anterior. În total, un număr de 212 victime, aduse la IML "Mina Minovici" după așa-zisa *rebeliune*. Dintr-acestea, 109 sunt evrei, restul de 9, printre care și cele două cadavre ne-identificate, încredințate Crematoriului pentru incinerare după anchetă, ne-figurând în listă. Mai mult ca sigur, pentru acestea 7, certificatele medico-legale de deces în vederea înhumării, au fost eliberate la domiciliu, fără să mai fi fost nevoie aducerea la Morgă. Este vorba despre victime ucise în casele lor, așa cum a fost cazul crimelor din locuința fam. Frânghieru din Intr. Colentina nr.15, unde au fost împușcați capul familiei, Moise, și fiul cel mare, Haim(Carol), ca și cazul copilului Rodrigues Maurras Brickman, din str. Mihai-Vodă nr.9, împușcat cu un foc de armă tras din stradă de către o persoană ne-identificată. Analiza acestei liste mi-a permis deducerea unor concluzii suplimentare, care confirmă anumite ipoteze enunțate de participanții direcți la evenimentele din acele zile. Pentru început să lămurim cazul d-lui Hugo Haffner despre care scria dl. Filip Brunea-Fox în cartea *Orașul Măcelului*. În listă, acesta apare la poz.56, nr. dosar 117, **de etnie germană**, cadavrul a fost găsit pe Calea Victoriei. Deci nu era evreu, așa cum în mod eronat a precizat dl. Brunea-Fox, eroare preluată probabil din anunțul de la morgă, unde și numele era ortografiat incorect, și nu locuia în Calea Victoriei, eroarea provenind mai mult ca sigur din aceeași sursă. Altă chestiune interesantă apare la poz. 47, unde figurează cadavrul unui bărbat ne-identificat, găsit ars într-o camionetă pe Calea Victoriei. Camioneta apare în imaginea 25 de la sfârșit. Este vorba despre o camionetă din dotarea armatei, "capturată" de victimă, camionetă ce a luat foc, sub tirul armatei probabil, șoferul improvizat pierzându-și viața în incendiu, **"soldatul stropit cu benzină și incendiat de către legionari"** din comunicatul propagandistic și mincinos dat de autorități, menit a "motiva" pe militarii ce mai aveau oarece ezitări de a împușca oameni nevinovați, autor Willy Pragher, imagine aparținând Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg. Căutând mai departe în listă, am mai descoperit ceva

detalii interesante. În primul rând, și asta este cea mai importantă informație, cadavrele celor despre care se presupune că ar fi fost uciși la Abator, chiar au fost găsite în zona abatorului, la cei 12 ale căror nume se regăsesc în *Cartea Neagră*, 10 indicați de către Matias Carp, plus încă doi, ce se regăsesc în nota de subsol, citat din articolul din *Jurnalul de dimineață*, din care doi au scăpat, s-au mai adăugat trei nume, astfel că lista celor 15 despre care se presupune că ar fi fost duși la Abator este acum completă. Este vorba despre un anume Mișu C. Goldschläger, reprezentant comercial, (poz.61, dosar nr.122), cumnatul d-lui Marcel Iancu, amintit de către Mihail Sebastian în memoriile sale, apoi un anume Alexandru Dober, blănar, (poz.61, dosar 121), și în fine, senzațional, un anume **Henri Kira Kirchen, conte de Bellagio, german, rentier**, (poz.63, dosar nr.124). Iată deci, neamțul despre care vorbea dl. Charles Krafft, a apărut și el. Ca atare, din cei 15, menționați peste tot, inclusiv în Raportul Final, doar 14 erau evrei, încă o dovadă, dacă mai era nevoie, a seriozității cu care a fost abordată cercetarea acestui aspect atât de mediatizat, citat, iterat și re-iterat de mii și mii de ori în literatură, presă scrisă și online, emisiuni tv și discuții online pe forumuri. Cu atât mai mult, cu cât impactul emoțional al unor astfel de fapte de o cruzime inimaginabilă este devastator. Bătaie de joc inadmisibilă la adresa românilor, îmi pare rău, dar nu am alte cuvinte. S-ar putea spune - ce mai contează dacă au fost 14 sau 15 victime? Ba bine că nu! Pentru că lista "inadvertențelor", ca să fiu blând, nu se oprește aici. Iată că parcurgând lista, la poz. 50, dosar nr.111, găsim un amănunt și mai senzațional. Avocatul Milo H. Beiler, despre care dl. I.N. Vlădescu, "procurorul" trimis chipurile de către Ion Antonescu să ancheteze cele petrecute la abator, afirma în articolul din *Jurnalul de dimineața* nr.57, din 21 ianuarie 1945, că ar fi fost găsit în incinta abatorului, **atârnat în cârlig (eventual), cu pânțele spintecate și cu intestinele înnodate de gât în chip de cravată**, autorul menționând în mod expres aceste aspecte, deoa-rece afirmă că ar fi cunoscut personal victima, deci, cadavrul d-lui

Milo Beiler, avocat, împușcat, atît și nimic mai mult, a fost găsit în Șos. Bonaparte, Bd. Iancu de Hunedoara de azi, adică exact în partea opusă a orașului. Un loc în care s-au dus cele mai violente lupte între legionari și armată, loc în care, pe cca. 300m se găseau Președenția Consiliului de Miniștri, Cazarma Gardienilor Publici și Sediul Central Legionar. Amploarea luptelor se vede și în ilustrațiile de la sfârșit. **Este clar că în aceste condiții toată teoria d-lui I.N. Vlădescu, și implicit, afirmațiile din Raportul Final, se clatină serios de tot.** O greșeală este aproape 100% exclusă, cu atît mai mult cu cît lista provine de la un serviciu serios de informații. Se știe cît de meticulos cu informațiile era dl. Eugen Cristescu, ca și subalternii acestuia, iar competența SSI era recunoscută chiar și de către Securitatea comunistă, KGB și Abwehr. Ca atare, nu pot decît să re-iterez părerea exprimată anterior privind competența și seriozitatea cu care comisia de redactare a Raportului Final asupra Holocaulului din România a abordat aceste probleme delicate, dar și “arzătoare” ale istoriei noastre recente. **Toată teoria dâșilor cu evreii atârnați în cârlige la abator s-a dus de râpă. Definitiv și irevocabil!** Nu degeaba am lăsat în mod intenționat această discuție la urmă. Să tragă fiecare concluziile de rigoare.

Și în fine, pentru că tot am pomenit mai înainte de cei doi asasini ai lui Sterie Ciumetti, primul, chestorul Ion Panova fiind lichidat la Jilava în noaptea de 26/27 noiembrie 1940, să facem precizarea că cel de-al doilea, comisarul Aurelian Negrescu, care reușise să scape, ascunzându-se, a fost depistat în zilele așa-zisei *rebeliuni legionare*, fiind împușcat în fața casei în care se ascunsese, astfel că pe lista celor 212 cadavre aduse la Institutul Medico-Legal “Mina Minovici” apare și el, primul pe listă: *1) Aurelian Negrescu, etnie - român, profesie – comisar, cadavrul găsit în Str. V.Tei, dosar nr.61.* Am menționat acest aspect, pentru că am descoperit acest fapt cu totul întâmplător, în timp ce parcurgeam lista.

În fine, deși aparent nu face obiectul cercetării de față, să discutăm puțin și despre victimele ne-evreiești ale evenimentelor violente din 21-23 ianuarie 1941. Așa cum am precizat deja, în București au fost 236 de victime, din care jumătate exact, evrei. Comunicatul oficial, apărut după câteva zile, în 6 februarie 1941, în *Universul*, preciza, citez: *...mai mult de jumătate din numărul celor căzuți îl formează comuniștii recrutați dintre muncitori, meseriași, funcționari comerciali, șoferi, ucenici etc...* Păi atunci să analizăm puțin lista. Sigur, ea nu precizează apartenența la PCdR a celor uciși, dar ne permite însă să tragem oarece concluzii interesante în legătură cu această afirmație. Astfel, în București, dintre cele 118 victime ne-evrei, 8 nu erau români, din care 5 germani, printre care și cel găsit la Abator, o unguroaică, un grec și un rutean. Și mai interesant a fost să facem o statistică a locurilor de unde au fost aduse cadavrele. Pentru că este o adevărată surpriză. Dacă în cazul evreilor, majoritatea covârșitoare a cadavrelor a provenit din Pădurea Jilava, (86 din 118, cca. 73%) fiind posibil, așa cum spuneam deja, ca o bună parte dintre evrei să fi fost împușcați în același loc ca și restul de ne-evrei, cadavrele fiind duse ulterior la Jilava, în scopul incriminării legionarilor, în cazul ne-evreilor, cam în aceeași proporție, victimele au fost aduse dintr-o zonă cuprinsă între P-ța Teatrului - Palatul Telefoanelor de azi și Prefectura de Poliție - magazinul Victoria de azi, adică dintr-o zonă lungă de cca. 300 de metri din Calea Victoriei. Îmi este extrem de greu să cred că militarii au putut face distincție între evrei și creștini, ca și legionarii *rebeli*, de altfel. Aceasta confirmă ideea exprimată anterior că armata a împușcat la grămadă pe cei ce întâmplător treceau pe acolo, ca să "iasă numărul de morți", necesar confirmării victoriei generalului Antonescu, scenariu repetat identic în 22 decembrie '89. Tot din listă vedem că majoritatea celor uciși erau funcționari comerciali, probabil că lucrau în birouri și magazine din zonă, fiind surprinși de gloanțe la locul și momentul ne-potrivit. Și mai interesant este faptul că nici una dintre victime nu a fost găsită la Bănesa, nici evrei, nici ne-evrei, deși în cartea *Pe*

marginea prăpastiei, este menționat și acest aspect, împreună cu o imagine. Chestiunea aceasta apare ca o “fisură” în înscenarea făcută de către autoritățile antonesciene. **Repet, nici un cadavru din listă nu a fost găsit la Băneasa.** Este greu de crezut că printre cele 24 de cadavre de ne-evrei, ce nu au fost aduse la IML după tulburări, să se fi regăsit cadavrele de la Băneasa, despre care se tot vorbește, pentru că probabilitatea este extrem de redusă. Să mai adăugăm în completare și cele menționate în jurnalul său de către dl. René de Weck, vom vedea și de ce, citez:

După Jilava au urmat asasinatelor comise de legionari, pogromurile din București și din alte părți, evrei omorâți în cârligele abatoarelor sau incinerati de vii în casele lor, soldați îmbibați de benzină și transformați în torțe...

Însemnarea datează din 25 februarie 1941. Este clar că dânsul bate câmpii, dat fiindcă, așa cum am văzut, o singură victimă a murit incendiată, și nu era nicidecum soldat, și nici evreu. De altfel, tot din listă aflăm că din cele 118 victime evrei, doar 18 au fost găsite în diverse locuri din oraș, locuri care oricum nu se găseau în cartierele evreiești (86 – Jilava, 14 – Abator, restul în Șos. Bonaparte și Șos. Mihai Bravu, etc..., un singur cadavru a fost găsit în Calea Văcărești, respectiv poz.2 în lista de la CNSAS, un anume Isidor Goldstein, funcționar, unul din cei 18 asasinați în casele lor sau scoși în stradă și împușcați), deci un **singur evreu a fost omorât în cartierele evreiești**, asta à propos de **Pogromul din cartierele evreiești**, poveste cu care ni se tot spală creierul cu piatră ponce de ceva vreme. Din cei 18, câțiva evrei au fost omorâți chiar în casele lor însă, este vorba de crimele din locuința fam. Frânghieru, unde au fost împușcați tatăl și fiul cel mare, apoi mai este și un anume Rodrigues Maurras Brickman și un anume Eduard Braunstein, și mai sunt câțiva, printre care și membrii fam. Rosenthal, despre care am mai discutat, toți menționați în *Cartea Neagră*, posibil răfuieli personale. Să mai adăugăm că dl. René de Weck, în jurnalul său, nu pomenește abso-

lut nimic despre *Raportul cu privire la pogromul legionarilor*,(sic!) întocmit **se pare**, de un diplomat elvețian la București(?), citat de către dl. Jean Ancel, deși era cel mai îndreptățit să știe despre acest așa-zis raport trimis în Elveția.

Și să mai facem o observație interesantă la sfârșit. Din toate documentele, mărturiile, declarațiile trecute în revistă aici, constatăm lipsa totală, sau pe aproape, a victimelor din rândurile principalilor protagoniști ai conflictului, armată și legionari. În privința militarilor, doar *Universul* din 6 februarie 1941 pomenește de 21 de militari, ofițeri, subofițeri și soldați căzuți în cursul luptelor. Vezi și facsimilul reprodus la sfârșit, ilustrația 28. Este vorba despre cei 21 de militari căzuți în Capitală și provincie, plus 53 de răniți, fără a mai fi făcută împărțirea între victimele din București și provincie. Dat fiindcă în provincie conflictele semnalate între legionari și armată au fost relativ minore, este de presupus ca majoritatea militarilor uciși sau răniți să provină din București.

Despre legionari însă, nici un cuvânt. Este clar că printre victimele ne-evreiești ale căror cadavre au fost aduse la morgă, au fost și simpatizanți ai legionarilor. Câți anume, nu avem de unde ști, și nu vom ști niciodată. Dar nu despre aceștia vorbesc eu, ci de cei care s-au înarmat și s-au baricadat în sedii de instituții, cei încadrați oarecum în sistem, în principal membrii poliției legionare, o parte din membrii *Corpului Muncitoresc Legionar*, care avea și el un fel de poliție proprie, apoi *Corpul Spărgătorilor de Fronturi*, subordonat direct lui Horia Sima, toate acestea erau formațiuni paramilitare, formate și antrenate să lupte, membrii având și un soi de uniformă, și având armament în dotare. Trebuie precizat că și pe atunci, regimul armelor era destul de strict, aproape ca și acum, singurii care puteau să aibe arme relativ ușor erau militarii activi sau în rezervă, adică cei ce știau foarte bine cum să umble cu o armă și când puteau să o folosească. Ei bine, despre cei căzuți din rândul legionarilor nu se suflă o vorbă. Că doar n-o să credem că dintre ei nu a

căzut nici unul. Una din primele victime din rândul legionarilor, a fost comandantul Victor Silaghi, pomenit în *Cuvântul* din 23 ianuarie 1941, căzut în luptă cu o zi înainte, probabil. Numele acestuia nu se regăsește în lista de la Morgă. După cum pe această listă nu se găsește nici numele activistului comunist Constantin David, lichidat tot în acele zile de membrii poliției legionare. Ca și al lui Ion Vetrilă, despre care am vorbit deja. Apoi, dacă e să analizăm această listă, așa cum am precizat deja, majoritatea victimelor sunt comercianți sau funcționari comerciali, nu cred că vreunul din aceștia să fi lăsat o afacere sau un post bine plătit pentru a se încadra în poliția legionară. De altfel, acest fapt trebuia oricum menționat, având în vedere că lista a fost mai mult ca sigur întocmită de SSI, sau cel puțin, sub supravegherea acestei instituții. Comunicatul oficial, apărut în *Universul*, susține că peste jumătate din cei căzuți ar fi fost comuniști. O încercare de manipulare grosolană, care are ca scop justificarea acțiunii violente a lui Ion Antonescu în fața opiniei publice, dar mai ales în fața germanilor, cei care l-au susținut din punct de vedere militar. Adică se încearcă a se justifica lovitura de stat prin faptul că această așa-zisă *rebeliune* ar fi fost inițiată de către elemente comuniste infiltrate în Garda de Fier. Am precizat aici cred eu destul de clar, că rolul comuniștilor în cadrul acestor evenimente a fost cel mult minor. Toate acestea însă, accentuează impresia că totul nu a fost decât o înscenare, menită să justifice lovitura de stat a generalului Antonescu. Apoi mai sunt legionarii împușcați de către militarii furioși datorită pierderilor din rândurile proprii, despre care am discutat aici, chestiune precizată în documentele de arhivă. (vezi DANIC-Direcția Arhivelor Naționale Istorice Centrale, dosar 220-1940) După cum vedem, aceștia nu se regăsesc pe nici o listă. Cum spuneam deja, este aproape imposibil ca printre comercianți, funcționari, elevi și studenți, fără a mai vorbi de gospodine, chestiune precizată cu claritate în lista de la IML "Mina Minovici", să se fi regăsit membri ai poliției legionare sau ai CML. Unde sunt aceste victime? Și care este numărul lor? Memorialiști

legionari, cu Horia Sima cap de listă, nu pomenesc absolut nimic, deși este de presupus că au fost victime și din rândurile legionarilor. Este de presupus ca numărul lor să fie cam de același ordin de mărime cu al militarilor căzuți, câteva zeci, sau chiar mult mai puțin, din moment ce legionarii se găseau în defensivă. La fel cum este posibil ca victimele ale căror cadavre se găseau la Băneasa, cadavre despre care nu se mai pomeneste nimic, și a căror urmă s-a pierdut, să fi fost ale unor legionari omorâți de armată, afacerea fiind ulterior înmormântată de către familiile acestora, mai ales datorită măsurilor dure de represiune luate de către Ion Antonescu după înăbușirea așa-zisei *rebeliuni*. Aceasta pare a fi o explicație a faptului că despre aceste cadavre nu mai amintește nici un document.

Ne oprim aici cu enumerarea documentelor și mărturiilor care fac referire la evenimentele legate de ceea ce am denumit *Masacrul de la Abator*. L-am denumit așa, deoarece, în ipoteza că ar fi avut loc realmente, acesta ar fi fost termenul cel mai potrivit. Am trecut în revistă aici, mărturiile, declarațiile și documentele cele mai importante care există în momentul de față și la care am avut acces nemijlocit. În măsura în care vor apărea date noi asupra acestui subiect, voi avea grijă să completez acest studiu. Pentru că toată această istorie este o *poveste fără sfârșit*, ca în celebrul cântec al mafioților. Atâta vreme cât, așa cum am menționat la începutul acestei istorii, nu a apărut nici un document infailibil, care să confirme 100%, sau, de ce nu? să infirme la fel de bine această poveste, a *evreilor atârnați în cârlige la abator*.

Revenind la cele enunțate până acum, se spune adesea, cu referire la cei ce contestă anumite "adevăruri" înșurubate adânc în conștiința colectivă, că ar fi suficiente relatările martorilor, în lipsa dovezilor științifice palpabile. De acord, cu condiția ca martorii să fie de încredere, iar informația să fie confirmată de mai multe surse. Este

un principiu care se aplică de când lumea. Ce ne facem însă când martorii sunt de calibrul moral al unui personaj precum dl. Mircea Albulescu? Când este clar pentru oricine că declarația dânsului este doar o diversiune ordinară?

Cu ocazia aceasta mai fac o precizare, nu am găsit nimic similar precizat în alte lucrări, deși este extrem de important. Se tot vorbește despre morți, asasinați, torturați, ciopârțiți, decapitați, cu intestinele făcute cravată, cu organele genitale smulse, etc..., apoi așa cum am văzut până acum, numărul de cadavre variază, se vorbește despre cadavre dispărute sau care n-au fost găsite niciodată, bucăți de corp atârinate în cârlige, cadavre în vitrine, familii întregi tocate, etc.... Să fie foarte clar, atunci, în 1941, ca și acum, în anul de grație 2012, nici un cadavru, fie el de evreu sau de creștin, nu putea fi înhumat sau incinerat fără certificat de deces. Chiar și în cazul în care cadavrul nu este revendicat de nimeni și nu s-au găsit asupra lui acte de identitate, sau n-a putut fi identificat, la rubrica identitate se scrie *necunoscut*. În cazul în care se constată că persoana a murit de moarte violentă, împușcare, înjunghiere, strangulare, etc... se deschide o anchetă. Pe de o parte pentru a elucida împrejurările decesului, dar și pentru că prin înhumare, despre incinerare nici nu mai vorbesc, se distrug probe materiale ale uciderii. Chiar dacă această anchetă, din varii motive este mușamalizată, ea tot se face, și se încheie cu un raport, repet, chiar dacă concluziile sunt falsificate. Nici un cadavru nu dispare așa în neant. Bunăoară, cele două cadavre ne-identificate, ultimele din lista de 118 victime, au fost fotografiate, una din imagini am adăugat-o și eu la ilustrații, vezi imaginea 44. Abia după închiderea anchetei s-au eliberat certificatele medico-legale, iar cele două cadavre au fost încredințate, unul societății "Sakra", și celălalt, Crematoriului "Cenușa", pentru incinerare. Chiar și pentru cele 14 căpetenii legionare strangulate la Tâncăbești acum 74 de ani, C.Z. Codreanu, cei trei Nicadori și cei zece Decemviri, s-au întocmit certificate de deces, la cauza morții

fiind trecut *împuşcat în spate în urma unei tentative de evadare*. Aşa cum observa şi dl. Charles Krafft, cele câteva imagini de la morgă, prezente peste tot în literatura "holocaustică", ca şi în muzeele de profil, nu implică neapărat că cei înşiraţi pe podea ar fi evrei. Orîsicât, există lista d-lui Matatias Carp din *Cartea Neagră*, mormintele există aproape toate (112) în cimitirul evreiesc sefard din Şos. Giurgiului, aşa că totul e verificabil. Nu merg atât de departe în a insinua că acele morminte ar fi goale, sau că ar fi înmormântate alte persoane decedate de moarte bună, deoarece chiar şi această ipoteză se poate verifica uşor.

Şi acum să recapitulăm puţin faptele. Practic, le vom urmări succesiv, aşa cum se afirmă să se fi întîmplat, şi anume, punctul şi data de plecare, numărul victimelor, modul în care se afirmă să fi fost omorâte, detalii ale acţiunii.

Asupra punctului de plecare toate sursele indică aceeaşi locaţie, Prefectura de Poliţie a Capitalei, clădirea lipită de fostul Magazin Universal ICS Victoria, fost înainte de naţionalizare **Galeriile La Fayette**, după modelul galeriilor cu acelaşi nume din Paris. Cu aceasta absolut toată lumea e de acord. Mai neclară este data la care a plecat camionul încărcat cu victime spre abator. Raportul Final indică ultima zi a aşă-zisei *rebeliuni*, acceptată unanim a fi joi, 23 ianuarie 1941, dată la care ultimii legionari au încetat rezistenţa şi s-au predat armatei. Să facem observaţia că tot în raport se afirmă că cei 15 evrei ar fi fost **torturaţi şi/sau împuşcaţi** în clădirea prefecturii, ca atare, camionul a transportat la abator şi cel puţin două cadavre. Alţii evită să menţioneze data, precum d-nii Radu Ioanid, Baruch Cohen sau Radu Lecca, ultimul citat şi de către dl. Alex Mihai Stoenescu. Nici Filip Brunea-Fox nu dă o dată precisă, la fel şi contesa Rosie Waldeck, amândoi fiind în Bucureşti în timpul evenimentelor. D-nii Fătu şi Spălăţelu, cei care au scris singura istorie a Gărzii de Fier apărută în timpul regimului comunist, se

rezumă la a cita (re-povesti) un paragraf din *Jurnalul de dimineață*, no.57, 21 ianuarie 1945, citat și în Raportul Final, de fapt **singura sursă** cu privire la faptele incriminate, articol apărut la exact 4 ani de la presupusul eveniment. Nici pictorul și arhitectul Marcel Iancu nu indică o dată precisă a evenimentului, cu toate că se găsea în București în acele zile. Tot data de 23 ianuarie, dimineața, este indicată de către autorul Robert St. John în cartea *Shalom Means Peace*, informație preluată probabil de la Leigh White, sosit în București în data de 24 ianuarie sau din *Cartea Neagră* a lui Matatias Carp. Ca atare, **singura sursă palpabilă și unică pe deasupra, rămâne articolul din ziarul *Jurnalul de dimineață*, care dă data de 23 ianuarie, ultima zi a rebeliunii, dimineața**. Pe de altă parte, numeroase declarații, telegrame ale serviciilor secrete, memorii, rapoarte oficiale, dar și relatarea din culegerea de documente intitulată *Pe marginea prăpastiei*, apărută în iunie 1941, precizează că legionarii baricadați în clădirea prefecturii hotărâseră să depună armele în după-amiaza zilei de 22 ianuarie, ceea ce s-a și întâmplat în cursul aceleiași zile, seara. Ca atare, în dimineața zilei de 23 ianuarie, legionarii ce se găseau în clădirea Prefecturii de Poliție erau arestați deja. Concluzia ce se trage de aici este că **dacă a existat vreun transport de evrei către abator, acesta nu s-a efectuat în data de 23 ianuarie, ci cel mult cu o zi înainte**.

Dacă în privința datei transportului de evrei către abator planează dubii, sursa fiind și unică pe deasupra, asupra celor presupuse să se fi întâmplat acolo, abundă detaliile, care mai de care mai picante, multe fiind de-a dreptul fantasmagorice, *dânșii* dovedind o fantezie de-a dreptul bolnavă. Bunăoară în Raportul Final se menționează, citez: *trupurile celor uciși la abator au fost atârinate de ceafă, în cârligele folosite de parlagii*, sursa fiind o carte a lui Jean Ancel, aproape imposibil de găsit. De fapt, cred că este o greșeală, pentru că informația apare și într-o notă de subsol din *Cartea Neagră*, citat din articolul din *Jurnalul de dimineață*. Deci, deducem de aici, că

dacă o parte din cei 15 evrei au fost torturați și/sau împușcați în sediul Prefecturii de Poliție, cealaltă parte de evrei ramași în viață, au fost omorâți la abator, după care au fost atârnați în cârlige, toți sau numai o parte din ei. Dl. Gh. Barbul este citat în legătură cu același aspect, acesta adăugând că unii din cei atârnați în cârlige ar fi fost *atârnați de vii*, pentru a permite torționarilor *să ciopârțească corpurile*. Aceasta e versiunea adoptată oficial, din **Raportul Final asupra Holocaustului din România**. De aici câteva concluzii clare, dacă e să ne luăm după text. Din cei 15 evrei duși la abator, cel puțin doi erau morți, restul de cel mult 13, au fost omorâți, nu ni se spune cum, la abator. Unii vorbesc despre împușcarea în ceafă, (Matatias Carp) alții lasă să se înțeleagă doar că ar fi fost omorâți, fără alte precizări. Apoi au fost atârnați în cârlige, DE CEAFA. Din aceștia 13, cel puțin doi au fost *atârnați de vii* (Gh. Barbul), și apoi uciși. Matatias Carp nu pomenește absolut nimic, chiar subliniază că după ce i-au împușcat pe prizonieri cu câte 2-3 gloanțe în cap și gât, **legionarii au plecat pur și simplu**, în timp ce nota de subsol, citat din *Jurnalul de dimineață*, citând "procurorul militar" anchetator, trimis chipurile de către Ion Antonescu, vorbește de atârnarea în cârlige. Se vorbește și despre o eventuală *ciopârțire* a celor încă în viață atârnați în cârlige, și cam asta e totul. Prima contradicție pe care am sesizat-o aici, a fost modul de *atârnare de ceafă*. Am arătat aici că această operație pare a fi imposibilă, nici anatomia umană și nici forma cârligelor ne-permițând acest lucru. Rămâne să se pronunțe și niște specialiști în materie, cu care voi lua cât de curând legătura. În ceea ce privește "tratamentul" aplicat victimelor, acesta variază în funcție de imaginația bolnavă a celor citați. Bunăoară, trei dintre victime, *avocatul Millo Beiler și frații Rauch au fost gâșiți cu pânțelele spintecate și intestinele legate la gât în chip de cravată* („procurorul” I.N.Vlădescu, citat de Matatias Carp, citat la rândul său de către dl. Radu Ioanid și de către Dr. Felicia (Steigman) Carmelly). Alte două victime se pare că au scăpat, având totuși răni grave (Matatias Carp, Radu Ioanid). În majoritatea cazurilor se men-

ționează inscripția batjocoritoare "carne koșer" ortografiată **cașer**, **coșer** sau **koșer**, scrisă fie pe o placardă așezată deasupra victimelor (Radu Ioanid), fie sub forma de etichetă lipită pe piele (Mihail Sebastian), fie șampilată direct pe corpul gol de către *legionari de vază* (Robert St. John). În alte descrieri, textul carne **koșer** este înlocuit cu ștampila **BPC** (bun pentru consum), șampilă ce se găsea în orice laborator de control sanitar-veterinar. Dl. Leigh White și implicit dl. Robert St. John, vorbesc despre decapitări cu satârul, ba ultimul vorbește și despre *asomarea* victimelor prin lovire cu un ciocan de lemn în moalele capului. De departe însă, pictorul și arhitectul Marcel Iancu îi depășește pe toți prin amănuntele pe care le furnizează, chestii pe care susține că le-ar fi văzut la morgă, citez: *limbi tăiate, ochi scoși, degete și mâini tăiate, piele jupuită de vie, corpuri tăiate și atârinate cu inscripția "Koșer" în abatoare, trupuri înjunghiate, capete tăiate și organe tăiate*. Normal, fiind doar pictor avangardist, să debordeze de imaginație. Ba mai vorbește și despre *cadavre violate*. Nu rezultă prea clar de către cine, asasini legionari sau jefuitori de cadavre. La fel și dl. Jean Ancel enumeră aceleași orori, inclusiv violarea cadavrelor, adăugând și smulgerea organelor genitale. Apoteoza este de departe atinsă de către James A. Haught în articolul din *Charleston Gazette*, din 22 Aprilie 1994, în care afirmă că evreii, dezbrăcați și legați fedeleș, împărțiți pe familii erau *introduși cu forța* în mașini de tocat carne. Fără a mai vorbi de wikipedia în limbile engleză și franceză în care se vorbește despre sâni perforați cu bohr-mașina, sâni tăiați mai apoi, citate dintr-o carte a d-lui Jean Ancel, care "citează" și dânsul la rândul său tot din articolul *din Jurnalul de dimineață*. Și în plus despre o fetița de cinci anișori, atârnată și ea în cârlige. Se vorbește și despre torturarea evreilor dezbrăcați de către femei legionare, prin lovirea peste *testicule*, dar și despre participarea la torturi a adolescenților legionari. Toate acestea sunt extrase se pare dintr-o carte a lui Jean Ancel, scrisă în ebraică, aproape imposibil de găsit, sursa fiind tot *Cartea Neagră*, pag.222, unde dl. Matatias Carp pomenește despre

aceste torturi. Să observăm ca există o anumită dinamică a descrierii ororilor. Cu cât trece timpul, alte și alte detalii "picante" apar la iveală și sunt adăugate. Am făcut de asemenea observația că toate sursele vorbesc la modul neutru, ambiguu, nici unul nu afirmă să fi văzut cu ochii săi așa ceva. Există însă și trei excepții, dl. Mircea Albulescu, dl. Baruch Cohen și dl. Dărășteanu. Am demonstrat aici că toate trei mărturiile sunt pline de contradicții, dacă nu false de-a dreptul, așa că nu mai revin. Singura mărturie mai apropiată de adevăr este cea a d-lui Filip Brunea-Fox de la morgă, care coincide și cu imaginile păstrate în arhive. Dânsul a făcut o vizită la morgă, în 24 ianuarie, când fuseseră adunate toate, sau aproape toate victimele conflictului armat din 21-23 ianuarie 1941, pentru a fi identificate și autopsiate în vederea stabilirii cauzei decesului. Dânsul a văzut exact ceea ce vedem și noi în imaginile păstrate, cadavre înșirate unul lângă altul pe podea. Unele dezbrăcate, probabil fuseseră deja autopsiate sau fuseseră găsite fără haine, așa cum au fost găsite o parte din cele de la Jilava. Ceea ce este cert însă, este **CEE A CE N-A VĂZUT dl. Filip Brunea-Fox**. N-a văzut nici oameni ciopârțiți, nici capete, degete, limbi și urechi tăiate, nici intestine făcute cravată, nici ochi scoși, nici unghii smulse și "jefuite", nici organe genitale extirpate, nici o fetiță de cinci ani, nici o femeie cu sânii sfredeliți și tăiați. De altfel, în lista victimelor nu figurează decât o singură femeie evreică ucisă, Rebeca Rosenthal, găsită împușcată la Bariera Moșilor, și nici o fetiță. Cât despre violuri în masă și *alte alea*, nici nu mai are rost să discutăm...

Câteva concluzii la final. Așa cum spuneam încă de la început, până acum nu a apărut nici un document infailibil care să confirme sau să infirme 100% aceste fapte oribile. Și nici nu cred că mai poate fi considerată vreo dovadă 100% infailibilă, după atâtea și atâtea declarații și mărturii, care mai de care mai fantasmagorice, cu care am fost îndoctrinați mai bine de 70 de ani și cu care literalmente au fost umplute nu numai librăriile și bibliotecile, dar în primul rând

spațiul virtual. Și probabil vor mai apărea, pentru că imaginația morbidă a *dânșilor* este inepuizabilă. Ca atare, toate acestea, repetate la infinit, enunțate violent și agresiv pe forumuri de discuții, în zona de comentarii a presei online, pe situri și bloguri, în interviuri din presa scrisă și online, devin la un moment dat axiome, ce trebuie **însușite ca atare**, fără a mai fi nevoie de probe materiale. Distrugerea unui mit nu e numai extrem de dureroasă, dar este o operație extrem de dificilă și anevoioasă, dacă nu aproape imposibilă. Exact ca și mitul săpunului din evrei, care, deși s-a demonstrat în mod științific că este o imposibilitate, încă mai este crezut și susținut de către mulți. Oricâte dovezi contra se vor aduce, chestiunea aceasta, cu *evreii atârnați în cârlige la abator*, este atât de bine înșurubată în mintea oamenilor, că mai trebuie să treacă încă trei-patru generații, pentru ca aceste fapte oribile să fie uitate, chiar și în ipoteza că se vor dovedi false. Evident, prin apariția unei probe 100% infailibile. Pe de altă parte, pe cât sunt de contradictorii "mărturiile" asupra acestei istorii, cu atât mai multe și mai clare sunt certitudinile, confirmate de documentele de arhivă. Să enumerăm acum câteva din cele mai importante:

1. **Toate referințele converg spre un articol din *Jurnalul de dimineață***, no.57, din 21 ianuarie 1945, articol apărut la 4 ani de la evenimentul incriminat cu atâta vehemență, apoi spre *Cartea Neagră* a lui Matatias Carp, vol. 1, apărut în 1946, ca și la cartea DCFRJDH, vol. 3, p. 175. *Documents Concerning the Fate of Romanian Jewry During the Holocaust* Jean Ancel, (DCFRJDH, Jerusalem, Beate Klarsfeld Foundation, 1986), aproape imposibil de găsit și consultat, informațiile din ultimele două fiind sau fără referință, sau având ca referință tot articolul menționat, articol cu un puternic caracter revanșard și propagandistic.
2. **În cea mai importantă culegere de documente privind suferințele evreilor din România**, prima de acest gen apărută în țară, în 1991, elaborată de Centrul pentru Studiul Evreilor din România,

Martiriul evreilor din România nu se pomenește absolut nimic despre acest episod.

3. **Până acum, nu a apărut nici o fotografie cu evrei atârnați în cârlige la abator**, deși au trecut peste 70 de ani de la acele evenimente.

4. **Nici atunci, și nici acum, nu s-a făcut vreo anchetă și/sau reconstituire criminalistică pentru a demonstra cum pot fi agățați oameni de ceafă în cârligele de abator.**

5. **În data de 23 ianuarie, dimineața**, dată la care se afirmă că ar fi avut loc faptele incriminate, **toți cei cca. 200 de legionari baricadați în Prefectura de Poliție erau arestați**, predându-se armatei în seara zilei precedente.

6. **Nici un participant la evenimentele din 21-23 ianuarie 1941, legionar sau ne-legionar, nu a fost condamnat pentru vreuna din faptele incriminate.** (nu fapte din timpul așa-zisei *rebeliuni*, ci torturi și atârnaire de evrei în cârlige la Abator)

7. **Nici o lucrare academică serioasă, nici raportul cu privire la guvernarea legionară și așa-zisa rebeliune, *Pe marginea prăpastiei*, nici mesajele agenților secreți rezidenți în acele zile în București și nici corespondența diplomatică romano-germană nu poartă absolut nimic despre acele fapte.**

8. **În aproape jumătate de secol de dictatură comunistă**, deși au avut la dispoziție toate arhivele SSI, ale Siguranței și Poliției, dar și mijloace moderne de contrafacere a documentelor, și deși erau cei mai importanți dușmani ai legionarilor, **comuniștii nu au reușit să producă niciun document care să-i incrimineze pe legionari pentru cele presupuse să se fi petrecut la abator**, singura referință și în acest caz, rămânând tot articolul din *Jurnalul de dimineață*, no.57, 21 ianuarie 1945, citat(re-povestit) în monografia d-lor Fătu și Spălățelu.

9. **În peste 70 de ani de la acele presupuse fapte nu a apărut nici un martor credibil și convingător** care să afirme cu ochii lui să fi văzut așa ceva, *evrei atârnați în cârlige la abator.*

Mai sunt apoi câteva certitudini parțiale, a căror doză de incertitudine se poate rezolva relativ ușor.

10. **Nu a fost nici confirmată, nici infirmată ancheta din 1946 a Procuraturii comuniste**, despre care vorbea dl. prof. dr. Radu Iftimovici.

11. **Nu a fost verificată autenticitatea facsimilului declarației angajaților abatorului** cu privire la cele presupuse să se fi întâmplat în zilele *rebeliunii*. De asemenea, se putea căuta și a doua pagină a declarației, comisia dispunând de toate mijloacele necesare.

12. **Nu au fost cercetate certificatele medico-legale emise pentru înhumarea celor morți în zilele așa-zisei *rebeliuni***, fără de care aceștia nu puteau fi înmormântați sau incinerați. Chiar dacă acestea au fost pierdute sau distruse, ne-mai-fiind de găsit în arhiva IML, trebuie să existe dosarele anchetelor penale deschise în mod obligatoriu, dat fiindcă victimele nu au murit de moarte naturală.

13. **De asemenea, aceeași problemă ca mai sus, cu dosarele și sentințele celor cca. 9000 procese intentate participanților la așa-zisa *rebeliune*, procese finalizate cu 1842 condamnări**. Vezi și dosarul de la CNSAS privind Procesul Rebeliunii Legionare din iunie 1941, (Cota **P 010618**), pe care îl voi consulta cât de curând. Un astfel de demers necesită ceva muncă, dar nu este câtuși de puțin imposibil. În fine, nici nu mai discut despre contradicțiile flagrante și afirmațiile care mai de care mai fanteziste și mai aberante din declarațiile luate în discuție aici, rând pe rând.

Cert este, că pe moment, ***ei au inițiativa***. Cu o tenacitate de invidiat și cu o **perseverență drăcească**, practic, nu există vreo referire la legionari, cât de nesemnificativă, pe net, în presă sau la tv, pentru ca intervenția violentă și agresivă a dumnealor să nu conțină și vreo referire la *evreii atârnați în cârlige la abator*. Apoi mai este și *piesa de rezistență*, ca să zic așa, **Raportul Final asupra Holocaustului din**

România, asumat integral de către autoritățile românești. Cu o in-conștiență de ne-iertat zic eu, dar și cu o iresponsabilitate inadmisibilă față de generațiile viitoare. Cât de in-conștient poți să fii, ca să-ți asumi niște fapte oribile, a căror unică sursă este un articol de ziar, mai mult ca sigur semnat de către o persoană fictivă, acel căpitan I.N.Vlădescu, trimis chipurile de către Ion Antonescu să ancheteze cele întâmplare la abator, articol apărut la patru ani de la acele evenimente. Aruncând vina tot-odată și asupra generațiilor viitoare. Pentru că răul e deja făcut. Indiferent câte dovezi vor apărea în timp, și în mod sigur vor apărea, că ***nu mor caii când vor câinii***, acest raport pare bătut în cuie. Și la orice punere în discuție a acestor fapte, ți se va băga sub nas acest raport asumat integral de către autorități, așa cum am văzut deja. După cum este doar o chestiune de timp introducerea lui în programa de învățământ, ca obiect de studiu obligatoriu. Pentru ca aceste fapte să fie definitiv însu-rubate în conștiința generațiilor viitoare. **Reacția firească de apărare a românilor, în astfel de cazuri, este normală și necesară.** Din păcate, cei mai îndreptățiți să se opună, membrii Academiei Române, ridică din umeri. Societatea civilă - așa-zisa societate civilă, pentru că în majoritate nu sunt decât niște *oengeuri* finanțate de Soroș și alți escroci internaționali, este mult prea preocupată de drepturile țiganilor, maidanezilor, poponarilor și altor lighioane. **DAR DREPTURILE ROMÂNILOR CINE LE APARĂ, STIMABILILOR?** Sau trebuie să ieșim iar în stradă ca să ne strigăm drepturile? Pentru că dacă se va ajunge acolo, **tot acest imperiu mediatic al minciunii va sări în țandări!** Am ajuns să nu mai avem loc în țara noastră de tot felul de *oengeuri* ce ne monitorizează ce spunem și ce gândim! Sunt târâți în noroi Eminescu, Cioran, Eliade, Gyr, Paulescu, Nae Ionescu, și tot ce a avut mai bun această țară, mai ceva ca în vremea ocupației sovietice. În sec. 21 am ajuns să trăim sub stare de asediu mediatic perpetuu. În curând nu vom mai avea voie nici să afirmăm că suntem români, pentru că aceasta înseamnă "naționalism exacerbat" care conduce la xenofobie, iar de la xenofobie la antisemi-

tism nu e decât un pas. La fel cum este posibil să ni se interzică până și rostirea cuvântului român, pentru a nu "răni sensibilitățile" minoritarilor. Nu mai vorbesc de utilizarea termenului de *rromi* pentru țigani, astfel că peste tot în lume românii sunt percepuți mai mult sau mai puțin ca un fel de țigani. Alogeni gălăgioși și fără vreo competență în domeniu, încearcă în forță, bătând pe la ușile ambasadelor marilor puteri, să scoată cu forcepsul cuvinte intrate de veacuri în limba româna, în timp ce progeniturile activiștilor evrei veniți călare pe tancurile sovietice, traseiști politici mai ceva ca târfele de pe centură, *antamau* distrugerea industriei românești, *morman de fiare vechi*. **Oare nu așa se zicea? Sau am visat eu?** Cam asta e metodică dâșilor. **DE CE AVEM NEVOIE DE ADEVĂR?** Pentru că toți cei care, în momentul de față, subminează istoria, cultura și tradițiile românilor, sunt, în mod inevitabil, **dușmanii noștri de moarte**. Nu are rost să ne ascundem după degete. Terfelirea istoriei și culturii naționale, de la puhoiul de minciuni despre care am discutat aici, și până la Eminescu, *cadavrul din debara*, cum zicea oarecine, nu sunt decât niște aspecte extreme ale unui plan mult mai amplu de dez-naționalizare. Nu sunt adeptul teoriilor conspiraționiste, dar nu pot trece mai departe ridicând din umeri, când văd tot mai des intrări în scenă grotești, precum intervenția penibilă a d-lui Mircea Albulescu. Dacă dânsul a văzut, așa cum afirmă atât de patetic, *evrei atârnați în cârlige la abator*, pe când avea doar șase ani, **de ce a tăcut șaptezeci de ani și mai bine?** Cine l-a împiedicat să strige în gura mare acest lucru? Mai ales că subiectul era tratat în cartea d-lor Fătu și Spălățelu, carte re-editată din cinci în cinci ani la Ed. Politică. Cine știe? O fi știind dânsul de ce a tăcut din gură. **Ceea ce știm noi însă, este că dânsul a mâncat o pâine albă în această țară, chiar ceva mai albă decât merita**, dat fiindcă timp de două decenii a lustruit cu vârful limbii hemoroizii cuplului odios. Din păcate, în timp ce legionarii internați la Pitești erau *re-educați*, printre altele fiind obligați să mănânce căcat la propriu, unii în ziua de azi, îl mănâncă cu dezinvoltură la figurat. Îmi pare rău, dar

n-am găsit altă rimă. Cred în justiția absolută, ca să zic așa, e o vorbă din bătrâni, **Dumnezeu nu bate cu bățul!**, altfel spus, odată și odată tot se va face dreptate neamului ăstuia, și sper ca *toți aceștia* să dea socoteală pentru faptele lor în contra neamului românesc. Ei sau urmașii lor. Până la al zecelea neam! Las cititorului să judece faptele trecute în revistă aici. Să aleagă între un articol de ziar, mai mult ca sigur semnat de către un personaj fictiv, împreună cu puhoiul de aberații brodate și brodite pornind de la această **unică sursă**, și dovezile de ne-contestat pe care le-am enumerat aici. Fiecare să înțeleagă atât cât poate din cele scrise de mine. În măsura în care vor apărea fapte și documente noi, voi avea grijă să le iau în considerație. Pentru că așa cum am mai spus, toată această istorie, *cu evreii atârnați în cârlige la abator*, este o poveste fără sfârșit.

Și acum, câteva păreri personale, dacă îmi este permis. Din tot ce s-a spus aici, se conturează cu claritate faptul că toată această așa-zisă *rebeliune legionară* nu a fost decât o înscenare, pusă la cale de către Ion Antonescu, împreună cu Eugen Cristescu. Pentru detaliile sordide ale acestei afaceri tenebroase, este de înțeles că Antonescu a dat mână liberă SSI-ului. Scenariul a fost repetat identic în decembrie '89, știți cum se zice, *Repetitio mater studiorum est*. Pe fondul unui conflict politic, armata intervine să pună capăt tulburărilor, împușcă nevinovați la grămadă pentru a justifica victoria "forțelor sănătoase ale națiunii", pentru ca ulterior, propaganda învingătorului să dea vina pe elemente detestate de către populație. Atunci în 1941 erau comuniștii, în '89 au fost securiștii și teroriștii, știți D-vs, *teroriștii kama-sutra*, cei care *trăgeau din orice poziție*. D-nii Ion Iliescu, Petre Roman și Silviu Brucan i-au văzut, noi nu, cert este că armata n-a capturat nici unul. Cum nici în 1941 n-a capturat nici un comunist printre legionarii asediați în clădirile sedii de instituții publice. Cum în România de atunci, și nici în cea de mai apoi, evreii nu purtau semne distinctive, ne-având cum să-i deosebească, armata a împușcat la grămadă, cca. 80% din cei uciși, atât

creștini, cât și evrei, căzând victime ne-vinovate ale militarilor. Restul de 20% au fost victime ale unor răfuieli personale, la cei împușcați în locuința proprie mă refer, victime ale jafurilor, și la cei lichidați de către poliția legionară. Cadavrele culese de pe stradă au fost duse la Morgă, este vorba despre ne-evrei, *mai mult de jumătate dintre ei, comuniști* chipurile, așa cum va preciza ulterior comunicatul oficial, iar cadavrele evreilor au fost duse în Pădurea Jilava, pe de o parte pentru a “descărca” armata de jumătate dintre victime, și pe de alta, pentru a-i “încărca” pe legionari cu un același număr de crime. Istoria cu Abatorul face parte din aceeași acțiune de dez-informare a SSI, zvonul fiind lansat după toate probabilitățile chiar în timpul așa-zisei *rebeliuni*, imediat ce germanii au hotărât să încline balanța spre Antonescu. Ulterior, după lovitura de stat de la 23 august 1944, sub paravanul trupelor sovietice de ocupație, cu miile de activiști evrei proaspăt înscriși în Partidul Comunist, sub conducerea politrucilor evrei veniți călare pe tancurile sovietice, având întreaga presă și propagandă în mâinile lor, ei vor încerca să conștate și să valorifice în beneficiul lor acest zvon.

Tot la capitolul părerii personale să discutăm puțin și despre resoriturile conflictului dintre generalul Ion Antonescu și legionari. Un aspect extrem de important, ocolit cu grijă de către istoricii de toate orientările, este că Ion Antonescu a semnat Pactul Tripartit, să-mi fie iertat, cu mintea lui cazonă de “soldat prost”, fără să țină seama de părerea Ministrului de Externe, prințul Mihail Sturdza, mare căpetenie legionară, Comandant al Bunei Vestiri, care avea deja aproape o jumătate de secol de activitate diplomatică în spate, și care ceruse garanții solide privind Basarabia, Bucovina, și mai ales Ardealul, dar și privind înzestrarea armatei. **Prințul Mihail Sturdza va refuza să semneze**(NB), așa că Ion Antonescu a fost singurul semnatar, angajând România într-un război cu sovieticii fără a pune aliatului german nici o condiție majoră. Deabia spre sfârșit, atunci când armata germană dădea înapoi, pe când trupele sovietice se

apropiau de Nistru, au început să sosească tancurile și tunurile grele de care avusesem atâta nevoie, iar Hitler a pus oarecum în discuție statutul ulterior al Ardealului. Dar atunci era deja mult prea târziu. Atunci, în 23 noiembrie 1940, Antonescu avea toate atuurile în mână, petrolul, grânele, materiile prime, plus o armată de aproape un milion de soldați, care deși prost echipați și insuficient instruiți, erau dornici să *îngenunche fiara comunistă*, mai mult chiar decât nemții înșiși. A fost debutul unui conflict cu legionarii, dar și prima mare greșeală politică a lui Antonescu, care va constitui și principalul cap de acuzare la procesul ce-l va conduce în fața plutonului de execuție. Istoricii, ca și propaganda de atunci, dar și cea de acum, vorbesc despre *jaful legionar* din cadrul așa-zisului proces de *românizare a economiei*, ca și despre atmosfera de teroare și nesiguranță ce se instalase în țară. Sigur că da, au fost numerase cazuri de abuzuri în cadrul acestui proces, multe enumerate și de către Matatias Carp în *Cartea Neagră*. Adevărul este că legionarii căutau, de multe ori acționând prin forță și amenințări, să împiedice acapararea unei bune părți a economiei, și implicit a întreprinderilor evreiești, de către germani, sași și alți investitori "strategici", cum se spune azi, ce plăteau cu valută forte, încercând să pună mâna pe economia românească. Nimic nou sub soare, cum spuneam deja, scenariul se va repeta identic după '89. Aceasta a fost a doua cauză a conflictului cu Antonescu, cu germanii de fapt, ca atare și cu Antonescu, care în acel moment căuta să le cânte în strună germanilor, pentru a-l ajuta să-i elimine pe legionari de la putere. A treia cauză a conflictului, pe care am menționat-o deja anterior, este că și Antonescu a comis aceeași greșeală ca și Carol al II-lea, încercând să confiște Mișcarea Legionară în beneficiu propriu. Este poate și motivul pentru care Horia Sima nu a participat la convocarea de re-conciliere la Berchtesgaden din 14 ianuarie 1941 cu Adolf Hitler, Antonescu ducându-se singur. Poate se temea, că Hitler, cu stilul său autoritar și impetuos, să nu-i ceară să predea șefia Legiunii, spre *binele patriei*, evident, chestiune aproape impo-

sibil de refuzat în împrejurările de atunci, războiul cu sovieticii ce bătea la ușă. Sunt explicații extrem de plauzibile ale conflictului cu legionarii, pe care istoricii de ieri și de azi le ocolesc cu grijă, inutil să spun și de ce. **Azi, mai mult ca oricând, Mișcarea Legionară este supusă unui continuu asediu mediatic, unei denigrări sistematice,** tot așa cum se caută în continuare soluții “legiferate” pentru reprimarea “legală” a celor ce rostesc adevăruri ne-convenabile pentru evrei.

Câteva concluzii la final. Constatări pe care le fac, trebuie să spun, și cu multă amărăciune. Să-i dăm cuvântul lui Horia Sima, cel care în wikipedia, exact cum spuneam, *balanced and Zionist in nature*, este incriminat drept *politician fascist român, care a inițiat și condus cel mai mare și cel mai violent pogrom împotriva evreilor din istoria Munteniei, Pogromul de la București*. Deci, din **Era Libertății**, vol.2, citez:

...conducerea evreiască de pe atunci nu poate fi scutită de răspunderi. Ei au intrigat pe lângă Antonescu, alături de alte forțe, să ne lovească pe la spate. Evreii au fost beligeranți în această ciocnire. Când ești beligerant, trebuie să te aștepți și la pierderi. E în logica faptelor. Matatias Carp, în Cartea Neagră, recunoaște că conducerea evreiească n-a fost străină de evenimente și chiar se laudă cu această ispravă. Matatias Carp mai spune că se așteptau și la „convulsii”, ca urmare a acțiunii temerare a lui Antonescu. „Convulsiiunile”, prevăzute de Carp au venit și peste evrei, soldându-se cu moartea a 124 dintre ei.(118 de fapt, NA)

Astăzi, deși au trecut de atunci mai bine de 70 de ani, această infamă istorie, *a evreilor atârnați în cârlige la abator*, este re-iterată cu și mai multă înverșunare de către evrei, dar și de către unii români, cazul d-lui Mircea Albulescu este elocvent. Dar nu numai dânsul, mai sunt și alții pomeniți aici, dl. Adrian Cioflâncă, ca și res-

tul de istorici români ce și-au pus semnătura pe Raportul Final - în fine, este normal ca dâșii să-și asume și răspunderea pentru ce au semnat, dar mai sunt și alții, care re-iterează acest aspect ori de câte ori au ocazia, așa cum a făcut și dl. Alexandru Laszlo într-o polemică cu dl. Sorin Lavric, pe tema unei biografii a lui Noica. Expresii de genul *apologet fascist, hagiograf al legionarilor*, etc..., tot arsenalul propagandei iudeo-comuniste, mă scuzați, dar n-am găsit altă rimă, ăsta este termenul cel mai potrivit, împănează copios discursul stimabilului, fără însă să uite de episodul cu abatorul, unde citează integral pasajul din Raportul Final. Tot așa cum au procedat și acel Vindecător, ca și acea evreică mesianică, ce-și spune Otniela Batt-zion (numele real al dâșei este de fapt Daniela Onu), cei doi care m-au incitat să scriu această carte. Era de fapt datoria istoricilor evrei să lămurească aceste aspecte. Dar nu de calibrul moral al unui Jean Ancel, ***un jidan adevărat, un jidan pur-sânge***, animat de spirit de răzbunare. Măcar și lămurind această infamă istorie, se putea încheia un armistițiu al războiului iudeo-român, război ce datează de mai bine de 200 de ani, de când evreii așkenazi au început *să se infiltreze în masă* pe teritoriul istoric românesc, ca să folosească definiția dată de către Căpitan. Din păcate, incriminarea românilor, ca și impactul emoțional asupra unei părți a populației, sunt se pare, mult mai utile, și așa cum am văzut pe aici, mult mai bănoase. Este atitudinea din totdeauna a evreilor, de a păstra, a perpetua și a valorifica orice abjecție în interes propriu. Din aceleași motive, Matatias Carp a introdus într-o notă de subsol acel mizerabil citat din *Jurnalul de dimineață*, sursa unică a celor ce susțin veridicitatea acestei infame istorii, iar Marele Rabin Dr. Alexandru Șafran, în prefața Cărții Negre, nu l-a contrazis, deși nici dâșul, cu toate că se ocupase personal de înmormântarea a 112 dintre victime în Cimitirul Sefard din Șos. Giurgiului, nu văzuse nici intestine înnodate de gât, nici burți despicate, nici restul de orori descrise în nota de subsol. Dar a lăsat-o așa, ***că nu se știe niciodată cum devine chestia. Iar dacă legionarii sut acuzați de toate relele***

din lume, inclusiv dispariția dinozaurilor, iar nu se supără nimeni.

Cam asta este gândirea dâșșilor... Trist, dar adevărat...

Și în fine, o ultimă întrebare. **De ce? De ce această carte?** Ei bine, pentru că trebuia scrisă ! Generațiile actuale și viitoare trebuie să cunoască adevărul. Pentru că, așa cum cititorul a putut constata cu prisosință din cele spuse până acum, istoria noastră recentă se scrie, dar mai ales se re-scrie în continuu, în funcție de interesele *dâșșilor*. Undeva, ascunși în spatele unui IP, sute și mii de fanatici re-scriu istoria noastră. Alte mii stau la pândă pe forumuri de discuții, pe paginile de comentarii ale presei online și agențiilor de presă, gata să bage pumnul în gură oricui ar îndrăzni să conteste istoria re-scrisă conform intereselor sioniste. Ne punem acum întrebarea: ***dar lor? lor la ce le servește?*** Eu cred că rezultă cu claritate din toată această carte. De a arăta cât de vinovate și crude au fost *bestiile legionare*, toți românii sau marea majoritate a lor, în comparație cu evreii, **victime ne-vinovate, blânzi precum mieluseii**. Degeaba spun dâșșii că nu este vorba despre incriminare colectivă. Iată atunci cum începe blestematul de **Raport Final asupra Holocaustului din România**, citez: ***rădăcinile antisemitismului românesc se împletesc cu originile statului modern român și cu apariția bogatei tradiții culturale naționale...*** Despre *infiltrarea în masă*, așa cum bine sublinia Căpitanul, a evreilor așkenazi (jidani), încă de pe vremea *Regulamentelor Organice*, astfel că, în mai puțin de un veac, pe vremea lui Eminescu care vasăzică, românii ajunseseră minoritari în majoritatea orașelor și târgurilor din Moldova, Basarabia și Bucovina, nici un cuvânt. Deși comisia *de istorici de marcă ai Holocaustului* ce a redactat Raportul Final, vorbește despre evrei ca și cum ar fi trăit pe meleagurile românești încă de pe vremea dacilor. Nu este vorba despre antisemitism, ură de rasă sau xenofobie așa cum susțin dâșșii. **Nu i-am dorit și nici nu-i dorim pe evrei**, datorită experienței extrem de “benefice”, ca să zic așa, cu o comunitate ostilă, care a dorit din totdeauna ***să ne încalece, să se***

facă stăpâni la noi în țară, adică. Dar nu impunându-se prin inteligență, cinste și civilizație, așa cum au făcut-o bunăoară sașii, ci prin viclenie, mită, înșelătorie, și mai ales, prin presiuni externe ale marilor puteri. Atunci, ca și acum, conflictul de interese iudeo-român nu a putut fi liber negociabil între părți. Pentru că în sec. 19 și după Marele Război au intervenit Franța și Statele Unite, iar după al doilea război mondial, Uniunea Sovietică. Degeaba ne face teorii și ne ametește cu statistici dl. Tismăneanu. E drept, nu evreii au adus comunismul în România, dar ei au fost stâlpii de nădejde ai sistemului. Ana Pauker(Hanna Rabinsohn), Vasile Luca (Laszlo Luka), Teohari Georgescu(Burăh Tescovici), Ofelia Manole(Zeidman), Leonte Răutu (Lev Oigenstein), Iosif Chișinevschi (Jakob Roitman), Silviu Brucan (Saul Bruckner), Ștefan Foriș (István Fóris), și atâtea și atâtea mii de activiști comuniști, *tovarăși de nădejde* cum se spunea pe atunci, nu erau papuași. Erau evrei. Nu evrei, ci **jidani sadea, jidani înrăiți**. Ca să nu mai vorbim de miile de torționari feroci, precum Alexandru Nicolschi (Boris Grünberg), Mișu Dulgheru (Moise Dulberger), Ițicovici Marina, și atâtea și atâtea bestii mânjite cu sânge de român până în cerul gurii. **De unde atâta ură?**, ca să-l cităm pe Iorga. Pentru că în mai bine de două secole de istorie modernă românească nu a apărut nici un document care să ateste că vreo autoritate i-ar fi chemat să se așeze pe aceste meleaguri. Nici comisia de istorici ai Holocaustului nu a reușit să producă vreun document care să ateste acest fapt, deși, așa cum spuneam, dânsii vorbesc despre evrei ca și cum ar fi trăit din totdeauna aici. În fine, din moment ce au plecat, iar cei care au mai rămas sunt în număr extrem de redus, câteva mii, majoritatea fiind oameni în vârstă, nici nu mai contează... **Și sperăm nici să se mai întoarcă vreodata.**

Epilog. După aproape jumătate de secol. Dovadă că istoria se repetă. Câteva fragmente din apelurile oficiale rostite de către Ion Iliescu în 13 iunie 1990:

Pe sediul Poliției capitalei s-a ridicat drapelul verde, legionar, deci

mișcarea este o rebeliune legionară și se tratează ca atare! (...)
Trebuie să punem capăt acțiunilor rebele ale elementelor
extremiste, reacționare. Să fim pregătiți pentru orice încercare a
acestor elemente lipsite de rațiune, lipsite de respect pentru
opțiunea, pentru alegerea poporului român! Să le dăm riposta
cuvenită! Să înăbușim din fașa rebeliunea legionară și să asigurăm
dezvoltarea democratică a țării!

Fragmente din discursul rostit de **Ion Iliescu în fața minerilor** la
Complexul Expozițional din București, în **15 iunie 1990**:

**În această rebeliune legionară cu care s-a confruntat în aceste zile
poporul român, unele elemente au apărut chiar în costumație
legionară, au afișat steagul verde, au folosit limbajul legionar. (...)**

M.B., pe atunci studentă în anul III la Filologie, declarație în fața
comisiei de anchetă:

**Din cauza rănii căpătate la cap, puteam zări doar printre șiroaiele
de sânge care îmi inundau fața. (...) Nu mai știu ce s-a întâmplat
apoi, pentru că am leșinat, dar trebuie să spun totuși că în afara
obscenităților incredibile pe care mi-a fost dat să le aud, ultima
frază de care îmi amintesc este propunerea făcută de cineva, nu
știu de cine anume, de a tăia sânii uneia dintre colegele noastre
cu toporul. Nu pot să spun dacă acest lucru a fost îndeplinit sau nu,
dar ideea mi-a înghețat sângele în vine...**

MORALA. Exact ce spuneam mai înainte. O POVESTE FĂRĂ SFÂRȘIT,
ca în cântecul mafioților. Dacă mai ținea "rebeliunea legionară" din
13-15 iunie '90, sau dacă mai întârziau minerii, probabil ca apăreau
și ***oameni de bine agățați în cârlige la abator.*** Dar n-a fost să fie
așa, din păcate. Poate data viitoare, nu va speriați, a fost doar o
metaforă... Iar Ion Ilici Iliescu, blestemul acestui popor, știa extrem

de bine ce face, adică exact ce a învățat. În anii '50, trimis la Moscova pe banii contribuabilului român, în loc să învețe **legea lui Bernoulli**, el buchisea de zor pe la seminarele KGB-ului, **teoria și tehnica loviturii de stat**, împreună cu alte bestii comuniste. Încă un criminal, așa cum din păcate am avut destui în istorie, care va muri liniștit în patul lui, *va ieși din politică cu picioarele înainte*, după propriile afirmații, în timp ce zecile de morți și mutilați de către licuricii adâncurilor, strigă în van după dreptate.

București, 1 - 24 decembrie, 2012

Anexa 1

Lista victimelor găsite în zona Abatorului (provenită de la CNSAS, probabil din arhiva SSI)

- 1. Iulius Rauch**, evreu, comerciant, dosar 118
- 2. Heinrich Sabetay**, evreu, comisionar, dosar 119
- 3. Moise Orehovschi**, evreu, funcționar, dosar 120
- 4. Alexandru Dober**, evreu, blănar, dosar 121
- 5. Mișu C. Goldschläger**, reprezentant comercial, dosar 122
- 6. Elias Berghof**, medic, dosar 123
- 7. Henri Kira Kirchen, conte de Bellagio**, german, rentier, dosar 124
- 8. Leon Blimes**, evreu, avocat, dosar 125
- 9. Pincu Katz**, evreu, avocat, dosar 126.
- 10. Iancu S. Aron**, evreu, funcționar comercial, dosar 127
- 11. Iancu Aron**, evreu, comerciant, dosar 128
- 12. Aurel (Heinrich) Rauch**, evreu, agent de poliție, dosar 129

13. Lazăr Aron, evreu, rănit grav, a scăpat cu viață

14. Meier Weiner, evreu, rănit grav, a scăpat cu viață

15. Milo H. Beiler , evreu, avocat, găsit în Șos. Bonaparte, dosar 111, asasinat la Abator, conform “mărturie” lui I.N. Vlădescu

Obs. Nu am luat în considerație un cadavru ne-identificat, găsit în canalul colector al Abatorului, vezi și imaginea 44 de la sfârșit, nr. 117 sau 118 pe lista din *Cartea Neagră*, despre care se admite că ar fi aparținut unui evreu, pentru că nu s-a putut stabili cu certitudine dacă persoana respectivă a fost sau nu asasinată în cursul evenimentelor violente din 21-23 ianuarie 1941.

Anexa 2

Autorii români ai Raportului Final asupra Holocaustului din România

(Hotărârea de Guvern nr. 672 din 5 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 436 din 17 mai 2004)

Vicepresedinți:

Mihail E. Ionescu (Institutul pentru Studii Politice de Apărare și Istorie Militară, București)

Membri:

Ioan Scurtu (Institutul de Istorie Nicolae Iorga, București, secretar al Comisiei),

Viorel Achim (Institutul de Istorie Nicolae Iorga, București),

Adrian Cioflânca (Institutul de Istorie A.D. Xenopol, Iași),

Mihai Dinu Gheorghiu (Centrul de Sociologie Europeană, Paris),

Ioan Ciupercă (Universitatea „Al.I. Cuza, Iași),
Corneliu Mihai Lungu (Arhivele Naționale Istorice Centrale,
București),
Victor Opaschi (consilier prezidențial),
Andrei Pippidi (Universitatea București),
George Voicu (Școala Națională de Științe Politice și Administrative)

Câteva observații acum. Președintele comisiei internaționale, dl. Elie Wiesel, *mare iubitor de români*. Vicepreședinți: un român, Mihail E. Ionescu, și doi evrei Tuvia Friling (Arhivele Statului, Israel) și Radu Ioanid. (Muzeul Memorial al Holocaustului din SUA) **NB. Toți trei sunt și editorii Raportului Final.** Membri: nouă români din 29 membri. Dintre cei 20 ne-români, doi sunt germani, născuți în România, Hildrun Glass și William Totok, prima, specializată în "*anti-semitismul românilor*", și al doilea, *dizident cu față umană*, care sub numele conspirativ *Thomas*, o turna pe d-na Herta Müller la Securitate. Și mai este și un domn Vasile Ionescu de la Centrul Romilor Aven Amentza(sic!), țigan. Restul de 17 sunt evrei. Nu pun în discuție reprezentanții diverselor organizații evreiești naționale și internaționale, ambasadorul statului Israel, Marele Rabin al României, etc..., aceștia au fost adăugați doar pentru a da "greutate" Raportului Final. Printre membri, i-am regăsit pe Lya Benjamin, Radu Ioanid și Jean Ancel, cu care ne-am mai întâlnit pe aici. Mai apare și un anume Randolph Braham, profesor în NY, evreu născut în București, mare iubitor de unguri și dușman ne-declarat al românilor. În ultimii 20 de ani, acesta îi atacă cu o perseverență demnă de o cauză mai bună pe profesorul Raoul Șorban, ca și pe rabinii Alexandru Șafran și Moshe Carmilly-Weinberger, scopul ne-declarat al dânsului fiind de a contribui cât mai substanțial la ștergerea crimelor Ungariei împotriva evreilor și de a "fabrica" documente și mărturii pentru a "încărca" pe români și cu crimele ungarilor. Dar de ce să ne mai mirăm, când însuși șeful comisiei, dl. Elie Wiesel, născut tot pe meleaguri românești, făcea același lucru

la televiziunea franceză? Când minciuna acestuia a fost dezvăluită în direct de către Eugen Ionesco, acesta a declarat cu cinism că "*oricum ascultătorii nu se preocupă de istorie*". Sărmane **Bastos**, erai un mic amator, față de *aceștia*! Nu de alta, i-am trecut în revistă ca să știm cu cine avem de-a face. Pentru că așa se scrie istoria! A noastră, nicidecum *a lor*. Dintre români, "strălucește" dl. Victor Opaschi, numit recent de către dl. Ponta, secretar de stat la cultură. Nu știu cu ce s-a ocupat acest domn înainte de a fi consilier prezidențial timp de nouă ani și nici ce calificare are, CV-ul dânsului fiind *secret de stat* probabil. Ceea ce opinia publică știe sigur însă, este că dânsul este unul din "învârtiții" d-lui Ion Ilici Iliescu, blestemul acestei nații. Dânsul afirmă într-un articol "omagial" în *jurnalul.ro* din 5 iulie 2011, articol intitulat *Astăzi e ziua ta: Victor Opaschi*, citez: *Am fost martor la o serie de evenimente importante, am lucrat [printre altele]... pentru închiderea unui capitol dureros din istoria noastră – participarea statului roman la Holocaust.* Perfect adevărat, așa cum am menționat deja, dânsul a fost membru al celebrei comisii de redactare a nu mai puțin celebrului raport final. Ce nu știe însă dânsul, este că acest *dureros capitol*, pentru noi românii, evident, nu e cătuși de puțin încheiat. Dacă bunul D-zeu îmi va da zile și putere de muncă am de gând să disec acest așa-zis raport final, în fapt o lucrare propagandistică și mistificatoare mult mai slabă chiar decât produsele secției de propagandă ale Academiei Șt. Gheorghiu din epoca de tristă amintire. Mai aflăm din memoriile lui Eugen Mihăescu, membru de onoare al Academiei Române, cum acest domn Opaschi *a pus mâna*, după *loviluție* pe o clădire (vila Wexler) construită de același Marcel Iancu despre care am mai vorbit, și cum a reușit s-o cumpere pe nimic după ce o mutilase în prealabil, pentru ca să o vândă mai apoi cu 1,200,000 euro lui DD, magnatul OTV. Să mai adăugăm că beiza-deaua dânsului, dl. Cătălin Victor Opaschi, balerin la Opera Română, a obținut o vilă luxoasă de la ANL, într-un complex de 90 de vile, în sectorul 1, pe Strada Fabrica de Cărămidă nr. 1A, complex construit

cu discreție pe vremea guvernării iliesciene. „E corect, fiul meu a contractat o casă prin ANL, pe Strada Fabrica de Cărmidă. E tânăr și a făcut un credit pentru a achita acea casă. Când a cumpărat casa eram consilier prezidențial, dar nu m-am implicat absolut deloc să-l ajut cu ceva pentru chestia asta. Nici macar nu știu unde e sediul ANL”, ne-a declarat Victor Opaschi. Întrebat cum a reușit fiul său să facă în 2001 un credit de 60.000 de euro dintr-o leafă de balerin la Opera Română, tatăl său nu a putut să dea nici un răspuns. Fără a mai vorbi de faptul că terenul și utilitățile au fost gratis, mă rog, pentru dâșii, căci nimic nu-i gratis, moartea doar poate, deci utilitățile au fost plătite din banii proștilor, fără a mai vorbi și de TVA-ul zero. *La vremuri noi, tot noi*, așa că dl. Opaschi a re-venit în funcție, din nou pe felie, care vasăzică. *Ăștia-s oamenii, cu ăștia defilăm*, parcă așa se zicea. Despre restul de istorici români, cred că am spus destule, nu mai e nimic de adăugat. Posteritatea îi va judeca în lumina *inadvertențelor*, ca să fiu blând, din documentul pe care și-au pus semnătura. Să mai adăugăm că mulți dintre membrii comisiei, atât români, cât mai ales, evrei, au fost dați în judecată de către scriitorul exilat, *samizdatizat și internetizat* Paul Goma, care și explică gestul său într-o declarație publică, citez:

Subsemnatul, am fost vreme îndelungată și sunt și în prezent ținta unei campanii susținute care vizează denigrarea mea, sub caracterizarea falsă de "antisemit" și izolarea mea de societatea românească și de publicul din România. Pentru atitudinea mea constantă, caracterizată prin lipsa concesiilor față de adevărul istoric și printr-o critică activă la adresa reprezentanților de ieri și de azi ai regimului comunist din România, am plătit și continui să plătesc un preț dureros, exprimat inclusiv prin marginalizarea și prin ostracizarea mea, sub falsa categorisire de "antisemit". Explicația acestei stări de fapt constă în împrejurarea că m-am referit în scrierile mele și la fenomenul "holocaustului românesc", cu invocarea surselor istorice și documentare relevante, credibile,

obiective. Pentru că mi-am permis să am o altă opinie decât o serie de "holocaustologi" din țară și de peste hotarele ei, asupra subiectului de mai sus, iar aceștia, în impresionanta lor majoritate evrei, sunt adepți ai unei teorii absolute, **pornind de la premise false și ne-confirmate de surse istorice viabile**, teorie cu privire la care nu permit nimănui să-i contrazică, fie și cu argumente științifice, mi-am atras din partea lor o reacție virulentă și revanșardă, pentru totdeauna".

Clar de tot! Îmi place Goma. Mi-a plăcut din-totdeauna, de când cu Vasile Paraschiv și SLOMR. Nu se lasă el cu una-cu două! Bășos ca întotdeauna. Ehe, cam aceleași chestii mă pasc și pe mine! Problema e că eu nu am faima d-lui Goma, cel puțin pe moment, așa că le urez *dânșilor* să-mi ia *mâncile de la vestă*. Sau *boii de la bicicletă*, cum vreți Dvs!

Evident că decizia instanței a fost profund nedreaptă, judecătoria ne-făcând nici măcar un minim efort de a salva aparențele, că doar suntem în România, la porțile Orientului, unde totul este posibil, nu-i așa?, instanța hotărând că pârâții s-ar fi situat în limitele libertății de exprimare iar reputației scriitorului calomniat nu i-ar fi fost adusă nici o atingere.

Și în final, o scurtă prezentare a celor doi *holocaustologi de profesie*, Lya Benjamin și Radu Ioanid, cei care au contribuit substanțial la subiectul în chestiune, *evreii agățați în cârlige la abator*. L-am lăsat în pace pe al treilea, dl. Jean Ancel, *marele calpuzan*, decedat între timp - știți cum se zice, *despre morți, numai de bine...* Deci:

LYA BENJAMIN s-a născut la 16 mai 1931, la Târnăveni. A absolvit Facultatea de Istorie din Sverdlovsk(sic!), în prezent – Ecaterinenburg, și este doctorand al Universității din București.(sic!2x) Este autor a numeroase cărți, studii, comunicări apărute în țară și

străinătate. Printre volume menționăm: *Documente referitoare la evreii din România*, vol. I și II, București, 1987 și 1990; *Martiriul evreilor din România în anii celui de-al doilea război mondial*, București, 1991, *Legislația antievreiască, 1940 - 1944*, București, 1993; *Problema evreiască în stenogramele Consiliului de Miniștri, 1940 - 1944*, București 1996. A îngrijit ediția a II-a a Cărții Negre de Matatias Carp, București, 1996. Toate cărțile au apărut la Editura Hasefer.

RADU IOANID s-a născut la 11 iulie 1953 în București. A absolvit Facultatea de Sociologie din București. Și-a susținut doctoratul privind *Holocaustul evreilor din România* la "École des Hautes Études en Sciences Sociales" din Paris. În prezent, este cercetător la Muzeul Holocaustului din Washington D.C. În 1997, a publicat la Editura Hasefer, *Evreii sub regimul Antonescu*.

Cum ziceam, **să știm și noi cu cine avem de-a face**. Să facem observația, fie ea și malițioasă, că deși amândoi sunt persoane oarecum în vârstă, doamna e chiar octogenară (dar e doctorandă-sic!), dâșii și-au scris și publicat lucrările începând cu anii '90, cam pe când au început să se agite spiritele cu *holocaustul din România*. Asta e situația, orice s-ar spune...

Și în final, să facem observația că printre membrii români ai comisiei de redactare a Raportului Final, nu regăsim nici un academician. Dar ce vorbesc eu de chestii sfinte? Așa cum am văzut deja aici, mulți n-au nici o treaba cu istoria, iar restul sunt categoria muscă în domeniul cercetării istorice. Nici nu mai dau nume, pentru că deja mi-e silă.

Anexa 3

Câteva considerații asupra termenului *jidan*

În 8 august 2011, Centrul pentru Monitorizarea și Combaterea Anti-semitismului din România (MCA România), o organizație obscură, condusă de un anume Marco Maximilian Katz, a solicitat Institutului de Lingvistică "Iorgu Iordan-Al. Rosetti", din cadrul Academiei Române, să schimbe din Dicționarul Explicativ al Limbii Române definiția cuvântului *jidan*, considerat insultător la adresa evreilor, și să specifice clar că este vorba de un **termen peiorativ**. Să facem precizarea că acest domn, Marco Maximilian Katz, de profesie comisionar vamal, deși prin presă își spune uneori și istoric, nu s-a făcut remarcat până în prezent decât printr-o tentativă ne-reușită de a țepui statul român de 132 milioane de dolari, tentativă dejucată de

către FBI. Evident că dânsul, fiind evreu, emigrat din România în 1977, nu a suportat rigorile legii, așa că își desfășoară în continuare activitățile *holocaustologice*, ca să zic așa. Deși nu sunt lingvist de profesie, voi face câteva precizări, consider eu utile, deoarece și eu folosesc uneori acest termen.

Să precizăm pentru început că în limba română nu a existat cuvântul **jidan** până în sec. 17. Abia din sec. 17 el intră în limbă ca un neologism datorită evreilor ashkenazim care începuseră să pătrundă în număr tot mai mare pe **teritoriul istoric românesc**, cu precădere în Maramureș, Bucovina, Basarabia și nordul Moldovei, împinși de persecuțiile imperiilor austro-ungar și țarist. Evreii ashkenazim vorbeau limba Yiddish (Jiddish) și își spuneau Yid (Jid) la singular și Yidden(Jidden) la plural. În limba Yiddish (Jiddish) acel **en** din Jidden se citește și se pronunță **Jiddăn**, care din punct de vedere fonetic se aseamănă foarte mult cu **jidan**. Așa a pătruns în limba română acest termen. Mai facem precizarea că în sudul țării, cu precădere în București, trăiau de mai multă vreme *evrei sefarzi*, de rit spaniol, emigrați în sec. 15 din Spania și Portugalia, în urma persecuțiilor religioase, evrei ce vorbeau limba ladino, sau iudeo-spaniola, bazată pe graiul castilian medieval. Termenul folosit pe atunci în țările române era de *ovrei*, prin care erau desemnați cu precădere evreii romanioți, o sectă de evrei care nu aparținea nici iudaismului ashkenaz și nici celui spaniol (sefard) și care au trăit în peninsula Balcanică, în insulele grecești și în Turcia. Evreii romanioți vorbeau o limbă greacă antică amestecată cu cuvinte ebraice care se numea iavanică (iudeo-greacă) și ritualul lor religios se aseamăna cu vechiul ritual folosit în Statul Iudeu. În număr destul de mic, acești romanioți au fost deportați de germani, odată cu ocuparea Greciei, puținii

rămași în viață, emigrând mai apoi în Israel. În sec. 19 a apărut în vorbirea curentă și termenul de *israelit*, cu referire la evreii sioniști probabil. Mai existau termeni cu iz peiorativ precum **târtan** (din germ. *Untertan*, supus străin), **gujbeider** și **maramoi**, denumiri arhaice și exotice, azi aproape dispărute din vocabularul curent. Cuvântul **jidān** s-a impus și prin faptul că populația de evrei ashkenazim ajunsă la cca. 750,000 de persoane în România Mare, în preajma celui de-al II-lea război mondial, era incomparabil mai numeroasă față de evreii sefarzi. În ceea ce privește sensul peiorativ, se pare că această chestiune a fost pusă pentru prima dată pe filieră comunistă, când în 1933 Stalin a decretat incriminarea folosirii lui **zhyd** (echivalentul slav al cuvântului **jidān**). Această informație este documentată în numeroase surse, inclusiv de Soljenitsin și această incriminare a fost folosită ca pretext în anii instaurării comunismului în România ca numeroși români să fie arestați și exterminați. Problema sensului peiorativ este discutabilă. În limbajul curent de azi, *jidān* are printre altele, și sensul de **afacerist lipsit de scrupule**. Sigur, un oarece sens peiorativ există, dar nicidecum degradant sau jignitor. Problema are o istorie lungă, începând cu invazia, sau *infiltrarea în masă* despre care vorbea Căpitanul, pe teritoriul românesc, a evreilor ashkenazim, pe la începutul sec.19. Problema era că această populație, ai cărei membri, în bună parte nu cunoșteau nici măcar limba română la nivel elementar, închiși în propriile lor comunități, refuzând orice imixtiune și manifestând o intoleranță mai mult sau mai puțin fățișă față de români, prin exploatarea nemiloasă, cămătărie, alcool contrafăcut, etc..., și mai sunt o droaie, a ajuns inevitabil în conflict cu populația românească. Atunci ca și acum, din păcate, acest conflict nu s-a putut tranșa în mod liber între părți, datorită imixtiunii brutale a marilor puteri.

Dovada cea mai bună este însuși subiectul discuției de față, cererea insolentă a d-lui Katz, adresată Academiei Române, în paralel fiind transmisă Associated Press, ca și ambasadelor marilor puteri. Dl. Katz, ca și alți indivizi autohtoni fac mare caz, forțând bunul simț al românilor și făcând apel la anumite aspecte tragice cu mare impact emoțional la public, afirmând în cererea sa, citez: *"acest cuvânt a fost auzit de evrei atunci când aceștia au fost urcați în trenurile morții"*. **Păi cum ar fi trebuit domnilor să se spună?** ceva gen *domnilor cetățeni de etnie evreiască, vă rugăm frumos, poftiți în vagoanele ne-aerisite!* Era cumva crima mai mică? Ideea e că atunci nu exista alt termen, în afară de cel de evreu. Nici unul din ele nu avea sens peiorativ. Sensul peiorativ s-a adăugat timp de aproape două secole datorită experienței *extrem de benefice* pentru români, cu invazia evreiască care vasăzică, astfel că în multe orașe din Moldova, românii ajunseseră minoritari, fără a mai vorbi de cămă-tărie și alte alea. Nu românii au adăugat sensul peiorativ termenului, ci jidanii înșiși, astfel că azi termenul are sensul pe care-l are, de *afacerist lipsit de scrupule*. Esențială fiind partea a doua, *lipsit de scrupule*. Cum spuneam, peiorativ întru-câtva, dar în nici un caz jignitor și degradant. În ceea ce mă privește, am utilizat termenul de evreu în cazul cetățenilor statului Israel, chiar dacă marea majoritate sunt de origine ashkenază, dar și în cazul general al membrilor acestei etnii, așa cum este folosit acest termen în documentele oficiale. De asemenea, în toate cazurile cu referire la etnia respectivilor, pentru că este clar că nu există o *etnie jidănească*, ca să zic așa. Dar în cazurile individuale, atunci când respectivul este sigur de origine ashkenază, sau în cazul evreilor din nordul Moldovei, Basarabia, Bucovina, toți de origine ashkenază, nimeni nu mă poate opri să folosesc termenul de **jidan. Nici legal, nici moral, nici altfel.**

Ca și în cazul evreilor ashkenazim *lipsiți de scrupule*, ăsta e criteriul esențial după care am folosit acest termen în cazul d-lor Ilya Ehrenburg, Baruch Cohen, Jean Ancel & Co., și am argumentat și de ce am folosit în cazul lor termenul de **jidani**, fără nici un sens degradant sau insultător. Oarece indivizi *corecți din punct de vedere politic* susțin că acest termen ar răni "sensibilitățile evreilor". De acord cu dâșii, dar n-am ce face, nu i-am îndemnat eu să se apuce de cămătărie, falsificat alcool, arendășie, bancrută frauduloasă, trafic de valută și alte blestemășii. Și nu de azi-de ieri, ci numai de vreo 4000 de ani încoace, o bagatelă acolo... Și nici să fie *lipsiți de scrupule*, în primul rând în ceea ce privește relațiile cu românii, evident.

Revenind la dl. Marco Maximilian Katz, trebuie spus că nu cu termenul cu pricina din limba română are dânsul problema, ci cu *antisemitismul* românilor, pe care dânsul caută cu orice preț să-l demonstreze. De asta agită dânsul apele cu jalba-n proțap pe la ambasadetele marilor puteri. Oare nu făcuse același lucru și dl. Moses Rosen acum douăzeci de ani și mai bine? Astfel că după doar 10 zile, în 11 iulie 1991, Senatul Statelor Unite ale Americii s-a conformat și a emis o rezoluție care *condamna resurecția antisemitismului și a intoleranței etnice din România*. Astfel că a fost blocată pentru ceva ani intrarea în NATO, cu consecințele știute, fără a mai vorbi de condițiile impuse prin aderare. Șantaj ordinar care vasăzică. Curat murdar! coane ..., era să zic Fănică! Ceva gen, *sunteți anti-semiți? Atunci scoateți banul repede, că războiul din Orientul Apropiat costă!* Sau cam așa ceva, înțelegeți Dvs., cum devine chestia. Că nu de evreii sufocați în *trenurile morții*, unul din cele mai rușinoase episoade ale istoriei noastre recente, îl durea pe dânsul. Ca și pe

dânșii. Iată ce scrie acesta în încheierea cererii adresate Academiei Române, citez:

În aceste condiții, exprimând din nou aprecierea noastră pentru răspunsul dumneavoastră prompt, vă solicităm ca, în corectarea neîntârziată a definiției cuvântului "JIDAN", să țineți seama de opinia noastră, cei care în România încă suntem numiți "JIDANI", și care, în acest moment, și pe fondul actualei definiții a cuvântului "JIDAN", întâmpinăm dificultăți în a ne regăsi și apăra dreptul la demnitate în țara noastră.

Sigur că da! Nu este prea clar pe cine reprezintă *organizația* d-lui Katz, pentru că pe situl propriu nu este menționat acest fapt, nefiind publicat nici măcar statutul *organizației*. De altfel, nici nu e greu de ghicit, deși este foarte clar ce scopuri urmărește. Doar spune explicit în scrisoare, citez: **încă suntem denumiți jidani**. Cred că dânsul a fost destul de clar. Eu nu pot decât să înțeleg că ar vrea ca acest cuvânt să fie scos din limba română. Printr-o lege sau prin alte mijloace. Problema e că nimeni nu poate scoate un cuvânt din limba română, Academia Română poate eventual cel mult să-l scoată din DEX, dar nu a rezolvat nimic cu asta. Un cuvânt nu poate dispărea din vorbirea curentă, decât atunci când devine **perimat ca sens sau conținut**, sau când alt cuvânt *mai la modă, mai la îndemână, sau mai des vehiculat în mass-media* îl înlocuiește. Dar atâta vreme cât *dânșii* se vor comporta precum dl. Katz, cuvântul **jidan**, *afacerist lipsit de scrupule* adică, va rămâne acolo unde îi este locul, și cu sensul pe care îl are. Cât despre faptul că vorbește despre România, deși dânsul este cetățean israelian, ca despre **țara noastră**, nici nu mai are rost să discutăm, pentru că tupeul dânsului

depășește orice limită. Ar mai fi încă multe de spus... știți cum se spune, **_după scris și-obraźnicie, tot jidan pare să fie...**, ca să parafrzez un vers celebru.

Anexa 4

Manifestul *Liberté pour l'histoire* semnat de un grup de intelectuali francezi apărut în 13 decembrie 2005 în revista © Libération

Acest manifest este un semnal de alarmă tras de intelectualitatea franceză, semnalând efectul devastator pentru libertatea de exprimare pe care îl poate avea politizarea evenimentelor istorice. Manifestul a apărut în românește pentru prima dată în ziarul *Ziua*, fiind reluat ulterior pe situl *lupta ns*. Dat fiindcă articolul respectiv nu mai este de mult online, am tradus acest manifest, făcând și câteva comentarii la sfârșit. Deci:

"Libertate pentru istorie!"

Impresionați de intervențiile politice din ce în ce mai frecvente în aprecierea evenimentelor trecutului, ca și de acțiunile judicare întreprinse contra istoricilor și altor intelectuali, ținem să re-amintim următoarele principii:

-Istoria nu este religie. Istoricul nu acceptă nici o dogmă, nu respectă nici o opreliște, nu cunoaște tabu-uri. El poate însă să deranjeze.

-Istoria nu are nimic de-a face cu morala. Istoricul nu are rolul de a ridica în slăvi sau de a condamna, el explică.

-Istoria nu este sclava actualității. Istoricul nu se cramponează de trecutul schemelor ideologice contemporane și nu introduce în evenimente trecute sensibilități contemporane.

-Istoria nu e memorie. Istoricul, în cadrul unui demers științific, adună amintirile oamenilor, le compară între ele, le confruntă cu documentele, cu obiectele, cu urmele, și stabilește faptele. Istoria ține cont de memorie, dar nu se poate reduce la ea.

-Istoria nu este un obiect juridic. Într-un stat liber, definirea adevărului istoric nu ține nici de Parlament, nici de puterea judiciară. Politica de stat, chiar dacă este animată de cele mai bune intenții, nu este politica istoriei.

*Violarea acestor principii a fost realizată prin articole de lege succesive, în special legile din 13 iulie 1990, legea din 21 ianuarie 2001, legea din 21 mai 2001 și legea din 23 februarie 2005, care au restrâns libertatea istoricului, i-au impus prin amenințarea sancțiunilor, ce trebuie să caute și ce trebuie să descopere, i-au prescris metodele și i-au impus limite. **Cerem abrogarea acestor dispoziții legislative ne-demne de un sistem democratic.***

Semnat de Jean-Pierre Azéma, Elisabeth Badinter, Jean-Jacques Becker, Françoise Chandernagor, Alain Decaux, Marc Ferro, Jacques Julliard, Jean Leclant, Pierre Milza, Pierre Nora, Mona Ozouf, Jean-Claude Perrot, Antoine Prost, René Rémond, Maurice Vaïsse, Jean-Pierre Vernant, Paul Veyne, Pierre Vidal-Naquet et Michel Winock. Publicat în © Libération, 13 decembrie 2005

QED. Exact ce am făcut și eu în lucrarea de față. Este cred mai mult decât evident motivul imixtiunii legislativului și executivului francez în problemele istoriei. Evident că nu de Charlemagne sau Vercingetorix îi dureau pe dâșii, ci de evenimentele legate de istoria recentă, *holocaustul & co.* Nu trebuie decât să căutăm puțin pe internet pentru a vedea care este obiectul respectivelor legi. Bunăoară, legea din 13 iunie 1990 se referă la reprimarea actelor de rasism, xenofobie și anti-semitism. Nici o problemă, avem și noi una asemănătoare, celebra OUG 31/2002 legiferată ceva mai apoi prin L107/2006. Sigur că da, intenția ne-mărturisită a legislativului român a fost să blocheze oricăre discuție privind mișcarea legionară, Căpitan, Antonescu, și alte asemenea. Ideea e că în final n-a prea ieșit schema, legea care vasăzică, așa cum au gândit-o dâșii, adică să reprime orice referire la *subiectele delicate*, ca să zic așa, n-a prea mers. Sigur, mai e și chestia cu negarea holocaustului, care într-adevăr e sancționabilă. Nici o problemă, **se poate nega pe bucățele**, chestie ne-condamnabilă, că doar n-o fi careva prost să-l nege la modul grosolan. În fine, problema nu e legea în sine, ci faptul că anumiți indivizi gălăgioși și fără vreo competență dovedită în domeniu, vezi dl. Marco Maximilian Katz și oengeul sau, mai e un individ pe nume Raețchi, devenit deputat la ultimele alegeri, ultimul apărut *în schemă*, și mai sunt o droaie, care extind orice fapt istoric cât de mărunț legat de persecuția evreilor la chestii "grele", în speță pogrom și holocaust. Vezi modul în care asasinarea celor 118 evrei, reprezentând puțin peste **0,1%** din populația evreiască a Bucureștiului, a fost extinsă la noțiunea de **pogrom**, o exagerare grosolană

și o denaturare abuzivă a noțiunii de pogrom, termen definit clar în orice dicționar. Ca atare, conform dialecticii dâșilor, dacă descoperi să zicem, că de fapt au fost numai 117 victime, nu 118, care se admite că ar fi **cifra oficială**, gata! negi pogromul, care la rândul său face parte din holocaust, ca atare negi holocaustul, la ocnă cu tine! exact așa îmi făcea un proces de intenție tipic stalinist, individul ce-și zice *Vindecătoru*, atunci când am afirmat că nu există probe concrete cu privire la subiectul nostru, *evreii agățați în cârlige la abator*. Cu alte cuvinte, ideea e că această lege, pe lângă faptul că este inutilă și inaplicabilă, mai este utilizată și ca instrument de teroare, amenințare și șantaj. Următoarea lege la care se face trimitere în manifest, se referă la recunoașterea oficială a *genocidului armenilor*. Extrem de abuzivă, ea creează un precedent periculos prin faptul că **substituie printr-un act juridic adevărul istoric**. Exact ceea ce spuneam despre **Raportul Final asupra Holocaustului din România**. Dacă va fi legiferat, adică dacă va fi asumat printr-o lege de către legislativ, negarea chiar și a unei virgule din acest raport te va transforma instant în infractor. Iar de-aici și până la *pârnaie* nu e decât un pas, pentru că în cazuri de genul ăsta justiția se mișcă rapid. De-asta m-am grăbit să termin această carte, înainte ca raportul să fie legiferat, pentru că asta se urmărește, după cât se vede. Sper totuși ca în această eventualitate, legea să nu se aplice retroactiv, dar cine știe? În România totul este posibil! Cum spuneam însă, s-ar putea să nu meargă, să nu le convină asumarea printr-un decret. Pentru că atunci, orice aspect va putea fi contestat în instanță, unde s-ar putea să nu se știe, astfel că în cazul unui verdict pozitiv, să fie obligați să corecteze anumite aspecte. Cum este și cazul de față, al *evreilor atârnați în cârlige la abator*. Pentru că se vor găsi destui care să nege aceste aspecte în instanță. Exact ce am spus și repet, **nu mor caii când vor câinii**, un superb proverb românesc. Următoarea lege la care se face trimitere în manifest se referă la recunoașterea *sclaviei drept crimă contra umanității*. Dat fiindcă am trăit ceva ani buni în Franța, voi încerca

să explic cam unde bate această lege. În principal se dorește **a se pune capac** istoricilor care au dovedit că Franța a băgat mult mai mult decât a scos din fostul ei imperiu colonial, asta fiind și una din cauzele pentru care azi *Franța este o mare putere SH*. Adică se dorește reprimarea celor ce contrazic teoriile oficiale cu care se spală încă din fragedă pruncie creierul copiilor francezi, chestii gen *să-i iubim pe negri, ei sunt frații noștri, părinții lor au fost sclavi pe plantațiile noastre, etc...* De aici și până la a pompa bani la greu în fostele colonii, în compensație pentru *exploatarea nemiloasă din trecut* chipurile, bani ce sunt deturnați de către autoritățile locale corupte spre cumpărarea de armament și susținerea de mini-războaie locale, care-i îmbogățesc tot pe *băieții super-deștepți*, războaie ce fac milioane de victime printre *băieții super-proști*, evident, nu-i decât un pas. Nici noi nu suntem departe, locuri special rezervate în licee de prestigiu, fără concurs, pentru țigani, institute de învățământ superior separate pentru unguri, șamd... Suntem prea săraci să mai avem și colonii, mai degrabă înclin să cred că noi vom fi cei colonizați, noi ăia care vom face prostia să rămânem în această *țară a nimănui*, condusă de borfași, turnători, foști securiști, foști activiști de partid și plagiatori, în loc să ne luăm câmpii de nebuni oriunde alt-unde. Ultima lege incriminată în manifest se referă la recunoștința materială față de cetățenii francezi repatriați. Deși pare a nu ne interesa, este de fapt o lege care a ridicat enorme probleme pentru opinia publică franceză, săpând o prăpastie adâncă între cei *politic corecți* și cei ce au trăit istoria tragică a retragerii din Algeria. Dar ne interesează enorm și pe noi, așa cum vom vedea în continuare. În principiu este vorba despre acordarea de despăgubiri materiale cetățenilor francezi care au avut de suferit între 31 octombrie 1954 și 3 iulie 1962, perioadă în care a avut loc oficial războiul din Algeria. Criticile violente ale *stângii politice corecte* au vizat în special faptul că în prevederile legii ar fi incluși și foștii membri OAS, socotită drept organizație teroristă. Ce s-a întâmplat pe scurt în acei ani, întâmplări pe care eu le-am trăit? Versiunea

oficială spune că după ce președintele Charles de Gaulle a dat posibilitate armatei să se desfășoare în Algeria pentru a zdrobi insurtecția pro-comunistă a Frontului de Eliberare Națională algerian, susținut și de comuniștii și pacifiștii francezi, acesta a decis să acorde independența Algeriei. Aceasta însemna implicit masacrarea francezilor și a susținătorilor lor algerieni, naționalizări, confiscarea averilor, tot ce a trăit și România după instaurarea comunismului. Fără a mai vorbi despre asasinatelor și acțiunile criminale dinainte și din timpul celor 8 ani de război. Chestie care s-a și întâmplat ulterior, bilanțul fiind înspăimântător, cel puțin 100,000 de algerieni presupuși pro-francezi masacrați după încheierea ostilităților. Cei mai lucizi, presimțind ce avea să se întâmple, au plecat care încotro în cele patru zări, căutându-și un rost pe aiurea în lume. Și nu erau puțini, la cca. 9 milioane de locuitori, Algeria avea înainte de război cca. 1 milion de europeni, în majoritate francezi. Aceștia îl socotesc și acum pe gen. Charles de Gaulle un trădător și un criminal. Alții însă au hotărât să reziste cu orice preț, înarmându-se. Așa a luat naștere OAS (Organisation de l'Armée Secrète) inițiată de un grup de militari și civili patrioți care se opuneau abandonării Algeriei, uniți sub deviza *Algeria este franceză și așa va rămâne*. Evident că lupta a trebuit dusă pe două fronturi, în primul rând cu comuniștii din Algeria ca și cu susținătorii lor francezi din Alger, dar și cu inamicii capitularzi din metropolă. Într-un final, cei cca. 1000 de patrioți reuniți în OAS vor trebui să abandoneze lupta, copleșiți de forțele de securitate franceze și algeriene asmuțite contra lor. Majoritatea arestați, unii vor fi împușcați, alții condamnați la închisoare. Astăzi *stânga politic corectă* socotește această organizație drept grupare terorist-fascistă. De ce am scris toate acestea? Pentru că am mai auzit și pe la noi așa ceva. Chiar stimabilul Adrian Cioflânca, și dânsul membru în comisia ce a elaborat Raportul Final spunea într-un articol intitulat *Antimemoria Holocaustului și a comunismului*, apărut în 22, fițuică anti-națională în care dânsul scrie din când în când, citez: *în ultimii 20 de ani, a fost construit un*

adevărat panteon cu "martiri" ai comunismului, în care, pe lângă figuri demne de tot respectul, care s-au opus comunismului de pe poziții democratice, sunt adăugați foști legionari... **...există adevăruri delicate care vor trebui spuse de istorici în viitor într-o formă elaborată...** ...extremiștii impenitenți nu pot constitui modele. Sigur că da! Aceeași metodă terorist-stalinistă de a condamna în bloc un popor, o clasă socială sau o organizație sau partid politic de pe poziții ideologice, fără a discuta gradul de culpabilitate a fiecărui ins în parte. Așa au înțeles istoria toți acești indivizi ce redactează rapoarte peste rapoarte, scriu articole, dau interviuri, într-un cuvânt **se agită... ca un coi într-o căldare**, ca să folosească o expresie neaoș românească, închipuindu-și că ar fi elite, de fapt, neridicându-se nici măcar la nivelul unei aprozariste cu SNSPA. Iar de aici și până la condamnarea luptătorilor din munți, fenomen unic în estul Europei, fenomen ce a produs coșmaruri ani de zile securiștilor și slugilor Moscovei, drept teroriști, fasciști sau legionari, nu e decât un pas. Bine-înțeles că activitatea unor astfel de indivizi ce deservește interese obscure nu putea rămâne fără urmări, așa că parlamentul a introdus în *legea 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, care reglementează plata daunelor morale și constatarea condamnărilor politice*, un capitol dedicat, ca să zic așa, art. 7, citez: "*Prevederile prezentei legi nu se aplică persoanelor condamnate pentru infracțiuni contra umanității și persoanelor condamnate pentru că au desfășurat o activitate de promovare a ideilor, concepțiilor sau doctrinei rasiste și xenofobe, precum ura sau violența pe motive etnice, rasiale sau religioase, superioritatea unor rase și inferioritatea altora, anti-semitismul, incitarea la xenofobie*". Clar de tot! Exact cum spunea Căpitanul, **Prigoana continuă!** Ce mai poți spune la așa faze? Și fraze! Cum se scrie istoria, la fel se fac și legile. Pentru că se face abuz de lege fără a se discuta și condițiile concrete în care a fost dată sentința. Bunăoară, dau un singur exemplu, intelectualii

din lotul Noica-Pillat au fost condamnați pe baza unui articol 209 din Codul Penal ce incrimina delictul de **crimă de uneltire împotriva ordinii sociale** comis de *cei care inițiază, organizează, activează sau participă la organizațiuni de tip fascist, politice, militare sau paramilitare, ca și cei care, fără a fi membri ai unor astfel de organizații, fac propagandă sau întreprind acțiuni în favoarea acelor organizațiuni, a membrilor lor sau a scopurilor urmărite de ele.* În realitate, n-a fost decât o înscenare infamă, "delictul" fiind citirea și împrumutul de la unul la altul a două cărți aparținând lui Emil Cioran și lui Mircea Eliade, scriitori "legionari" fugiți din țară. Crimă de gândire, politic incorectă, evident. Ca atare, rămâne cum am stabilit. Noica, Pillat, Cioran, Eliade, ca și tot lotul de intelectuali condamnați în acel proces, au fost și rămân fasciști, legionari și antisemiți, exact cum citam la început pe acea *evreică mesianică* ce m-a incitat să scriu această carte. Ca și pe d-na Alexandra Laignel-Lavastine care dorește sa-și facă un nume în intelighenția franceză prin murdărirea adevăratelor valori ale culturii românești. Tristă continuitate demnă de o cauză mai bună. Nu e greu de ghicit și de unde au venit presiunile pentru adoptarea acestui articol de lege. Așa că nu mă mai mir.

Anexa 5

Nu de alta, dar să știm și noi cu cine avem de-a face!

DI. William Totok, despre care am mai vorbit, membru în comisia ce a elaborat **Raportul Final asupra Holocaustului din România**, comentează, prezintă, mă rog, cam așa ceva, într-un articol cu titlu incitant, intitulat **Prigoniți, jecmăniți și izgoniți**, apărut în *Observer cultural*, altă mizerabilă fițuică anti-românească online, o carte aparținând d-nei Hiltrun Glass, intitulată *Minderheit zwischen zwei Diktaturen. Zur Geschichte der Juden in Rumänien 1944-1949*. Oldenbourg Verlag, München, 2002 (Minoritatea între două dictaturi. Asupra evreilor din România, 1944-49) După cum am spus deja, originară din România, tele-portată pe plaiuri bavareze, dânsa este istoric *holocaustolog*, specializat printre altele în "anti-semismul românilor", și a fost de asemenea membră a comisiei pentru redactarea raportului final. DI. William Totok, *turnător cu față*

umană, dacă e să ne luăm după documentele CNSAS și nu după balivernele din *wikipedia*, 22 și *Observator cultural*, o turna la Secu printre alții, și pe laureata Premiului Nobel pentru literatură în 2009, d-na Herta Müller, sub numele conspirativ de *Thomas*. Ce scria dânsul în notele informative, că informațiile erau slabe, dacă e să ne luăm după calificativele date de superiori, asta nu mai contează. Esențial este că **a lucrat pentru ei**, în timp ce alții au refuzat asta categoric, atragându-și consecințele știute. D-na Herta Müller, care, spre deosebire de *muhaialele* autohtone, **nu se lasă ea cu una-cu două**, a făcut apel pentru deschiderea unor anchete oficiale împotriva foștilor informatori ai Securității care azi locuiesc în Germania. Spor la treabă! Sper ca nemții să facă treabă bună. Să vedem ce iese. Până una-alta, dl. Traian Băsescu n-a mai avut răbdare și i-a decorat pe amândoi cu Ordinul Meritul Cultural în grad de ofițer. Pentru meritele deosebite în cercetările *holo-caustologice*, evident. Pentru că trebuie spus, că și dl. William Totok, poet și eseist, în ultimii ani, s-a specializat și dânsul în acest domeniu. Bun, să revenim la articolul cu titlu incitant, *Prigoniți, jecmăniți și izgoniți*, despre evrei este vorba, dacă nu știți. Spune dânsul printre altele, după ce prezintă în câteva fraze pe stimabila cercetătoare holocaustoloagă, citez:

*În localitatea Bârsani din Maramureș, de pildă, fuseseră uciși în anul 1945 doisprezece evrei de către locuitorii satului. Victime ale unor **acțiuni asemănătoare cu pogromuri** au fost înregistrate după prăbușirea regimului lui Antonescu și la Iași. La Cluj, în comunele Pîncota sau Vinga de lângă Arad mulți evrei au devenit ținta unor agresiuni. În alte localități au fost profanate sinagogi și cimitire evreiești. Agitația antisemită a cuprins până și unele universități din România postbelică. Autoarea studiului explică motivele acestei atitudini prin faptul că evreii au cerut după anularea legislației antisemite retrocedarea bunurilor confiscate. În același timp, organizațiile evreiești au cerut despăgubiri pentru suferințele îndu-*

rate în timpul prigoanei antisemite.

Câteva observații acum. În Maramureș nu există comuna Bârsani, și nicaieri în România nu există vreo localitate cu acest nume, Bârsani (sau Bîrsani). Există însă o comună Bârsana, atestată documentar încă de la 1326, renumită pentru biserica de lemn, monument UNESCO, ca și prin ansamblul mănăstiresc datând de la 1390. Măcar atât putea să facă stimabilă, sau măcar stimabilul, să se uite pe *google.maps*. N-au făcut-o, dovadă cât de documentate sunt cercețările *holocaustologice* ale celor doi. Apoi nu ni se spune nimic despre motivul uciderii celor 12 evrei, de către români, evident, că doar nu de către unguri, doar aceștia le-au dat cetățenie evreilor încă de pe la mijlocul sec.19, în timp ce *intoleranții* de români de-abia după primul război mondial. Altă teorie penibilă, întreținută și de către venerabilul Neagu Djuvara. Maghiarii i-ar fi maghiarizat și pe papuași pentru a avea justificare pentru Ungaria Mare. Cu prima ocazie, **au avut grijă să-i plătească pe nemți ca să-i ia și să-i ducă pe evrei știm noi unde**. Și încă mai citesc această tâmpită teorie autohtonă că ce deștepți au fost ungurii că i-au maghiarizat pe evrei, teorie vânturată peste tot în mass-media, de către diverse iude autohtone. Ungurii dacă vor, n-au decât să moară cu evreii de gât, cu atât mai mult cu cât iubirea e reciprocă. Că doar dl. Elie Wiesel, evreu născut în Sighet, afirma la televiziunea franceză că a fost deportat la Auschwitz de către jandarmii români, afirmând cinic că "*oricum ascultătorii nu se preocupă de istorie*". Să fie sănătos, sunt oameni pentru care adevărul este mai drag decât propria viață, odată și odată tot acest imperiu mediatic al minciunii va sări în țândări, ca mai toate imperiile. Revenind la textul stimabilei, dânsa vorbește despre agresiuni, nu ne spune ce fel, puteau fi și verbale, bun, pe care dânsa le califică drept **asemănătoare cu pogromuri**. Rețineți formularea. De aici și până la pogrom nu e decât un pas. O fi zis vreun derbedeu **băi jidane!** și dânsa **ne-a și pus-o cu ceva asemănător cu un pogrom**. Dar ce zic eu pogrom? Holocaust de-a

dreptul! Holocaustul din Bârsana, Pîncota și Vinga, **căci trei holocausturi mici fac un holocaust mare**. Cam asta e logica dâșilor. Despre acte, fapte, documente, nici vorbă, n-avem nevoie! Și uite-așa se capătă *Meritul Cultural cu gradul de ofițer*. Ca să nu mai vorbim despre *profanări*. O fi urinat vreun bețiv pe gardul cimitirului evreiesc și gata profanarea. Despre anti-românismul care respiră în fiecare frază a stimabilei nici o vorbă. Așa e! Rămâne cum am stabilit! Nu noi, ci Hannah Arendt, Matatias Carp, Elie Wiesel și alți *mari iubitori de români*, în categoria cărora intră și cele două personaje despre care tocmai vorbeam. În fine, revenind la textul stimabilei, dânsa emite și cauza. Invidia românilor. Sau cam așa ceva. Pentru că evreii au cerut *după anularea legislației antisemite, retrocedarea bunurilor confiscate*. Iar organizațiile evreiești au cerut *despăgubiri pentru suferințele îndurate*. Am văzut mai înainte că dl. Filderman solicitase gen. Ion Antonescu despăgubiri pentru pagubele suferite de evrei în cursul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941. Nu știu dacă au fost acordate. **Vreau să spun, nu știu încă, dar voi afla!** Noi însă să vedem ce spune *distinsa cercetătoare* despre modul în care au răspuns autoritățile comuniste la solicitările evreilor, citez:

Semnificativ în acest context istoric este faptul că tocmai Partidul Comunist Român, care în mod programatic s-a pronunțat în favoarea creării unui cadru legislativ acceptabil pentru toate minoritățile naționale, a dus o politică de tergiversare față de cererile formulate de organizațiile evreiești. Însa nici partidele istorice nu s-au pronunțat ferm pentru satisfacerea acestor cereri. Pentru situația precară a legislației reparatorii după 23 august 1944 Hildrun Glass oferă câteva explicații din care rezultă că anti-semitismul continuă să influențeze factorii decizionali, indiferent de apartenența politică.

Așa care vasăzică! Partidul Comunist a tergiversat retrocedarea,

pentru că anti-semitismul încă mai influența *factorii decizionali*. Rețineți, dânsa se referă la perioada 1944-1949. Când **factorii decizionali erau Ana, Luca, Teo, Dej**, în ordinea importanței și puterii deținute. Știți Dvs. și ce-au făcut dânsii, *au băgat spaima-n burgheji*. Ultimul pe listă, cu voia Dvs., era și singurul român din cei patru, să nu uităm. Să lămurim în primul rând cu cererile de despăgubiri privind suferințele îndurate de evrei. Nu se puteau da imediat pentru că încă nu se stabiliseră *vinovățiile*, mascarada juridică cu numele de *Procesul Marii Trădări Naționale* a avut loc în 1946, procesul acuzaților pentru Pogromul de la Iași a avut loc abia în 1947 și a durat multe luni de zile. Rechizitoriul conținut în dosarul cu nr. 5260 conține faptele, descrise mai mult sau mai puțin subiectiv. Invariabil nu lipsesc dinții de aur scoși cu cleștele patent și degetele tăiate pentru a obține mult-râvnitele ghiuluri de aur. În cadrul procesului s-au dat zeci de sentințe grele pentru ofițerii responsabili în 1941 cu zona militară Iași, cu generalul Gheorghe Stavrescu și colonelul Dumitru Captaru în frunte, și terminând cu borfași mărunți care s-au dedat la crime și jafuri. Din câte știu eu, despăgubiri s-au dat, nu chiar atunci, ceva mai târziu. Chiar de la două colege de serviciu ale mamei mele, farmaciste evreice, am auzit despre despăgubirile primite pentru rudele lor omorâte în ceea ce s-a numit mai apoi Pogromul de la Iași. Ce am reținut însă perfect, este că, deși atunci, în iunie 1941, cele două se găseau bine-mersi în București, amândouă afirmău că "pogromul" a fost *opera legionarilor mână în mână cu SS-ul și Gestapo-ul*, adică cele două doamne învățaseră bine lecția cu *versiunea oficială* a autorităților comuniste asupra celor întâmplate atunci, pe undeva și în schimbul despăgubirilor, evident. Din câte am reținut, au trecut totuși patru-zeci și... de ani de atunci, suma pentru o rudă de gr.I omorâta era cam cât aconto-ul pentru un apartament, care era pe atunci cam 30-50% din prețul total. Oricum, trebuie să existe documente asupra acestor despăgubiri. **Vom vedea și asta** altă dată. Rețineți, cu rezerva că s-ar putea să mă înșel asupra cuantumului sumei, dar

despăgubiri sigur s-au dat, nu cunosc exact cum și în ce condiții, dar voi afla. În ceea ce privește despăgubirile în natură, de data aceasta însă **stimabila chiar minte cu nerușinare**. Pentru că o lege reparatorie s-a dat. **La nici patru luni de la nenorocita lovitură de stat din 23 august 1944**. Știam de o astfel de lege, era menționată vag în literatura de specialitate, dar numai de curând a fost re-publicat textul complet al legii, care se găsește și pe net, așa că o poate consulta oricine. Motivele pentru care a fost ținută sub preș atâta amar de vreme sunt lesne de înțeles. Voi reveni altă dată asupra modului în care evreii au cerut despăgubiri în 1941, 1944, 1991, pentru aceleași motive. Pentru că în data de 10.08.1995, Avshalom Meghiden, ambasadorul din acea vreme al Israelului la București a prezentat la MAE revendicările evreilor din Israel: un număr de 400.000(cifră obsedantă-sic!) de proprietăți imobiliare, prezentând și o notificare intitulată „Problema bunurilor evreiești din România”. Sigur că da! Evreii nu se vor supăra niciodată, dacă vom retroceda și plăti chiar și de zece ori acele așa-zise bunuri. Nu știu ce s-a mai întâmplat cu aceste retrocedări și despăgubiri, și probabil nu vom ști decât peste alte câteva zeci de ani, când într-o Românie complet jefuită, în care declinul economic și demografic vor fi atins un punct critic, așa încât românii vor trebui s-o părăsească în bloc, făcând loc altora, nu va mai fi probabil nimic “interesant” de „revendicat”. Revenind la legea din 1944, trebuie menționat că în vremea în care în mai toate procesele politice, zeci de mii de procese, pentru vini reale, dar de cele mai multe ori inventate, majoritatea înscenări infame, în fapt, răfuiala cu fosta clasă politică și cu elitele intelectuale, sentința se încheia invariabil cu **confiscarea totală a averii**, ba în cazul procesului “gazetarilor trădători”, Radu Gyr, Nichifor Crainic, Pamfil Șeicaru și restul, **s-au confiscat și averile descendenților**, prin **LEGEA nr. 641 din 19 decembrie 1944** pentru abrogarea măsurilor legislative anti-evreiești, **EVREILOR LI SE RETROCEDA TOTUL. Totul, absolut totul**, fără îndeplinirea transcrierii sau intabulării. (art.19) Legea prevedea totul, până la cel mai

mic amănunt. Rog cititorul să caute legea pe net, să citească și să se minuneze. Și să compare cu legislația “reparatorie” de după ’89. Diferența e uriașă. În ceea ce privește proprietățile confiscate sau rechiziționate de la evrei, era prevăzută obligația de a despăgubi fostul proprietar evreu pentru degradările suferite de imobil, cu excepția celor cauzate de bombardamente. Funcționarilor evrei, publici și privați, li se considera vechime în muncă durată în care fuseseră îndepărtați din funcție pe motive etnice, inclusiv pentru pensie, patronii erau obligați să angajeze și să re-angajeze cu precădere evrei, chiar dacă aceștia părăsiseră postul prin demisie. Cea mai tare dispoziție pe care am găsit-o este de departe cea de la art. 17 care prevedea anularea divorțurilor pronunțate între 1 ianuarie 1938 - 23 august 1944, în cazul în care soțul sau soția erau evrei, dacă aceștia nu s-au re-căsătorit între timp, măsură reparatorie pentru cuplurile mixte care au divorțat pentru ca soțul sau soția creștină să nu-și piardă postul pe criterii etnice. Așa că de unde până unde vorbește stimabila despre politica de tergiversare a PCR? Cei ce au trăit acele vremuri pot depune mărturie cum sute de mii de români au fost aruncați în stradă doar cu ce aveau pe ei, numai pentru că aveau o casă mai arătoasă, **sutele de mii de procese de retrocedare de după '89 dovedesc acest lucru**. Deci stimabila *holocaustoloagă* chiar minte cu nerușinare. Iar dl. William Totok îi ține isonul, citez:

Hildrun Glass ilustrează cu numeroase documente continuitatea prejudecăților antisemite în interiorul Partidului Comunist și oferă o imagine detaliată a organizațiilor evreiești existente în perioada 1944-1949.

Așa deci! Țăsta era scopul. Indiferent cine ar conduce România, conservatori, liberali, țărăniști, comuniști, și mai nou, pesediști sau pedeliști, prejudecățile antisemite sunt aceleași, au continuitate deci, pentru că *românii au fost și rămân antisemiți*. Asta vor dânsii

să demonstreze. Mă rog, nu pretinde nimeni că ne-am da în vânt după evrei, dar de aici până la antisemitism e cale lungă. Stai și te întrebi, cum este posibil? Astea două specimene anti-românești, cum de i-a răbdad pământul țării ăsteia, pentru că amândoi sunt născuți aici? Ba au mai fost și decorați de către dl. Bănescu, să nu uităm, pentru merite deosebite în denigrarea românilor. Sărmanul Bastos, era un prunc nevinovat față de *aceștia* doi. Și individul acesta, colaborator al Securității cu acte în regulă, turnător cu angajament, afirma despre Ion Gavrilă Ogoranu, luptător anti-comunist, condamnat la moarte și urmărit toată viața de Securitate, că ar fi **fascist-extremist**. Sper ca nemții să facă treabă bună. Sa-l trimită pe stimabilul la lada de gunoi a istoriei, acolo unde îi este locul. Din păcate, din motive lesne de înțeles, noi nu ne mai putem permite *să-i agățăm și pe ei în cârlige la abator*, așa cum ar merita amândoi cu prisosință, a fost doar o metaforă, stați liniștiți...

În loc de încheiere. Ca să vedem și cum devine chestia cu **prigonirea, jecmânirea și alungarea**. Din *expunerea de motive* a decretului-lege din 19 decembrie 1944, citez:

*Bunurile și drepturile de orice fel, răpite evreilor prin dispozițiunile legilor rasiale, le sunt restituite pe baza alăturatului proiect de decret-lege. Orice înstrăinări sau grevațiuni de orice natură făcute de Stat sau de alte persoane, referitoare la aceste bunuri, după ieșirea din patrimoniul evreului sunt și rămân desființate. Am prevăzut puțința anulării divorțurilor și a altor modificări ale statutului personal, făcute sub imperiul necesității, care au constituit adevărate drame omenești. Imobilele reintră astfel în patrimoniul titularului evreu libere de orice sarcini constituite ulterior deposedării evreului, iar bunurile mișcătoare vor fi reluate de proprietarul deposedat **dela deținătorii cu orice titlu**.*

În ziarul *Scânțeia* de a doua zi, 20 decembrie 1944, pe pag.3, stânga

jos, apărea un **Comunicat privind Bunurile Inamice** (sic!), prin care cetățenii germani, unguri, dar și românii cu domiciliul în Germania, Austria și Ungaria **erau somați pentru ultima dată** să-și declare ABSOLUT TOATE BUNURILE, INCLUSIV ECONOMIILE ÎN BĂNCI. Pentru a fi confiscate, evident. Ah nu! Ce cuvânt urât, *confiscare!* Pentru a fi *puse la dispoziția Înaltului Comandament Sovietic*, în temeiul art.8 din Convenția de Armistițiu (halal armistițiu! vai de capul nostru! aici MS ar avea de dat socoteală la greu), care stipula *interdicția exportului de valori și oricărei forme de proprietate* pentru cetățenii germani, unguri sau români stabiliți în Germania, Ungaria și Austria. Indiferent de formulare, practic era vorba despre **deposedarea totală de bunuri** a etnicilor germani, maghiari, ca și a celor ce se retrăseseră împreună cu armata germană, în contul despăgubirilor de război. O măsură extrem de *chibzuită* în fond. Pentru că oricum nu le mai folosea la nimic. În doar două săptămâni, cca. 70,000 de etnici germani, reprezentând 15% din populația germană a României aveau să fie deportați la muncă forțată în Uniunea Sovietică, în vagoane de vite, pe post de sclavi, din care 12% nu se vor mai întoarce niciodată. Iar cei ce se vor întoarce, vor fi deportați în Bărăgan, sub cerul liber, doar cu zdrențele de pe ei. **La mijlocul sec.20**. Cu binecuvântarea Angliei și Statelor Unite, crema-cremelor democrației! Ba chiar o spumă de cremă, ca săpunul DOVE. *O lume mai bună și mai dreaptă*, așa se spunea pe atunci, construită și cu aportul multora din membrii etniei evreiești. Pentru aceleași motive, conducătorii celui de-al Treilea Reich, aveau să fie spânzurați câteva luni mai târziu. Sigur că da! **Prigoniți, jecmăniți și izgoniți!** Dar din păcate, *nu-i pentru cine se pregătește, ci pentru cine se nimerește*, parcă așa spune un vechi proverb. Exact ce spuneam, sper ca autoritățile germane să facă treabă bună cu **aceste două specimene**. La fel cum istoria adevărată a acelor ani încă nu s-a scris. Ca și cea a Germaniei și cea a celui de-al doilea război mondial. Dar încă nu-i timpul pierdut!

PS. Între timp, am reușit să pun mâna pe un tom gros “ca pe mână”, vorba d-lui Paul Goma, tom conținând documente “emanate” direct de la comunitatea evreiască, poliție, jandarmerie și securitate, ce privesc exact cele afirmate de cele două specimene anti-românești, așa că voi relua și aprofunda cât de curând afirmațiile mincinoase ale celor doi, *cu cărțile pe față*, care vasăzică.

Și încă ceva, ca să vedem că nu se poate ierta ce nu poate fi iertat. Citez din presa online.

“Statul român riscă acum să plătească milioane de euro pentru greșelile trecutului. Copiii și nepoții etnicilor germani, deportați în gulagurile rusești, după ce armata noastră “a întors” armele, vor acum bani pentru toată această umilință, fără a mai vorbi de miile de morți. Cam 36,000 de euro de persoană pentru fiecare an de detenție. Problema este că sunt sute de cereri. Pe moment doar, pentru că în mod sigur vor mai apărea. Nimic nu se iartă, totul se plătește. Cu cât, rămâne la latitudinea magistraților Tribunalului București, care vor avea de soluționat cele aproape o sută de procese deschise împotriva statului român de anumiți cetățeni germani. Sunt urmașii etnicilor deportați din Transilvania în Siberia, după 23 august 1944.”

Câteva sute din urmașii celor cca. 70.000 de deportați, fără a-i socoti și pe cei rămași acasă și deportați în Bărăgan prin 1950. Poate n-ar strica să cerem și părerea Casei Regale cu privire la modul de soluționare a acestor cereri. Pentru că este absolut normal ca vinovații să plătească primii.

Anexa 6

Declarația d-lui Constantin Dărășteanu

Subsemnatul Dărășteanu I. Constantin, născut la data de 28 iulie 1914 în comuna Stoinesti, județul Vlașca (azi Giurgiu), domiciliat în București, bd. Theodor Pallady Nr. 25, bloc VII, scara D, ap. 149, sector 3, cunoscând sancțiunile prevăzute de art. 292 din Codul Penal, cu privire la falsul în declarații, declar prin prezenta următoarele:

În ianuarie 1941 lucram la Baza Aeriană nr. 3 Pipera (devenită mai târziu ASAM) ca șef de echipă, maistru principal reglor și montor de avioane, la data aceea cu o vechime de 3 (trei) ani. În ziua de 24 ianuarie 1941 am avut o discuție cu un subaltern Preda Petre, zis Drușcă, mecanic, care în zilele precedente, 21-23 ianuarie, lipsise de la unitate: era legionar și participase la *rebeliune*. El mi-a povestit că

la Abator se află trupurile neînsuflețite ale unor legionari agățate în cinghele, despre care se afirmă ca ar fi cadavrele unor evrei uciși de legionari. Am raportat comandantului meu comandor inginer Constantinescu Cristea cele aflate de la Preda Petre și l-am întrebat ce crede că trebuie făcut. Comandantul mi-a răspuns că nu știe ce să facem și cui să raporteze cele aflate, dar că mai înainte de orice o asemenea informație trebuie verificată. Mi-a recomandat să iau mașina-dubiță (marca Skoda) cu care unitatea noastră își făcea aprovizionarea cu carne de la Abator și să mă deplasez acolo, la Abator, să văd care este adevărul. Menționez că la vremea aceea făceam din când în când reportaje pe subiecte tehnice la revista "Aripi frânte-Aripi românești" condusă de comandorul Emil Gârleanu (rudă cu scriitorul cu același nume), devenit ulterior general. Am plecat cu șoferul, militar în termen, care cunoștea bine Abatorul, unde am ajuns și am intrat pe poarta principală spunând că mergem să luăm carne pentru unitate, ca de obicei. Am intrat apoi în hală și am constatat ca aproape nimeni nu muncea, fiecare se plimba prin hală, de la un grup la altul, se discuta într-o atmosferă apăsătoare, de încordare și gravitate. Am încercat să intru în vorba cu parlagiii, dar ei mai mult se fereau să-mi răspundă când i-am întrebat dacă e adevărat că undeva, în Abator, se află niște oameni, niște evrei atârnați în cârlige (cinghele). M-au făcut atent să fiu mai discret și mai prudent. Unul dintre ei, pe care ceilalți îl numeau "nea Vasile" și care era șeful unei echipe de măcelari, mi-a răspuns totuși: *"Da, domnule, dar nu sunt evrei, sunt români!"* Șoferul care mă însoțea îl cunoștea și ne-a făcut prezentările: se numea Stoica Vasile. El mi-a arătat în ce direcție se aflau cadavrele și m-a făcut atent să nu fiu văzut de oamenii din conducerea Abatorului sau de oamenii de încredere ai acestora. La circa 50m am găsit locul, unde am ajuns singur, neînsoțit de nimeni. Am numărat cadavrele atârnaate în cinghele, erau 11 sau 21, am uitat numărul exact, țin minte că se termina cu cifra 1. Lângă perete se mai afla o grămadă de cadavre, cu hainele murdare de noroi și

sânge. Cadavrele atârinate în cârlige aveau paltoane pe ele, unul mai avea căciula (cușma de blană țărănească) pe cap. Am dat puțin la o parte paltonul la primele trei cadavre și am văzut la fiecare rana mortală, din care cursese sânge și îmbibase îmbrăcămintea. Cel deal treilea cadavru avea sub palton și deasupra hainei o cămașă verde, legionară. Nu m-am mai atins de celelalte cadavre și m-am întors la șofer. Discutând mai departe cu nea Vasile, pe care l-am întrebat: *"Măi, nea Vasile, cine sunt oamenii ăștia?"* Mi-a răspuns că sunt legionari împușcați de Armată, că în jurul Abatorului au fost împușcați mai mulți legionari și că acești legionari au fost adunați din stradă de oamenii de încredere ai conducerii Abatorului, la ordinele acesteia, și băgați în Abator, unde au fost atârnați în cârlige și declarați că sunt evrei uciși de legionari. Reproduc cuvintele lui Vasile Stoica: *"Nu sunt jidani, domnule, sunt legionari împușcați de Antonescu, iar jidanii de la Abator, prin oamenii lor de încredere, i-au târât din stradă în Abator, i-au atârnat în cinghele și zic despre ei că sunt jidani"*. Fac mențiunea că la data aceea Abatorul era o societate administrată și controlată de evrei. Nea Vasile a făcut mențiunea: *"jidanii noștri, care conduc Abatorul"*. De asemenea, menționez că i-am spus șoferului, dacă vrea, să meargă și el să-i vadă pe cei atârnați în cârlige, dar nea Vasile l-a oprit, spunând că nu e bine deoarece deja unii *"de sus"* au observat mișcarea pe care o făcusem și acum sunt cu ochii pe noi. L-am întrebat pe nea Vasile dacă e dispus să declare cele petrecute la Abator și în fața altora, în cazul că va fi vreodată nevoie. Nea Vasile a declarat că este de acord, mi-a dat adresa – locuia lângă Abator, pe Splai, iar ulterior l-am vizitat de mai multe ori și ne-am împrietenit. Așa am aflat că după aceea Armata a ridicat cadavrele de la Abator și le-ar fi dus în pădurea Plumbuita. Vizita mea la Abator a durat circa 15-20 minute. La plecare am luat pentru trupă o navetă de măruntaie, mai mult burți. Când m-am întors la unitate m-am prezentat la comandant și i-am povestit cele aflate. Comandantul a considerat că e de datoria sa să raporteze mai sus. Eu m-am retras din biroul comandantului și

m-am dus în hala de montaj, în hangarul central. După un ceas, un ceas și jumătate, a venit la mine comandantul și mi-a spus că a telefonat la Consiliul de Miniștri, la cabinetul lui Horia Sima și a cerut să vorbească cu acesta. De la postul telefonic respectiv i s-a răspuns: *"camaradul Horia Sima nu mai există, nu se știe unde este"*. Menționez că, în zilele care au urmat, zvonul despre uciderea și atârnarea în cârlige a evreilor la Abator a circulat, dar nu era luat în serios de nimeni. Până și femeile cele mai simple din mahalaua bucureșteană se întrebau *"de ce evreii nu reclamă la Antonescu ce au pățit?"* Precizez că **nu am fost membru al Mișcării Legionare**, dar, la fel ca și cei mai mulți colegi din aviație, am simpatizat, ca român și creștin, cu ideile lui Corneliu Zelea Codreanu. De asemenea, menționez că am fost condamnat după 1944 pentru *"crimă de uneltire împotriva ordinii sociale"* și am făcut 11 ani de temniță. Cu Vasile Stoica m-am întâlnit de mai multe ori după aceea, ultima oară cred că a fost în 1970. Avea un băiat care s-ar putea să mai fie în viață. Menționez că pe dl. prof. Ion Coja l-am cunoscut în ziua de 20 decembrie 2003, când m-am întâlnit cu dânsul ca să-i povestesc cele de mai sus. Întâlnirea a fost aranjată de domnii Neagoe Nicolae Mateescu și Dogaru Victor-Dorian, cărora le-am povestit cele petrecute la Abator și au fost de părere că trebuie să-i fac cunoscută această întâmplare și domnului profesor Ion Coja, pe care îl cunoșteam de la televizor. Am fost de acord să mă întâlnesc și să-i încredințez această mărturie, pe care o semnez în deplină cunoștință de importanța ei. Dau prezenta declarație a servi oriunde trebuința o va cere.

(*România Liberă* - supliment **ALDINE**, în 30 ianuarie 2004)

Anexa 7

Prima despăgubire pentru Holocaustul românesc: 360.000 de lei

Doi frați evrei au obținut, în premieră, despăgubiri în justiția românească pentru cele îndurate în perioada Holocaustului și, indirect, condamnarea regimului Antonescu. Devy Abraham era un copil de 8 ani când a fost deportat în Transnistria împreună cu familia. Când s-a întors acasă, în 1945, avea vârsta pubertății, dar experiența morții îl îmbătrânise deja. Vreme de aproape o jumătate de secol după ce a scăpat din ghearele Holocaustului a trăit cu spaima Securității în oase. Ar fi vrut să-și strige suferința de a-i fi fost răpită copilăria și de a-i fi fost distrusă familia, însă instinctul de conservare i-a impus autocenzura. În 2005, după ani de ezitări, a decis să

se elibereze. În primul rând din temnița propriei memorii. Și să ceară condamnarea celor din cauza cărora a suferit. În 2009, după o luptă inegală cu statul, Devy Abraham a obținut o a doua execuție a mareșalului Ion Antonescu. Una simbolică, dar care îi unge sufletul. Devy Abraham și fratele său, Sami, care era bebeluș când a fost deportat, sunt primii evrei care au obținut despăgubiri în justiția românească, la Tribunalul Galați, pentru Holocaust. „Jidanul Isac Abraham va fi executat.” Cu această sentință seacă a început calvarul familiei lui Devy. Era în plină iarnă a anului 1941, în Portul Galați, la sediul comandamentului legionar din oraș. Isac Abraham, tatăl lui Devy și al lui Sami, s-a predat legionarilor după ce doi ani scăpase de înregimentarea în batalioanele de muncă pentru evrei. „Tata a venit în Galați în 1932, din Bucovina, și s-a căsătorit aici cu mama, Fany Weisman. În 1939 i-a venit ordinul de chemare în batalioanele de muncă, însă autoritățile l-au căutat mult timp la Siret, de unde venise. La începutul lui 1941 i-au dat însă de urmă, în Galați”, povestește Devy. Inițial, Isac Abraham s-a ascuns la niște prieteni. Jandarmii au găsit-o totuși pe soția sa. Bătaia primită de aceasta l-a făcut pe bărbat să cedeze și să se predea imediat. „Când ne-am dus după el, în port, era la pământ, în genunchi, bătut până la sânge”, își aduce aminte Devy. Imaginea căpitanului Soare, șeful Legiunii de Jandarmi, cel care a rostit sentința fatidică pentru tatăl său, îi revine în minte și-i brăzdează fața cu un rictus. „Eu aveam 8 ani, fratele meu 1 an. Mama, care-l avea în brațe, a sărit la picioarele tatei, iar eu am început să plâng. Atunci, căpitanul Soare a schimbat foaia. „Familia jidanului Abraham va fi deportată în teritoriile noastre”, a spus el. Pe moment, li s-a părut o îngăduință pe care au primit-o cu bucuria celor care și-au văzut salvat capul familiei. Nu aveau de unde să știe că moartea nu-i va scăpa din ochi. **Familia Abraham a**

fost singura din Galați deportată în Transnistria. După ce căpitanul Soare i-a cruțat viața „jidanului Isac”, acesta și-a lăsat toată bruma de avere strânsă ca cizmar, și-a luat cei doi copii și nevasta și s-a îmbarcat pe un șlep ce i-a dus pe Dunăre până-n Ucraina. Apoi au trecut din tren în tren de marfă și au ajuns la Chișinău. Din acel moment s-au transformat în statistică. S-au alăturat zecilor de mii de evrei care au fost trimiși în lagărele din Transnistria. „Am mers în coloană, pe jos, sute și sute de kilometri. Ne-am oprit abia după nouă luni, nu departe de Bug, în lagărul de la Halcineț, județul Moghilev”, explică Devy Abraham. Acolo li se pregătise drept adăpost un fost grajd de vite, unde au fost băgați câte 30 de oameni într-o încăpere. Se dormea direct pe lutul de jos, fără geam și fără uși. Pentru exterminare, regimul Antonescu nu se obosise să mai ridice camere de gaze. A folosit o metodă mult mai economică și sigură: înfometarea. „Se murea pe capete de foame, păduchi și frig”, spune Devy. Alături de el și de fratele său, în lagăr mai erau trei copii. Unul era vărul lor, Jean, ce fusese deportat împreună cu mama sa, Carolina Segal, sora lui Fany Abraham. Se întâlniseră cu ei la Chișinău, unde aceștia fuseseră aduși de la Bacău. Pe drum, din cauza unei apendicite, Carolina și-a pierdut soțul, pe Avram, însă la Halcineț a învățat repede lecția supraviețuirii pentru a-și ține în viață pruncul. Ceilalți doi copii erau ai unui căruțaș din Cernăuți, și erau ceva mai mari decât Devy. „Ei erau privilegiații lagărului. Când murea cineva, jandarmii îi puneau să caute morții de aur. Scoteau dinții cu clești pentru cuie și îi dădeau jandarmilor. Așa obțineau de mâncare”, povestește Devy, cu o urmă de invidie-cea a copilului-pe față. De contactul cu stârvurile nu avea să scape nici Devy. De obicei, când murea cineva, era pus să care cadavrul în șanțul din fața lagărului, în care, spune el, era lăsat să putrezească pur și

simplic, fără a fi acoperit cu pământ. „Nimeni nu se putea apropia de lagăr”, arată el. Cu toate încercările fizice la care trebuiau să facă față, Abrahamii erau mulțumiți că sunt încă cu toții în viață. Și, mai ales, împreună. În 1943, cei aproximativ 150 de bărbați de la Halcineț au fost duși însă într-un alt lagăr, la Nicolaev, în Ucraina. „Au fost luați de câțiva ofițeri SS, încărcăți în mașini și duși să muncească într-o carieră de piatră.” După un an, povestește Devy, căruțașul Kelmer, tatăl celor doi copii ce scoteau dinții cadavrelor, a reușit să evadeze de la Nicolaev și s-a întors la familia sa, în Halcineț. Soția îi murise și, noaptea, a reușit să fugă de acolo cu copiii. Nu înainte de a-i da lui Fany Abraham o veste care avea să fie primul pas spre declin: Isac fusese împușcat la Nicolaev pentru că se îmbolnăvise și nu mai era apt de muncă. Dar moartea nu-și spusese încă ultimul cuvânt. În lagărul de la Halcineț, în 1944, mai rămăseseră vreo 30 de persoane. Au supraviețuit nu neapărat cei mai sănătoși, ci cei care au putut să se lupte mai aprig pentru hrană. „Eu și mătușa mea, care era mai agilă, reușeam uneori să ne mai strecurăm sub gardul de sârmă care împrejmuia lagărul și să fugim, dimineața, pe la ora 4, în satul cel mai apropiat. Pur și simplu cerșeam. Ne întorceam cu câțiva cartofi, cu o bucată de mălai. Mai mergeam în pădure, aduceam ciuperci. Nu ne-am otrăvit niciodată”, punctează bătrânul. Deși vara erau duși să lucreze la câmpurile de tutun, sfeclă și cartofi dimprejur, deportații nu aveau voie să bage nimic din ce era comestibil în gură. „Un pretor stătea cu un pistol într-o mână și cu o umbrelă cu țepușă în spatele nostru. Dacă încercam să mâncăm ceva, fie ne înțepa, fie ne împușca”, descrie Devy. Salvarea de la foamete, în ultima perioadă a deportării, a venit de unde se așteptau mai puțin. De la jandarmii care începuseră să împuște câinii din zonă pentru a-și face cizme din pielea lor. „Când auzeam o

împuşcătură, eram cel mai vioi. Mergeam afară, luam câinele şi îl prăjeam pe frunze, cu tăciuni aduşi aprinşi, tot clandestin, de la ţărani. Era o mâncare dulce şi greţoasă”, spune Devy, ca şi cum ar vrea să alunge un iz neplăcut. Cele mai grele încercări au fost tifosul exantematic şi febra tifoidă. „De primul am scăpat datorită mamei, care-şi cususe o pereche de cercei şi un inel de aur în poala rochiei cu care a plecat de acasă. I-a dat unui jandarm să ne aducă pâine, slănină şi usturoi şi aşa ne-a salvat. Febra tifoidă am făcut-o de la apa cu excremente pe care o beam”, este convins Devy. ***În fântâna de lângă lagăr fuseseră aruncate cadavre pentru ca oamenii rămaşi în viaţă să nu poată bea apa.*** Aşa că singura şansă de a-şi potoli setea rămăsese zăpada pe timp de iarnă sau apa de ploaie, din urmele lăsate de vite în noroi. ***„Medicamentul pentru febră a fost propria urină, însă nici aceasta nu era de-ajuns, în condiţiile în care nu mai eram în stare să procurăm mâncare şi apă”.*** În martie 1944, cei trei Abrahami rămaşi în viaţă au fost şi ei la un pas de moarte. „Au venit două maşini cu soldaţi români şi un neamţ şi ne-au dus în stepa Kopaigorod. Ne-au oprit lângă o groapă, deja plină de morţi, ne-au oprit cu spatele, pe marginea gropii, şi au început să tragă. Voiau să elimine orice martor al crimelor din lagăre”. Dumnezeuul Abrahamilor, unul ce nu avea prejudecăţi rasiale, a intrat atunci în acţiune. „Din fericire, noi am venit cu a doua maşină. Când au început să tragă în noi bravii noştri soldaţi români, deveniţi apoi veterani respectabili, au apărut nişte avioane ruseşti. Soldaţii au intrat în panică, au tras aproape la întâmplare, apoi au fugit”. Devy şi mama sa aveau să se trezească după nici el nu ştie cât timp în groapa cu morţi. Fany primise două gloanţe în sold şi era cu minţile rătăcite, iar Devy avea un glonţ în picior. Singur, Sami, ca prin minune, scăpase teafăr. Carolina şi Jean, în schimb, dispă-

ruseră. „Am fost găsiți de doi țărani, care ne-au ascuns într-o colibă în păpurișul din preajmă. Acolo am stat, cu ajutorul lor, până în 1945, când am aflat și noi că s-a terminat războiul și am fost repatriți”, își încheie Devy povestea. După război, Devy și-a întreținut familia cu banii câștigați ca băiat de prăvălie, într-o drogherie. Trep-tat și-a făcut și studiile, devenind tehnician farmacist. Fratele său, Sami, stabilit la Râmnicu-Vâlcea, a lucrat în armată și are doi copii emigrați după 1990 în Israel. Mama lor, Fany, a rămas inaptă de muncă din cauza unui glonț care nu i-a putut fi extras și a murit în 1991. În urmă cu 30 de ani, Devy a aflat că mătușa Carolina și fiul ei Jean au reușit să plece, cu un vapor, în Palestina. În 2005, Devy a decis să dezgroape ororile trecutului și a dat statul român în judecată pentru cele îndurate. În 2006, o boală necruțătoare i-a răpus singura fiică, iar soția sa a orbit și a paralizat de supărare. El nu a cedat însă. Deși a avut avocați din oficiu, s-a reprezentat singur. Inițial, a pierdut la instanțele din Galați. Înalta Curte de Justiție a decis rejudecarea. În octombrie 2007, Tribunalul din Galați i-a făcut dreptate. „O persoană care a fost privată de libertate ori căreia i-a fost restrânsă libertatea în mod nelegal și chiar imoral are dreptul la recuperarea pagubelor”, au motivat judecătorii. Decizia a fost menținută și de Curtea de Apel Galați, iar din iunie 2009 frații Abraham tot așteaptă 360.000 de lei - banii de la stat, care au întârziat prea mult, dar acum „sunt prinși în noul buget”, după cum a confirmat Direcția Finanțelor Galați. Nu sunt mulți, dar nici puțini pentru niște bătrâni care și-ar putea îndeplini cu ei dorințe nerostite. Devy ar putea, de pildă, să meargă în Israel. Dar nu. **El nu-și dorește decât să-și ia o prăjitură.**

Câteva comentarii acum, pentru că autoarea articolului, d-na sau d-șoara **Mirela Corlăţan**, scrie și ea *Balanced and Zionist in Nature*, ocultând sau minimizând anumite aspecte. Evreul Isac Abraham, tatăl celor doi copii, a fost condamnat pe baza decretului-lege 3984/15.12.1940, care prevedea excluderea evreilor de la serviciul militar obligatoriu în vreme de război, în compensație fiind obligați a presta munci de interes obștesc. Erau prevăzute și sancțiuni, citez: sustragerea de la plata taxelor sau de la munca obligatorie, eufemistic denumită de interes obștesc, se sancționa în funcție de gravitatea abaterii. Cea mai dură era „*sancțiunea trimeritiei în Transnistria a evreilor infractori (acei cari nu execută conștiincios munca și se sustrag de la muncă prin orice mijloc) și în lagăre a Românilor cari înlesnesc astfel de abateri*”. Astfel de măsuri legislative s-au aplicat în mai toate statele beligerante, fiind vizați cetățenii a căror loialitate se dovedise a fi precară, sau era presupusă a fi așa. Vezi deportarea în lagăre a cetățenilor americani de etnie japoneză. Deci dl. Isac Abraham știa extrem de bine la ce se expune, sustrăgându-se de la o obligație, zic eu, minimală, față de țara în care trăia. Degeaba autoarea articolului încearcă să o aducă din condei, ca pe un fel de încurcătură de domiciliu, faptele erau clare, ca și consecințele. Să observăm și nuanța, comandantul legionar l-a condamnat la moarte, în timp ce căpitanul de jandarmi i-a comutat pedeapsa, trimițându-l împreună cu familia în Transnistria. Deportarea întregii familii, deși pare o măsură nedreaptă și inumană, s-a dovedit pe atunci a fi mai bună decât despărțirea familiilor, măsură care conducea la probleme umane și financiare mult mai mari. Ca

atare, referindu-mă la alte măsuri legislative, discutate în Anexa 4, cu privire la refuzul despăgubirilor pentru cei condamnați pentru "fascism", mi se pare o mare nedreptate, chiar dacă ea este prezentă în mai toate legislațiile statelor europene. Adică o dublă măsură la aplicarea legii, uitându-se că multe decizii au fost abuzive și aplicate pe baza unor legi aberante. Chiar și călăul Nicolski, general de Securitate și agent KGB, susținea în cadrul unui interviu că el a luptat numai împotriva *legionarilor* și *fasciștilor*. Problema e că toți cei ce nu erau de acord cu politica comuniștilor, sau se presupunea doar că nu ar fi, erau declarați *fasciști*. La fel cum absolut toți evreii, indiferent ce fapte au comis, sunt declarați în mod absolut *victime nevinovate*. Vom mai discuta despre asta. Pentru că dacă e să discutăm finalitatea absolută a faptelor, lucrurile stau exact invers. Pentru că sustragerea de la o obligație legală a cetățeanului evreu Isac Abraham, și aceea minimală, putînd fi compensată prin plata unei taxe pe măsura veniturilor fiecăruia, nu făcea bine țării, în timp ce împușcarea unui securist de către așa-ziii *bandiți din munți*, da. Dar se pare că nu gîndesc *politic corect*, pentru că toate aceste fapte exprimă exact contrariul. România, împinsă în război de către interesele și politica marilor puteri, a plătit cu vîrf și îndesat, și, după cât se vede, plătește în continuare, și va mai plăti încă mulți ani de aici încolo.

Cam scumpă prăjitura cerută de către dînșii, cca. 82,000€, pe care suntem obligați să o plătim noi, cei de azi.

Nu voi discuta aici cele întîmplate în lagărele din Transnistria, ca și cele afirmate de către cei doi frați Devy și Sami Abraham. Vor face subiectul altei cărți poate. Până atunci, menționez că dl. dr. Willy

Filderman a fost deportat o perioadă în Transnistria pentru a vedea cum trăiesc și cum muncesc evreii, la fel cum acele lagăre au fost inspectate și de Crucea Roșie Internațională. Până atunci, ilustrația **74** este, cred eu, edificatoare. Din arhiva Yad Vashem. Cu alte cuvinte, combat exact cu armele dâșilor. Am mai adăugat o imagine, nr. **85**, cu Comitetul de Lagăr, Transnistria, din aceeași arhivă. Nu prea arată a persoane care se hrănesc cu *câini fripți* și care *și-au băut propria* urină pentru potolirea febrei. În rândul din față, în centru, așezat, este chiar dl. dr. Wilhelm Filderman, președintele Federației Comunităților Evreiești din România în anii celui de-al doilea război mondial.

Anexa 8

Pe marginea unei licitații

Așa cum afirmam în 27.06 pe blog-ul *mizeriaistoriei.wordpress.com*, după cca. șase luni de muncă mi-am luat o vacanță de două săptămâni în Cipru, să stau cu burta la soare, să înot în Mediterana și să uit de problema noastră, știți D-vs. care, cea cu *evreii atârnați în cârlige la Abator*. Dar n-a fost să fie așa. Și iată de ce.

Plictisit de un zbor anost de circa două ore pe deasupra mării, la câțiva kilometri de țărm, am luat la răsfoit revistele din buzunarul scaunului din față, reviste editate de compania TAROM. Printre ele am dat și de o broșură publicitară intitulată *ArtFly – un serviciu TAROM pentru arta românească*, practic o publicație de reclamă pentru licitațiile de artă ale casei Artmark. O inițiativă bună în fond,

o modalitate de a invita să participe la licitații pe străinii cu bani de investit în domeniu, dar implicit și o cale de a face cunoscută arta românească, pictura în principal, cunoscut fiind faptul că datorită politicii de izolare din epoca comunistă, arta românească este cvasi-necunoscută amatorilor de artă occidentali. Până aici toate bune și frumoase! Numai că printre tablouri de Mircea Ciobanu, Musceleanu și Pallady, dar și năzbâtii de așa-zisă *artă contemporană*, semnate Ana Bănică și Dumitru Gorzo, la poz.118 am văzut, citez:

Album de 125 de fotografii, imagini unice ale atrocităților din timpul rebeliunii legionare, ianuarie 1941, București; raritate absolută. 27,5x38cm. 2500€(sic!)

Și mai stupefiant este textul explicativ ce însoțește albumul cu pricina, citez:

Albumul reprezintă o sursă deosebită pentru documentarea atrocităților comise de membrii Gărzii de Fier în timpul loviturii de stat care urmărea îndepărtarea fostului aliat și tovarăș politic, generalul Ion Antonescu. În zilele de 21 și 22 ianuarie 1941, legionarii au declanșat o violență rebeliune, ocupând câteva puncte strategice din București, precum Cazarma Gardienilor Publici, Prefectura capitalei, Radioul. Generalul Ion Antonescu, după obținerea acordului din partea lui Hitler, a jugulat lovitura și i-a arestat pe legionarii cu care împărțise până atunci puterea. Fotografiile ne arată victimele legionarilor, cele mai numeroase de origine israelită, dar și militari. Legionarii au devastat locuințele și prăvăliile evreiești, au furat bunurile și produsele găsite, momente surprinse de fotografii care au înregistrat secvențele la foarte scurt timp de la producerea lor. Cantitatea mare de arme și fanatismul legionarilor nu au putut însă rezista forței armatei care a utilizat inclusiv tancuri pentru reprimarea revoltei.

Acesta este textul, scurt dar revelator. Nu stiu care din "consilierii" prezentați la începutul pliantului este autorul textului cu pricina, pentru că majoritatea sunt specialiști în artă modernă, muzeografie, restaurare, etc... Să facem pentru început observația că albumul poate fi unic, dar imaginile în nici un caz, atâta vreme cât nu sunt disponibile și clișeele originale. Textul este însoțit și de o imagine a albumului deschis, dar și de către câteva imagini. Le-am recunoscut imediat, dat fiindcă le mai văzusem ca ilustrații ale cărții *Pe marginea prăpastiei*, despre care am mai discutat. Pe câteva din ele le-am reprodus și eu la sfârșitul cărții, așa că "unicitatea" imaginilor este discutabilă. Menționez că pliantul cu conținutul integral al licitației ce va avea loc în 10 iulie, cu numele de *Iudaica*, se poate descărca liber de pe net, de pe situl Artmark. Acesta, în format pdf, conține ceva mai multe imagini decât cel găsit în avion, nouă la număr, relativ clare. Absolut toate se regăsesc în cartea *Pe marginea prăpastiei*. Una din imagini reprezintă trei sanitari și un militar încărcând într-o ambulanță cadavrul ars, celebrul "*soldat stropit cu benzină și incendiat de viu de către legionari*" din comunicatul propagandistic și mincinos emis de către autorități. Apoi mai apar arme "confiscate de la rebeli", locuințe devastate, cadavre "în pădure la Băneasa", legionari predându-se, tancuri pe stradă, mărfuri în "depozite ale rebelilor", etc... UN LUCRU ESTE ÎNSĂ CERT. Nici una din cele 125 de imagini nu prezintă EVREI AGĂȚAȚI ÎN CÂRLIGE LA ABATOR. Dacă ar fi existat, o menționau dânsii absolut sigur. Cum spuneam și altă dată, astfel de imagini au avut la dispoziție mai bine de 70 de ani ca să apară. Uite că n-au apărut nici de data asta! **Și nici nu cred că vor mai apărea vreodată.**

Aștept cu nerăbdare rezultatul licitației, pentru că sunt extrem de curios dacă se va încumeta careva să ofere măcar suma minimă cerută pentru acest album.

Răsfoind mai departe catalogul descărcat de pe net, la poz.148

găsim, citez: **Lot de 2 fotografii din timpul rebeliunii legionare, București, ianuarie 1941.** Textul explicativ ce însoțește imaginile este: **23 × 17 cm, 23,5 × 17,5 cm Preț de pornire: € 80.**

În ziua de 21 ianuarie 1941, conducătorii Mișcării legionare, transformată din 1930 în Garda de Fier, au declanșat o lovitură de stat împotriva generalului Ion Antonescu alături de care dețineau puterea politică din toamna anului 1940. Ocazia a fost folosită și pentru asasinarea a numeroși evrei, ale căror trupuri neînsuflețite erau abandonate în pădurea Jilava. Fotografia ne arată astfel de victime nevinovate depuse în curtea Institutului medico-legal din București în vederea anchetei.

Sunt două din imaginile prezentate de mine la sfârșit, imagini arhicunoscute care se găsesc publicate în literatură, dar care pot fi descărcate și de pe situl Yad Vashem. În fine, să facem observația că nici prețul nu este cine știe ce valoare (40€/buc.), iar cele din album revin la jumătate, 20€/buc. adică. Ehe! dacă ar fi conținut și măcar o imagine, numai una, chiar și cât timbrul de mică, **cu evrei atârnați în cârlige la abator**, ce bombă mediatică ar fi fost, vă dați seama Dvs! Dar n-a fost să fie! Poate data viitoare, cine știe? Eu încă mai sper.

În fine, printre alte artefacte, tot de genul acesta, cărți, acte diverse, ediții bibliofile, multe din ele se pot găsi prin anticariate și pe la târgurile duminicale de antichități, la poz. 119 încă o chestie senzațională îmi atrase atenția, citez:

119. Gloanțe extrase din trupurile victimelor asasinate de legionari în timpul guvernării legionare, 1940 – 1941 - oțel 9 mm (sic!) Preț de pornire: € 250

Iar textul explicativ ce însoțește “artefactul” este, citez:

Gloanțele făceau parte din dosarele de anchetă pe care poliția le-a instrumentat cu privire la asasinatele comise în timpul guvernării legionare, între septembrie 1940 - ianuarie 1941.

Câteva observații acum. Să observăm că de data aceasta nu se mai vorbește despre asasinat comise de către legionari, ci de asasinat comise în timpul celor cca. 130 de zile de guvernare legionară. Apoi să observăm că gloanțele par a fi muniție de pistol Walther P38, armă din dotarea poliției legionare. În imaginea din catalog se pot observa în afară de cele două gloanțe care efectiv nu “spun” mare lucru, și două bucăți de carton de formă dreptunghiulară pe care cineva a însemnat cu cerneală numele victimei și alte informații. Pe prima se poate citi: **Dos. 1199/1940 glonțul extras din cod. _an** (indescifrabil datorită unei rupturi, poate fi Jean) **Caleacu** (poate fi și **Calescu** sau **Lalescu**) Cu cea de-a doua bucată de carton suntem mai norocoși însă. Pe aceasta se poate citi clar, fără nici un dubiu: **Dos. 1165 Paul Voinescu – 2 gloanțe**. De asemenea, se pot vedea și cele două gloanțe din oțel, calibrul 9 mm. Câteva observații acum. Prima chestiune este că numărul dosarului este precizat, fără absolut nici un dubiu, ca atare, exact cum presupuneam și altă dată, s-a făcut o anchetă criminalistică pentru fiecare caz în parte. Am spus anchetă, și nu dosar, pentru că este posibil ca dosarul să se fi pierdut sau să fi fost distrus. Orișicât, sper să găsesc măcar o parte din dosarele decedaților prin moarte violentă din timpul celor 130 de zile de guvernare legionară. Este imposibil să fi dispărut toate. Le vizez în special pe cele ale celor 236 de victime, jumătate evrei, jumătate creștini, din timpul așa-zisei *rebeliuni legionare*. Voi vedea toate acestea altă dată, este posibil să facă obiectul unei alte cărți. Mult mai interesante însă sunt concluziile care se pot trage în privința celor două nume înscrise pe cele două bucăți de carton. Să facem observația că pe prima bucată de carton este menționat anul din care datează dosarul, fiind posibil totuși ca atacul armat, crima

eventual, cum doriți Dvs., să se fi produs și cu un an mai înainte (cu o mult mai mică probabilitate însă), anul precizat fiind 1940, pe al doilea lipsește, sau este posibil să nu se vadă în fotografie, cartonul fiind pliat. În fine, indiferent de toate aceste considerații, mult mai important însă este că nu regăsim nici unul din cele două nume (sau nume cât de cât asemănătoare) printre cele 16 victime atribuite legionarilor de dinainte de așa-zisa rebeliune, 11 din Ploiești, 4 din București și una din Hârșova. Spun atribuite legionarilor, pentru că este posibil ca o parte din cei 16 să fi căzut victime ale agenților Poliției sau Siguranței, fără ca aceștia să fi fost legionari. În fine, atâta vreme cât conducerea Internelor și Siguranței Statului era atribuită legionarilor, admit că răspunderea le aparține. De asemenea, nu regăsesc cele două nume sau nume apropiate în lista celor 65 de așa-ziși “foști demnitari” pedepsiți prin împușcare la Jilava, în noaptea de 26/27 noiembrie 1940. Am pus ghilimele pentru că doar câțiva erau foști demnitari, un fost prim-ministru, și trei foști miniștri, toți patru fiind principalii responsabili cu sutele de crime îngrozitoare comise asupra legionarilor, vizând cu precădere distrugerea cadrelor de conducere ale Legiunii. Trei dintre aceștia erau generali, foste grade inferioare, avansate peste rând și fără a avea studiile necesare, pentru serviciile murdare făcute lui Carol al II-lea, crime la comandă, procurare de prostituate, spălare de bani. Apoi o serie de câțiva ofițeri implicați fără nici un dubiu în asasinatele comise asupra legionarilor. Restul erau cei 14 jandarmi strangulatori ai Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor, agenți de poliție și ai Siguranței, informatori, toți asasini dovediți, cu mâinile pătate de sânge. Ăștia erau cei 65 de “demnitari” asasinați “în mod sălbatic” la Jilava. La care s-au adăugat în mod tragic și profesorii Nicolae Iorga și Virgil Madgearu, amândoi fiind apăsați de păcate grele comise contra legionarilor și țării. Nu cred că mai este nevoie să amintim cum Nicolae Iorga, împreună cu Iuliu Maniu au fost principalii responsabili pentru lovitura de stat, așa-zisa *restaurație*, prin care regele legitim al țării a fost înlăturat de către tatăl său, cu

consecințele știute. Sau cum lovea cu piciorul cadavrele Răzbunătorilor, cei care-l executaseră pe criminalul patologic Armand Călinescu, principalul responsabil al asasinării Căpitanului, împreună cu Gavrilă Marinescu, și el printre cei pedepsiți la Jilava. Dacă e însă să *revenim la oile noastre*, de aici nu putem trage altă concluzie decât că cele două nume înscrise pe cele două bucăți de carton nu aparțin în nici un caz unor victime ale legionarilor, chiar dacă există o oarece posibilitate ca măcar una din cele două crime sau atacuri armate să se fi produs după 14 septembrie 1940, data proclamării Statului Național Legionar. Ca atare, aserțiunea din text **gloanțe extrase din trupurile victimelor asasinate de legionari în timpul guvernării legionare, 1940 – 1941**, este total falsă. Nu știu dacă a fost făcută pentru a crește în mod artificial valoarea de pornire a “artefactelor”, artefacte care sunt mai degrabă un fel de relicve. Și nici nu mă interesează, să fi fost extrase chiar și din trupul Ecaterinei Teodoroiu – stați liniștiți, a fost doar o metaforă! Chiar și așa, o întrebare tot se pune. Indiferent de proveniență, cele două gloanțe, ca și cele două bucăți de carton sunt parte a unor dosare penale, care indiferent dacă au fost sau nu închise, indiferent cât timp a trecut de la faptele comise, ar trebui să aparțină arhivelor Statului, arhivei Poliției, Parchetului General, sau cam așa ceva. Cum este posibil să fi ajuns la o persoană privată, că doar n-o să ne închipuim că vreo instituție de stat a scos aceste “relicve” la vânzare? În fine, nici nu mai contează, pentru că, știți cum se zice, **la noi ca la nimeni!** Ceea ce însă este cert, licitația a avut loc în această seară, este că nu a apărut nici o imagine cu **EVREI ATÂRNAȚI ÎN CÂRLIGE LA ABATOR**. Puteți dormi liniștiți. Noapte bună România!

10 iulie 2013

Anexa 9

Ce-și face românul cu mâna lui, tot lucru manual se cheamă!

Spicuiesc prin câteva articole apărute în presa scrisă și online în ultimii trei ani. Bine-înțeles, mă voi referi doar la subiectul ce ne interesează, *evreii atârnați în cârlige la abator*, fără a mai ține cont de restul aberațiilor ce abundă în articolele cu pricina, multe din ele depășind orice imaginație, fără a mai vorbi de limba română, rănită la sânge.

1. [...] *Atunci când au avut semnale că se încearcă înlăturarea lor de la putere, în ianuarie 1941, au declanșat „Rebeliunea legionară”, o lovitură de stat eșuată împotriva lui Antonescu și a armatei române, soldată între altele cu Pogromul de la București: peste o sută de evrei uciși, unii atârnați în cârlige la abator, unde cadavrele le-au*

fost pângărite și mutilate...

Legionarii printre noi? în **Flacara** din 17 dec. 2012,
autor: **Dana Isabelle Zarojanu**

2. [...] *Ajunsă la putere, Mișcarea legionară a introdus o serie de legi antisemite dure și jaful organizat al minorității evreiești. Asasinatele legionare au afectat circa 2/3 dintre români și 1/3 dintre evrei. (sic !)* Membrii Gărzii de Fier au pus la cale cel mai mare pogrom , în care au fost uciși peste 100 de evrei iar câțiva dintre aceștia au fost atârnați în cârlige la abator și mutilați.

10 lucruri de știut despre Mișcarea legionară în Historia, mai 2011
autor: **Lavinia Irimia**

Da! Cred că este mai mult decât suficient. Și nu sunt decât două exemple alese la întâmplare. De fiecare 21 ianuarie, nu se poate ca cel puțin o astfel de “ziaristă” chinuită de morbul jurnalistic, de cele mai multe ori, rebut al diverselor “cioclopedice” cu plată, să nu se ia “la trântă” cu *Pogromul de la București & Co.* și evident, fără să pomenească de subiectul nostru, *evreii atârnați în cârlige la abator*. Nu mai vorbesc de televiziuni și restul mass-media.

Câteva considerații acum. Sigur că da, sunt perfect de acord cu aceste comemorări, cu condiția să nu se exagereze, și în primul rând, ca faptele să fie prezentate în mod corect și imparțial, ceea ce nu este cazul cu citatele de mai sus. Să facem o primă observație că în ceea ce privește istoria noastră recentă, evreii nu au “produs” până în prezent nici un istoric cât de cât serios, și cu atât mai puțin cu privire la ceea ce ne preocupă, *evreii atârnați în cârlige la abator*. Mai facem observația că nici unul din membrii comisiei ce a redactat **Raportul Final asupra Holocaustului din România** nu este academician. Marea majoritate, așa cum am văzut deja, nu au nimic în

comun cu istoria. Iar cei ce se pretind istorici, nici nu mai are rost să mai dau nume, și-au completat studiile cu întârziere, iar cea mai mare parte a “lucrărilor” dâșilor au fost publicate în ultimii douăzeci de ani, pe când subiectul acesta, cu *holocaustul din România*, a devenit interesant, dar și bănos, așa cum am văzut deja.

Singurul care ar fi avut șansa cât de cât să se afirme în acest domeniu, era dl. Jean Ancel, cel care și-a dedicat întreaga viață studiului acestor aspecte controversate ale istoriei noastre recente. Din păcate, dl. Jean Ancel, orbit de ură contra românilor – căci nu găsesc altă explicație, s-a dovedit a fi părtinitor, lucru inadmisibil pentru un istoric. Am înșirat aici destule fapte, trafic de documente, citarea propriilor lucrări, falsificarea datelor istorice, și mai sunt o droaie. Cu mare părere de rău, dl. Jean Ancel se dovedește a fi un adevărat **infractor** pe tărâmul istoriei.

Am făcut mai apoi constatarea că toată această oribilă istorie are drept unică sursă un articol din *Jurnalul de dimineață*, nr. 57 din 21 ianuarie 1945. Ziar românesc cu orientare de stânga, pe undeva chiar pro-comunist, iar directorul ziarului era un jurnalist extrem de experimentat, dl. Tudor Teodorescu-Braniște. Sigur, cred că s-au făcut oarece presiuni asupra acestuia, pentru că mi-este foarte greu să cred că a putut da crezare acestei povești fanteziste. După cum este posibil ca să fi crezut măcar o parte din aberațiile din articol, și cum era un *moment de ură* contra legionarilor, să-i fi dat drumul așa cum era, fără să se mai gândească la consecințele ulterioare. Chestiune inadmisibilă pentru un jurnalist, să nu-ți dai seama de greutatea cuvântului scris. Personal, înclin spre a doua variantă, deoarece, așa cum am precizat deja, dl. Tudor Teodorescu-Braniște a dat, atunci când a fost necesar, măsura demnității sale. Iată însă că acum, la aproape 70 de ani de la publicare, acest infam articol ne urmărește, fiind citat peste tot ca probă supremă că aceste fapte s-ar fi întâmplat aievea. Nici nu au avut nevoie de mai mult. Să

reținem ca ziarul era românesc, iar dl. Braniște era român sadea. Zvonul fusese mai mult ca sigur lansat de un grup din cadrul SSI, condus de către Eugen Cristescu. Toți cei din SSI erau români. Iar dl. Matatias Carp era singur. Așa cum am văzut deja, a introdus un fragment din articol în nota de subsol, pentru că mai mult ca sigur n-ar fi dorit să umbrească conținutul *Cărții Negre* în cazul în care s-ar fi descoperit că toată această istorie a fost inventată. Să reținem că primul volum al *Cărții Negre* a apărut în 1946, anul procesului *Marii Trădări Naționale*, în care era inculpat și Eugen Cristescu, care ar fi putut da în vileag cele întâmplate realmente în timpul așa-zisei *rebeliuni*.

Și iată că, după aproape 70 de ani, această istorie ne urmărește pas cu pas, oripilează pe cei ce-i dau crezare și trezesc furia în toți cei ce se îndoiesc de veridicitatea acesteia. Evreii țină sus și tare că exact așa a fost, ai noștri susțin că nu e așa, mai vin și oarece organisme și organizații internaționale care fac presiuni să ne liniștim, *cozile de topor autohtone corecte din punct de vedere politic* toarnă și ele gaz peste foc, etc...

Ce ar fi de reținut din toată această istorie? Exact ce am spus mai înainte! **GREUTATEA CUVÂNTULUI SCRIS**. Dl. Matatias Carp nu a avut nevoie de mai mult de câteva rânduri dintr-un obscur articol, redactat mai mult ca sigur de către un personaj fictiv, pentru a da consistență acestei infame istorii. Cam tot atât cât au scris și cele două "ziariste", inconștiente trădătoare de țară. Și mai sunt o droaie de astfel de specimene, toate aceste *muhaiale* corecte politic, așa că i-am menționat pe toți aceștia la locul cuvenit în această carte.

Și dacă tot am ajuns aici, să vedem și consecințele. Citez pe dl. profesor - inginer Itzhak Ben-Zvi – Guttman, în vârstă de 10 ani în anul 1941, (în relatarea lui Brunea-Fox din Orașul Măcelului are

șase ani) fratele lui Iosef și Iacov Guttman, uciși în timpul evenimentelor violente din 21-23 ianuarie 1941, despre care am mai vorbit:

Evrei au fost omorâți și la Abatorul din București ; au fost aduși printre mulți alții și bunul prieten al tatălui meu, industriașul Bernard Kaufman și fiul sau Jacques. Ei au fost bătuți, sfârtecați cu cuțite de abator, tăiați în bucăți. Jacques Kaufman a fost atârnat mort de un cârlig de abator. Tatăl său văzând ce îndura fiul , și-a pierdut mințile; a fost și el sfârtecat, omorât și atârnat de un cârlig împreună cu alți evrei. Pe trupurile sfârtecate , legionarii asasini au scris "carne cusher".

21 Ianuarie 2004, fragment din cuvântarea ținută la Sinagoga Mare din București cu ocazia ceremoniei de comemorare a victimelor *progromului de la București din 21 Ianuarie 1941.*

Edificator, nu?

Și acum versiunea d-lui Matatias Carp din *Cartea Neagră*, vol.1, pag.236,(1946) d)Uciderea comercianților Bernard și Jacques Kaufman, citez:

Bernard și Jacques Kaufman, tată și fiu, din str. Termopile Nr.4, au fost atacați în noaptea de 21-22 ianuarie de o bandă de cca.30 de rebeli, înarmați cu revolve, cari au forțat ușa de la intrare, au maltrat groaznic victimele în casă, și apoi le-au ridicat cu forța, pornind într-o direcție necunoscută. Cadavrele lor(Bernard Kaufman împușcat în gât și Jacques Kaufman strangulat, cu urmele maltrătarilor, cu dinții scoși din gură) au fost găsite Sâmbătă 25 Ianuarie la Morgă.

Din nou edificator, nu? Două versiuni complet diferite, la cca. 58 de

ani una de cealaltă, prima “inspirată” mai mult ca sigur de articole de genul celor scrise de către cele două inconștiente pe care le-am citat la început, și a doua, de articolul din *Jurnalul de dimineață*, nr. 57 din 21 ianuarie 1945.

Și iată că lista întocmită chiar atunci de către SSI, precizează fără nici o urmă de îndoială următoarele: cadavrul lui Bernard Kaufman, poz.49 pe listă, și cel al lui Iacob (Jacques) Kaufman, poz.52 pe listă, amândoi evrei, primul – comerciant (prăvăliaș, și nu industriaș – cum afirma stimabilul domn Guttman), și al doilea - funcționar, au fost găsite în Șos. Bonaparte (Bd. Iancu de Hunedoara de azi, exact pe partea opusă a orașului în raport cu Abatorul din Splaiul Independenței), amândoi împușcați, atât și nimic mai mult. Pentru primul s-a întocmit dosarul de anchetă criminalistică nr.110, pentru cel de-al doilea, dosarul cu nr.113. Edificator, nu?

Morala! PE CINE NU LAȘI SĂ MOARĂ, NU TE LASĂ SĂ TRĂIEȘTI!

Atâta vreme cât astfel de trădători inconștienți se vor juca cu vorbele precum cele două “ziariste” menționate anterior, se vor găsi întotdeauna evrei să profite. **Nu evrei, ci jidani, jidani înrăiți, cu fața schimonosită de ură!** Sub nici o formă nu se poate invoca scuza lipsei de informare sau a accesului la arhive. Precizez că pentru documentarea celor scrise în această anexă, citate, documente, cartea lui Matatias Carp, liste, etc..., nu mi-au trebuit mai mult de 10 minute. Totul se găsește pe net. Și acum, comparați vă rog, cele câteva rânduri din articolul din *Jurnalul de dimineață* și toate poveștile mizerabile brodate și brodite pe marginea acestor câteva rânduri despre cele presupuse să se fi întâmplat la abator - articole de ziar, cărți de istorie, romanul lui Marin Preda, filmul *Revanșa* al lui Sergiu Nicolaescu, textele false din *wikipedia*, sute și mii de articole comemorative din 21 ianuarie al fiecărui an, intervențiile cu dinții încleștați și fața învinețită de ură de pe blog-uri și

forum-uri de discuții, etc..., totul culminând cu așa-zisul Raport Final, care numai final nu este, voi avea eu grijă de asta. Dacă nu eu, vor veni alții după mine.

UN ÎNTREG IMPERIU MEDIATIC AL MINCIUNII. DIN URĂ ȘI NUMAI DIN URĂ FAȚĂ DE POPORUL ROMÂN.

Jalnică și ticăloasă conscvență demnă de o cauză mai bună! Construit de cei ce ne îndeamnă la toleranță, iubirea aproapelui și alte asemenea, în frunte cu Elie Wiesel & Co., cu aportul nemijlocit al *cozilor de topor* autohtone, de care n-am dus niciodată lipsă. Asta e situația, orice s-ar zice!

Anexa 10

Pe marginea unor comentarii. Fața hidoasă a abjecției

Vorbeam în anexa anterioară de sutele de articole din 21 ianuarie ale fiecărui an, emisiuni de televiziune, comunicate ale INSHR, comemorări la sinagogă, etc., etc... Evident că toate acestea suscită comentarii pro și contra, extrem de puține fiind echilibrate și echi-distante. Cele mai multe sunt contra, dat fiindcă, așa cum am menționat destul de des aici, dând și suficiente exemple, tipicul este întotdeauna același, *barbarii de români vs. mielușeii de evrei*. Asta nu înseamnă că aprob comentariile violente sau îndemnând la violență, fie ea și verbală, dar nu pot să nu repet observația pe care am făcut-o și altă dată, pe când comentam afirmațiile dlui Mircea Albulescu, de cele mai multe ori, violența dâșilor generează reacții violente și mai puțin invers. De asemenea, am făcut observația că

toate acestea sunt parte a unei anume tactici de a provoca astfel de reacții, pentru a justifica în acest mod pretinsul anti-semitism al românilor. Am spus-o și o repet, singura metodă de a contracara toate acestea este o cercetare cât mai amănunțită a acestor aspecte controversate ale istoriei noastre recente, fără a omite nimic, un răspuns pertinent, civilizat și argumentat la acuzele și minciunile dâșilor.

Dar nu aceste aspecte aș dori eu să le adâncesc acum, ci un fapt de extremă gravitate, care confirmă părerile mele și nu numai despre modul de a acționa al unei anume etnii. Părerii care nu datează de azi – de ieri, ci de vreo patru milenii. Minciuna, înșelăciunea și mai ales trădarea sunt armele preferate ale dâșilor. Am mai adus vorba pe aici desupra asta. **Este vorba despre un asalt calculat, în haită, planificat pas cu pas, asupra identității noastre naționale, asupra istoriei noastre, asupra valorilor poporului român. Practic, nimic nu trebuie să rămână ne-terfelit.** Terenul de acțiune sunt forumurile de discuții, secțiunea de comentarii a articolelor din presa online dar și articolele din wikipedia. Tematica este unică, istoria contemporană a României, mai precis acea parte a ei care se referă la Mișcarea Legionară, dar și la regimul Mareșalului Antonescu raportate la minoritatea evreiască. Ceva mai rar, astfel de incidente sunt ocazionate de discuții privind politica actuală a statului Israel. Modul de manifestare este extrem de simplu, la orice aserțiune cu conotații cât de cât critice la adresa evreilor, sau din contra, cu conotații cât de cât echidistante la adresa legionarilor, sunt postate instant un puhoi de comentarii anonime, cu injurii și insulte din cele mai jingoase la adresa poporului român. Am mai discutat despre asta în această carte, dând și suficiente exemple. Cu riscul de a plictisi pe unii, mai dau un singur exemplu, pe care-l voi cita *in integrum*, am păstrat chiar și ortografia originală intactă, care poate figura în topul celor mai abjecte aserțiuni la adresa românilor. Îl depășește clar și pe Friedrich Engels. Nu mai vorbesc de nemernica

jidoavcă Hannah Arendt. L-am cules de pe net. Este păcat să se piardă. Aici s-a ajuns în urma activităților unor domni precum Jean Ancel & Co., cu dl. Elie Wiesel cap de listă, plus *cozile lor de topor autohtone* de același calibru moral. Se adeverește înțeleapta vorbă românească ce spune că *pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești*. Deci, de pe forumul revistei **Historia**, discuție ocazionată de filmul d-lui Florin Iepan, **Odessa**, articol intitulat **Florin Iepan: Antonescu a ucis mii și mii de oameni**, (vă mai amintiți? Și dl. Elie Wiesel spunea: **românii au ucis, au ucis, au ucis!**), comentariu semnat Anonim (cum altfel?) din 15 noiembrie 2010, citez integral:

Raspuns la injuriile aduse altor natii!

Stimati romani, Cand va citeste cineva comentariile ultranationaliste, ar putea sa creada ca santeti niste patrioti infocati, iubitori de glie si dreptate. Realitatea voastra ca natie vorbeste din pacate cea mai sinistra limba a defaimarii de sine. Satele voastre sant cufundate in intuneric, oamenii in putere dau buzna peste alte natii, lucreaza relativ rar cu acte in ordine, fura, isi vand la prostitutie femeile, isi vand sau isi schilodesc copii, emigrantul roman a ajuns spaima natiunilor pe intreg globul. Cu tara care in mare parte a-ti primit-o cadou de la francezi, care dupa primul razboi voia sa taie definitiv puterea germana in Europa, a-ti facut dezastru. Ce-ati luat civilizatat de la unguri si nemti, a-ti cacat cu mizeria lenii si incapacitatii voastre mentale de degenerati alcolici. In cultura care o numiti romaneasca doar cativa se pot numi cu adevarat romani, in rest toti sant la origini evrei, unguri sau nemti. a-ti furat istoria ungarilor fara jena, -ati facut chiar din ungurii Hunyadi, Corvin sau Doja romani, v-ati insusit castelele lor si le-ati kitshurit cu tiganiile voastre. Santeti un popor rau, educat de mici sa urasca, sa minta, sa fure si sa fie falsi. Santeti fara moral, fara valori, fara idealuri. Da-ti cu pietre in toate natiile, fara sa vedeti ca santeti murdari, lipsiti de disciplina, jegosi si fara caracter. Mincarea voastra este latura, santeti sadici cu animalele, la fel ca si cu neputinciosii, batrinii si

copii sarmani. Santeti mincinosi, copii vostrii indestulati sant nesimtiti, isterici, urla ca dementii pe unde se afla, fetele voastre sant educate sa fie curve, profitoare, in realitate santeti intradevar tiganii Europei. Barfiti, jigniti, dar nu va aratati niciodata fata. Lasi pana la greata, loviti pe la spate, slugi in fata banului, slugi in fata asa zisilor vostrii nobili, care si aia sant tot progenituri tiganesti ca si voi toti. N-aveti rusine, femeile voastre se dezbraca, egal ca sant sau nu maritate, a fi infidel la voi este delict de cavalier, santeti natia cea mai dezgustatoare la ora actuala pe pamant. Criminali, fara simt de vinovatie, puturosi pana la a puti ca sconsii, inculti de nivel de epoca de piatra, salbatici, brutali, periculosi, exact asa cum v-au declarat italienii, defecti la cromozomul Y. Ce-ati facut in al doilea razboi mondial stiu prea bine altii, nu trebuie sa veniti voi cu nonargumente verbale. Pentru cultura voastra ignorantilor fara rusine, Gorbaciov a fost acela care a dat drumul la arhiva crimelor facute de armata romana in Transnistria, iar Leah Rosch in München a prezentat documentat harta crimelor impotriva evreilor in Europa. Spre rusinea voastra ca natie, concluzia acesteia a fost urmatoarea: **Din toate tarile fasciste din Europa, populatia civila din Romania a fost cea mai barbara si mai fara mila fata de evrei.** Ca piticul criminal Antonescu a simtit ca nemtii vor pierde razboiul, tradandu-i cu o nonchalanta tipica caracterului tiganesc al romanilor, si a intors armele impotriva acestora, n-a facut fara interes. A vandut tot timpul evrei contra sume exorbitante, dupa aia insa a incercat sa-i incante pe englezi si americani, ca sa-l salveze de rusi. Tiganul tot tigan ramane, egal ca este razboi sau pace. V-ati fofilat pe langa rusi ca sa va lase sa fiti comunisti, macar ca adevaratii comunisti au fost nemtii, italienii sau francezii. Acestia au fost din convingere si-au platit cu viata pentru idealurile lor, ucisi de fascisti ca voi romanii. Voi a-ti devenit comunisti din lene, ca apoi sa va dati victime, cu toate ca daca macar odata a-ti fi sinceri, a-ti recunoaste ca singura data cand v-a mers bine ca puturosi infecti ce santeti, a fost in timpul comunismului. Povestile voastre de gulag si

exterminare evreiasca sant doar in fantezia voastra bolnava. Din mamaligari si rudari cu case furate de la evrei, nemti sau unguri, ca voi n-ati fost in stare decat de colibe de carpici, va dati astazi toti burghezi scapatati. Nici untul pe paine nu santeti in stare sa vi-l intindeti, ataata de ramasi in urma mintal santeti. Nu degeaba un tigan roman i.a cerut ambasadorului german sa va cucereasca. Vreti sa va spele iar cineva rahatul, iar voi sa vegetati cum faceti de mii de ani, doar inmultindu-va degeneratii facuti la betie sau incest. Acum sa vedeti si voi cum este sa te dai Anonim cand aruncati nemernicilor ignoranti cu pietre in alte natiuni, natie tiganeasca, criminala ce santeti.

QED. Înțelegeă fiecare atât cât poate. Îmi amintește de retorica anti-goim exprimată de anumite pasaje din Talmud, care au provocat timp de secole indignarea creștinilor, începând cu Martin Luther, sau chiar mult mai înainte de acesta. (dânșii spun că ar fi din Tosepoth, care ar reprezenta o colecție de comentarii care nu fac parte din Talmud. Fie, nu mă pot încă pronunța, dar și așa, sunt edificatoare privind concepțiile dânșilor despre noi) Nu mă pricep, dar pasaje gen: *toți copiii goymilor sunt animale* (Yebamoth 98a) mi-au revenit imediat în minte la citirea aserțiunilor de mai sus. Nimic nou sub soare, puțină imaginație măcar să fi avut. Cum spuneam, sunt familiarizat cu procedeele dânșilor. Și apoi, îmi vine în minte articolul lui Iorga intitulat **De ce atâta ură?**, scris cu ocazia tragicei evacuări a Basarabiei și Bucovinei. Când știm cum s-au comportat unii membri ai unei anume etnii față de românii ce se retrăgeau din fața fiarei bolșevice. Același comportament și azi, cu deosebirea că terorismul dânșilor se desfășoară pe internet. Nici nu mai pomenesc de ne-adevărurile debitate. Dar sentimentele dânșilor față de români sunt același. Nu se spune un singur cuvântel, inclusiv în așa-zisul raport final asupra holocaustului din România, despre faptul că NU I-A CHEMAT NIMENI SĂ VINĂ PE ACESTE MELEAGURI. Pentru că Moldova, Bucovina, Maramureșul nu erau

țara nimănui, nici atunci și nici acum. **Judenland, niciodată!** Azi, din fericire, nu mai sunt întrunite condițiile din 1940, căci dacă ar fi, istoria din timpul tragicei evacuări a Basarabiei s-ar repeta identic, poate chiar mai rău. Cum se repetă și acum, la fel de terorist, doar că ceva mai puțin brutal. Nu trebuie să ne facem iluzii. Adaug și răspunsul unui român la astfel de aserțiuni abjecte. Deci:

Tăierea împrejur a istoriei

Rezultatul, intenționat sau nu, al acestor campanii de culpabilizare (vezi cazul Germaniei de după război), este desolidarizarea individului de poporul său, căci cine ar vrea să aibă ceva în comun cu niște "scelerați" (nici un individ normal nu vrea să fie the bad guy). Un cetățean fără istorie e foarte ușor de manipulat de guvern, el nu are trecut, nu are demnitate, este o cârpă cu un rest de demnitate individuală, ușor de radiat. Cei care spun că rostul acestui film (și al campaniilor de mistificare în vederea culpabilizării) este asumarea trecutului se înșeală pe ei înșiși probabil, și îi înșeală pe mulți alții în mod sigur. Așa cum nu crești un copil culpabilizându-l permanent și reamintindu-i greșelile la nesfârșit, căci în final nu va mai îndrăzni nimic, devenind o victimă a celorlalți, care sunt răsfățați permanent, tot astfel și societățile nu progresează fără o imagine pozitivă despre ele însele. Deci cui servește culpabilizarea masivă? A servit Americii și Marii Britanii, ca și Rusiei, după război (ei erau băieții buni, deși comiseseră la fel de multe crime de război) pentru a înșenunchea spiritul german, a-și crea o imagine bună despre ele însele și o justificare a dominației mondiale. Căci, nu-i așa, cel bun trebuie să conducă, ca binele să învingă. Cei răi sunt întotdeauna ceilalți.

Nu degeaba am pus numele de MIC TRATAT DE INFAMOLOGIE drept subtitlu al acestei cărți.

Bibliografie

Cărți și culegeri de documente

1. *** Raportul Final al Comisiei Internaționale pentru Studiarea Holocaustului în România, Ed. POLIROM, Iași 2004
2. *** Pe marginea prăpastiei, vol. I și II, Ed. Scripta 1992
3. *** Martiriul evreilor din România, Ed. Hasefer, 1991
4. *** Partidul Comunist din România în anii celui de-al Doilea Război Mondial din 1939-1944, București 2003, culegere de doc.
5. *** Relații militare româno-germane, 1939 – 1944, documente, Ed. Europa Nova, 2000
6. Matatias Carp - Cartea Neagră, Suferințele evreilor din România, vol.1, 1946 (SOCEC)

- 7.** Radu Ioanid - Pogromul de la București, 21 – 23 ianuarie 1944 - studiu găsit pe internet, fără dată
- 8.** Alex Mihai Stoenescu - Istoria loviturilor de stat din România, 1821-1999, vol. 3, Cele trei dictaturi, Ed. RAO, 2010
- 9.** Alex Mihai Stoenescu - Armata, Mareșalul și evreii, Ed. RAO, 2010
- 10.** Radu Lecca, Eu i-am salvat pe evreii din România, Ed. Roza Vânturilor, 1994
- 11.** Filip Brunea - Fox - Orașul măcelului, Ed. A.P.P. fără dată
- 12.** R.G. Waldeck - Athenée Palace, Ed. Humanitas, 2006
- 13.** Mihail Sebastian - Jurnal, Ed. Humanitas, 1996
- 14.** M. Fătu, I. Spălățelu - Garda de Fier, organizație teroristă de tip fascist, Ed. Politică, 1980
- 15.** Lucrețiu Pătrășcanu - Sub trei dictaturi, Ed. Politică, 1970
- 16.** Marin Preda - Delirul, Ed. Cartea Românească, 1975
- 17.** Francesco Veiga - Istoria Gărzii de Fier 1919-1941, Ed. Humanitas, 1995
- 18.** Armin Heinen - Legiunea Arhanghelului Mihail, Ed. Humanitas, 2006
- 19.** Dragoș Zamfirescu - Legiunea Arhanghelului Mihail, de la mit la realitate, București, Ed. Enciclopedică, 1997
- 20.** Ilarion Țiu - Mișcarea Legionară după Codreanu, vol. I, II, Ed. Vremea, 2007
- 21.** Jean Ancel – Contribuții la istoria României, Ed. Hasefer, 2001
- 22.** Const. Virgil Gheorghiu - Memorii, Ed. Gramar 1999
- 23.** Const. Virgil Gheorghiu - Ard malurile Nistrului, Ed. GEEA, București, 1993
- 24.** Matatias Carp - Black Book, edited by Andrew L. Simon, Library of Congress
- 25.** Matatias Carp - Le livre noir de la destruction des juifs de

Roumanie (1940-44), trad. du roumain par Alexandra Laignel Lavastine, Ed. Denoel, 2009

26. Ștefan Logigan, Rumăniens Eiserne Garde: Ein Legionär erinnert sich, Verlag UNIVERSITAS

27. Cristian Troncotă - Omul de taină al mareșalului, Ed. Elion, 2005

28. Mihail Sturdza - România și sfârșitul Europei, Amintiri din țara pierdută

29. Horia Sima - Era Libertății, Statul național legionar, vol. I, II

30. Ioan Ianolide - Întoarcerea la Hristos, 1982, Ed. Christiana, București, 2006

31. Sabin Manuilă-Wilhelm Filderman - POPULAȚIA EVREIASCĂ DIN ROMÂNIA ÎNTIMPUL CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL – Fundația Culturală Română Iași, 1994

32. René de Weck-Jurnal, Ed. Fundației Culturale Române, 2000

Ziare și periodice

1. Adevărul, 5 aprilie 2012 - *Am văzut cu ochii mei evrei agățați în cârlige la abator!* - Interviu al lui Laurențiu Ungureanu cu Mircea Albulescu.

2. Ziaua, 22.04.2009 - Baruch Cohen - *Nu voi ierta niciodată România*, interviu realizat prin E-mail de George Coman

3. Magazin istoric, nr. 1/1994, p. 46.

4. Express Magazin Nr. 87, 25 Martie 1992, Prof. dr. Radu Iftimovici - *Pogromul de la Abator*

5. România Liberă - supliment ALDINE", în 30 ianuarie 2004 - Declarația d-lui Dărășteanu

6. revista 22, 17.01.2012 - Vlad Solomon - *Marcel Iancu - mărturie inedită despre Pogromul din București.*

7. revista 22 - Paul Shapiro și Radu Ioanid - *70 de ani de la Pogromul*

de la București.

8. Cuvântul : 13, 14, 21, 22, 23 ianuarie 1941 - colecția autorului

Lista ilustrațiilor

I. București, câteva săptămâni mai înainte

01. Parcul Cișmigiu în ajunul Crăciunului lui 1940. Altă epocă, altă lume, nimic nu prevestea ce avea să se întâmple în câteva săptămâni.

02. Cartierul Cotroceni în zona Elefterie, început de ianuarie 1941. Un colț de București liniștit. Nimeni nu prevedea ce avea să se întâmple în următoarele zile.

II. "Rebeliunea legionară" în imagini

03. Asasinarea maiorului Döring, articol în ziarul *Timpul*, pretext pentru înlăturarea gen. Petrovicescu de la conducerea Ministerului

de Interne.

04. Prefectura de Poliție București în 1940, arhiva LIFE.

05. Legionari în timpul confruntărilor violente cu armata. Zona Podul Izvor, lângă Palatul prințului Gheorghe (Zizi) Cantacuzino – Grănicerul, mare căpetenie legionară, clădire istorică (str. Gutenberg, nr.3), demolată prin grija și obșteasca strădanie a doctorului ajuns prin votul pensionarilor, primar al Capitalei. Este singura imagine din timpul luptelor, după știința mea. Imagine din arhiva Yad Vashem. (cota 99GO4)

06. Șos. Bonaparte, azi, șos. Iancu de Hunedoara, un tanc ușor Skoda, unul din cele cu care au fost asaltați legionarii în zilele așa-zisei *rebeliuni*, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

07. P-ța Victoriei, un grup de militari împreună cu trei tancuri ușoare Renault R35 (tanchete), de tipul celor ce au asediat Prefectura de Poliție. În față, o pușcă mitralieră ZB 1930, de producție cehoslovacă, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg. De remarcat, primii trei în dreapta, soldați germani.

08. Un pistol Walther P38, impropriu denumit revolver în documentele oficiale, arma principală din dotarea poliției legionare, CML și Corpului Răzleți. Disproporția față de armată este evidentă.

09. Cu toate acestea, legionarii vor reuși să captureze una din tanchete, scoasă din luptă și incendiată ulterior de armată. Cu ocazia aceasta, va fi ucis Comandantul legionar Victor Silaghi. Imagine din presa vremii.

10. Sediul central legionar din str. Roma, locul unor lupte îndârjite

cu armata, deși nu era clădire publică, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg. Demn de menționat este că armata a atacat această clădire trăgând fără somație, ceea ce întărește afirmația făcută despre caracterul acestor evenimente de dublă tentativă de lovitură de stat.

11. Cazarma Gardienilor Publici din șos. Bonaparte (azi, șos. Iancu de Hunedoara), clădire azi dispărută, sediul unor lupte puternice între legionari și armată. În spate se poate observa clădirea Președenției Consiliului de Miniștri, sediul Guvernului de azi din Pța. Victoriei, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

12. Aceeași imagine, alt unghi. În față, gardieni publici așteptând ultimele ordine. De remarcat uniforma, manta de piele, pe cap căciulă sau șapcă, legionarii nu purtau decât căciulă, totuși adesea gardienii erau confundați cu legionarii, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

13. Cazarma Gardienilor Publici din șos. Bonaparte, după ce legionarii s-au predat, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

14. Femei legionare predându-se, imagine din presa vremii.

15. Legionari predându-se, imagine din presa vremii.

16. Prizonieri legionari, inclusiv membri ai *Frățiilor de Cruce*, adolescenți, aduși la închisoarea *Malmaison* pentru a fi încarcerați. Acești adolescenți, mulți dintre ei aproape copii, vor continua pușcăria sub comuniști, fiind eliberați de-abia în 1963 sub presiunea statelor occidentale. Imagine din presa vremii.

17. Legionari predându-se. Imagine preluată din *Cartea Neagră*, în care imaginea este însoțită de textul: *grupuri de pogromisti dintre cei care au bătut, chinuit si ucis suflete evreești*. Imagine preluată probabil din presa vremii.

18. Mircea Petrovicescu, nepotul ministrului de Interne din timpul Statului Național Legionar, gen. Constantin Petrovicescu, exterminat ulterior de către comuniști la Aiud. Singura fotografie cunoscută, făcută în momentul arestării sale în Viena, la sediul Gestapo. Denumit de către Matatias Carp, *starostele Centrului de Tortură de la Primăria Sectorului III Albastru, unul din cei mai mari ucigași* din timpul așa-zisei *rebeliuni*. Este posibil să fie pure fabulații ale d-lui Matatias Carp, atâta vreme cât nici unul dintre memorialiștii legionari nu pomenește nimic despre dânsul, iar rolul său în cadrul evenimentelor violente din acele zile pare să fi fost minor. Cu toate acestea, este menționat peste tot ca un ucigaș sinistru, în wikipedia ca și în toate lucrările istoricilor evrei.

19. București, în zilele de 21-23 ianuarie 1941. Imagine de pe dealul Cotrocenilor, zona Școlii de Război, actuala Academie Militară. Tancuri germane ușoare patrulând, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

20. București, în zilele de 21-23 ianuarie 1941. Imagine de pe dealul Cotrocenilor, zona Școlii de Război, actuala Academie Militară. Tancuri germane ușoare patrulând, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

21. București, în zilele de 21-23 ianuarie 1941. Imagine de pe dealul Cotrocenilor, zona Școlii de Război, actuala Academie Militară. Tancuri germane ușoare patrulând, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

22. București, în zilele de 21-23 ianuarie 1941. Imagine de pe dealul Cotrocenilor, zona Școlii de Război, actuala Academie Militară. Un soldat de pază într-o intersecție, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

23. Automobil cu parbrizul găurit de gloanțe, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

24. Autobuz incendiat în cursul luptelor, șos. Bonaparte, în zona str. Roma, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

25. Calea Victoriei, camionetă din dotarea armatei, ce a luat foc, șoferul pierzându-și viața în incendiu, "soldatul stropit cu benzină și incendiat de legionari" din comunicatul propagandistic dat de autorități, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

26. Șos. Bonaparte (azi, Bd. Iancu de Hunedoara) în zona str. Roma, după așa-zisa *rebeliune*, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

27. Șos. Bonaparte (azi, Bd. Iancu de Hunedoara) în zona str. Roma, după așa-zisa *rebeliune*, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

28. Cuvântul, Ediția Specială din 23 ianuarie 1941, prin care Comandantul Horia Sima, ordona încetarea luptei, colecția autorului.

29. Bilanțul victimelor evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941, ziarul Universul din 6 februarie 1941, de remarcat cea mai pură limbă de lemn în textul ce "înfierează vinovații".

III. Victime

30. Abatorul Bucuresti - fostul bloc administrativ - azi restaurant, *rezistența.net*

31. Secțiune printr-un craniu uman și cârlig rotativ standard utilizat în abatoare. Stânga jos, forma standard de cârlig fix de abator. Se observă că este imposibil de a atârna un om de ceafă cu un astfel de cârlig.

32. Cadavre în Pădurea Jilava, în 22 ianuarie 1941. Se observă că încă sunt îmbrăcate. Imagine preluată din cartea *Martiriul Evreilor din România*, o imagine de arhivă probabil. Am reușit să număr 8 siluete la orizontală în zăpadă, aproape sigur cadavre.

33. Cadavre în Pădurea Jilava, în 23 ianuarie 1941. Imagine preluată din aceeași carte. Se observă că au fost jefuite de îmbrăcăminte. De asemenea, se pot număra tot 8 cadavre.

34. Alte cadavre în Pădurea Jilava, în 23 ianuarie 1941. Imagine preluată din aceeași carte. Se observă că locația este diferită, datorită mărimii arborilor. Am numărat 11-12 cadavre.

35. Cadavrul comerciantului Sigmund Collin, str. Mântuleasa nr.12, casier al Reprezentanței Comunității Evreilor din București, primul pe cele două liste de victime. Imagine preluată din aceeași carte. Este exclus ca cele patru imagini să fie ale unui amator. Este posibil să aparțină unui profesionist, criminalist, sau în cel mai rău caz, un foto-reporter dirijat de un criminalist. Asta se vede din modul de încadrare a imaginii, în special la ultima. Întrebarea este - de ce au o calitate execrabilă? Dacă în cele apărute în cartea *Pe marginea prăpastiei*, faptul este explicabil, prin faptul că lucrarea este format de buzunar și tipărită pe hârtie de ziar la o rotativă de presă, cartea

Martiriul Evreilor din România este de format mare, iar posibilitățile tehnice permiteau reproducerea imaginilor la rezoluție maximă. Vreau să spun că imaginile par *aranjate*, pentru a fi neclare, acestea nu sunt imagini de uz criminalistic. Că operațiunea a fost făcută atunci, în 1941, sau că imaginile de arhivă erau clare de fapt, dar au fost *aranjate* în vederea tipăririi din 1991, asta numai cercetarea originalelor ne poate spune. Personal, înclin spre ultima variantă.

36. Cadavre la morgă, imagine apărută în toate cărțile de istorie din epoca comunistă, începând cu istoria lui Roller. Se pot număra cca. 20 de cadavre. Cu excepția primului din dreapta, toate sunt dezbrăcate. Probabil fuseseră deja autopsiate sau proveneau de la Jilava. Oricum, nu sunt cele despre care vorbește Filip Brunea-Fox, îmbrăcate, dar fără ghete.

37. Cadavre la morgă, aparent altele decât cele din imaginea precedentă. Locația e aceeași (vezi cele doua uși din fundal, și detaliile de pe perete), unghiul e diferit, cel îmbrăcat din dreapta apare și el în imagine, este posibil să se mai fi adăugat cadavre în prim-plan la cele ce apar în imaginea anterioară.

38. Marcel Iancu, 4 desene inspirate de evenimentele din acele zile. Apare și celebra inscripție "coșer" scrisă pe o placă. De remarcat cadavrele legate de o bară, cu capul în jos.

39. Cimitirul Sefard din Șos. Giurgiului - mormintele fam. Frânghieru. Moise și Haim Frânghieru uciși în timpul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941.

40. Mormântul fraților Iosef și Iacov Guttman, uciși în timpul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941. Alături, dl. profesor - inginer Itzhak Ben-Zvi – Guttman, fratele mai mic al celor doi.

(Anexa 9)

41. Cei doi frați Guttman, Iosef și Iacov, uciși în timpul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941, imagine preluată din Cartea Neagră. Imagini de pe actele de identitate, probabil, dat fiindcă multe din imagini au o stampilă în colț.

42. Cadavre în Pădurea Băneasa, imagine preluată din lucrarea *Pe marginea prăpastiei*. Se pot număra opt cadavre.

43. Cadavre complet jefuite de haine lângă podul peste Sabar. Imagine preluată din *Cartea Neagră*. De observat calitatea execrabilă a imaginii.

44. Cadavru ne-identificat scos din canalul colector al Abatorului. Nr.117 sau 118 pe lista din *Cartea Neagră*. Dovadă că o instrucție criminalistică sigur a avut loc. Cadavrele au fost fotografiate din mai multe unghiuri. Ulterior, Nr. 117 a fost predat soc. "Sacră" pentru incinerare, la fel Nr.118, Crematoriului "Cenușa". Fotografierea nu ar fi avut nici un sens în absența unei anchete criminologice.

45. Copie legalizată de pe certificatul medico-legal de deces al lui Isidor Katz, ucis în cursul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941. Se remarcă textul indicând cauza decesului: *moartea lui Isidor Katz a fost violentă, datorită fracturii craniului prin armă de foc*. De asemenea, antetul cu stema RPR, ca atare, transcrierea documentului s-a făcut după 30 decembrie 1947.

IV. Imagini din arhiva Yad Vashem

46. Imagine identică cu cea de la poz. 32. Ceva mai clară totuși. Se pot număra clar 8 cadavre, și în planul îndepărtat pare a mai fi unul

sau două, dar nu e sigur. Sursa imaginii este un anume Jak Angel, imagine furnizata de un anume dr. Kramer. (cota 1730/2)

47. Imagine identică cu poz. 42, cadavre în Pădurea Băneasa. Nici o diferență de calitate. Textul ce însoțește imaginea din arhiva Yad Vashem este: *cadavre în zăpadă după un pogrom, ianuarie 1941*. De remarcat faptul că textul nu precizează dacă este vorba despre cadavre de evrei sau nu. După cum s-a demonstrat aici, cadavrele găsite la Băneasa nu aparțineau nici unul vreunui evreu, deși, așa cum am văzut, încă se mai vehiculează această teorie falsă. (cota 143CO4)

48. Imagine identică cu poz.34. Imagine puțin mai clară. După grosimea arborilor pare a fi Pădurea Băneasa. Textul ce însoțește imaginea din arhiva Yad Vashem este: *cadavre în zăpadă după un pogrom, ianuarie 1941*. Pare a fi imaginea originală după care a fost reprodușă imaginea de la poz.31, care susține că este vorba de cadavre în Pădurea Jilava.

49. Cadavre la Institutul Medico – Legal, Mina-Minovici, București, 24 ianuarie 1941. Imagine identică cu cea de la poz.36. Sursa pare a fi unică, o imagine din arhivele românești. Pe situl Yad Vashem este indicată preluarea din *Encyclopedia of the Holocaust - Hebrew Edition 1990*, imagine furnizată de un anume Moshe Shalvi. (cota 4613/175)

50. Aceleași cadavre din imaginea precedentă, însemnarea de pe verso, confirmă faptul că în 24 ianuarie, majoritatea cadavrelor victimelor evenimentelor din 21-23 ianuarie fuseseră strânse la Morgă. Sursa sunt *Leon Malowitz & Angel Zhan* (cota 3367/16)

51. Aceleași cadavre din imaginea precedentă, din alt unghi. Fotografie furnizată de un anume dr. Kramer, sursa fiind un anume

Jak Angel. (cota 1730/9)

52. Aceleași cadavre din imaginea precedentă, din alt unghi. Fotografie furnizată de Leon Malowitz & Angel Zhan. (cota 3367/15)
Al doilea din dreapta, ca și al patrulea par a fi circumciși.

53. Imagine neclară, aproape inutilizabilă. Nici sexul victimelor, care par a fi toate bărbați, nu poate fi stabilit cu certitudine. Textul ce însoțește imaginea este: *victimele pogromului din București, 1940*(sic!), fără a fi indicată sursa sau proprietarul. (cota 100AO7)

54. De departe, cea mai interesantă imagine din arhiva Yad Vashem. Textul ce însoțește imaginea este: *cadavre de evrei uciși în pogromul din 21-23 ianuarie 1941, București, România*. Se vede că sunt extrem de mulți copii și adolescenți. Câteva zeci. Cei despre care comunicatele oficiale mincinoase afirmau că ar fi fost folosiți de legionari drept scuturi umane, o minciună infamă, uitându-se că legionarii au fost tot timpul în defensivă. Cum victimele de etnie evreiască au fost în special bărbați adulți și o singură femeie, pare că victimele nu sunt evrei. Este posibil să fie vorba despre cei împușcați la nimereală pe stradă, pentru a ieși “numărul de morți”, care să legitimizeze victoria gen. Antonescu, acele victime nevinovate despre care vorbea Marcel Iancu și Horia Sima. Chiar și prezența soldaților în fundal pare a confirma această ipoteză. Scenariu repetat identic după 22 decembrie 1989. Sursa este un anume Eliezer Markolsko. (cota 8197/2)

55. O imagine relativ clară a violențelor din acele zile. Cadavre în Pădurea Jilava probabil. Textul care însoțește imaginea: *cadavre de evrei omorâți în timpul pogromului, 23 ianuarie 1941*. Sursa, un anume Herman Avraham. (cota 1382)

56. O imagine cu care ne-am mai întâlnit. La poz.17. Imagine din

presa vremii, probabil, pentru că în imaginea originală, se poate distinge textura sitei serigrafice. Dacă textul din Cartea Neagră, unde am găsit această imagine, suna cam așa: *grupuri de pogromiști dintre cei care au bătut, chinuit și ucis suflete evreești*, legenda de pe situl Yad Vashem spune cu totul altceva, citez: *evrei conduși cu mâinile ridicate*. Sursa sunt cei doi Leon Malowitz & Angel Zhan (cota 3367/18). Trebuie verificat în presa vremii, pentru că s-ar putea ca ambele explicații să fie eronate. Dacă e să ne luăm după cum arată primul din stânga, ca și primul din dreapta, care par a fi legionari, s-ar părea că Matatias Carp are dreptate, dar dacă e să ne luăm după tichia și anteriorul celui de-al doilea și al treilea din stânga, s-ar părea că ar fi evrei. În realitate, este posibil să fi fost un grup de gură-cască, evrei și ne-evrei, arestați preventiv de armată, de altfel se și văd soldații în spate. Orișicât, se vede cât preț pun dâșii pe acuratețea informațiilor.

57. Lazăr Klein, str. Ciocanul nr.30, poz.88 în lista lui Matatias Carp, asasinat în cursul evenimentelor din 31-23 ianuarie 1941. Cadavrul său a fost găsit în Pădurea Jilava.

58. *Evrei arestați lângă o sinagogă*, în cursul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941, așa este prezentată această imagine din arhiva Yad Vashem. Sursa: Leon Malowitz & Angel Zhan, cota (3367/50). Par mai degrabă a fi de la periferia societății, nu sunt în nici un caz evrei. O manipulare grosolană a informației, pentru că imaginea apare și în *Cartea Neagră*, vol.II, pag.178 cu legenda: *În primăvara lui 1944, detașamentul Baldovinești-Brăila*. Edificator, nu?

59. Altă imagine din arhiva Yad Vashem. Textul ce însoțește imaginea: București, România, 23 ianuarie 1941, *răniți în cursul evenimentelor violente*. Sursa, aceiași Leon Malowitz & Angel Zhan. Nu arată câtuși de puțin a răniți. E drept, de data aceasta, nu se precizează etnia.(Cota 3367/7) Imagine publicată și de RL din 22 ianuarie 2013, ca ilustrație la un articol intitulat **IMAGINI ȘOCANTE. 72**

de ani de la Pogromul de la București. Autoritățile somate să NU mai trateze “cu clemență” negaționismul, autor, o anume **Flavia Drăgan**. Textul ce însoțește imaginea este: *evrei omorâți în timpul Pogromului de la București* (foto: *memorialmuseums.org*). Putea măcar să consulte un criminalist, care să-i explice cum devine chestia cu “cadavrele” odihnindu-se tacticos pe marginea drumului, căci, după umila mea părere, nu prea arată a cadavre. Și nici a evrei nu prea arată.

V. Distrugeri

60. Sinagoga vandalizată în cursul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941. De remarcat că distrugerile se rezumă la cărți religioase rupte. Sunt și alte distrugeri însă, ce apar în alte imagini din *Cartea Neagră*.

61. Clădire veche de pe Calea Victoriei, devastată, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

62. Încălțăminte Martin Stern, prăvălie devastată Calea Dudești, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

63. Calea Dudești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

64. Calea Dudești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

65. Calea Dudești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

66. Calea Văcărești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

67. Calea Văcărești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

68. Calea Văcărești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

69. Calea Văcărești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

70. Calea Văcărești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

VI. Diverse

71. Facsimilul declarației de dezmințire dată de angajații Abatorului București, trimisă ziarului *Dreptatea*, 1946

72. Ion Vetrilă (1923-1941), organizatorul și liderul grupării teroriste **Haiducii lui Cotovschi**, grupare anihilată de către poliția legionară în cursul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941

73. Certificat de "ne-participare la rebeliunea legionară", emis de Curtea Marțială, vândut pe okazii cu 15 RON.

74. Evrei curățând străzile, vara lui 1941, zona P-ța Victoriei. Prin decretul-lege 3984 din 05.12.1940, evreii erau excluși de la serviciul militar. În compensație, erau obligați a presta munci de interes obștesc, printre care și asigurarea serviciilor de curățenie a orașului. De remarcat îmbrăcămintea, costum și cravată, ca și atitudinea relaxată, de ieșire la distracție, ca să zic așa, în timp ce românii mureau pe frontul Cruciadei Împotriva Comunismului. Citez din celebrul raport: „*discriminarea si degradarea sistematica la care au fost supuși toți evreii romani in timpul administrației, ...precum si utilizarea masiva a evreilor de sex masculin la munca forțată sub aceeași administrație. Evreii au fost supuși degradării pentru simplul motiv ca erau evrei, au pierdut protecția statului si au devenit victimele lui.*”(CISHR, Raport final, pag.387) Da stimabililor! Se vede. Al doilea și al patrulea din stânga sunt măturători de profesie, iar *băieții super-deștepți* se distrau copios. Din arhiva Yad Vashem.

VII. Ziare din epocă

75. *Cuvântul* din 13 ianuarie 1941. Nimic nu lăsa să se întrevadă conflictul dintre gen. Antonescu și Garda de Fier. Colecția autorului.

76. *Cuvântul* din 14 ianuarie 1941. Nimic nu lăsa să se întrevadă conflictul dintre gen. Antonescu și Garda de Fier. Colecția autorului.

77. *Cuvântul* din 21 ianuarie 1941. Așa-zisa *rebeliune* a început cu conferințe. Colecția autorului.

78. *Cuvântul* din 21 ianuarie 1941. Pe ultima pagină însă, este anunțată abrogarea legii privind Comisiile de Românizare.

79. *Cuvântul* din 22 ianuarie 1941. Nici un cuvânt despre luptele din București. Cenzura era la post. Colecția autorului. De remarcat, deși *Cuvântul* era ziarul cu cel mai mare tiraj în epocă, pe nicăieri nu apare vreun îndemn, chiar și camuflat, la pogrom. Nici nu se pomeneste cuvântul *evreu* sau *jidan*. Așa că afirmațiile cu privire la pogrom, sunt doar divagații mincinoase.

VIII. Anecdote

80. Articol din *Scânteia* nr.105 din 11 ianuarie 1945, intitulat *lașul (sic !) se ridică prin munca poporului (II)*. Imagine identică cu ilustrația nr.33, se poate cred citi textul de dedesubt, *Într-o pădure lângă Iași, cadavrele evreilor masacrați în 1941 zac despicate* (sic !) Autorul, un anume Eugen Stănescu, din aceeași categorie cu binecunoscutul I.N.Vlădescu, *frați de cruce* s-ar spune, se face că uită că evenimentele din Iași au avut loc în 27 iunie 1941, ca atare nu avea de unde să fie zăpadă în pădure. Dovadă că traficul de imagini începuse încă de atunci. Pe astfel de "dovezi", holocaustologii de azi își bazează aserțiunile mizerabile. De altfel, în prima parte a articolului, apărută în 6 ianuarie 1945, apare o imagine cu partizani comuniști spânzurați de Wehrmacht, pe undeva prin țările baltice, textul

de sub fotografie sunând cam așa, citez: *orori antonesciene la Iași în 1941, oameni pașnici scoși de la o nuntă și spânzurați*. Mai rar așa orori. Spânzurați cu paltoanele pe ei, în iunie! Au avut de unde învăța holocaustologii de azi.

81. Manifest tipărit în iunie '90 de către Buruiană Aprodu Alexandru, lider FSN Galați, la solicitarea soției sale, Buruiană Aprodu Daniela, membru marcant FSN, care a și trimis 100 de muncitori de la Sidex Galați în București, pentru reprimarea "rebeliunii legionare". Raport evenimente 13-15 iunie 1990.

82. Lazar Șăineanu - Dicționar Universal al Limbii Române. Definiție termen JIDAN.

83. Inscripție "anti-semită" cu "**nu prostiți lumea cu holocaustu - afară din țară**", în Timișoara, probabil.

84. Cimitirul din Curtea de Argeș acum doi ani. Cavoul lui Armand Călinescu, fost prim-ministru în timpul dictaturii carliste, ucigaș patologic, cel care a transformat asasinatul politic în politică de stat, pedepsit prin împușcare de un comando de legionari conduși de avocatul Miti Dumitrescu, în 21 septembrie 1939. Cavoul ar fi fost aruncat în aer de către un grup de legionari, în 23 ianuarie 1941 chipurile, un gest, citez: *so imbecilic, so mad, so devoid of meaning, that it should stand for years as a monument to human frustration*, conform spuselor lui Leigh White, corespondentul agenției de presă Overseas News Agency, al cărei unic angajat era. Încă o dată se adeverește că profesiunea de jurnalist este una din cele mai murdare meserii, atunci când este practică cu rea-credință și iresponsabilitate.

85. Transnistria, Comitet de Lagăr. Am adăugat această imagine, în completarea textului de la Anexa 7. Subiectul e în studiu, va consti-

tui tema unei viitoare cărți. Dacă e să ne luăm după imagine, persoanele nu prea arată a deținuți care s-au hrănit cu *câini prăjiți* și care *au băut propria urină*, contra febrei. În centru, rândul din față, așezat, dr. Wilhelm Filderman, deportat și el câteva luni în Transnistria. Arhiva de imagini Yad Vashem, sursa: Beth Hatefutsoth (cota 1801/13).

IX. Alte referințe

86. Facsimilul pag.231/2 din *Cartea Neagră*, în care este citat articolul din *Jurnalul de dimineață*, nr. 57 din 21 ianuarie 1945, **SURSA UNICĂ** a faptelor presupuse să se fi întâmplat la Abator. De observat că și Matatias Carp vorbește tot de *masacru*.

87. O menționare a presupusului *Masacru de la Abator* anterioară articolului din *Jurnalul de dimineață*. Este vorba despre articolul de fond din *Scânteia*, din 30 decembrie 1944, autor Miron Constantinescu, primul boss roșu al *Scântei* legale. Articol intitulat *Lupii în libertate*, cu privire la eliberarea temporară pentru petrecerea Anului Nou cu familia, a 107 căpetenii legionare, condamnate după evenimentele din 21-23 ianuarie 1941. Să menționăm că guvernul generalului Rădescu a eliberat toți deținuții politici, în cea mai mare parte comuniști, inclusiv teroriști și spioni sovietici, **mai puțin legionarii** condamnați în timpul guvernării generalului Antonescu. De remarcat tonul revanșard ce anunța persecuțiile crâncene ce vor dura aproape două decenii, ca și "informațiile" din text: *mii de cetățeni pașnici spânzurați la Abator sau arși de vii la Crematoriu*, dovadă că **și comuniștii voiau să-și tragă partea leului din această legendă**. Demn de remarcat este că nu se vorbește pe nicăieri despre evrei. Ana, Luca și Teo nu erau încă *pe felie*, ca să zic așa. Ca și modul în care sunt definiți legionarii, *agenți provocatori în slujba SS-ului și Gestapo-ului*, teorie care va fi menținută și susținută oficial până în 21 decembrie 1989. Cel mai important este că se vorbește

de mii de victime, deși se făcuse o anchetă oficială, cu rezultatele știute, 236 victime în București, 118 creștini și 118 evrei. Dovadă că falsificarea istoriei începuse deja, **falsificare ce continuă și azi** cu și mai multă înverșunare.

88. Încă o referire la masacrul de la abator, *Scânteia* din 4 noiembrie 1944, articolul de fond intitulat *Dl. Maniu și Garda de Fier*.

89. Altă referire la masacrul de la Abator, *Scânteia* din 18 octombrie 1944 despre mitingul din 13 octombrie, la care "muncitori democrați" au fost împușcați chipurile de către *criminalii legionari*. La ancheta criminalistică făcută ulterior, s-a constatat că respectivii au fost împușcați pe la spate, de către trăgători aflați în clădirea fostului CC, cu gloanțe de fabricație sovietică, scenariu ce se va repeta identic 45 de ani mai târziu, în 22 decembrie 1989.

90. O referire la alt "abator", din cartea *Pogromurile din Basarabia și alte câteva întâmplări*, autor Marius Mircu, apărută în 1947, într-un tiraj de 500ex. din care 400 ex. gratuite(sic!). Marius Mircu, jurnalist evreu, a scris încă două astfel de cărți în 1945, *Pogromurile din Bucovina și Pogromul de la Iași*. După cum se vede, un precursor al d-lui Matatias Carp, cu care se poate lua la întrecere în materie de orori. Mare parte inventate, după cum se vede. Cele câteva întâmplări sunt despre săpunul din evrei, unde aberațiile ating climax-ul, citez: *"tehnicienii germani au făcut cercetări și calcule migăloase ca nimic să nu se piardă din victimele lor, totul să fie utilizat. S-au găsit note și socoteli stabilind valoarea în monedă germană a fiecărui cadavru. Cadavru, adică materialele diferite cuprinse într-un corp, din care savanții germani scoteau 900 de creioane, 2000 de chibrituri, un cui de fier, var pentru spoit un coteț, etc..."* Dar mai sunt și câteva "bancuri" sinistre cu deportați la Auschwitz, și multe, multe altele. În mod cert, Matatias Carp este

pe alocuri devansat clar la capitolul imaginație morbidă. Pe astfel de “documente”, dl. Jean Ancel, ca și restul de *holocaustologi de profesie* își bazează “cercetările” de azi.

91. Jurnalul de dimineață, nr.57 din 21 ianuarie 1945, SURSA UNICĂ a acestei istorii cu *evreii atârnați în cârlige la abator*. Textul de pe pag.1 la ilustrația 86.

X. După așa-zisa “rebeliune »

92. Țigani la cerșit. Autor, Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

93. P-ța Universității, zona Intercontinental de azi, soldații germani sunt încă o prezență discretă.

94. P-ța Universității, martie 1941. Liniște și pace. De remarcat curățenia orașului.

95. București, zona Cinema Scala, martie 1941, noaptea. Liniștea re-stabilă.

96. Comunicat al *Conducătorului*, după înfrângerea așa-zisei rebeliuni, în vitrina unui studio foto, februarie 1941.

97. Taxi în fața Hotelului AthenéePalace

98. Calea Victoriei, mai 1941

99. Schitu Măgureanu, îngrămădeală la tramvai, mai 1941.

100. Bd. Elisabeta, în august 1941. **Războiul sfânt de re-întregire** începuse. Lume optimistă și veselă. Nimeni nu se gândea la ce avea să vină în câțiva ani, *ciuma roșie* ce va dura aproape jumătate de

secol.

Ilustrații

I. București, câteva săptămâni mai înainte

01. Parcul Cișmigiu în ajunul Crăciunului lui 1940. Altă epocă, altă lume, nimic nu prevestea ce avea să se întâmple în câteva săptămâni.

02. Cartierul Cotroceni în zona Elefterie, început de ianuarie 1941. Un colț de București liniștit. Nimeni nu prevedea ce avea să se întâmple în următoarele zile.

II. "Rebeliunea legionară" în imagini

Cum a fost asasinat maiorul german Döring

La noaptea de 18 spre 19 Ianuarie la ora una fără douăsprezece minute, în fața hotelului „Ambasador” din Capitală, s’a petrecut un feroce atentat.

Majorul Helmut Döring din misiunea germană a fost ucis cu șase gloanțe de revolver, de un grec.

La ora una fără un sfert, în noaptea de 18 spre 19 Ianuarie, un maior din misiunea militară germană, care locuia la hotelul „Ambasador”, se plimba pe trotuar cu un alt ofițer german.

La acea oră — probabil și din cauza frigului — era foarte puțin lume pe bulevard.

Cei doi ofițeri se plimbau pe porțiunea de trotuar dintre cafeaua „București” și hotelul „Ambasador” cari sunt alăturate. Între cele două intrări este o distanță de vreo 20—30 metri.

ATENTATUL S’A PRODUS LA ORA 1 FĂRĂ UN SFERT

La ora una fără douăsprezece minute, când ofițerii se aflau cam la doi metri depărtare de intrare în cafeaua „București”, un individ îmbrăcat cu un palton beige, s’a apropiat de el și — scoțând din buzunar un revolver, l-a fixat, descărcând unul după altul — șase gloanțe.

Celălalt ofițer, care se afla cu un pas în urma maiorului a scăpat nevătămat.

În clipa în care el și-a dat seama că e vorba de o crimă și și-a văzut camaradul prăbușindu-se — căci totuși nu a durat decât câteva momente — a voit să pună mâna pe asasin.

Nu a avut însă timp.

Criminalul — cu revolverul în mână — a luat-o la fugă, spre cinematograful „Aro”.

Atrăși de cele șase detunături, cetățenii cari se aflau în cafeneaua „București” și hotelul „Ambasador” precum și în imobilele vecine, au ieșit în stradă.

Acesta e criminalul ! ...

El avea pașaport grecesc, eliberat în Mexic, unde locuise mai multă vreme, fiind luptător de diverse circuli ambulante.

Din Mexic luptătorul a trecut prin Neapole de unde a cumpărat revolverul cu care a comis crimă.

Nu se știe până acum chipul în care a intrat în țară.

Se știe însă că el a venit în București pe la sfârșitul lunii August 1940.

Nu se știe deasemeni, nici punctul prin care a trecut frontiera. Ultimul lui popas înainte de a veni în România a fost la Belgrad.

DE UNDE STIA ROMÂNESTE

Atentatorul Sarandos Dimitrie știe șapte limbi, pe cari le vorbește bine.

În Capitală, Sarandos se dădea drept boxer, luptător, motociclist, etc.

Locuia la hotelul „Modern” împreună cu un turnător ture, numit Kricor Kamundjian. El ocupau camera 77 și plăteau chiria 4500 lei lunar.

03. Asasinarea maiorului Döring, articol în ziarul *Timpu*, pretext pentru înlăturarea gen. Petrovicescu de la conducerea Ministerului de Interne.

04. Prefectura de Poliție București în 1940, arhiva LIFE.

05. Legionari în timpul confruntărilor violente cu armata. Zona Podul Izvor, lângă Palatul prințului Gheorghe (Zizi) Cantacuzino – Grănicerul, mare căpetenie legionară, clădire istorică (str. Gutenberg, nr.3), demolată prin grija și obșteasca strădanie a doctorului ajuns prin votul pensionarilor, primar al Capitalei. Este singura imagine din timpul luptelor, după știința mea. Imagine din arhiva Yad Vashem. (cota 99GO4)

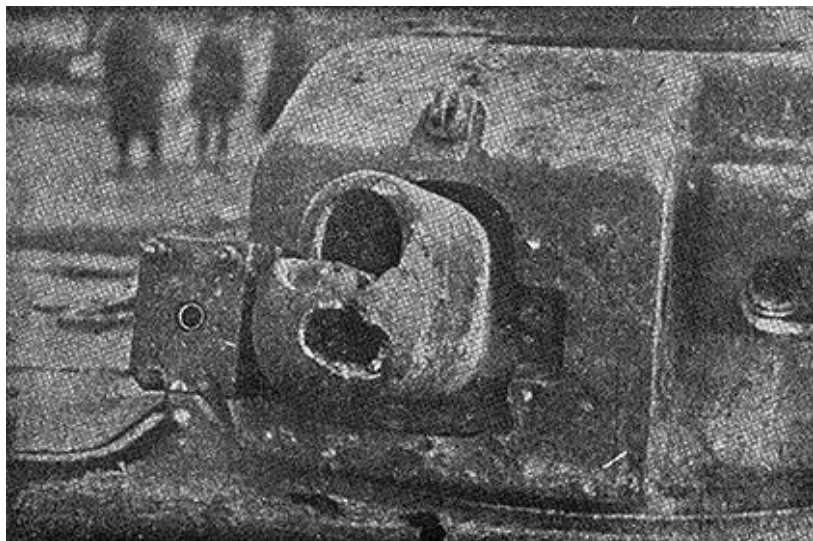
06. Șos. Bonaparte, azi, șos. Iancu de Hunedoara, un tanc ușor Skoda, unul din cele cu care au fost asaltați legionarii în zilele așa-zisei *rebeliuni*, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

07. P-ța Victoriei, un grup de militari împreună cu trei tancuri ușoare Renault R35 (tanchete), de tipul celor ce au asediat Prefectura de Poliție. În față, o pușcă mitralieră ZB 1930, de producție cehoslovacă, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg. De remarcat, primii trei în dreapta, soldați germani.

08. Un pistol Walther P38, impropriu denumit revolver în documentele oficiale, arma principală din dotarea poliției legionare, CML și Corpului Răzleți. Disproporția față de armată este evidentă.

09. Cu toate acestea, legionarii vor reuși să captureze una din tanchete, scoasă din luptă și incendiată ulterior de armată. Cu ocazia aceasta, va fi ucis Comandantul legionar Victor Silaghi. Imagine din presa vremii.

10. Sediul central legionar din str. Roma, locul unor lupte îndârjite cu armata, deși nu era clădire publică, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg. Demn de menționat este că armata a atacat această clădire trăgând fără somație, ceea ce întărește afirmația făcută despre caracterul acestor evenimente de dublă tentativă de lovitură de stat.

11. Cazarma Gardienilor Publici din șos. Bonaparte (azi, șos. Iancu de Hunedoara), clădire azi dispărută, sediul unor lupte puternice între legionari și armată. În spate se poate observa clădirea Președenției Consiliului de Miniștri, sediul Guvernului de azi din Pța. Victoriei, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

12. Aceeași imagine, alt unghi. În față, gardieni publici așteptând ultimele ordine. De remarcat uniforma, manta de piele, pe cap căciulă sau șapcă, legionarii nu purtau decât căciulă, totuși adesea gardienii erau confundați cu legionarii, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

13. Cazarma Gardienilor Publici din șos. Bonaparte, după ce legionarii s-au predat, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

14. Femei legionare predându-se, imagine din presa vremii.

15. Legionari predându-se, imagine din presa vremii.

16. Prizonieri legionari, inclusiv membri ai *Frăților de Cruce*, adolescenți, aduși la închisoarea *Malmaison* pentru a fi încarcerați. Acești adolescenți, mulți dintre ei aproape copii, vor continua pușcăria sub comuniști, fiind eliberați de-abia în 1963 sub presiunea statelor occidentale. Imagine din presa vremii.

17. Legionari predându-se. Imagine preluată din *Cartea Neagră*, în care imaginea este însoțită de textul: *grupuri de pogromiști dintre cei care au bătut, chinuit si ucis suflete evreești*. Imagine preluată probabil din presa vremii.

Nicht mehr anonym

Fotos aus der Erkennungsdienstlichen Kartei der Gestapo Wien

Individuelle Widerständigkeit

Zurück | « zurück 958 von 1568 weiter »

Mircea Petrovicescu, Waldbach (Stmk), Wien
Geboren am 15. Juli 1902

Der Diplomkaufmann Mircea Petrovicescu war wegen "Sabotage" u. a. ab 8. 1. 1943 in Graz in Haft. Er wurde noch im Jänner 1943 in das KZ Buchenwald überstellt. Am 8. 9. 1944 wurde Mircea Petrovicescu von der Gestapo erkennungsdienstlich erfasst.

18. Mircea Petrovicescu, nepotul ministrului de Interne din timpul Statului Național Legionar, gen. Constantin Petrovicescu, exterminat ulterior de către comuniști la Aiud. Singura fotografie cunoscută, făcută în momentul arestării sale în Viena, la sediul Gestapo. Denumit de către Matatias Carp, *starostele Centrului de Tortură de la Primăria Sectorului III Albastru, unul din cei mai mari ucigași* din timpul așa-zisei *rebeliuni*. Este posibil să fie pure fabulații ale d-lui Matatias Carp, atâta vreme cât nici unul dintre memorialiștii legionari nu pomenește nimic despre dânsul, iar rolul său în cadrul evenimentelor violente din acele zile pare să fi fost minor. Cu toate acestea, este menționat peste tot ca un ucigaș sinistru, în wikipedia ca și în toate lucrările istoricilor evrei.

19. București, în zilele de 21-23 ianuarie 1941. Imagine de pe dealul Cotrocenilor, zona Școlii de Război, actuala Academie Militară. Tancuri germane ușoare patrulând, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

20. București, în zilele de 21-23 ianuarie 1941. Imagine de pe dealul Cotrocenilor, zona Școlii de Război, actuala Academie Militară. Tancuri germane ușoare patrulând, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

21. București, în zilele de 21-23 ianuarie 1941. Imagine de pe dealul Cotrocenilor, zona Școlii de Război, actuala Academie Militară. Tancuri germane ușoare patrulând, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

22. București, în zilele de 21-23 ianuarie 1941. Imagine de pe dealul Cotrocenilor, zona Școlii de Război, actuala Academie Militară. Un soldat de pază într-o intersecție, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg, Freiburg.

23. Automobil cu parbrizul găurit de gloanțe, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

24. Autobuz incendiat în cursul luptelor, șos. Bonaparte, în zona str. Roma, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Würtemberg, Freiburg.

25. Calea Victoriei, camionetă din dotarea armatei, ce a luat foc, șoferul pierzându-și viața în incendiu, "soldatul stropit cu benzină și incendiat de legionari" din comunicatul propagandistic dat de autorități, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

26. Șos. Bonaparte (azi, Bd. Iancu de Hunedoara) în zona str. Roma, după așa-zisa *rebeliune*, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

27. Șos. Bonaparte (azi, Bd. Iancu de Hunedoara) în zona str. Roma, după așa-zisa *rebeliune*, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

28. *Cuvântul*, Ediția Specială din 23 ianuarie 1941, prin care Comandantul Horia Sima, ordona încetarea luptei, colecția autorului.

PIERDERI CU PRILEJUL REBELIUNEI

Armata
In Capitală și provincie :

— 21 ofițeri, subofițeri și soldați morți.

— 53 ofițeri, subofițeri și soldați răniți.

Rebeli și populația civilă:

In Capitală:

— 236 morți (din care 118 evrei executați de rebeli).

— 254 răniți.

In provincie:

— 117 morți.

— 73 răniți.

In total deci 374 morți și 380 răniți.

*

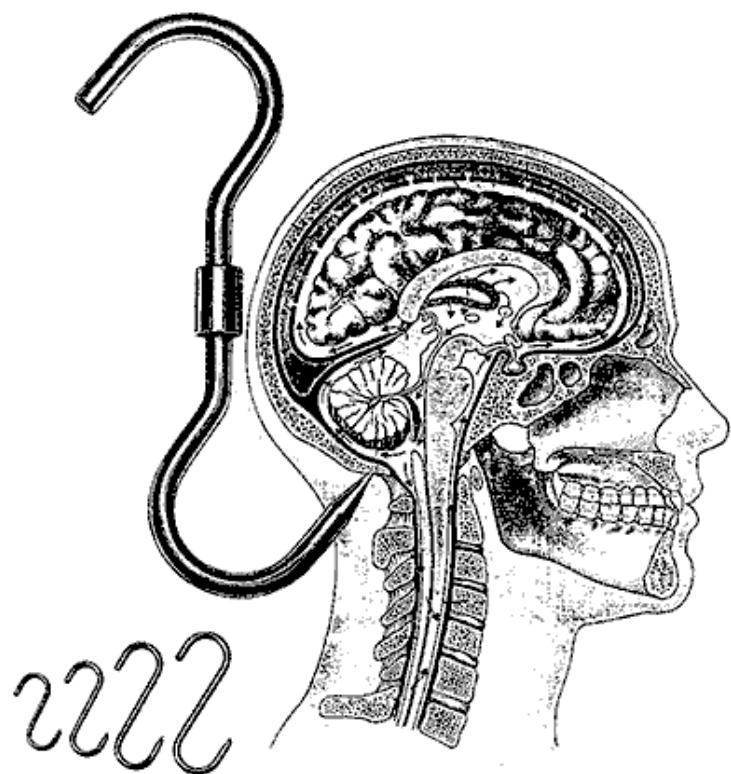
Iată bilanțul tragic ce apăsă greu pe conștiința criminalilor cari au încercat să răstoarne ordinea de stat și cari au pus mai presus decât Patria și Neamul, satisfacerea unor meschine ambiții personale.

29. Bilanțul victimelor evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941, ziarul Universul din 6 februarie 1941, de remarcat cea mai pură limbă de lemn în textul ce "înfierează vinovatii".

III. Victime

30. Abatorul Bucuresti - fostul bloc administrativ - azi restaurant, *rezistența.net*

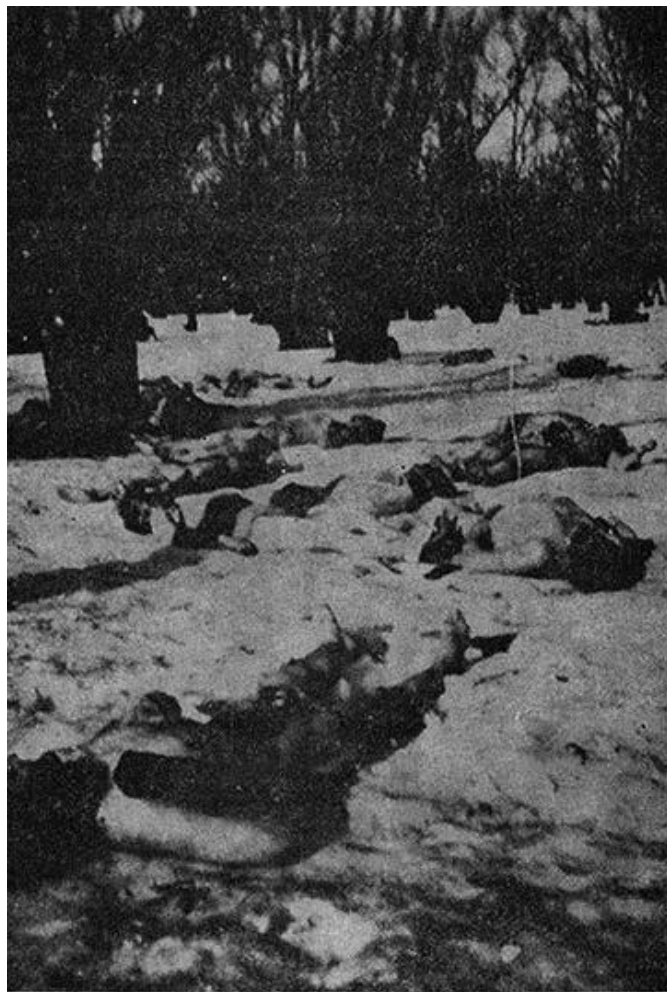
31. Secțiune printr-un craniu uman și cârlig rotativ standard utilizat în abatoare. Stânga jos, forma standard de cârlig fix de abator. Se observă că este imposibil de a atârna un om de ceafă cu un astfel de cârlig.

32. Cadavre în Pădurea Jilava, în 22 ianuarie 1941. Se observă că încă sunt îmbrăcate. Imagine preluată din cartea *Martiriul Evreilor din România*, o imagine de arhivă probabil. Am reușit să număr 8 siluete la orizontală în zăpadă, aproape sigur cadavre.

33. Cadavre în Pădurea Jilava, în 23 ianuarie 1941. Imagine preluată din aceeași carte. Se observă că au fost jefuite de îmbrăcăminte. De asemenea, se pot număra tot 8 cadavre.

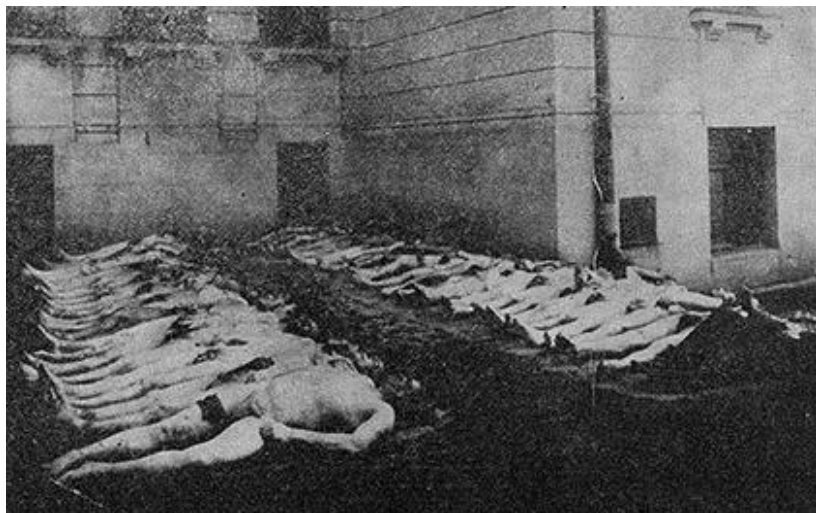
34. Alte cadavre în Pădurea Jilava, în 23 ianuarie 1941. Imagine preluată din aceeași carte. Se observă ca locația este diferită, datorită mărimii arborilor. Am numărat 11-12 cadavre.

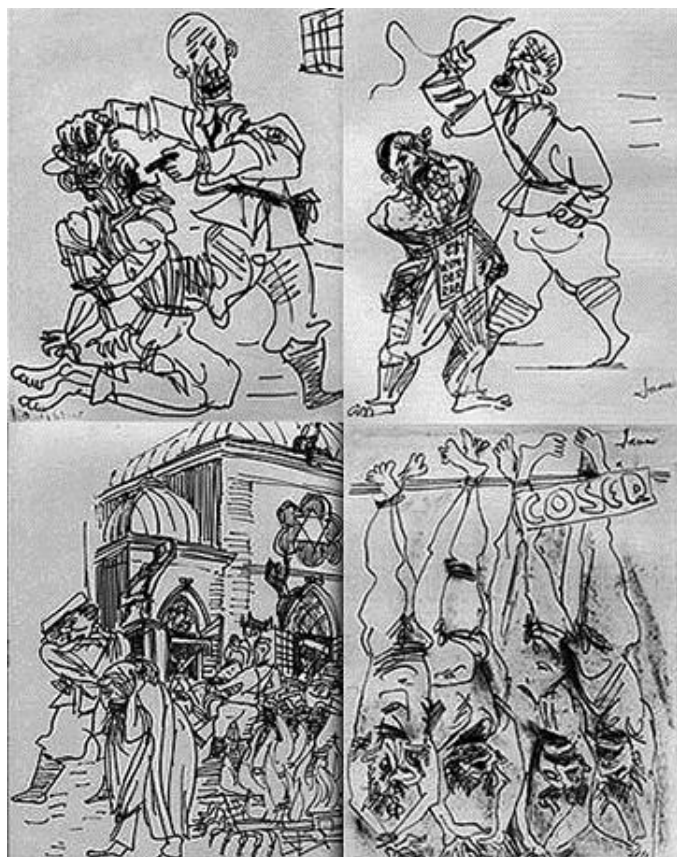
35. Cadavrul comerciantului Sigmund Collin, str. Mântuleasa nr.12, casier al Reprezentanței Comunității Evreilor din București, primul pe cele două liste de victime. Imagine preluată din aceeași carte. Este exclus ca cele patru imagini să fie ale unui amator. Este posibil să aparțină unui profesionist, criminalist, sau în cel mai rău caz, un foto-reporter dirijat de un criminalist. Asta se vede din modul de încadrare a imaginii, în special la ultima. Întrebarea este - de ce au o calitate execrabilă? Dacă în cele apărute în cartea *Pe marginea prăpastiei*, faptul este explicabil, prin faptul că lucrarea este format de buzunar și tipărită pe hârtie de ziar la o rotativă de presă, cartea *Martiriul Evreilor din România* este de format mare, iar posibilitățile tehnice permiteau reproducerea imaginilor la rezoluție maximă. Vreau să spun că imaginile par *aranjate*, pentru a fi neclare, acestea nu sunt imagini de uz criminalistic. Că operațiunea a fost făcută atunci, în 1941, sau că imaginile de arhivă erau clare de fapt, dar au fost *aranjate* în vederea tipăririi din 1991, asta numai cercetarea originalelor ne poate spune. Personal, înclin spre ultima variantă.

36. Cadavre la morgă, imagine apărută în toate cărțile de istorie din epoca comunistă, începând cu istoria lui Roller. Se pot număra cca. 20 de cadavre. Cu excepția primului din dreapta, toate sunt dezbrăcate. Probabil fuseseră deja autopsiate sau proveneau de la Jilava. Oricum, nu sunt cele despre care vorbește Filip Brunea-Fox, îmbrăcate, dar fără ghete.

37. Cadavre la morgă, aparent altele decât cele din imaginea precedentă. Locația e aceeași (vezi cele doua uși din fundal, și detaliile de pe perete), unghiul e diferit, cel îmbrăcat din dreapta apare și el în imagine, este posibil să se mai fi adăugat cadavre în prim-plan la cele ce apar în imaginea anterioară.

38. Marcel Iancu, 4 desene inspirate de evenimentele din acele zile. Apare și celebra inscripție "coșer" scrisă pe o placă. De remarcat cadavrele legate de o bară, cu capul în jos.

39. Cimitirul sefard din Sos.Giurgiului - mormintele fam. Frânghieru. Moise și Haim Frânghieru uciși în timpul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941.

40. Mormântul fraților Iosef și Iacov Guttman, uciși în timpul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941. Alături, dl. profesor - inginer Itzhak Ben-Zvi – Guttman, fratele mai mic al celor doi. (Anexa 9)

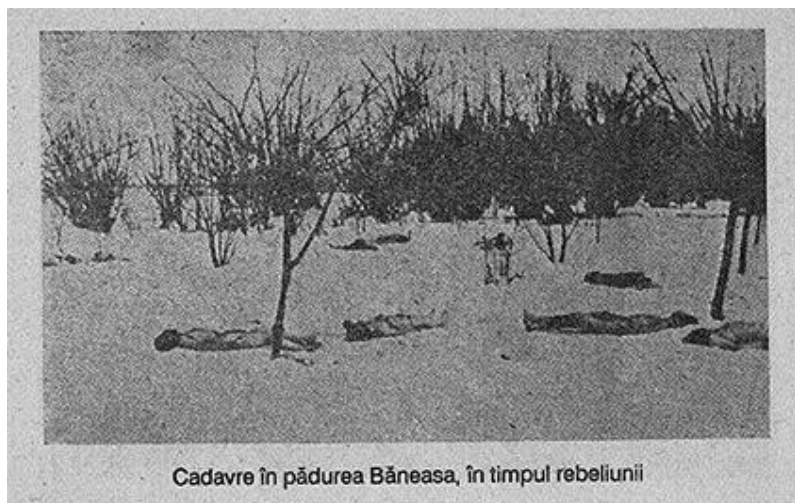
Iosef Guttman.

Iancu Guttman.

FRAȚI.

41. Cei doi frați Guttman, Iosef și Iacov, uciși în timpul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941, imagine preluată din Cartea Neagră. Imagini de pe actele de identitate, probabil, dat fiindcă multe din imagini au o ștampilă în colț.

42. Cadavre în Pădurea Băneasa, imagine preluată din lucrarea *Pe marginea prăpastiei*. Se pot număra opt cadavre.

43. Cadavre complet jefuite de haine lângă podul peste Sabar. Imagine din *Cartea Neagră*. De observat calitatea execrabilă a imaginii.

44. Cadavru ne-identificat scos din canalul colector al Abatorului. Nr.117 sau 118 pe lista din *Cartea Neagră*. Dovadă că o instrucție criminalistică sigur a avut loc. Cadavrele au fost fotografiate din mai multe unghiuri. Ulterior, Nr. 117 a fost predat soc. "Sacră" pentru incinerare, la fel Nr.118, Crematoriului "Cenușa". Fotografieră nu ar fi avut nici un sens în absența unei anchete criminalistice.

IV. Imagini din arhiva Yad Vashem

46. Imagine identică cu cea de la poz. 32. Ceva mai clară totuși. Se pot număra clar 8 cadavre, și în planul îndepărtat pare a mai fi unul sau două, dar nu e sigur. Sursa imaginii este un anume Jak Angel, imagine furnizata de un anume dr. Kramer. (cota 1730/2)

47. Imagine identică cu poz. 42, cadavre în Pădurea Băneasa. Nici o diferență de calitate. Textul ce însoțește imaginea din arhiva Yad Vashem este: *cadavre în zăpadă după un pogrom, ianuarie 1941.* De remarcat faptul că textul nu precizează dacă este vorba despre cadavre de evrei sau nu. După cum s-a demonstrat aici, cadavrele găsite la Băneasa nu aparțineau nici unul vreunui evreu, deși, așa cum am văzut, încă se mai vehiculează această teorie falsă. (cota 143CO4)

48. Imagine identică cu poz.34. Imagine puțin mai clară. După grosimea arborilor pare a fi Pădurea Băneasa. Textul ce însoțește imaginea din arhiva Yad Vashem este: *cadavre în zăpadă după un pogrom, ianuarie 1941*. Pare a fi imaginea originală după care a fost reprodusă imaginea de la poz.31, la care se susține că este vorba de cadavre în Pădurea Jilava. (cota 100BO3)

49. Cadavre la Institutul Medico-Legal, Mina-Minovici, București, 24 ianuarie 1941. Imagine identică cu cea de la poz.36. Sursa pare a fi unică, o imagine din arhivele românești. Pe situl Yad Vashem este indicată preluarea din *Encyclopedia of the Holocaust - Hebrew Edition 1990*, imagine furnizată de un anume Moshe Shalvi. (cota 4613/175)

24. 1941

Int. medic-legal
București

3367/16

50. Aceleași cadavre din imaginea precedentă, însemnarea de pe verso, confirmă faptul că în 24 ianuarie, majoritatea cadavrelor victimelor evenimentelor din 21-23 ianuarie fuseseră strânse la Morgă. Sursa sunt *Leon Malowitz & Angel Zhan* (cota 3367/16)

51. Aceleași cadavre din imaginea precedentă, din alt unghi. Fotografie furnizată de un anume dr. Kramer, sursa fiind un anume Jak Angel. (cota 1730/9)

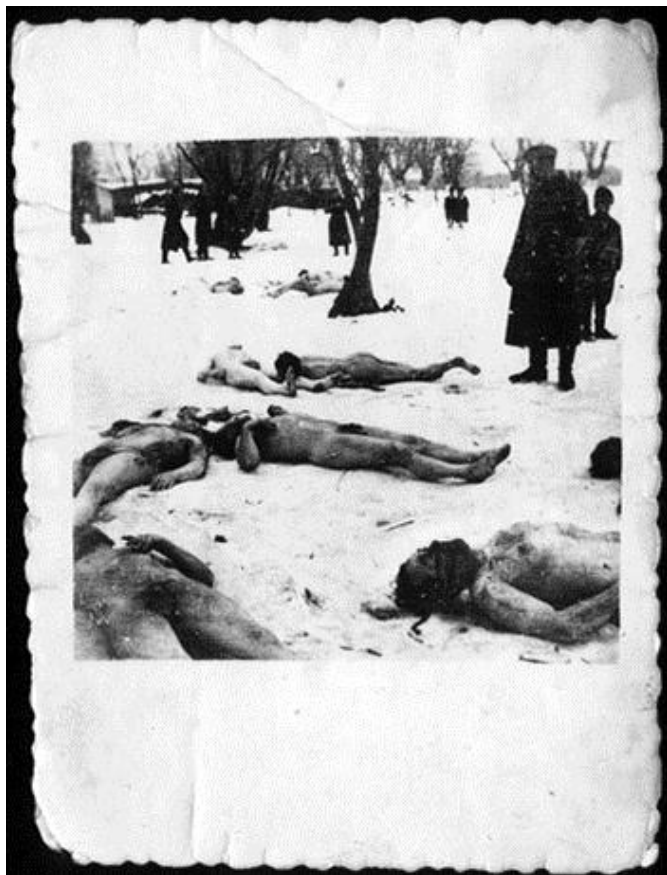
52. Aceleași cadavre din imaginea precedentă, din alt unghi. Fotografie furnizată de *Leon Malowitz & Angel Zhan*. (cota 3367/15)
Al doilea din dreapta, ca și al patrulea, par a fi circumciși.

53. Imagine neclară, aproape inutilizabilă. Nici sexul victimelor, care par a fi toate bărbați, nu poate fi stabilit cu certitudine. Textul ce însoțește imaginea este: *victimele pogromului din București, 1940*(sic!), fără a fi indicată sursa sau proprietarul. (cota 100AO7)

54. De departe, cea mai interesantă imagine din arhiva Yad Vashem. Textul ce însoțește imaginea este: *cadavre de evrei uciși în pogromul din 21-23 ianuarie 1941, București, România*. Se vede că sunt extrem de mulți copii și adolescenți. Câteva zeci. Cei despre care comunicatele oficiale mincinoase afirmau că ar fi fost folosiți de legionari drept scuturi umane, o minciună infamă, uitându-se că **legionarii au fost tot timpul în defensivă**. Cum victimele de etnie evreiască au fost în special bărbați adulți și o singură femeie, pare că victimele nu sunt evrei. Este posibil să fie vorba despre cei împușcați la nimereală pe stradă, pentru a ieși "numărul de morți", care să legitimizeze victoria gen. Antonescu, acele victime nevinovate despre care vorbea Marcel Iancu și Horia Sima. Chiar și prezența soldaților în fundal pare a confirma această ipoteză. Scenariu repetat identic după 22 decembrie 1989. Sursa este un anume Eliezer Markolsko. (cota 8197/2)

55. O imagine relativ clară a violențelor din acele zile. Cadavre in Pădurea Jilava probabil. Textul care însoțește imaginea: *cadavre de evrei omorâți în timpul pogromului, 23 ianuarie 1941*. Sursa, un anume Herman Avraham. (cota 1382)

56. O imagine cu care ne-am mai întâlnit. La poz.17. Imagine din presa vremii, probabil, pentru că în imaginea originală, se poate distinge textura sitei serigrafice. Dacă textul din Cartea Neagră, unde am găsit această imagine, suna cam așa: *grupuri de pogromiști dintre cei care au bătut, chinuit și ucis suflete evreiești*, legenda de pe situl Yad Vashem spune cu totul altceva, citez: *evrei conduși cu mâinile ridicate*. Sursa sunt cei doi Leon Malowitz & Angel Zhan (cota 3367/18). Trebuie verificat în presa vremii, pentru că s-ar putea ca ambele explicații să fie eronate. Dacă e să ne luăm după cum arată primul din stânga, ca și primul din dreapta, care par a fi legionari, s-ar părea că Matatias Carp are dreptate, dar dacă e să ne luăm după tichia și anteriorul celui de-al doilea și al treilea din stânga, s-ar părea că ar fi evrei. În realitate, este posibil să fi fost un grup de gură-cască, evrei și ne-evrei, arestați preventiv de armată, de altfel se și văd soldații în spate. Orișicât, se vede cât preț pun dâșzii pe acuratețea informațiilor.

57. Lazăr Klein, str. Ciocanul nr.30, poz.88 în lista lui Matatias Carp, asasinat în cursul evenimentelor din 31-23 ianuarie 1941. Cadavrul său a fost găsit în Pădurea Jilava.

58. *Evrei arestați lângă o sinagogă, în cursul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941, așa este prezentată această imagine din arhiva Yad Vashem. Sursa: Leon Malowitz & Angel Zhan, (cota 3367/50). O manipulare grosolană a informației, pentru că imaginea apare și în *Cartea Neagră*, vol.II, pag.178 cu legenda: În primăvara lui 1944, detașamentul Baldovinești-Brăila. Edificator, nu?*

59. Altă imagine din arhiva Yad Vashem. Textul ce însoțește imaginea: București, România, 23 ianuarie 1941, *răniți în cursul evenimentelor violente*. Sursa, aceiași Leon Malowitz & Angel Zhan. Nu arată câtuși de puțin a răniți. E drept, de data aceasta, nu precizează etnia. (Cota 3367/7). Imagine publicată și de RL din 22 ianuarie 2013, ca ilustrație la un articol intitulat **IMAGINI ȘOCANTE. 72 de ani de la Pogromul de la București. Autoritățile somate să NU mai trateze “cu clemență” negaționismul**, autor, o anume **Flavia Drăgan**. Textul ce însoțește imaginea este: *evrei omorâți în timpul Pogromului de la București* (foto: memorialmuseums.org). Putea măcar să consulte un criminalist, care să-i explice cum devine chestia cu “cadavrele” odihnindu-se tacticos pe marginea drumului, căci, după umila mea părere, nu prea arată a cadavre. Și nici a evrei nu prea arată.

V. Distrugeri

60. Sinagoga vandalizată în cursul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941. De remarcat că distrugerile se rezumă la cărți religioase rupte. Sunt și alte distrugeri însă, ce apar în alte imagini din *Cartea Neagră*.

61. Clădire veche de pe Calea Victoriei, devastată, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

62. Încălțăminte Martin Stern, prăvălie devastată Calea Dudești, autor Willy Pragher, Landesarchiv Baden Württemberg, Freiburg.

63. Calea Dudești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

64. Calea Dudești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

65. Calea Dudești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

66. Calea Văcărești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

67. Calea Văcărești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

68. Calea Văcărești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

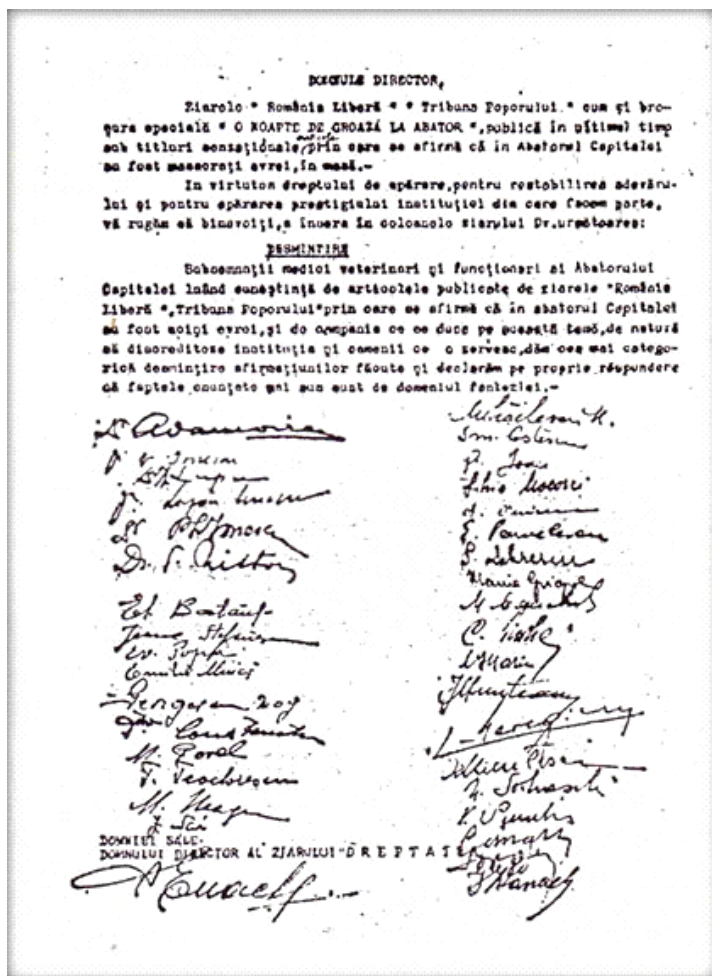

69. Calea Văcărești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

70. Calea Văcărești, prăvălii devastate, autor Willy Pragher.

VI. Diverse

71. Facsimilul declarației de dezmințire dată de angajații Abatorului București, trimisă ziarului *Dreptatea*, 1946

72. Ion Vetrilă (1923-1941), organizatorul și liderul grupării teroriste **Haiducii lui Cotovschi**, grupare anihilată de către poliția legionară în cursul evenimentelor din 21-23 ianuarie 1941

73. Certificat de "ne-participare la rebeliunea legionară", emis de Curtea Marțială, vândut pe okazii cu 15 RON.

74. Evrei curățând străzile, vara lui 1941, zona P-ța Victoriei. Prin decretul-lege 3984 din 05.12.1940, evreii erau excluși de la serviciul militar. În compensație, erau obligați a presta munci de interes obștesc, printre care și asigurarea serviciilor de curățenie a orașului. De remarcat îmbrăcămintea, costum și cravată, ca și atitudinea relaxată, de ieșire la distracție, ca să zic așa, în timp ce românii mureau pe frontul Cruciadei Împotriva Comunismului. Citez din celebrul raport: „*discriminarea si degradarea sistematică la care au fost supuși toți evreii români în timpul administrației, ...precum și utilizarea masivă a evreilor de sex masculin la munca forțată sub aceiași administrație. Evreii au fost supuși degradării pentru simplul motiv că erau evrei, au pierdut protecția statului și au devenit victimele lui.*”(CISHR, Raport final,pag.387) Da stimabililor! Se vede. Al doilea și al patrulea din stânga sunt măturători de profesie, iar băieții *super-deștepți* se distrau copios. Din arhiva Yad Vashem.(sic!)

[illegible]

75. *Cuvântul* din 13 ianuarie 1941. Nimic nu lăsa să se întrevadă conflictul dintre gen. Antonescu și Garda de Fier. Colecția autorului.

Cuvântul

Ziar al Mișcării Legionare

LUPTA GERMANIEI ȘI A ITALIEI PENTRU INSTAURAREA UNEI NOUI ORDINE IN EUROPA MARILE ȘI ENTUZIASMELE MANIFESTĂȚII DIN CAPITALĂ ȘI DIN ȚARĂ

Debutul luptei pentru instaurarea unei noi ordini în Europa este marcat de victoria Germaniei și Italiei asupra Franței și Angliei. Această victorie este rezultatul unei lupte eroice și sângeroase, care a durat mai mult de doi ani. În timpul acestei lupte, Germanii și Italianii au demonstrat o curaj și o tenacitate care au impresionat pe toată lumea. Ei au reușit să învingă o armată care era considerată invincibilă și să instaură o nouă ordine în Europa.

**„NOI AM FOST ȘI RĂMĂNEM ADEPTII AȘEZĂRIILOR
 ÎN EUROPA CARE VINDE, PENTRU CĂ EA ESTE
 DREPTATEA ȘI PENTRU NEAMUL ROMÂNESC”**
 Cuvântarea d-lui ministru Vasile Iosif

În ziua de azi, când toată lumea se întreabă ce va fi în Europa după victoria Germaniei și Italiei, ministru Vasile Iosif a ținut un cuvânt important. El a afirmat că românii sunt deosebit de interesați de ceea ce se va întâmpla în Europa, deoarece ei vor să știe dacă vor putea să instaurăm o nouă ordine în țara noastră. El a spus că românii sunt deosebit de atașați de dreptatea și că vor lupta pentru ea, indiferent de ce va costa.

Cuvântarea d-lui ministru Vasile Iosif
 (continuare)

În continuare, ministru Vasile Iosif a vorbit despre rolul românilor în lupta pentru instaurarea unei noi ordini în Europa. El a spus că românii au jucat un rol important în această luptă și că vor continua să joace un rol important în viitor. El a afirmat că românii sunt deosebit de atașați de dreptatea și că vor lupta pentru ea, indiferent de ce va costa.

Un moment din demonstrația de la Piața Unirii în ziua de marți 21 ianuarie 1941.

În timpul luptei, Germanii și Italianii au demonstrat o curaj și o tenacitate care au impresionat pe toată lumea. Ei au reușit să învingă o armată care era considerată invincibilă și să instaură o nouă ordine în Europa.

**„NOI AM FOST ȘI RĂMĂNEM ADEPTII AȘEZĂRIILOR
 ÎN EUROPA CARE VINDE, PENTRU CĂ EA ESTE
 DREPTATEA ȘI PENTRU NEAMUL ROMÂNESC”**
 Cuvântarea d-lui ministru Vasile Iosif

În ziua de azi, când toată lumea se întreabă ce va fi în Europa după victoria Germaniei și Italiei, ministru Vasile Iosif a ținut un cuvânt important. El a afirmat că românii sunt deosebit de interesați de ceea ce se va întâmpla în Europa, deoarece ei vor să știe dacă vor putea să instaurăm o nouă ordine în țara noastră. El a spus că românii sunt deosebit de atașați de dreptatea și că vor lupta pentru ea, indiferent de ce va costa.

Cuvântarea d-lui ministru Vasile Iosif
 (continuare)

În continuare, ministru Vasile Iosif a vorbit despre rolul românilor în lupta pentru instaurarea unei noi ordini în Europa. El a spus că românii au jucat un rol important în această luptă și că vor continua să joace un rol important în viitor. El a afirmat că românii sunt deosebit de atașați de dreptatea și că vor lupta pentru ea, indiferent de ce va costa.

Un moment din demonstrația de la Piața Unirii în ziua de marți 21 ianuarie 1941.

Debutul luptei pentru instaurarea unei noi ordini în Europa este marcat de victoria Germaniei și Italiei asupra Franței și Angliei. Această victorie este rezultatul unei lupte eroice și sângeroase, care a durat mai mult de doi ani. În timpul acestei lupte, Germanii și Italianii au demonstrat o curaj și o tenacitate care au impresionat pe toată lumea. Ei au reușit să învingă o armată care era considerată invincibilă și să instaură o nouă ordine în Europa.

**„NOI AM FOST ȘI RĂMĂNEM ADEPTII AȘEZĂRIILOR
 ÎN EUROPA CARE VINDE, PENTRU CĂ EA ESTE
 DREPTATEA ȘI PENTRU NEAMUL ROMÂNESC”**
 Cuvântarea d-lui ministru Vasile Iosif

În ziua de azi, când toată lumea se întreabă ce va fi în Europa după victoria Germaniei și Italiei, ministru Vasile Iosif a ținut un cuvânt important. El a afirmat că românii sunt deosebit de interesați de ceea ce se va întâmpla în Europa, deoarece ei vor să știe dacă vor putea să instaurăm o nouă ordine în țara noastră. El a spus că românii sunt deosebit de atașați de dreptatea și că vor lupta pentru ea, indiferent de ce va costa.

Cuvântarea d-lui ministru Vasile Iosif
 (continuare)

În continuare, ministru Vasile Iosif a vorbit despre rolul românilor în lupta pentru instaurarea unei noi ordini în Europa. El a spus că românii au jucat un rol important în această luptă și că vor continua să joace un rol important în viitor. El a afirmat că românii sunt deosebit de atașați de dreptatea și că vor lupta pentru ea, indiferent de ce va costa.

Un moment din demonstrația de la Piața Unirii în ziua de marți 21 ianuarie 1941.

Sau biruința adevărului și cucerirea sau prăbușirea

În ziua de azi, când toată lumea se întreabă ce va fi în Europa după victoria Germaniei și Italiei, ministru Vasile Iosif a ținut un cuvânt important. El a afirmat că românii sunt deosebit de interesați de ceea ce se va întâmpla în Europa, deoarece ei vor să știe dacă vor putea să instaurăm o nouă ordine în țara noastră. El a spus că românii sunt deosebit de atașați de dreptatea și că vor lupta pentru ea, indiferent de ce va costa.

Un moment din demonstrația de la Piața Unirii în ziua de marți 21 ianuarie 1941.

77. Cuvântul din 21 ianuarie 1941. Așa-zisa rebeliune a început cu conferințe. Colecția autorului.

78. Cuvântul din 21 ianuarie 1941. Pe ultima pagină însă, este anunțată abrogarea legii privind Comisiile de Românizare.

VIII. Anecdote

80. Articol din Scânteia nr.105 din 11 ianuarie 1945, intitulat *Iașul (sic !) se ridică prin munca poporului (II)*. Imagine identică cu ilustrația nr.33, se poate cred citi textul de dedesubt, *Într-o pădure lângă Iași, cadavrele evreilor masacrați în 1941 zac despicate* (sic !) Autorul, un anume Eugen Stănescu, din aceeași categorie cu binecunoscutul I.N.Vlădescu, *frați de cruce* s-ar putea spune, se face că uită că evenimentele din Iași au avut loc în 27 iunie 1941, ca atare nu avea de unde să fie zăpadă în pădure. Dovadă că traficul de imagini începuse încă de atunci. Pe astfel de "dovezi", holo-caustologii de azi își bazează aserțiunile mizerabile. De altfel, în prima parte a articolului, apărută în 6 ianuarie 1945, apare o imagine cu partizani comuniști spânzurați de Wehrmacht, pe undeva prin țările baltice, textul de sub fotografie sunând cam așa, citez: *orori antonesciene la Iași în 1941, oameni pașnici scoși de la o nuntă și spânzurați*. Mai rar așa orori! Spânzurați cu paltoanele pe ei, în iunie! Au avut de unde învăța holocaustologii de azi.

81. Manifest tipărit în iunie '90 de către Buruiană Aprodu Alexandru, lider FSN Galați, la solicitarea soției sale, Buruiană Aprodu Daniela, membru marcant FSN, care a și trimis 100 de muncitori de la Sidex Galați în București, pentru reprimarea "rebeliunii legio-nare". Raport evenimente 13-15 iunie 1990.

83. Inscripție "anti-semită" cu "nu prostiți lumea cu holocaustu – afară din țară", în Timișoara, probabil.

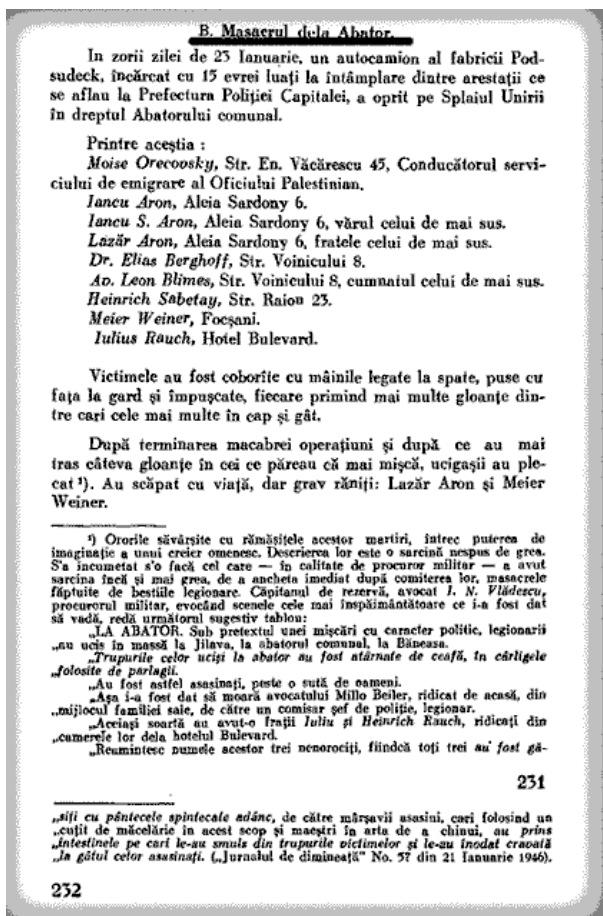

84. Cimitirul din Curtea de Argeș acum doi ani. Cavoul lui Armand Călinescu, fost prim-ministru în timpul dictaturii carliste, ucigaș patologic, cel care a transformat asasinatul politic în politică de stat, pedepsit prin împușcare de un comando de legionari conduși de avocatul Miti Dumitrescu, în 21 septembrie 1939. Cavoul ar fi fost aruncat în aer de către un grup de legionari, în 23 ianuarie 1941 chipurile, un gest, citez: *so imbecilic, so mad, so devoid of meaning, that it should stand for years as a monument to human frustration*, conform spuselor lui Leigh White, corespondentul agenției de presă Overseas News Agency, al cărei unic angajat era. Încă o dată se adevărește că profesiunea de jurnalist este una din cele mai murdare meserii, atunci când este practică cu rea-credință și iresponsabilitate.

85. Transnistria, Comitet de Lagăr. Am adăugat această imagine, în completarea textului de la Anexa 7. Subiectul e în studiu, va constitui tema unei viitoare cărți. Dacă e să ne luăm după imagine, persoanele nu prea arată a deținuți care *s-au hrănit cu câini prăjiți și care au băut propria urină, contra febrei*. În centru, rândul din față, așezat, dr. Wilhelm Filderman, deportat și el câteva luni în Transnistria. Arhiva de imagini Yad Vashem, sursa: Beth Hatefutsoth (cota 1801/13).

IX. Alte referințe

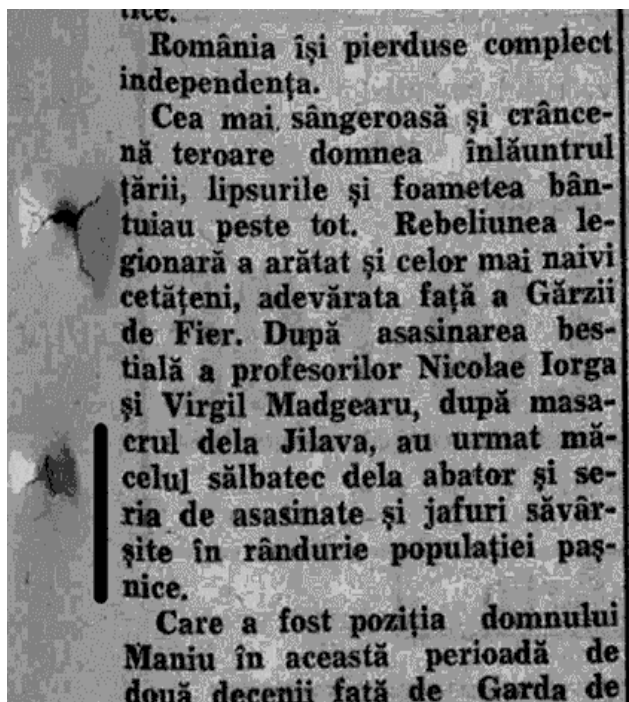

86. Facsimilul pag.231/2 din *Cartea Neagră*, în care este citat articolul din *Jurnalul de dimineață*, nr. 57 din 21 ianuarie 1945, **SURSA UNICĂ** a faptelor presupuse să se fi întâmplat la Abator. De observat că și Matatias Carp vorbește tot de *masacru*.

87. O menționare a presupusului *Masacru de la Abator* anterioară articolului din *Jurnalul de dimineață*. Este vorba despre articolul de fond din *Scânteia*, din 30 decembrie 1944, autor Miron Constantinescu, primul boss roșu al Scânteii legale. Articol intitulat *Lupii în libertate*, cu privire la eliberarea temporară pentru petrecerea Anului Nou cu familia, a 107 căpetenii legionare, condamnate după evenimentele din 21-23 ianuarie 1941. Să menționăm că guvernul generalului Rădescu a eliberat toți deținuții politici, în cea mai mare parte comuniști, inclusiv teroriști și spioni sovietici, **mai puțin legionarii** condamnați în timpul guvernării generalului Antonescu. De remarcat tonul revanșard ce anunța persecuțiile crâncene ce vor dura aproape două decenii, ca și "informațiile" din text: *mii de cetățeni pașnici spânzurați la Abator sau arși de vii la Crematoriu*, dovadă că și comuniștii voiau să-și tragă **partea leului** din această legendă. Demn de remarcat este că nu se vorbește pe nicăieri

despre evrei. Ana, Luca și Teo nu erau încă *pe felie*, ca să zic așa. Ca și modul în care sunt definiți legionarii, *agenți provocatori în slujba SS-ului și Gestapo-ului*, teorie care va fi menținută și susținută oficial până în 21 decembrie 1989. Cel mai important este că se vorbește de mii de victime, deși se făcuse o anchetă oficială, cu rezultatele știute, 236 victime în București, 118 creștini și 118 evrei. Dovadă că falsificarea istoriei începuse deja, **falsificare ce continuă și azi** cu și mai multă înverșunare.

88. Încă o referire la masacrul de la abator, *Scânteia* din 4 noiembrie 1944, articolul de fond intitulat *DI. Maniu și Garda de Fier*.

O NOUA PROVOCARE !

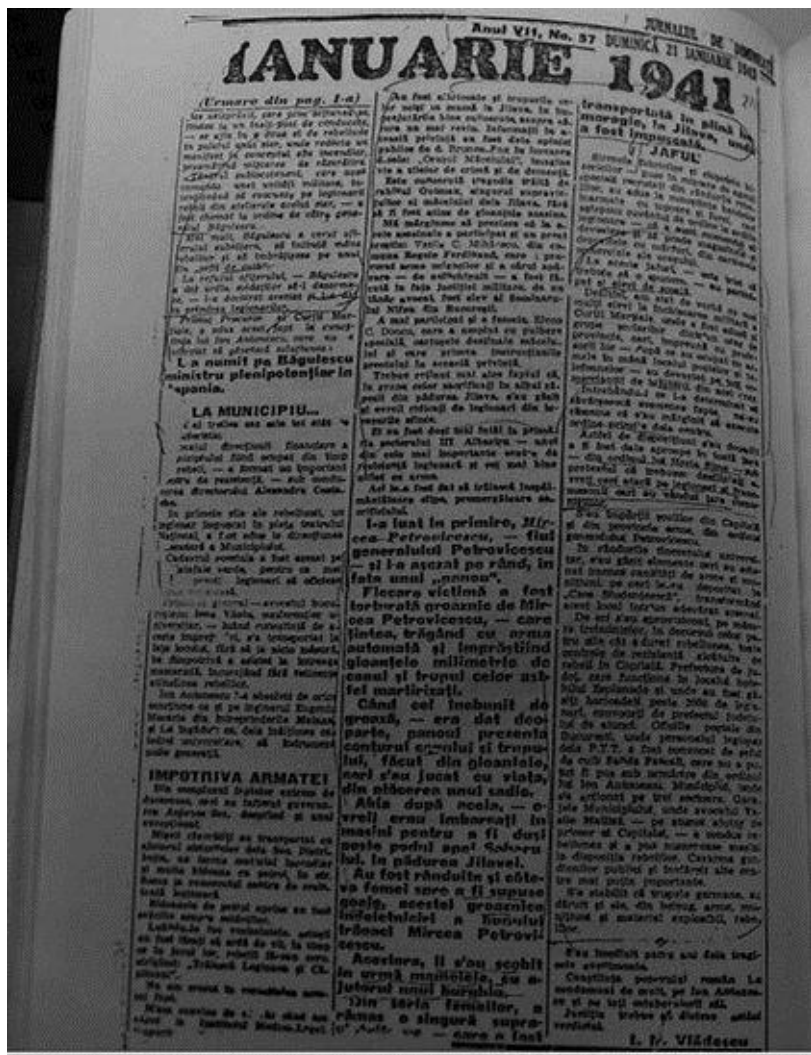
Criminalii legionari cari au manifestat la 13 Octombrie pentru Horia Sima și împotriva Armatei Roșii continuă să provoace. Intr'un manifest redactat în numele tineretului național-liberal și al tineretului național-tărănesc, ei afirmă că s'a tras asupra lor de către democrați și cer dezarmarea democraților. Călăii și ucigașii dela abator și din pădurea Jilava, mânuitorii de profesie ai pistolului și ai cuțitului vor să dezarmeze pe democrați pentru a putea reîncepe seria asasinatelor, așa cum le poruncește nemernicul Horia Sima.

89. Altă referire la masacrul de la Abator, *Scînteia* din 18 octombrie 1944 despre mitingul din 13 octombrie, la care "muncitori democrați" au fost împușcați de către *criminalii legionari*. La ancheta criminalistică făcută ulterior, s-a constatat că respectivii au fost împușcați pe la spate, de către trăgători aflați în clădirea fostului CC, cu gloanțe de fabricație sovietică, scenariu ce se va repeta identic 45 de ani mai târziu, în 22 decembrie 1989.

Dar nu era uciși chiar așa de simplu. Părinții erau uciși în fața copiilor mai mărișori, aceia care își dădeau seama. Un neamf furios smulgea copilul din braț le mamelor și îi rupea în două, fie trăgând de cap și de picioarușe, fie frângându-l pe genunchi, ca vreascurile. Fetele erau mai întâi necinsute. Femeilor și fetelor le tăiau sânii. Mulți au fost îngropați de vii, ca să nu mai risipească gloanțele.

Fostul abator evreesc de păsări era închis cu scânduri bătute. Acolo fuseseră spânzurați și jupuți mulți evrei. Multă vreme au rămas acolo atârinate cadavrele putrezite. Spuneau țărani că ele mai atârnă; dar nu se putea apropia nimeni.

90. O referire la alt "abator", din cartea *Pogromurile din Basarabia și alte câteva întâmplări*, autor Marius Mircu, apărută în 1947, într-un tiraj de 500ex., din care 400 ex. gratuite(sic!). Marius Mircu, jurnalist evreu, a scris încă două astfel de cărți în 1945, *Pogromurile din Bucovina* și *Pogromul de la Iași*. După cum se vede, un precursor al d-lui Matatias Carp, cu care se poate lua la întrecere în materie de orori. Mare parte inventate, după cum se vede. Cele câteva întâmplări sunt despre săpunul din evrei, unde aberațiile ating climax-ul, citez: *"tehnicienii germani au făcut cercetări și calcule migăloase ca nimic să nu se piardă din victimele lor, totul să fie utilizat. S-au găsit note și socoteli stabilind valoarea în monedă germană a fiecărui cadavru. Cadavru, adică materialele diferite cuprinse într-un corp, din care savanții germani scoteau 900 de creioane, 2000 de chibrituri, un cui de fier, var pentru spoit un coteț, etc..."* Dar mai sunt și câteva "bancuri" sinistre cu deportați la Auschwitz, și multe, multe altele. În mod cert, Matatias Carp este pe alocuri devansat clar la capitolul imaginație morbidă. Pe astfel de "documente", dl. Jean Ancel, ca și restul de *holocaustologi de profesie* își bazează "cercetările" de azi.

91. Jurnalul de dimineață, nr.57 din 21 ianuarie 1945, SURSA UNICĂ a acestei istorii cu *evreii atârnați în cârlige la abator*. Textul de pe pag.1 la ilustrația 86.

X. După așa-zisa “rebeliune”

92. Țigani la cerșit. Autor, Willy Pragher, Landesarchiv Baden
Württemberg, Freiburg.

93. P-ța Universității, zona Intercontinental de azi, soldații germani sunt încă o prezență discretă.

94. P-ța Universității, martie 1941. Liniște și pace. De remarcant curățenia orașului.

95. București, zona Cinema Scala, martie 1941, noaptea. Liniștea restabilită.

96. Comunicat al *Conducătorului*, după înfrângerea așa-zisei *rebeliuni*, în vitrina unui studio foto.

97. Taxi în fața Hotelului AthenéePalace

98. Calea Victoriei, mai 1941

99. Schitu Măgureanu, îngrămădeală la tramvai, mai 1941.

100. Bd. Elisabeta, în august 1941. **Războiul sfânt de re-întregire** începuse. Lume optimistă și veselă. Nimeni nu se gândea la ce avea să vină în câțiva ani, *ciuma roșie* ce va dura aproape jumătate de secol.

În loc de încheiere...

Punem punct aici acestui **Mic tratat de infamologie** – după ce l-ați parcurs, sper eu, având un interes cât de cât pentru această mizerabilă istorie. Punct și de la capăt, pentru că, așa cum am afirmat deja, nu numai această oribilă poveste cu *evreii atârnați în cârlige la abator*, ci întreaga noastră istorie modernă este o *poveste fără sfârșit*. Sunt nevoit să citez din nou din **Raportul final asupra Holocaustului din România**. Deci, la pag. 314, citim:

...istoricii și activiștii naționaliști formați de regimul comunist au păstrat o anumită solidaritate după 1989 și, mai ales, au menținut și au dezvoltat discursul pro-antonescian și negaționist.

Precizez clar și răspicat că nu sunt istoric, iar activist,(sic!) nici atât, și nici nu am fost format de către regimul comunist. Nu sunt nici pe departe admiratorul lui Ion Antonescu, dar nici al legionarilor. Am arătat aici destul de clar gravele erori politice comise atât de către Mareșal, cât și de către conducerea Gărzii de Fier. De altfel, am tratat acest subiect adiacent, și doar în contextul acestei infame istorii. Eșecul proiectului politico-economic al Statului Național-Legionar a avut cauze externe, dar mai ales interne, de la moștenirea politicianistă a vechiului regim carlist, diletantismul politic al lui Antonescu, amatorismul și lipsa de experiență a conducătorilor Gărzii de Fier, și până la, trebuie s-o spunem, un voluntarism și un paternalism în acțiunile politice de care istoria noastră n-a prea dus lipsă și care se poate constata și în zilele noastre. Citim mai departe:

...negaționismul selectiv nu este nicăieri în Europa Centrală și de Est mai flagrant decât în România. Parte, ca și negaționismul defectiv, dintr-o strategie discursivă disculpantă cu caracter naționalist, negaționismul selectiv admite existența Holocaustului în alte părți, dar nu recunoaște responsabilitatea României, a regimului Anto-

nescu, și nici a legionarilor pentru atrocitățile antisemite.

Așa care vasăzică! Cam aici vor să ajungă dâșii. Să facem observația că data de 23 ianuarie 1941 desparte în mod categoric două regimuri politice complet diferite, așa că amestecarea responsabilității României (sic!), a regimului antonescian, cu așa-zisele “atrocități” antisemite ale legionarilor nu numai că nu are ce căuta într-un document oficial, dar și dovedește o incompetență crasă, fără a mai vorbi de agresiunea la adresa României și românilor. La urma urmei, cu ce sunt eu responsabil, cu ce sunt responsabili românii de azi ca și generațiile de mâine, să poarte povara unei istorii infame, probabil inventată și pusă în circulație de către Eugen Cristescu și SSI, **confiscată și propagată de către o gașcă de jidani și jidăniți nenorociți**, îmi pare rău, dar acesta este termenul corect, dar și asumată cu o iresponsabilitate inadmisibilă de către Ion Iliescu & Co., în urma presiunilor externe? Fără a mai vorbi de incriminarea naționalismului. De când, stimabililor, e condamnat naționalismul? Sau domniile voastre doresc să ne întoarcem la internaționalismul iudeo-kominternist, care acum se numește eufemistic globalizare? Și apoi chestiunea aceasta cu negaționismul. Sigur că da! Celebra ordonanță ca mijloc de intimidare și teroare. Ei bine, mă doare de dâșii ca și de amenințările lor, exact la doi metri în fața tastaturii. Conform teoriei dâșilor, sunt și eu tot un negaționist selectiv. Ei bine, să zicem că sunt! Și ce dacă? Am spus-o și o repet. Singura soluție pentru combaterea minciunilor nerușinate pe care încearcă să le instituționalizeze dâșii este o cercetare minuțioasă și exhaustivă a evenimentelor istoriei noastre recente. Exact ceea ce am încercat și eu să fac în lucrarea de față fără a fi istoric de profesie. Deci, se poate. Sper ca această carte să impulsioneze și pe alții să ia la cercetat arhivele. Pentru că mult prea mult și-au bătut joc de adevărul istoric unii precum Jean Ancel, Radu Ioanid, Lya Benjamin, William Totok, Hiltrun Glass, Randolph Braham, Liviu Rotman, Paul Shapiro, Michael Shafir, Adrian Cioflâncă, Andrei

Pippidi, Mihai Dinu Gheorghiu, Alexandru Laszlo, Victor Opaschi, vorbesc numai de cei mai odioși, marea majoritate fiind pomeniți la locul cuvenit în această carte. Fără a mai vorbi despre șeful comisiei, **anti-românul absolut**, dl. Elie Wiesel, *il kapo di tutti kapi*. În ceea ce mă privește, voi continua în același mod, dat fiindcă blestematul de Raport Final este plin de minciuni. Final conform părerii dâșilor, care nu este și a mea. Sper ca bunul D-zeu să-mi dea sănătate și putere de muncă ca să pot face țandări acest așa-zis raport, mostră de falsificare ordinară a istoriei, care cuprinde sute de pagini de afirmații în bună parte fără acoperire, așa cum am văzut aici cu această mizerabilă istorie bazată pe confiscarea unui zvon lansat după toate probabilitățile de către SSI și având drept unică sursă un imund articol de ziar. Nu mai vorbesc de cele cca. 50 de pagini cu "recomandări" privind „implementarea concluziilor”. Rog cititorul să mă scuze dacă uneori m-am mai îndepărtat de la rigorile impuse de studiul istoric - dacă am făcut-o, a fost doar pentru a spori accesibilitatea acestui studiu. În general însă, nu am făcut decât exact ceea ce trebuia să facă și comisia ce a elaborat *Raportul Final asupra Holocaustului din România*, să pună cap la cap documente autentice, mărturii, imagini de arhivă, SINE IRA ET STUDIO. Deci, dacă uneori am făcut oarece aprecieri la adresa membrilor comisiei, ca și asupra probității morale, dar mai ales profesionale a acestora, nu am făcut-o decât constrâns de metodele de lucru ale dâșilor, citate trunchiate, interpretări false sau forțate, citarea propriilor "lucrări", trafic de documente și alte metode incompatibile cu un studiu științific de o asemenea importanță. Dar și datorită agresiunilor și odioaselor afirmații la adresa românilor emise de indivizi precum Hannah Arendt și Elie Wiesel. Mi-au dat ceva de lucru minciunile dâșilor, și-mi dau în continuare, dar nu-mi pare rău. Cineva tot trebuia într-o zi să lămurească aceste aspecte. În fond, ar trebui să le mulțumesc tuturor. Cine știe dacă fără toate aceste mizerii nenorocite mă mai apucam să cercetez aceste evenimente. Și să nu uit, înainte de a pune punct acestei istorii :

Citește!... și dă mai departe!...

Autorul, foto Dana Vajea (2008)